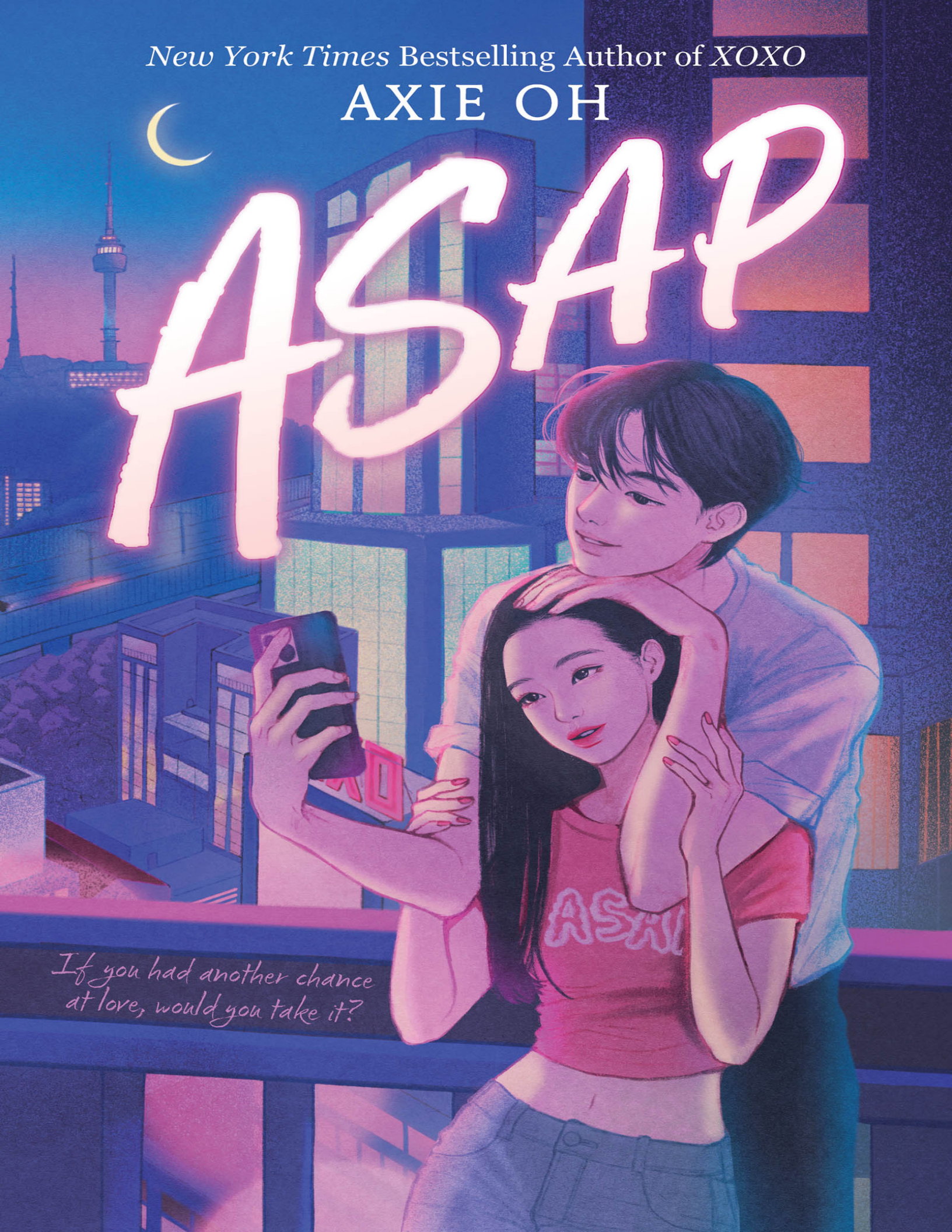
New York Times Bestselling Author of *XOXO*

AXIE OH

ASAP

ASAP

AXIE OH

HARPER TEEN
An Imprint of HarperCollinsPublishers

OceanofPDF.com

Adanmışlık

Tekrarını isteyen tüm okurlar için, işte size.

OceanofPDF.com

İçindekiler

Kapak
Başlık Sayfası
Adanmışlık

Bir

İki

Üç

Dört

Beş

Altı

Yedi

Sekiz

Dokuz

On

On bir

On iki

On üç

On dört

On beş

On altı

On yedi

On sekiz

On dokuz

Yirmi

Yirmi Bir

Yirmi iki

Yirmiüç

Yirmidört

Yirmi Beş

Yirmi Altı

Yirmi Yedi

Yirmi sekiz

Yirmi Dokuz

Otuz

Otuz Bir

Otuz İki

Otuz üç

Otuz Dört

Otuz Beş

Otuz Altı

Otuz Yedi

Otuz sekiz

Epilog

Teşekkürler

Yazar Hakkında

Geri Reklam

Axie Oh'un Kitapları

Telif hakkı

Yayıncı Hakkında

OceanofPDF.com

Bir

Taksi beni Batı 32. Cadde ve Broadway köşesinde indirdiğinde telefonum titredi. Hafif kar, hem Kore alfabesiyle hem de İngilizce yazılmış parlak tabelaların üzerine yığılmıştı. Bakan Park'tan gelen mesajı okudum: **Yarın saat 11:00'te otelinizden bir limuzin servisi sizi alacak ve havaalanına götürecek. Seul'e vardığınızda sizi bekliyor olacağım. Yakında görüşürüz.**

"Tamam, teşekkür ederim ," diye yanıtladım ve annemden çok sekreteriyle iletişim kurmamın ironisine iç çektim.

Telefonumu cebime koyup alışveriş çantamı göğsüme bastırarak, karşıya geçmeden önce her iki yöne de baktım. Benden önce restoranın kapısına bir grup geliyordu ve onların geçmesini bekledim—NYU kapüşonlu sweatshirtlerinin üzerine kaban ve şişme ceket giymiş üç adam. Sonuncusu, gözlüklü, esmer bir çocuk, beni fark etti ve kapıyı açık tuttu. Ona gülümseyerek ve alışkanlık gereği eğilerek hızla ilerledim. Çocuğun kulakları kızardı ve arkadaşlarına katılmak için hareket ettiğinde, dirsekleriyle onu dürttüler ve omuzlarının üzerinden bana baktılar.

Paltomu çıkarırken, barda oturan birkaç kişi dönüp bana baktı. Topuklu botlarım ve özel tasarım çantamla birlikte, yüksek bel kot pantolonla bir body giymiştim. New York Moda Haftası için davet edildiğim etkinliklerin sonuncusu olan gösteriden sonra kıyafet değiştirebilirdim, ama bu zaman alırdı ve daha fazla zaman kaybetmek istemedim. Bu gece değil.

Restoranı tarayarak tanıdık bir yüz arıyorum. Mekan yabancılarla, *özellikle Amerikalılarla* dolu ve İngilizce o kadar hızlı konuşuyorlar ki başım dönüyor. Üniversite öğrencilerini yerleştiren hostes geri dönüyor. Kürsüye doğru. "Eoseo oseyo," diyor. Gerginliğimi anlamış olmalı, çünkü İngilizceden Koreceye geçiyor. Hemen içim rahatladı. "Kaç tane?"

"Biriyle buluşacağım," dedim ona. "Benim yaşlarımda ve boyumda, muhtemelen beyzbol şapkası takıyordur." Neredeyse hiç şapkasız gezmez.

“Ah.” Ev sahibi başını salladı. “Arkadaşınız birkaç dakika önce geldi. Beni takip edin. Sizi masaya götüreceğim.”

Beni yan kapıdan geçirip, Şubat ayı olmasına rağmen Noel ışıklarıyla süslenmiş bir merdivenden yukarı çıkarıyor. Bir grup kız ve erkek çocuğunun merdivenlerden aşağı inmesine izin vermek için kenara çekiliyoruz. Şık kıyafetler ve ağır makyajlarıyla sanki bir konsere gidiyorlarmış gibi giyinmişler; bu da benim de bir defileden gelmiş olmam nedeniyle giyim tarzıma benziyor. Birkaçının elinde İngilizce mesajlar yazılı pankartlar var.

XOXO'nun 1 Numaralı Hayranı

Sun-oppa, benimle evlenir misin!

Bae Jaewoo, seni seviyorum!

"Bir idol grubu şehre geldiğinde her zaman daha kalabalık oluyor," diye açıklıyor garson. "Sanırım bazı hayranlar, Koreatown'daki restoranlardan birinde en sevdikleri idollerden birine rastlamayı gizlice umuyorlar." Yüzüne bakıyorum ama yargılayıcı bir şekilde konuşmuyor, sadece bir gerçeği dile getiriyor gibi görünüyor. "İşler için iyi."

"Restoranda hiç çok idolünüz oldu mu?" diye soruyorum.

"Dükkan sahibi, kasanın üstünde ünlülerin imzalarını bulunduruyor. Ben hiç ünlü bir isme imza attırmadım ama patronum geçen ay 95D'den Jun'un birkaç arkadaşıyla burada olduğunu söyledi."

Jun-oppa! Yüz ifademi fark etti ve anlamlı bir şekilde gülümsedi. "Hayran mı?"

"Yatak odamın duvarında onun bir posteri var."

"O halde onun iyi bahşiş veren biri olduğunu öğrenmekten memnun olmalısınız."

İkinci kata çıkan merdivenlerden yukarı çıkıyoruz. Buradaki oda daha dar ama aynı derecede kalabalık. Pojangmacha'yı (yerel lokanta) taklit etmek üzere tasarlanmış olan yuvarlak metal masaların etrafı, ters çevrilmiş çöp kutularına benzeyen sandalyelerle çevrili. Garsonlar, parlak yeşil plastik tabaklarda servis edilen Kore sokak yemeklerini tepsilerle masaların arasında dolaşıyor. Odanın etrafındaki birkaç büyük ekran monitörde aynı müzik videosu oynuyor; şu anda BTS'in akılda kalıcı "Anpanman" şarkısı.

Restoranın arka tarafındaki bir masada arkadaşımı görünce, hostese omzuna dokundum. "Onu görüyorum," dedim ve hostes başını salladı, beni yolun geri kalanını yalnız başıma gitmeye bıraktı.

En yakın arkadaşım Jenny Go, sırtını duvara yaslamış, telefonunda gezinirken, babasının hediyesi olan Dodgers beyzbol şapkasını gözlerinin üzerine kadar indirmişti.

"Jenny!" diye bağırıyorum, neredeyse onun tepesinde duruyorum.

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Sori!" Jenny oturduğu yerden fırladı ve kendini öylesine sert bir şekilde kollarımın arasına attı ki neredeyse devrilecektik.

En son geçen yaz, erkek arkadaşını ziyaret etmek için Seul'e geldiğinde görüşmüştük. Her gün mesajlaşıyoruz ama aynı şey değil. Seul Sanat Akademisi'ndeki lise son yılımda oda arkadaşım olarak geçirdiğim birkaç ay, muhtemelen hayatımın en güzel aylarıydı. Ders aralarında ve okuldan sonra arkadaşlarımla vakit geçirmeyi, içimi dökebileceğim en iyi bir arkadaşa sahip olmayı hep hayal etmiştim. Onunla tanıştığımda bunların hepsi gerçekleşti. Gözlerimin köşelerinde yaşların biriktiğini görünce dehşete düşüyorum.

“Aman Tanrım, Sori!” diye bağırıyor Jenny. “Makyajın!”

Menüyü alıp gözlerimi kırpıştırırken bana yelpaze sallıyor, ben de gözyaşlarım kuruyana kadar yukarı doğru bakıyorum.

Kendime geldiğimde, ellerimi kendi ellerine alıp sıkıyor.

"Çok güzelsin!" diye haykırıyor. Ben de aynı anda, "Sağlıklı görünüyorsun," diyorum.

O gülüyor.

Onu güldürmeyi çok seviyorum. Yaptığım her şey onu eğlendiriyor gibi görünüyor. İlk tanıştığımızda *bana* güldüğünü sanmıştım ama kısa süre sonra gerçekten bana hayran olduğunu anladım.

Hayatım boyunca insanlar param veya aile bağlantılarım yüzünden peşimden koştular, ama Jenny geçmişim hakkında hiçbir şey bilmeden benimle arkadaş olmak istedi. Bunun sebebinin muhteşem kişiliğim olduğunu söylerdi. Bu da ancak kısmen doğru olurdu. Ben bile biraz huysuz olduğumu kabul edebilirim.

"Sori," diyor, "sadece benim için mi böyle giyindin?"

“Jenny,” dedim alaycı bir şekilde, “Dışarı çıktığım her seferinde şık giyinirim.”

Üzerinde okuduğu müzik konservatuvarının adı yazılı olan bir sweatshirt ve eşofman altı *giymiş* , oldukça rahat bir kıyafet tercih etmiş. Manhattan Müzik Okulu.

Şehrin her yerinden taşıdığım alışveriş poşetini masanın üzerine koyup karşımdaki sandalyeye oturdum. "Size birkaç hediye aldım."

“Chanel!”

Çenemi elime yaslayıp, her bir ürüne hayranlıkla bakışlarını izliyorum. Çoğunluğu fuarlardan aldığım örnekler, bir de Jenny'nin sevdiğini bildiğim birkaç Kore markası. Dudak parlatıcısı silindirini çıkarıyor. Kapağını açıp, restoranın obsidyen duvarlarını yansıtıcı yüzey olarak kullanarak, dudaklarına sürüyor.

Masadaki kaseden bir mısır cipsi alıp, ağzıma atmadan önce tırnaklarımın arasında inceledim. "Dün geceki konser nasıldı?" Birkaç ay önce, grup dünya turnesinin ABD duraklarını açıkladığında XOXO'yu izlemeye gideceğini söylemişti. "VIP locasında mı oturdun?" diye takıldım.

Restorandaki birçok XOXO hayranı, en yakın arkadaşımın grubun baş vokalisti Bae Jaewoo ile çıktığını öğrenmek için can atıyordur. SAA'da sınıf arkadaşı oldukları dönemde, ben ve Jaewoo'nun diğer grup arkadaşlarıyla birlikte ilişkilerini resmileştirmişlerdi; Jenny okula kaydolduğunda Sun çoktan mezun olmuştu.

Jenny, "Menajer Nam bana biletleri ayarladı," diyor ve XOXO'nun menajeri Nam Ji Seok'un adını veriyor.

“Ah.” Daha fazla açıklama yapmasına gerek yok. Ji Seok *asla* bir kız arkadaşını çok göz önünde olacağı VIP locasına koymazdı. İdoller *sevgili* olsa da, bunu sergilemek, hele ki kamuoyuna itiraf etmek, kötü bir reklam olarak kabul edilir.

"Yine de iyi yerlerdi," diyor. "Jay Amca'yı da yanıma aldım ve sürekli rastgele hayranlarla sohbet başlatıyordu. Çok utanç vericiydi."

Sözleri söylerken bile yanaklarında bir kızarıklık vardı ve bunu gizlice çok sevdiğini biliyordum. "Amcası" Jay, babasının vefatından önce en yakın arkadaşıydı.

"Jaewoo'yu gördün mü?" diye sordum, bir mısır cipsi daha alırken. "Konser dışında."

Başını salladı. "Programlarımız uyuşmadı ama yarın birlikte vakit geçirmeyi planlıyoruz. Beyzbol maçına gitmek istiyor."

“Kulağa hoş geliyor.” Ve Jaewoo’nun yapmak isteyeceği bir şeye benziyor. Onu ortaokuldan beri tanıyorum ve her zaman beyzbola karşı inanılmaz bir tutkusu vardı. Aslında, bu seyahatten önce New York’a gittiğim tek seferde, onun ve bir diğer arkadaşımız Nathaniel ile birlikte bir beyzbol maçına gitmiştim. Ortaokul ve lise arasındaki yazdı. Sporla hiç

ilgilenmemiştim ama onların bu kadar heyecanlanıp, özellikle cesur bir hareketten sonra birbirlerine sarılıp tezahürat yapmalarını izlerken, onların sevincinden bir parça hissetmiştim. O sıcak duyguyu hala hatırlıyorum.

Jenny, beni tekrar ana döndürerek, "Gelmek ister misin?" diye soruyor.

Kaşımı kaldırdım. Jenny beni kendisi ve erkek arkadaşıyla takılmaya davet *ederdi* .

"Yarın Seul'e dönüş uçağım var," dedim ona ve Jaewoo'ya bana bir iyilik borçlu olduğunu söylemeyi aklıma not ettim.

“Keşke birlikte daha çok zaman geçirebilseydik,” diyor. Sonra bir şey hatırlamış gibi heyecanla öne eğiliyor. “Aa, dur! Sana söylemeyi unuttum. Sana bahsettiğim Tokyo'daki konser serisi olan dörtlü grubu hatırlıyor musun? Ona katılmaya karar verdim.”

“Gerçekten mi?” Onun bu kadar yakınımda olacağı düşüncesi kalbimi yerinden oynatıyor. Gimpo Havaalanı'ndan Tokyo'ya uçuş sadece iki saat sürüyor. New York'tan Incheon'a olan on altı saatlik uçuşa kıyasla çok daha kısa.

Bana birkaç hafta önce bu fırsattan bahsetmişti; okulunun Asya turnesine çıkacak bir yaylı çalgılar dörtlüsü için bir viyolonselci aradığını söylemişti. Eğer seçilirse, altı ay boyunca Japonya'da olacakmış.

"Hâlâ çok düşük bir ihtimal," diyor gergin bir şekilde şapkasının kenarını çekiştirerek. "Seçmelere katılan çellistlerin çoğu benden daha yaşlı ve belki de daha çok hak ediyorlar..."

“Bunu bırak.” Başını kaldırıyor ve ben de gözlerine bakıyorum. “Çok çalışıyorsun ve yeteneklisin. Bu şansı herkes kadar hak ediyorsun. Seninle gurur duyuyorum.”

“Evet, tamam.” Yüzü kızardı, sonra başını salladı. “Haklısın. Teşekkürler, Sori.”

"Kutlamamız gerek," diyorum kararlı bir şekilde. "Sana bir içki ısmarlayacağım."

Masanın yanındaki çağrı düğmesine basıyorum ve yukarıdan bir zil sesi geliyor. Birkaç saniye içinde bir garson beliriyor.

"İki elma şarabı lütfen," diye sipariş veriyorum.

Buz gibi soğuk Chilsung elma şarabı kutularımız geldiğinde, kapaklarını açıp kutuları birbirine vuruyoruz. Hep birlikte "Geonbae!" diye bağırıyoruz.

Elma şarabı tatlı ve köpüklü, ağzımda ve boğazımda hafif bir karıncalanma hissi bırakıyor.

“Peki ya sen?” diyor Jenny. “Son zamanlarda neler yaptığını merak ediyorum. Annen sonunda bir kız grubu çıkarmaya karar verdi mi?”

Annem, XOXO'nun bağlı olduğu plak şirketi Joah Entertainment'ın CEO'su ve Kore'nin "On Yılın En Etkili Kadınlarından" biri olan Seo Min Hee'den başkası değil. Birkaç ay önce başlayan ve son birkaç haftadır daha da kötüleşen göğsümdeki sıkıntı hissi, annemi düşündüğümde geri geliyor.

“Sori?” Jenny kaşlarını çattı. “Her şey yolunda mı?”

“Artık sahneye çıkmak istemiyorum.” Bu sözleri ilk kez sesli olarak söylüyorum. “Bir süredir böyle hissediyorum.”

Jenny'nin kaşları çatılıyor ama sözümü kesmiyor.

“Umarım geçer, uzun süredir stajyer olmanın getirdiği yorgunluktur diye düşünüyordum... Mezuniyetten beri, hatta daha öncesinden beri idol olma hedefiyle çalışıyordum. Lisedeyken, her gün okula gitmeden üç saat önce kalkıp dans çalışırdım. Ortaokulda ise saatlerce koreografi çalışırdım. Bu *her zaman* hedefim, hayalimdi . Ama gerçeğe dönüşmeye yaklaştıkça, hayatımı tamamen bu şekilde yaşamak zorunda kalma fikrinden daha çok korkmaya başladım.” "Başkalarının keyfine göre hareket edip her hareketimden yargılanmak." Ortaokuldan kalma anılar zihnimin bir köşesinde canlanıyor: fısıltılar peşimden geliyor. Koridorda ben, sınıf arkadaşlarımdan birinin fotoğrafımı çekerken çıkardığı deklanşör sesi.

"Yine de," diyorum nefesimi tutarak, "eğer sahne performansını yeterince sevseydim, müziğe tutkuyla bağlı olsaydım, o zaman buna değerdi, ama değilim."

Hangi stajyer müziğe tutku duymaz ki? Ama bu *yüzden* bunun bana uygun olduğunu düşünmüyorum. Dans etmeyi seviyorum ama artık bunun yeterli olup olmadığından emin değilim.

Jenny'nin tüm süre boyunca ifadesiz kalan yüzünü inceliyorum. Ne düşünüyor acaba? Müzik her zaman onun tutkusu olmuştur; onu ve Jaewoo'yu bir araya getiren şey de müzikti, ikimiz de SAA'ya gittiğimizde *bizi* bir araya getiren de müzikti. Acaba bir hata yaptığımı mı düşünüyor?

“Bu adil,” diyor Jenny. “Sen herkesten daha iyi bilirsin ki, kamuoyunun gözü önünde büyümek ne demek. Neden bundan uzak durmayı tercih ettiğini anlayabiliyorum.”

Gözlerimin arkasında bir sıcaklık hissediyorum ama bu gece ikinci kez ağlamayı reddediyorum.

Jenny nazikçe sözlerine şöyle devam ediyor: "Fikrinizi değiştirmekte hiçbir sakınca yok. Yeni bir şey denemek için asla geç değildir. Daha çok

tutku duyacağınız başka bir şey bulacaksınız."

Keşke annem de aynı şeyi düşünseydi. Birçok nedenden dolayı, ki bunların bazılarını Jenny'ye *açıklayabilir* miyim bilmiyorum bile, fikrimi değiştirdiğim için en çok o hayal kırıklığına uğrayacak. Ama bu, döndüğümde benim endişelenmem gereken bir şey. Kore'ye.

“Teşekkürler Jenny. Bunu duymaya ihtiyacım vardı.” Menüyü elime alıp, gizlice yüzümü yelpazeliyorum. “Altı aydan fazla bir süredir birbirimizi görmedikten sonra, gerçekten birbirimize moral mi veriyoruz?”

Gülerek, "En iyi arkadaşlar ne içindir ki? Ama ciddi söylüyorum Sori, içten bir sohbet için altı ay daha beklemeyelim." dedi.

Menüyü çeviriyorum. "Haklısın, çok acıktım. Yemek sipariş edelim mi?"

Gülümseyerek, "Bunu hiç sormayacağını düşünmüştüm," dedi.

Bir saat, sonra iki saat uçup gitti; o bana derslerinden ve ailesinden bahsederken, ben de ona Seul'deki arkadaşlarımızdan ve Singapur'daki son modellik işimden bahsettim, tüm bunları yaparken de okul yıllarımızda yediğimiz en sevdiğimiz yemekleri afiyetle yedik. Tteokbokki, erimiş mozzarella peyniriyle kaplı tatlı ve baharatlı pirinç kekleri. Sarımsaklı kızarmış tavuk, derin yağda kızartılıp tatlı ve yapışkan soya sarımsak sosuna bulanmış. Ve baharatlı sebzelerle doldurulmuş ve dilimlenmiş kalın gimbap ruloları.

Restorandaki kalabalık gece ilerledikçe daha da gürültülü hale geliyor. Salonun ortasında bir grup iş adamı içki oyunları oynuyor, shot bardaklarını bira bardaklarına boşaltıyor.

"Gitmeliyiz!" diye bağırdım onların yüksek sesli tezahüratlarının arasında.

“Önce tuvalete gideyim!” Jenny oturduğu yerden fırladı ve masaların arasından sıyrılıp merdiven boşluğuna girdi. Merdiven boşluğuna doğru kaybolduktan sonra, hesabı ödemesi için garsonu çağırdım. Jenny geri döndüğünde üzülecek ama sevdiğin insanları şımartamıyorsan paranın ne anlamı var ki?

Barda gösterilen müzik videosu bitince bir an için gürültü seviyesi azalıyor. Ardından üç monitörde de Joah Entertainment logosu belirince küçük bir alkış kopuyor.

Yan masadaki kız arkadaşına, "Bu akşamki konserleri için bilet almaya çalışmadın mı?" diye soruyor.

“Yaptım ama o kadar popüler oldular ki imkansızdı.” Korece konuşuyorlar, sesleri XOXO’nun en yeni single’ının açılış notalarının üzerine geliyor.

Şarkı, XOXO'nun iki rapçisi Sun ve Youngmin'in birlikte söylediği, seslerinin birbirini tamamladığı bir rap bölümüyle başlıyor. Ardından, Jaewoo'nun tek başına söylediği, pürüzsüz ve güçlü vokalleriyle öne çıkan nakarat öncesi bölüme geçiliyor.

Karşımdaki kız hayal kurarak iç çekti. "Bae Jaewoo bu geri dönüşünde çok yakışıklı."

Jenny'nin bu kızların erkek arkadaşına olan hayranlıklarını görünce ne düşüneceğini merak ederek gülümsüyorum. Gerçi muhtemelen artık buna alışmıştır.

Müzik videosu nakarat bölümünde farklı bir mekana geçiyor ve gözlerim monitörlere kayıyor. Geri dönüş albümlerinin konsepti, her üyenin bir ayartma sunduğu kabus dolu bir harikalar diyarı.

Diğer kız, XOXO'nun diğer vokalisti Nathaniel'e Korece adıyla seslenerek, "Benim için Lee Jihyuk," diyor. "Vücut hareketleri tam anlamıyla günahkâr."

Sözlerini ancak yarım yamalak dinliyorum, gözlerimi ekrandan ayıramıyorum. Nathaniel, her zaman olduğu gibi, daha zorlu koreografilerinde de en önde duruyor. Onu izlerken, ortaokuldayken elinde kurbağayla okul bahçesinde beni kovaladığı anlar, daha sonra lisede sahada futbol oynarken onu izlediğim anlar, gol attığında gözlerinin benimkilerle buluşması ve daha *sonra* bir elinin belime doğru kayması, diğer elinin saçlarımı geriye doğru itmesi ve dudaklarının boynumun kıvrımına değmesi gibi anılar aklıma geliyor.

Jenny koltuğuna kayarak oturdu.

"Gecikme için özür dilerim," diyor. "Jaewoo aradı."

“Öyle mi?” Bu gece üçüncü kez kendimi yelpazelerken, asıl kullanım amacını çoktan aşmış olan menüyü tekrar elime alıyorum. Telefonumdaki saate bakıyorum. XOXO’nun konseri bitmiş olmalı.

Jenny şapkasıyla oynuyor ve ben kaşımı kaldırıyorum. "Sorun ne?"

Tek nefeste, "Üyelerin konserden sonra otele dönmeleri planlanmıştı, ancak son anda bir restorana gitmeye karar verdiler. Sokağın aşağısında. Jaewoo beni davet etti." dedi.

"Seni de davet etti," diye ekledi aceleyle. "Ona birlikte olduğumuzu söyledim."

Göğsümde kalbimin hızla çarptığını hissediyorum, o kadar uzun zamandır hissetmediğim bir duygu ki tam olarak ne olduğunu açıklayamıyorum. Heyecandan mı acaba?

“Bütün üyeler burada,” diyorum, soru sormaktan ziyade teyit almak istercesine. En yaşlı üye, baş rapçi ve grubun lideri Sun; en genç üye ve ana rapçi Youngmin; ana vokalist Jaewoo...

"Hepsi," diye doğruluyor.

Yoksa bu... heyecan mı?

“Biliyor musun?” diyor Jenny. “Bu bizim gecemiz. Jaewoo'ya gelemeyeceğimizi mesaj atacağım.”

Elimi uzatıp onun elinin üzerine koydum, kalbim sıcaklıkla doldu. Jaewoo'yu görmek istiyor ama aklında ben varım. Onun için her şeyi yapardım, hatta XOXO'nun baş vokalisti, baş dansçısı ve eski erkek arkadaşım Nathaniel'le bile yüzleşirdim.

OceanofPDF.com

İki

Saat on bire yakın olmasına rağmen, sokak iki saat öncesine göre nedense daha kalabalık. Jenny ile ben, durmuş trafiğin arasından sıyrılıp ilerlerken kollarımızı birbirimize doladık. Jaewoo'nun gönderdiği adres, caddenin aşağısındaki bir restorana ait. Pencerenin arkasındaki menüye bir göz attığımızda, ağırlıklı olarak geleneksel Kore yemekleri olan hansik servis ettiğini görüyoruz.

İki blok aşağıda, başka bir restoranın önünde büyük bir kalabalık toplanmış, ancak içeri girmek için bekliyor gibi görünmüyorlar. Sonra kaldırıma park etmiş minibüsü fark ediyorum. XOXO'nun ekibi ve yedek dansçıları, üyelerin gerçek konumundan dikkati dağıtmak için o restoranda yemek yiyor olmalı.

Birkaç hayran bana bakıp durdu, Jenny'yi görmezden gelip beni süzdüler. Paltomu daha sıkıca üzerime çektim.

“Jaewoo, restorana yan giriş olduğunu söylüyor,” diyor Jenny. Binanın etrafından dolaşarak tek bir çöp konteynerinin bulunduğu kısa bir ara sokağa giriyoruz. Duvarda eski boya veya kan olabilecek, hafifçe rahatsız edici bir iz var.

Jenny, "New York şehrinin ara sokakları arasında burası o kadar da kötü değil," diyor.

“Eh, yeter ki ‘çok da kötü olmayan’ bir sokakta öldürülelim.” Çantamı önümde, tokası dışa dönük şekilde kaldırıyorum.

“Umarım doğru kapıdır.” Jenny kolu denediğinde kapı kıpırdamıyor. Geri çekilip telefonunu kulağına götürüyor. “Dışarıdayım,” diyor.

İçeriden aceleci adımların sesi geliyor, ardından kapı aniden açılıyor.

“Jenny!” diyor Jaewoo nefes nefese. Bu geri dönüş için saçları daha uzundu ve asi bir şekilde gözlerinin üzerine düşüyordu. Telefonunu yavaşça kulağından indirdi, bakışları Jenny'den hiç ayrılmadı.

İleri atılmasını bekliyorum ama kıpırdamıyor. Yüzüne bir bakış, kızardığını gösteriyor. Utangaç mı davranıyor? Ne kadar sinir bozucu. Arkadan itiyorum ve Jaewoo'nun kollarına sendeliyor.

Onlar birbirlerine sokulurlarken, takip edilmediğimizden emin olmak için sokağı kontrol ediyorum, sonra kapıdan içeri girip arkamdan kapatıyorum.

Servis merdivenindeyiz, sağdaki duvara kasalar yığılmış. Solda ise beton merdivenler yukarı çıkıyor. En üstte Ji Seok'u görüyorum. Bana başıyla selam verdikten sonra, çiftin mahremiyetine saygı göstererek yüzünü çeviriyor. İçimden bir ah çekiyorum. XOXO'nun menajerine en çok benzeyen ben ne oldum acaba?

“Min Sori, uzun zamandır görüşmedik.” Jaewoo kolunu uzatıyor ve ben de onun kucaklamasına giriyorum. Sanki çok uzun zaman önce aynı boydaydık, şimdi ise beni bırakmadan önce kısa bir süre başını benimkinin üstüne yaslayacak kadar uzun boylu.

"Bu gece Jenny ile geçireceğim *geceydi* ," dedim geri çekilerek. "Seni asla affetmeyeceğim." Şaka yapmıyorum, sadece yarı ciddiyim.

O da benim ciddi tonuma karşılık veriyor. "Sana hayat borcum var." Sonra, dünyanın dört bir yanındaki hayranların kalbini hoplatan o çocuksu sırıtışıyla gülümsüyor. "İkiniz de aç mısınız? Hadi odaya gidelim." Bizi merdivenlerden yukarı çıkarıyor ve Ji Seok, Jenny ve bana doğru eğiliyor.

Jenny, Jaewoo'ya alışveriş çantasının içindekileri göstererek, "Sori'nin bana ne aldığına bak," dedi.

"Sana peluş oyuncak almamasına şaşırdım." diye gülüyor.

"New York'ta olduğunu biliyordum," diyor Ji Seok yanımda yürürken, "ama seni göreceğimizi düşünmemiştim."

XOXO üyeleri ve ben aynı şirkete bağlı olsak da, programlarımızın çakışması için hiçbir sebep yok. Hayatlarımız tamamen ayrı. Bir an için, anneme bu görüşmeden bahsedecek mi diye düşünüyorum ama hemen bu düşünceyi bir kenara bırakıyorum—Ji Seok Joah tarafından işe alınmış olabilir, ancak sadakati üyeleredir.

Yan kapıdan girince, her iki tarafında özel odalar sıralanmış uzun bir koridora giriyoruz. En sondaki en büyük odaya yaklaşırken avuçlarım terlemeye başlıyor. Avuçlarımı ceketimin ceplerine iyice sokuyorum.

Turne ve Singapur'da geçirdiğim zaman nedeniyle, akademiden mezun olduğumuzdan beri Nathaniel'i görmeden geçirdiğim en uzun süre oldu. Ayrılığın hemen ardından gelen aylar... zordu. Nathaniel henüz çıkış

yapmadan önce, ikimiz de on altı yaşındayken gizlice çıkmaya başlamıştık. Ancak kısa süre sonra, ikimizin bir fotoğrafı kamuoyuna sızdırıldı ve bu da neredeyse çocukların kariyerlerini mahveden bir skandala yol açtı. Annem de dahil olmak üzere üst düzey yetkililerin ısrarıyla, karşılıklı olarak ayrılmaya karar verdik.

Bu kesinlikle doğru bir karardı. XOXO dünyanın en büyük idol gruplarından biri haline geldi ve ben o seviyede olmasam bile, eğer istersem sektörde bir geleceğim var; Nathaniel ile birlikte kalsaydık bu mümkün olmazdı.

Odanın kapısına yaklaşırken derin bir nefes alıyorum. Ayrılıktan sonraki ilk birkaç ay zor olsa da, liseden arkadaş olarak mezun olmayı başardık. Sonuçta, birlikte olmadan *önce de* arkadaştık.

Şu an endişelenmeye gerek yok. Endişelenmek, hâlâ duyguların var olduğunu gösterir ve *bu* mümkün olamaz. Çünkü eğer hâlâ XOXO'dan Nathaniel Lee'ye aşıksam, ondan ayrılmak muhtemelen... Hayatımın en kötü kararıydı.

Jaewoo kapıyı açıyor. İçeride, içine kömür ızgaraları yerleştirilmiş ahşap bir yemek masası olan bir oda görüyorum. Masanın bir tarafında döşemeli sandalyeler, diğer tarafında ise bir oturma grubu var.

“Min Sori?” Derin ses, dikkatimi XOXO’nun lideri Sun’ın duvara rahatça yaslandığı kabinin köşesine çekti. “Bu beklenmedik bir şey.”

Üzerinde bol bir gömlek var, uzun saçları çarpıcı yüzünden geriye doğru toplanmış. Jenny, Sun'ın bir video oyunundaki süper kötü adama benzediğini söylüyor, ama ben her zaman onun Joseon hanedanlığı döneminde prens olması gereken birine daha çok benzediğini düşünmüşümdür.

“Sun-oppa,” diyorum. Jaewoo, Nathaniel ve ben Joah'da birlikte eğitim alırken, Sun'ı en uzun süredir tanıyorum. TK Grubu başkanının torunu olarak, bir ömür boyu yetecek kadar ziyafette bir araya geldik. “Jenny ile akşam yemeği yerken Jaewoo aradı.”

“Anlıyorum,” diyor. Sun ile bu kısa etkileşimden sonra kendimi daha rahat hissediyorum. Tüm üyeleri ortaokuldan beri tanıyorum. Evet, *artık* hepimiz daha büyüğüz, ama hiçbirine farklı davranmak için bir neden yok.

Güneşin bakışları arkamdaki birine kayıyor ve ensemde, tenime değen bir elektrik kıvılcımı gibi bir karıncalanma hissediyorum.

“Sori.” *Onun sesi.* “Seni görmek için neden bütün dünyayı dolaşmak gerekiyor?”

Arkamı dönmeden önce yüz hatlarımı düzeltiyorum.

Gözlerimi kaldırıp Nathaniel'in koyu renkli gözleriyle karşılaştığımda midem bulanmaya başladı.

Gece yarısına yaklaştığını ve New York'ta iki gece üst üste konser verdiğini biliyorum, ama *çok edepsiz* görünüyor, sanki yataktan yeni kalkmış gibi. Saçlarını bu tanıtım dönemi için koyu maviye boyatmış ve saç telleri omuzlarına dökülüyor. alnı.

“Beni istediğin zaman görebilirsin,” diyorum, saçımı bir kulağımın arkasına sıkıştırırken. Bu benim sinirsel bir alışkanlığım ama ellerimle bir şeyler yapmam gerekiyor. “Aynı şehirde yaşıyoruz.”

Gözleri, hareketi takip ederek kulağımdan ayrıldıktan sonra, yüzünde tuhaf bir ifade belirirken tekrar yüzüme döndü.

Dikkatini Sun'ı selamlamayı bitiren Jenny'ye çevirdiği anda her şey bir anda olup bitti. "Hey, Jenny Go." Bütün tavrı değişti, o meşhur gamzesi daha da belirginleşti. "Hiç utanman yok mu? Akşam yemeği davetimize izinsiz girdin."

"New York'ta seçebileceğiniz onca mutfak varken, neden Kore restoranına gidiyorsunuz?" Kadın da onun alaycı tonuna karşılık veriyor. "Birkaç gün sonra Seul'e geri dönmüyor musunuz?"

“Ne diyebilirim ki?” Çaresiz bir hareketle ellerini kaldırıyor. “Koreliler, hangi ülkede olursak olalım, her zaman bir Kore restoranı bulurlar.”

“Saçlarını beğendim.”

"Konsept, şık bir gangster havasıydı. Sizce de bir çelişki değil mi?"

"Eğer Won Bin iseniz, durum farklı," diyor ve tüm zamanların en sevdiği filmi olan *Ajeossi'ye* atıfta bulunuyor.

Nathaniel, "Onun karakteri bir gangster değildi Jenny," diye mırıldandı. "Eski özel kuvvetler mensubuydu."

"Aynı şey." diye omuz silkti Jenny.

"Hayır, öyle değil!"

Onlar hızlı hızlı İngilizce konuşurken, başım sürekli bir ikisi arasında gidip geliyordu ve geçen her saniye göğsüm daha da sıkışıyordu.

Jaewoo aralarına girerek Jenny'nin elini tuttu. "Jenny'ye ünlü hayranlıklarını hatırlatmayalım."

Jaewoo'nun yanındaki masaya otururken, Nathaniel de onun karşısındaki koltuğa rahatça yerleşti. "Sen de sayılıyor musun?" diye takıldı.

Ji Seok, Sun'ın karşısına oturuyor, bu da beni Nathaniel'in yanındaki orta koltuğa bırakıyor.

“Choi Youngmin nerede?” Konuşmayı tekrar Koreceye çeviriyorum. Jenny tüm üyelerin burada olacağını söylemişti ama XOXO'nun en genç üyesinden hiçbir iz yok.

“Okul ödevi vardı, bu yüzden otele geri döndü,” diye yanıtlıyor Jaewoo. XOXO’nun en genç üyesinin hala lisede olduğunu unutmuşum.

"Yakında sen de öyle olacaksın," diyor Sun, önündeki bira bardağını alırken. Amerika Birleşik Devletleri'nde olduğumuz halde içki içtiğini görünce şaşırdım, sonra yirmi bir yaşına yeni girdiğini hatırladım. Ardından kime hitap ettiğini anladım.

Nathaniel'e döndüm. "Kurs mu alıyorsun?"

"Şaşırmış gibisin."

XOXO üyelerinden herhangi birinin yüksek öğrenime devam etmesi durumunda, lisede en iyi notlara sahip olan Jaewoo'nun bunu yapacağını hep düşünmüşümdür.

“Beklenmedik bir şey,” diyorum. Elini su bardağına doğru uzatan Nathaniel, birden hareketsiz kalıyor. Çok geçmeden bunun nasıl duyulacağını fark ediyorum; ondan beklentilerim o kadar düşük ki, üniversite dersleri alması beni tamamen şok ederdi. “Sen hiç ders çalışmayı sevmedin,” diye yumuşak bir sesle bitiriyorum sözlerimi.

İleri doğru yürümeye devam eder ve bardağı alır. "İnsanlar değişir." Bardağı dudaklarına götürerek derin bir yudum su içer.

Onu üzdüm. Söylemesine gerek kalmadan, omuzlarının hafifçe öne doğru eğilmesinden anlıyorum. Ne okuduğunu sormak istiyorum ama hakkımı kaybettiğimi hissediyorum. Çubuklarımla tek bir siyah fasulye alıp ağzıma atıyorum.

“Demek moda haftası için buradasınız?” diye soruyor Ji Seok, Nathaniel ile aramdaki garip durumdan habersiz. “Şehri hiç gezdiniz mi? Buraya ilk gelişiniz, değil mi?”

Bunun üzerine Jaewoo başını kaldırıp masanın karşısından bana baktı. Ji Seok, Jaewoo ve Nathaniel ile New York'ta geçirdiğim o yazdan *sonra* çocukların menajeri oldu.

"Gösterilerle çok meşguldüm. Başka hiçbir şeye zamanım olmadı," diyerek ilk iki sorusuna cevap verdim.

Nathaniel, "Sori dürtüsel biri değil," diyor. "Jenny gibi değil."

Daha önceki etkileşimden zaten sıcak olan yanaklarım daha da kızardı. *Bunun* anlamı ne?

Jenny kaşlarını çattı. "Ben nasıl dürtüsel olabilirim ki?"

"Jaewoo'nun peşinden Kore'ye taşındın."

Jenny kuru bir sesle, "Vay canına," diyor, "Bu ifadenin ne kadar yanlış olduğunu aklım almıyor."

Kapı çalınca sözleri bölünür. Daha önce hiç görmediğim bir kadın odaya girer.

Ji Seok, bir anda yönetici moduna geçerek, kadının yolunu kesmek için sandalyesinden kalktı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Etrafından bakmak için hareket etti. “Az önce VIP locasındaydım. Adım Jeon Sojin. Hankook Electric'in CEO'su Jeon'un kızıyım.” Daha fazla açıklama yapmasına gerek yoktu. Hankook Electric, Joah Entertainment'ın büyük hissedarlarından biriydi.

Ji Seok tereddüt ediyor—ve o kısa saniyede, sanki aklından bir düzine düşünce geçiyormuş gibi—sonra eğiliyor. Sun'ın bakışları benimkilerle buluşuyor, ikimiz de reddedilemez bir gerçeği fark ediyoruz. XOXO, CEO Jeon'un kızını gücendirmeyi göze alamaz.

Ayağa kalkan Sun, ona doğru eğildi. "Lütfen, bize katılmaz mısınız?"

XOXO'nun diğer üyeleri de liderlerinden örnek alarak ayağa kalkıp eğiliyorlar. Jenny kaşlarını çatıyor, muhtemelen yemeğimizi bölen bu kaba kadına neden müsamaha gösterdiğimizi anlamıyor. Ama sektörümüzde bu tür durumlar sık sık yaşanıyor. Şirkete fayda sağlayabilecek veya gücendirirlerse felakete yol açabilecek güce sahip insanları memnun etmek zorundayız.

Sojin, bir garsona Nathaniel'in yanına bir sandalye çekmesini işaret ediyor, ardından bir başkasından bir şişe soju ve iki shot bardağı alıyor; görünüşe göre alkolü önceden sipariş etmişti. "Sana ulaşmak çok zor. Şirketine hediyeler gönderdim, *pahalı* hediyeler, ama sen onları hiç takmadın veya mesajla cevap vermedin." XOXO'nun hayranı olmaktan ziyade Nathaniel'e uygunsuz bir şekilde ilgi duyduğu açıkça belli. "Biraz minnettarlığı hak etmiyor muyum?"

“Teşekkürler,” diye soğukkanlılıkla karşılık verdi Nathaniel. Yanımda oturan Ji Seok, onun hiç de dostane olmayan ses tonundan dolayı yüzünü buruşturdu. Nathaniel ayrıca bu hediyeleri hiç almamıştı; şirket politikası gereği hayranlardan mektup dışında herhangi bir şey kabul edilmiyordu.

Sojin'in dudakları büzüldü. Bu senaryonun nasıl gelişeceğini hayal etmiş olsa da, muhtemelen Nathaniel'in onun yakınlaşma girişimlerini soğuk bir şekilde reddetmesiyle sonuçlanmayacaktı.

“Jihyuk-ssi.” Sojin, şişeyi ve bardaklardan birini Nathaniel'e doğru kaydırarak söze başladı. “Bir kadeh kaldıralım.”

Ji Seok, "Henüz yeterince yaşlı değil," diye itiraz ediyor.

“Şşş.” Dilini şıklattı. “Kore'de yaşı yeterli.”

Alaycı bir şekilde yüksek sesle bir homurtu duyulur. Herkes donakalır ve sonra tüm bakışlarımız Jenny'ye çevrilir.

"Nasıl cüret edersin—?" Sojin öfkeyle söylendi, sonra sözünü kesti.

Sojin'in neyi fark ettiğini hemen anlıyorum. Jenny, Jaewoo'ya o kadar yakın oturuyor ki omuzları birbirine değiyor. Hızla uzaklaşıyor ama artık çok geç. Sojin'in dudakları alaycı bir gülümsemeyle aralanıyor.

"Manhattan Müzik Okulu'na mı gidiyorsun?" diye soruyor. Bunu tahmin etmek kolay; okulun adı Jenny'nin kapüşonlu kazağının önünde yazılı.

"Evet," diyor Jenny kısık bir sesle, sesi tereddütlü. Bu Jenny'ye hiç benzemediği için kalbim hızla çarpmaya başladı.

“Hangi enstrümanı çalıyorsun?” diye soruyor Sojin. “Sanki seni daha önce görmüş gibiyim. Adın ne?”

Jenny şapkasını daha da aşağı çekiyor, omuzlarını büküyor. Jaewoo'nun eli masada yumruk oluyor, gözleri kısılıyor ve *biliyorum* ki söylememesi gereken bir şey söylemek üzere.

“New York'a gelmenizin sebebi nedir?” Nathaniel, Sojin'in dikkatini tekrar kendisine çekmeye çalışır, ancak Sojin'in tüm dikkati Jenny'dedir ve Jenny'yi ne kadar rahatsız ettiğinden açıkça keyif almaktadır.

"Biliyorsun," diye alaycı bir şekilde söylüyor, "senin gibi kızlar bu kadar arsızca davranmamalı, kendilerini bu kadar sergilememeli. Utanmazlık bu."

İçimde bir şey patlıyor, tıpkı havai fişek patlaması gibi. Jeon Sojin, utanmazlığımı görmek mi istiyorsun?

Sandalyemde doğrulup, dikkat çekmemek için şimdiye kadar yapmaktan kaçındığım ceketimi çıkarıyorum. Ama artık durum farklı. Sojin'in gözleri bana, daha doğrusu omuzlarıma ve göğsüme yapışan tulumuma kilitleniyor. Yavaşça elimi Nathaniel'in sandalyesinin arkasında gezdiriyorum, parmaklarımın ucu sırtına değiyor. Döndüğünde gözleri hafifçe irileşiyor.

“Bütün gece bana hiç dikkat etmedin.” Dudaklarımı büzerek, sesime daha fazla nefes verdim. Ciddi anlamda oyunculuk eğitimi almamış olsam da, stajyer olarak oyunculuk dersleri almıştım. Kirpiklerimi indirip gözlerimi onun gözleriyle buluşturdum. “Sanki burada yokmuşum gibi.”

Nathaniel ise benim işaretimi alarak çabucak toparlandı. Koyu renk gözleri gözlerimden ayrılmadan, "Senin burada olduğunu asla unutamam," dedi.

Kalbim tekliyor ve neredeyse dikkatimi kaybediyorum. Bu konuda çok *iyi* .

Sojin'i doğru anladığımı ve *ona yaşattığım* rahatsızlığın kendi güvensizliklerini ve kıskançlığını alevlendireceğini umarak konsantre olmaya çalışıyorum.

“Seni özledim,” diye fısıldadım, diğer elimi masadaki eline doğru uzatarak. Hiç tereddüt etmeden avucunu yukarı bakacak şekilde çevirdi. Ben de avucumu onun üzerine koyduğumda, parmaklarını avuçlarımın içine kapattı ve elinin sıcaklığını karnıma kadar hissettim.

Onun burada, benimle birlikte olması beni çok mutlu ediyor. Bunu başarabileceğine ondan daha çok güvendiğim kimse yok, hatta bunu onunla denemeye bile kendimi yeterince güvende hissetmezdim. Şu an birbirimize karşı ne olursak olalım, yine de harika bir ekip oluşturuyoruz.

"Ben de seni özledim," diyor Nathaniel, ama artık bana bakmıyor.

Sojin aniden ayağa kalktı ve soju şişesini devirdi. Nathaniel, şişenin masanın kenarına dökülmeden önce yakalamak için elimi bıraktı. "Sabah önemli bir iş toplantım olduğunu unuttum." Kimsenin gözüne bakmadı. "Önce ben izin isteyeyim." Diğerleri eğilmek için ayağa kalkmadan önce kapıdan çıktı.

O gider gitmez kolumu indirdim ve rahatlamış bir şekilde sandalyeme çöktüm.

"Onu gerçekten de korkutup gitmeye mi zorladın?" diye soruyor Jenny, sesi hayretle dolu. "Gi Taek çok gurur duyardı."

Gülüyorum. Seul Sanat Akademisi'nden sınıf arkadaşımız Hong Gi Taek, benim daha küçük düşürücü yanımı *desteklerdi* .

"Çok havalı, Min Sori," diyor Jaewoo ve Sun da köşeden bana başparmağını kaldırarak onay veriyor.

Nathaniel sandalyesini geri iterken çıkan kayma sesiyle irkildim. "Sanırım biraz soju üzerime döküldü," dedi.

Kimse onun gittiğini fark etmemiş gibi görünüyor; Sun ve Jaewoo, Jeon Sojin'in onları restoranda nasıl bulduğunu merak ederken, Ji Seok da Jenny'den defalarca özür diliyor.

Nathaniel geri döndüğünde, gece sanki hiç kesintiye uğramamış gibi devam etti. Ardından, Sun ve Ji Seok Jenny ve benim önümüzde, Jaewoo ve Nathaniel ise en arkamızda olmak üzere, ikişerli gruplar halinde arka sokaktan çıktık. Hepsi de dışarıda kar yağmasa komik görünecek büyük paltolar, şapkalar ve maskeler giymişlerdi.

Jenny'ye veda öpücüğü veriyordum—onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyordum—o sırada Nathaniel'in sokaktan adımı seslendiğini duydum. "Sori."

Arka kapıyı açık tutarak bir taksi durdurdu. Hemen yanına koştum. Kaldırımda buz vardı ve uzattığı elini tuttum. Parmaklarının hafifçe ellerimi sıktığını ve kulağıma yakın bir sesle "Otele vardığında Jenny'ye mesaj at" dediğini kısa bir anlığına hatırladım, ardından kapı kapandı ve taksinin tepesine çarptığında yüksek bir gürültü duyuldu. Taksi kaldırımdan uzaklaşırken, ışıklar arasında kaybolana kadar bulanık pencereden onu izlemek için koltuğumda arkamı döndüm.

OceanofPDF.com

Üç

Otele sağ salim döndüğüne dair mesajın için teşekkürler. Duştan çıktıktan sonra, yumuşak beyaz bir bornoza sarınmış halde Jenny'nin cevabını okudum.

Hemen yatağa atladım ve otel terliklerimi çıkarıp mesajına cevap verdim. Birkaç mesaj daha alışverişinden sonra cevap vermeyi kesti ve uykuya daldığını anladım.

Bedenimin ve zihnimin rahatlamasını bekliyorum, ama tıpkı önceki birkaç gecede olduğu gibi, inatla uyanık kalıyorum. New York'ta gece yarısını çoktan geçmiş olmasına rağmen, bedenim sanki Seul'de öğleden sonra geç saatlermiş gibi düşünüyor.

Telefonumu tekrar elime alıyorum. Jenny'den gelen mesajların altında, Sekreter Park'ın yarınki uçuşla ilgili gönderdiği mesaj, *onun* altında da babamın sekreteri Sekreter Lee'den gelen, babaannemi evinde ziyaret etmek için randevu ayarlayan bir mesaj var. İki hafta sonra. Mesajın ekran görüntüsünü alıyorum ve annemle olan son mesajlaşmama -bir aydan fazla önce- geri dönüyorum ve Mesaj kutusuna bırakın. Babam tarafındaki ailemin bazı tuhaf hareketlerine hep birlikte gülerdik—benim Teyze, Jeon Sojin'i adeta bir melek gibi gösteriyor. Gönderme simgesinin üzerine geldiğimde tereddüt ediyorum.

Son zamanlarda annemle kayınpederi ve kayınvalidesi arasındaki ilişki daha da gerginleşti. Belki böyle bir mesaj ona, onu hayatlarından tamamen dışladıklarını hatırlatır. Annemle babamın ayrılığının sebebi babam olsa da, babamın ailesi her zaman annemi suçlayacak.

Ekran görüntüsünü siliyorum ve bunun yerine Sekreter Lee'ye belirtilen saatte orada olacağımı bildiren bir mesaj gönderiyorum.

Telefonumu dört direkli yatağın üzerine fırlatıp yüzümü yastığa gömdüm. Belki de yeterince uzun süre böyle kalırsam, zihnimi uykuya daldığıma inandırabilirim. Ama tam tersi bir etki yaratıyor gibi görünüyor.

Karanlıkta, sadece New York'ta bulunduğum son zamana ait anılar görüyorum. O zaman kış değil yazdı. Parmaklarımda şekerle, sandaletlerimle kaldırımda yürüyordum. Nathaniel'in parlak, zafer dolu bir gülümsemeyle, kollarında oyuncak bir inekle bana doğru koşmasını izliyordum. Bir pizzacıda bir masada otururken Jaewoo ile gülüyorduk, bir tarafta Nathaniel ve Jaewoo, diğer tarafta oyuncak inek ve ben. Ve belki de bu son anı yüzünden, birdenbire yataktan kalkıp eşofmanlarımı giyiyor, telefonumu ve cüzdanımı ceketimin içine tıkıyorum.

Yarım saat sonra, bir taksi beni Queens, Flushing'deki Joe's Pizzeria'nın önünde bıraktı.

Sessiz sokakta vızıldayan neon tabelaya bakıyorum. Buzlu cam pencerelerin ardında, orta yaşlı bir adam kaşlarını çatarak bir bulmaca çözüyor. Belki de Joe'dur?

Salona girerken kapının üzerindeki zili çaldım. Tezgaha yaklaşırken kalbim hızla atmaya başladı, çünkü İngilizce sipariş vermem gerekeceğini biliyordum. Japoncayı akıcı bir şekilde konuşuyor, biraz Fransızca ve Mandarin de biliyor olsam da, İngilizce benim için her zaman zor olmuştur. Sekreter Park'ın ben ayrılmadan önce Seul'deki bankada benim için bozdurduğu birçok banknottan biri olan, tertemiz yirmi dolarlık bir banknot çıkardım.

"Bir dilim lütfen," diyorum yavaşça, her sesi doğru telaffuz etmeye özen göstererek. Özellikle *L* harfleri çok zor.

Joe başını salladı, hesabı aldı ve para üstünü verdi. "Buralı değil misin?"

Yüzümü buruşturdum. Aksanım bu kadar mı belirgindi?

“Özür dilerim.” Başını kaşıdı. “Doğru ifade edemedim. Bölgedeki çocukların çoğunu, özellikle de gecenin bu saatinde gelenleri tanıyorum ve seni daha önce hiç görmedim.”

“Ben…” Kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. “Bir ziyaretçiyim.”

“Ha evet, aileniz burada mı yaşıyor? Bu bölgede büyük bir Kore nüfusu var.” Tezgahın üzerine üzerinde Pepsi logosu bulunan uzun bir kağıt bardak koyuyor. “İkramımız olsun.”

Bardağı alıp gazlı içecek makinesine doğru çekiliyorum. Diyet Pepsi ile doldurduktan sonra, Joe fırında pizzayı ısıtmayı bitirene kadar makinenin yanında oyalanıyorum.

Tabağı standa geri götürdüğümde, yağ çoktan tabağa işlemişti. Üstünü birkaç peçeteyle kuruladıktan sonra dikkatlice aldım.

O anın üzerine bir anı çöktü; Nathaniel ve Jaewoo karşımda oturuyorlardı. *"Dene bakalım ,"* dedi Nathaniel heyecanla. *"Yemin ederim, eğer Joe'nun pizzası seni New York pizzasının en iyisi olduğuna ikna edemezse, hiçbir şey edemez."*

Şimdi de, o zaman olduğu gibi, bir ısırık alıyorum. Tadı...

İyi, ama Kore'deki pizzaya benzemiyor, Kore pizzası çok daha kabarık ve ben pizzayı böyle seviyorum. Üzerinde mısır bile yok. Yine de dilimin tamamını bitirdim.

Dışarıda, sokaktan bir araba geçiyor ve kaldırıma kar suyu döküyor. Mahallenin bir yerinde bir köpek havlıyor. Otele geri dönmeliyim. Annem, Sekreter Park ya da Sekreter Lee, eğer konumumu kontrol etmeye karar verirlerse, çok fazla açıklama yapmam gerekecek. Sadece...

New York'ta geçirdiğim yaz, orada bulunma nedenim tam olarak olumlu olmasa da, hayatımın en mutlu birkaç haftasından biriydi. Buraya geldiğimde, o duyguların bir parçasını tekrar hissetmek istiyordum. Ancak, kış gecesinde soğuk bir pizzacıda yalnız oturmak, sıcaklık hissi uyandıran bir şey değil.

Bir başka müşteri salona girerken zil sesi duyuluyor.

“Bana bir dilim peynir, Joe,” diyor genç bir kadın. Sesi alçak ve melodik. “Tezgahtakilerden sadece biri yeterli.”

Yeni müşteriye şöyle bir göz atmak için döndüm ama sırtı bana dönüktü. Deri ceket giymişti, saçları şık bir bob kesimdi.

“Al bakalım, Naddy.” Joe, tezgahın üzerinden koca bir pizza kutusunu uzattı. “Bütün pizzayı eve götür. Ailenle paylaş.”

Genç kadın cüzdanını çıkarırken ben de çöpümü atmak için ayağa kalktım.

"Üzgünüm?"

Başımı kaldırıp ona baktığımı fark ettim ve anladım ki... Onu *tanıyorum* . Nathaniel'in ablası, Nadine. " *Senmişsin* ," dedi, gülümsemesi daha da genişleyerek. "Burada ne yapıyorsun?"

“Ben…” O kadar şok oldum ki, aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırdım. “Pizza istiyordum.”

Kadın inanmaz bir ifadeyle bakıyor. "Queens'te mi?" Başını sallıyor. "Demek istediğim, Amerika'da ne işin var?"

Tanıdığım biriyle, hem de Nathaniel'in kız kardeşlerinden biriyle karşılaşma ihtimalim ne kadar? Gerçi, ailesinin evine de *yakınız* .

“New York Moda Haftası için buradayım,” diye cevap verdiğimi duyuyorum. “Podyum için değil,” diye açıklıyorum, yanaklarım kızararak. “ *Dazed Korea* beni davet etti. Bir dergi.”

“Sori, bu inanılmaz.” Elini uzatıp omzuma hafifçe vurdu. “Seninle gurur duyuyorum.” Yanaklarımda bir sıcaklık hissettim.

"Nerede kalıyorsunuz?" diye soruyor ve Koreceye geçiyor.

Derginin rezervasyon yaptırdığı otelin adını ona söylüyorum.

Kaşlarını çattı. "Burası Midtown'da, değil mi? Buraya taksiyle mi geldiniz?"

Başımı sallıyorum, ancak sorularının nereye doğru yöneleceğinden şüpheleniyorum.

"Bu saatte tek başına geri dönemezsin," diyor. "Burada geceleyeceksin ve yarın sabah seni otele götüreceğim."

“Bunu yapmak zorunda değilsiniz,” diye itiraz ediyorum.

“Hayır, benimle tartışmanın bir anlamı yok. Ablamın en büyüğü olmayabilirim ama senden *büyüğüm* . Hadi gel.” Kapıdan çıkarken Joe'ya el salladı, benim onu takip edip etmeyeceğimi beklemedi bile.

Pizzacıdan dışarı adımımı attığımda, bana sırıttıktan sonra kaldırımda hızlı adımlarla yürümeye başladı. Ona yetişmek için acele ettim ve ceketimin fermuarını boğazıma kadar çektim.

"Bir yerden mi dönüyorsunuz?" diye soruyorum, buz gibi havada nefeslerim hızla dışarı çıkıyor.

Nadine, karda botlarının çıkardığı gıcırtı eşliğinde, "Bir bardaydım," diyor. "Neyse ki annem evde değil, yoksa *çıldırırdı* ."

Yirmi bir yaşında olan Nadine, Nathaniel ve benden üç yaş büyük. Daha küçükken bile onu çok olgun bulurdum. Baştan aşağı siyah giyerdi, annesi ve kız kardeşleriyle hararetle tartışır, birkaç dakika sonra onlarla birlikte gülerdi ve bodrumda bizimle *Mario Kart* oynamak için getirdiği bir kız arkadaşı vardı. Onun ailesiyle sadece kısa bir süre geçirmiştim, ama o ve diğer kız kardeşleri bende kalıcı bir iz bıraktılar. bende bıraktığı izlenim.

Eve yaklaşırken, Nathaniel'in kız kardeşlerinden kaçının evde olduğunu merak ediyorum. Evleri bodrum katı da dahil olmak üzere üç katlı ve duman yeşili bir renge boyanmış. Bitmemiş araba yolu, kaldırıma kadar ön arkaya park etmiş arabalarla dolu.

Nadine, verandaya çıkan kısa basamaklardan yukarı çıkıyor, önce fırtına kapısını açıyor, sonra da ön kapının kilidine bir anahtar sokuyor. Kapıyı iterek açıyor ve içeri girmem için işaret ediyor. Yere gelişigüzel atılmış

düzinelerce ayakkabıyla dolu ön girişin etrafında sessizce yürüyorum. Hepsini düzgün sıralar halinde dizme isteği çok güçlü. Kendi botlarımı yan yana, duvara yaslıyorum.

Yan odada bir lamba yanıyor ve televizyon ile köşe koltuğun bulunduğu rahat bir alanı aydınlatıyor. Giriş holünde Roma rakamlı bir duvar saati duruyor ve saatin neredeyse sabah iki olduğunu görünce şok oluyorum.

"Orada değil," diye fısıldadı Nadine, ikinci botunun fermuarını açarken tek ayağı üzerinde sekerek oturma odasına doğru ilerlediğimde. "Nathaniel'in odasında uyuyabilirsin."

Ağzım açık kaldı. "Hayır, ben—"

“Sorun yok.” Endişemi geçiştirerek elini salladı. “O burada değil. Tur için şirket tarafından rezerve edilen süitte uyuyordu.”

Bunu *biliyorum* ama yine de eski erkek arkadaşımın çocukluk yatağında uyumak garip geliyor. Ama Nadine, daha önce olduğu gibi, hiçbir itiraza kulak asmıyor. Beni neredeyse iterek merdivenlerden yukarı, soldaki ilk odaya soktu.

"Çarşaflar temiz olmalı," diyor, ışığı açarken. "Banyoda yedek diş fırçaları var ve havlular da koridordaki dolapta."

Odanın ortasında kaybolmuş gibi görünüyor olmalıyım, çünkü yüz ifadesi yumuşadı. "Seni tekrar görmek güzel, Sori. Nathaniel bize ayrılıktan bahsetti. Tabii ki hayal kırıklığına uğradık, ama ikinizin de bu kararı birlikte aldığınızı anlıyoruz." Kapıdan geri çekilirken esnedi. "Neyse, seni sabah ilk iş olarak otele geri götüreceğim. Sekiz uygun mu?"

“Evet,” diyorum. Bu bana, limuzin servisinin şoförüyle buluşmak için eşyalarımın geri kalanını zamanında paketlemek için yeterli zaman sağlayacaktır. “Teşekkürler...” Tereddüt ediyorum. “Eonni.”

Gülümsüyor. "İyi geceler, Sori."

Koridorda daha ilerilere doğru yürüdüğünü duydum, ardından bir kapının kapanma sesini işittim.

Yalnızım. Nathaniel'in odasındayım.

Beyzbol kupaları ve albümleriyle dolu bir kitaplıkta, Pikachu şeklinde bir çalar saat saniyeleri sayıyor. Kitaplarının hepsi İngilizce. Nathaniel, Jaewoo, Sun ve Youngmin'in çerçevelenmiş bir fotoğrafını alıyorum; Jaewoo'nun kolları bir tarafta Nathaniel'in omzuna atılmış, Sun ve Youngmin'in kolları ise diğer tarafta. Bu fotoğraf, çıkış yapmadan birkaç yıl önce çekilmiş olmalı.

Fotoğrafı yere bırakıp koridordan geçerek küçük banyoya gittim. Bu gece ikinci kez dişlerimi fırçaladıktan sonra yatağa gittim, çarşafları kenara çekip içine girdim.

Ama tıpkı otelde olduğu gibi, bir türlü uyuyamıyorum. Tekrar kalkıyorum, bu gece *hiç* uyuyamayacağımdan biraz endişelenerek Nathaniel'in dolabını açıyorum. Tam anlamıyla her şeyi karıştırıyorum, ama ihtiyacım olan şey—

Rafta, göz hizamda, siyah düğmelerden yapılmış gözleri ve papyonu olan bir oyuncak ayı duruyor. Ayıyı raftan alıp yatağa giriyorum. Gece boyunca aradığım sakinlik anında üzerime çöküyor. Ayının yumuşak başı çenemin altına tam oturuyor. Temiz, deterjan gibi kokuyor.

Uykuya dalıyorum, zihnimi harika bir sis kaplıyor. Sanki bir rüyadaymışım gibi, ön kapının açılmasıyla uzaktan gelen bir gıcırtı duyuyorum, ardından merdivenlerin gıcırtısı ve koridorda ayak sesleri geliyor. Işık yanıyor, odayı göz kamaştırıcı bir şekilde aydınlatıyor. Ani parlaklığa karşı gözlerimi kısıyorum.

“Sori?” Nathaniel kapı aralığında durduğu yerden şaşkınlıkla sordu. “Yatağımda ne yapıyorsun?”

OceanofPDF.com

Dört

“Bu Bearemy Baggins mi?” diye sordu Nathaniel, göğsüme sıkıca tuttuğum oyuncak ayıyı işaret ederek.

"Onu dolapta buldum," diye kendimi savundum.

Başım biraz dönüyor ve bunun uykudan aniden uyanmaktan mı yoksa Nathaniel'in varlığından mı kaynaklandığından emin değilim. En son ne zaman yalnız kaldığımızı hatırlamıyorum, muhtemelen sevgili olduğumuz zamandan beri. O zamanki on altı yaşındaki çocukla şimdi karşımda duran on sekiz yaşındaki çocuğu kıyaslamaya çalışıyorum ama imkansız. En azından fiziksel olarak çok şey değişmiş. Her zaman atletikti ama vücuduna alışmış, çocuksu yumuşaklığı gitmiş. Kat kat giyinmiş ama bu, gömleğinin ve kazağının altında omuzlarının geniş, göğsünün ince ve güçlü olduğu gerçeğini gizlemiyor. Bearemy'ye daha da sıkı sarılıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor sonunda ve ben derin bir nefes alıyorum.

“Uyuyamadım, bu yüzden pizza yemeye karar verdim ve o yaz sizi ziyaret ettiğimde Joe's Pizzeria'nın adını hatırladım, ama oradayken Nadine'e rastladım ve o da bu saatte taksiyle Manhattan'a dönmeme izin vermedi, bu yüzden sonunda sizin evinizde kaldım.”

Ona bakıyorum. O da bana bakıyor.

"Sen New York pizzasını bile sevmiyorsun," diyor. Uzun uzadıya anlattığım açıklamadan çıkardığı sonuç bu *olsa gerek* .

"Bu gerçek pizza değil," diye açıklıyorum. "Hamurunda mısır veya tatlı patates yok."

"Sori, bu *iyi* bir şey."

Nathaniel, koridordan gelen bir sesle irkilerek hafifçe döndü. Kapıdan içeri girdi ve arkasından kapıyı kapattı.

Ve şimdi *kapalı bir kapının ardında* yalnızız. O da bunun farkında olmalı çünkü benden gözlerini kaçırıyor, sonra da gözleri hafifçe irileşiyor.

Bakışlarını, yatağa girmeden önce dikkatsizce fırlattığım siyah tişört sütyenimin masasının arkasından sarktığı yere çevirdim. Vücudum birden ısındı. Gözleri hızla bana kaydı, sonra ikimiz de bakışlarımızı kaçırdık. Kitaplığın üzerindeki Pikachu saati her saniyeyi sayarak yüksek sesle tıkırdıyordu. Bir an için bunun korkunç bir rüya olduğunu, ama bilinçaltımın bile bu kadar acımasız olamayacağını umdum.

Komodinin üzerindeki telefonum bip sesi çıkarıyor ve neredeyse üzerine atlıyorum.

Bu, babamın sekreterinden gelen, oldukça uzun ve detaylı bir mesaj.

Mesajın tamamını okuduktan sonra Nathaniel, "Her şey yolunda mı?" diye soruyor ve sesi sakin, hatta düz.

"Büyükannemle evinde öğle yemeği randevum var."

“Ah,” diyor Nathaniel, sonra da kibarca ekliyor, “Bu kulağa… eğlenceli geliyor?” Babamın annesinin pek de nazik, sevgi dolu bir büyükanne olmadığını hatırlıyor olmalı.

“Babamın sekreteri, giymem gereken kıyafetin türüyle ilgili talimatlar gönderdi; 'geleceğin başkan adayının tek çocuğu için uygun' zarif bir şey. Babamın yeni reklam kampanyasıyla birlikte yayınlanacak bir makale için fotoğraf çekmek üzere malikanede bir fotoğrafçı da bulunacak.”

Nathaniel kısık bir ıslık çalar. "Sen ve Sun, dizilerdeki o zengin insanlar gibisiniz," diyerek ortamı neşelendirmeye çalışır.

Başımı sallıyorum. "Sun bambaşka bir seviyede. O tam bir chaebol."

Nathaniel kaşını kaldırdı. "Sen değil misin?"

“Babam meclis üyesi, annem ise Joah Entertainment'ın CEO'su. İkisinin de büyük holdingleri yok.”

"Hepsi bu kadar mı?" diye kuru bir sesle sordu Nathaniel. Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı, ama bakışlarını başka yöne çevirince gülümsemesi kayboldu.

Burada Kore'deki zengin insanlar arasındaki farkı tartışırken, ailesinin kuru temizleme işletmesi sahibi olduğunu ve bu yüzden kendi varlıklı ailemden şikayet ediyordum. Elbette bu tamamen saygıdeğer bir iş, ama multi milyoner olmaktan çok uzak. Yine de, Nathaniel'in XOXO'dan elde ettiği kazanç *olmadan* , dört kız kardeşinin de üniversite eğitimini karşılamayı başardılar, çünkü bildiğim kadarıyla ondan para almayı reddettiler.

Boğazını temizledi. "Gitmeliyim. Uyuman gerekiyor. Yarın Kore'ye geri uçuyorsun, değil mi?"

“Yemin ederim bu gece eve geleceğini bilmiyordum.” Suçluluk duygusu sesimi titretiyor. “Bilseydim, Nadine benden istediğinde asla geri dönmezdim.”

“Sori, sorun yok.” Nathaniel'in sesi anında nazik ve kibar oldu.

Bu akşamın başlarında beni taksiye bindirdiği anı hatırlıyorum. Benim için o kadar çok şey yapıyor ki, sanki sürekli onun hayatına müdahale ediyormuşum gibi hissediyorum. O yaz bile, Kore'deki hayatımdan birkaç haftalığına kaçmaya ihtiyacım olduğunda beni evine davet etmişti. Bana her zaman çok şey veriyor, ben ise karşılığında hiçbir şey vermiyorum. Zengin olan ben olmalıyım ama cömert olan o.

“Tabii ki Nadine kalmanı sağladı,” diyor Nathaniel. “ *Kız* kardeşlerimden hiçbiri gecenin bu saatinde otele dönmene izin vermezdi.” O kadar gururlu konuşuyor ki istemsizce gülümsüyorum. “Ve sen de dönemezdin.” Bu akşam geleceğimi biliyorlardı. Ben bile yarım saat öncesine kadar bilmiyordum, sürpriz yapmanın komik olacağını düşündüm. Kız kardeşlerim. Şaka bana patladı. Asıl sürprizi ben yaşadım."

“O zaman en azından kanepede uyumama izin ver.” Çarşafları kenara itiyorum.

Ama o çoktan kapıya doğru bir adım geri atmış, eli kapı kolunda. “Seni kanepede uyutursam kız kardeşlerim beni öldürür. Her neyse, eşyalarımı zaten sahiplenmişsin.” Kaşlarımı çatıyorum, anlamıyorum. Çenesini hâlâ sıkıca tuttuğum Bearemy Baggins'e doğru kaldırıyor.

“İyi geceler, Sori.” Işığı söndürdükten sonra arkasından kapıyı kapattı. Ben uyanık yattım, koridorda yürürken çıkardığı ayak seslerini, merdivenlerden inerken çıkan gıcırtıları dinledim. İnanılmaz gibi görünse de sonunda uyuyakaldım.

Ertesi sabah alt kattaki mutfaktan gelen uğultulu sesler beni uyandırdı. Telefonumu elime aldığımda tamamen şarjının bittiğini gördüm. Koridordaki banyoda kendimi toparladıktan sonra merdivenlere doğru yöneldim, ancak Nathaniel'in uykudan boğuklaşmış sesini duyduğumda yarı yolda durdum. "Annem ve babam nerede?" Merdiven boşluğundan baktığımda, mavi saçları dağılmış ve birkaç yöne doğru kalkmış halde, koltukta oturduğunu gördüm.

“Toronto’da Halmeoni ve Harabeoji’yi ziyaret ediyorlar,” diye yanıtlıyor ona ikinci en büyük kız kardeşi Noemi. Renkli bir hemşire kıyafeti giymiş ve köşe koltuğun karşısındaki iki koltuktan birinde oturuyor.

“Annem seni kaçırdığı için çok kızacak.” İngilizce konuşuyorlar ve her kelimeyi duyabilmek için dikkatlice dinlemem gerekiyor. Mutfaktan yemek pişirme sesleri ve cızırdayan pastırmanın yoğun kokusu geliyor.

"Bu geziye katılamayacağınızı söylemiştiniz," diyor Noemi sitemli bir şekilde.

"Tek ve biricik küçük kardeşinizin konserine hepinizin gelmiş olması beni çok gururlandırdı," diye yüksek sesle yakındı Nathaniel.

"Rica ederim." Bu sözler, diğer kanepede bacaklarını yukarı çekmiş, kitap okuyan üçüncü en büyük kız kardeşi Natalie'den geliyor.

"Gitmemizi isteseydin, bize bilet göndermeliydin," diyor Nadine hemen arkamdan. "Günaydın, Sori." Utangaç bir şekilde onu merdivenlerden aşağı, oturma odasına kadar takip ediyorum.

"Sizi uyandırdık mı?" diye sordu Noemi, beni görünce neşelenerek. "Sabahları biraz fazla hareketli olabiliyoruz. Nasıl uyudunuz?" Benim için İngilizceden Koreceye geçti.

"İyi uyudum," diye onu rahatlatıyorum, ki bu doğru. Dün gece, sadece birkaç saat sürmüş olsa bile, tüm seyahatimden daha iyi uyudum.

Nathaniel, "Bearemy Baggins nasıl uyudu?" diye sordu. "Umarım boğularak ölmemiştir?"

“Sori’nin Bearemy ile birlikte olmasına izin mi verdin?” Natalie kitabından başını kaldırıyor. “Biz büyürken bana ona dokunmama bile izin vermezdin.”

" *Hâlâ* büyüyorsun," diyor Nathaniel, koltuk yastıklarından birini ona fırlatarak. Kız, yastığı kitapla kolayca savuşturuyor.

"Kahvaltıda ne var?" diye soruyorum mutfağa başımı uzatarak. "Çok lezzetli kokuyor." Duvardaki evrensel şarj istasyonunu görünce telefonumu prize takıp diğer birçok cihazın arasına yerleştiriyorum.

"Pankekler!" diyor Nadine, mutfağa doğru peşimden gelirken. "Ayrıca yumurta, pastırma, sosis ve kahvaltılık patates."

Nathaniel, "Sori kahvaltıda Kore yemeklerine alışkın," diyor. "Pilav. Çorba. Sebzeler."

Nadine buzdolabını açıyor. "Kimçimiz var. Kreplerle biraz garip olabilir."

“Hayır, lütfen.” Güldüm. “Pankekleri çok severim.”

“Günaydın, Sori.” Nathaniel’in en büyük ablası Nicole, ocak başında yemek pişirirken bana gülümsüyor ve ben de hemen ona selam veriyorum.

Natalie masadaki sandalyelerden birini çekerek, "Biraz kimchi alayım," dedi.

Diğer kız kardeşleri de aynı şeyi yapıyor; Nathaniel ve ben, dikdörtgen bir masanın karşılıklı taraflarında, ebeveynlerinin her zamanki yerlerine oturuyoruz. Kardeşlerinin eski kız arkadaşının aralarında olması nedeniyle durumun garip olacağından endişeleniyorum, ama sanki orada yokmuşum gibi hissediyorum, bu da beni rahatlatıyor. Konuşma canlı, İngilizce ve Korece arasında gidip geliyor. Birbirlerinin sözünü kesiyorlar, gülüyorlar, araya giriyorlar, şakalaşıyorlar. Söz söylemek zor, ama dahil edildiğim için minnettarım, bunda bir sakınca görmüyorum.

“Eonni,” dedim, “yumurtaları uzatır mısın?” Nathaniel’in dört kız kardeşi de bana bakmak için döndü. Yumurtalara en yakın oturan Noemi’yi kastetmiştim ama kız kardeşlerinin hepsi bana sunmak için tabaklara uzanmaya başladı.

“Sori, başka bir krep ister misin?” Bu, Nadine'den İngilizce olarak geldi.

“Daha çok pastırma ye, Sori-yah.” Bu, Nicole'den Korece bir mesaj.

Noemi oturduğu yerden kalkıp tabağıma bir yumurta koyuyor, Natalie ise bana kimchi ikram ediyor.

“Görünmez olduğuma çok sevindim,” diye yakınıyor Nathaniel İngilizce olarak, sonra Koreceye geçiyor. “Sori, üzüm suyu ister misin?” Ayağa kalkıp buzdolabına doğru giderken sandalyesi fayanslara sürtünüyor. “Üzüm suyuna ne oldu?”

Nadine arkasını dönmeden, "Dışarıdaki buzdolabında," diye yanıtladı.

Mutfaktan çıkıp garaja doğru yönelir. Arka kapı gürültüyle kapanana kadar herkes sessizdir. Ardından dört kız kardeş birden konuşmaya başlar.

"Sori, burada olduğun için çok mutluyum."

“Bundan sonra sizi bir daha göreceğimizi düşünmemiştik…”

“Bizimle geçirdiğiniz o yaz en güzel yazdı.”

“Nadine bu bahar Seul'de yurtdışı eğitim programına katılacak. Şehirde Nathaniel dışında tanıdığı biri olsa kendimi çok daha iyi hissederdim.”

Konuşan Nicole'e, sonra da Nadine'e döndüm. "Dün gece hiçbir şey söylemedin! Evet, lütfen oraya vardığında benimle iletişime geç. Seni alışverişe götüreceğim." Ailelerinin bana gösterdiği tüm iyilikten sonra yapabileceğim en az şey bu.

Gülümseyerek, "Çok isterim. Numaran nedir?" dedi. Tam Nathaniel üzüm suyuyla geri dönerken numaramı tuşluyordu.

Kahvaltının ardından, Nathaniel ve Natalie temizliğe başlasın diye mutfaktan kovuldum. Hızlıca vedalaştıktan sonra Nicole ve Noemi kapıdan fırladılar; Nicole, Noemi'yi kliniğe bıraktıktan sonra ilkokuldaki işine gitti. Nadine yanıma, kanepeye uzandı ve televizyonda kanalları değiştirdi. Ben de, Noemi'nin gitmeden önce omuzlarıma sardığı battaniyenin altında bağdaş kurmuş, ellerim üzüm suyu bardağının etrafındaydı.

Göğsüm sıcak hissediyor. Otele zamanında dönmek için yakında ayrılmam gerekiyor, ama biraz daha kalmak *istiyorum* . Son ziyaretimde de böyle hissetmiştim. Sanki, kısa bir süre için bile olsa, Bir ailenin parçası, bir yuva.

“Aa, Kore kanalı,” diyor Nadine, bir kanala karar verirken. “Büyükannelerimiz ve büyükbabalarımız her sabah ziyarete geldiklerinde bunu izliyorlar.” Ekranda, bir televizyon sunucusu haber masasında oturuyor, arkasında başkent Seul'ün sisli bir fonu görünüyor.

“Dün gece saat 18:00 civarında, Milletvekili Min'in bir otel süitinden ayrılırken görüldüğü bildirildi...”

Koltukta doğruldum, battaniye omuzlarımdan kaydı. Ekranda gece geç saatlerde çekilmiş, koyu renk güneş gözlüğü takmış bir adamın otel lobisinden ayrıldığı bir video belirdi. "Bu... bu benim babam."

"Bir dakika, ciddi misin?" diye sordu Nadine, sesi yükselterek.

"Yanında, eşi Seo Min Hee (Joah Entertainment'ın CEO'su ve kurucusu) olmayan, kimliği belirsiz bir kadın vardı."

"Üzgünüm . . ."

Şaşkın bir halde bardağı sehpanın üzerine koydum ve telefonumu şarj istasyonundan almak için ayağa kalktım. Telefon açılır açılmaz, hem annemin hem de babamın sekreterlerinden gelen mesajlar ve cevapsız aramalarla doldu. Ellerim o kadar titriyordu ki telefonu düşürdüm ve mutfak zeminine çarparak ses çıkardı. Ona uzandım ama Nathaniel benden önce davranıp telefonu aldı.

"İyi misiniz?" diye sordu usulca, telefonu bana uzatırken.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Üzgünüm. Şok oldum. *Utandım.*

“Otele gitmem gerek. Bavullarımı toplamam lazım.”

“Ben seni götüreceğim,” diyor Nadine. “Natalie, Sori’nin eşyalarının geri kalanını getir.”

Onlar gittikten sonra Nathaniel, "Özür dilerim," diyor ve biliyorum ki o yaz neden onun evine geldiğimi hatırlıyor.

Babamın evlilik dışı ilişkileri yüzünden okulda zorbalığa uğruyor, dışlanmış gibi muamele görüyordum. Annem babamdan boşanamazdı; babamın şirketinde çok fazla hissesi vardı. Babam da bir gün başkan olmak istiyorsa ondan boşanmazdı. Birbirlerinden nefret etmeleri, artık aynı odada uyumamaları önemli değildi. O zamana kadar babam çoktan taşınmış, bir otelin çatı katındaki süitinde yaşamaya başlamıştı. Ama bir şekilde özel hayatımızla ilgili bilgiler kamuoyuna sızmış ve okuldaki herkes bunu öğrenmişti.

Geri dönüş uçuşumuzun olduğu sabah, tam bu oturma odasında yıkıldım. Kore'ye geri dönmek istemiyordum. Burada, ailesiyle, *onunla kalmak istiyordum.*

Şimdi Nathaniel'e baktığımda, hayatlarımızın ne kadar farklı olduğuna neredeyse gülünç geliyor. Babamı haberlerde görmek, başıma buz gibi bir gerçeklik kovası dökülmesi gibiydi. Buraya gelmekle aptallık ettim. Gitmem gerekiyor. Çünkü bir rüyada ne kadar uzun süre kalırsan, uyanmak o kadar zorlaşır.

Üzerime bir sakinlik çöker. Ellerim titremeyi bırakır. Bu benim hayatım, bana verilmiş olan hayat, ama aynı zamanda seçtiğim hayat. Dışarıdan bir araba korna çalar—Nadine.

“Hoşça kal, Nathaniel,” diyerek ondan uzaklaştım. Natalie bana antrede paltomu uzattı, sonra kapıyı açık tuttu. Bu sefer biliyordum, bu evden çıktığımda geri dönmeyeceğim.

OceanofPDF.com

Beş

Seul'de bahar, ağaçlarda yeni tomurcukların belirmesi ve şehrin birçok parkının yemyeşil bitki örtüsü ve çiçeklerle dolmasıyla yılın en sevdiğim zamanlarından biridir. Otobüsü beklerken bir sokak satıcısı bana çilek ikram ediyor ve ben de bir sepet dolusu alıp yeniden kullanılabilir alışveriş çantamın dibine yerleştiriyorum. Otobüs geldiğinde sadece yarısı dolu ve ben de pencere kenarına oturup esintiyi hissetmek için pencereyi açıyorum.

Skandalın üzerinden iki aydan biraz fazla zaman geçti ve babamın halkla ilişkiler ekibi adını temize çıkarmak için gece gündüz çalıştı. Haberlerin hemen ardından, ekibi fotoğraftaki kadının, seçim kampanyasında onunla mesai saatleri dışında çalışan asistanı olduğunu belirten bir açıklama yayınladı. Bunların hepsi

doğru , ancak önemli ayrıntılar atlanmış olabilir. Ertesi gün annemle birlikte bir basın toplantısı düzenledi ve gazetecilerin sorularını yanıtladı; *annemin varlığı* , herhangi bir açıklamadan daha çok imajına katkıda bulundu. Stil ikonu, girişimci ve "Yılın Kadını" Seo Min Hee destekliyorsa...

Eğer kocası olsaydı, haberin abartıldığı açıkça belli olurdu.

Neyse ki, o sırada Pasifik Okyanusu'nun bir yerinde olduğum için katılmak zorunda *kalmadım* . Ancak o zamandan beri bir programda yer almak zorunda kaldım.

Bugünkü öğle yemeği de dahil olmak üzere, ailece çok az halka açık etkinlikte bulunduk.

Cheongdam'daki durağımda indiğimde, yol pembe tonlu kiraz çiçeği ağaçlarıyla doluydu ve restorana giderken bir tanesinin altında fotoğrafımı çekip, altına kiraz çiçeği emojisi ekleyerek sosyal medyada paylaştım.

Sowon Oteli'nin zemin katında bulunan geniş, Paris tarzı restorana vardığımda annem ve babam çoktan oturmuşlardı. Gergin duruşlarından, ilk selamlaşmanın ötesinde birbirleriyle tek kelime konuşmadıklarını anlayabiliyordum. Onlara selam verdikten sonra, garsonlardan biri masadan benim için bir sandalye çekti.

“Ah, Sori-yah,” diye söze başladı babam, ben yerime otururken. Ellili yaşlarının sonlarında olan babam, yakışıklı, fit, siyah saçlarında saygın gümüş teller bulunan bir adam. Masanın üzerinden uzanarak elimi tuttu. Arkamızdan hızlı hızlı bir fotoğraf makinesi deklanşör sesi duydum. Elini kaldırdı ve tıklama sesleri durdu. “İyi görünüyorsun. Seni böyle görmek çok nadir.”

Annem şampanya kadehini eline alarak, "Onu daha geçen gün golf sahasında gördün," dedi, "yoksa o politikacı eşlerinin sana yaltaklanması arasında fark etmedin mi?"

Ah, çok uzun sürmedi. Keşke kendi şampanya kadehim olsaydı, ama suyla yetiniyorum.

Annem kırklı yaşlarının sonlarında, güzel ve zarif, Celine marka bir takım elbise giymiş, dudakları kırmızı bir çizgi gibi. Onun gibi varlıklı ve statü sahibi birçok kadın estetik ameliyat yaptırırken, annem asla böyle bir tercih yapmadı. Yüzünde kırışıklıklar var ve bunları zarafetle taşıyor.

“Sori anne,” diye çıkıştı babam. “Sadece onu özlediğimi söyledim. Sori her zaman çok meşgul.”

Garson geri döndü ve babam bizim fikrimizi sormadan sabit menüden sipariş verdi.

Annem, “Sori zaten vaktini senin siyasi kampanyana harcamamalı,” diyor. “Bu yıl sahneye çıkmak istiyorsa antrenmanlarına devam etmeli. Onun için özel bir planım var.”

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Ona henüz çıkış yapmak istemediğimi söylemedim. Babamın skandalından sonra, bu bir başka ihanet gibi hissettirecek, hatta daha da kötü, çünkü en azından onu hayal kırıklığına uğratmayı alışkanlık haline getirmiyorum.

“Tren mi?” diye alaycı bir şekilde sordu babam. “Zamanını daha verimli bir şekilde geçirmeli. Putların saygısı olmaz.”

“Ben bir idoldum.” Annem şampanyasından bir yudum alıyor.

Seo Min Hee, Fin.KL'den Lee Hyori ve SES'ten Eugene ile birlikte ilk nesil idollerden biriydi. Babamla tanıştığında kariyerinin zirvesindeydi ve çıkmaya başladılar. Bana hamile kaldıktan sonra evlendiler ve o da sektörün

o kısmından emekli oldu. Bunu asla yüksek sesle söylemedi ama bazen acaba

benim idol olmamı istemesinin sebebi, *kendi* hayalinin yarım kalması mı diye düşünüyorum.

Babam, sanki annem hiç konuşmamış gibi, "Sori-yah," dedi, "Sana söylemeyi unuttum ama tanıştırmak istediğim biri var."

Midemdeki suçluluk duygusu korkuya dönüştü. Mezuniyetten beri babam, nüfuzlu arkadaşlarının oğullarıyla beni kör randevulara çıkarıyordu; amacı onlardan biriyle çıkıp sonunda evlenmemdi. Skandalın ardından bu randevuların sıklığı azalmıştı. Tamamen sona erdiklerini umuyordum. Annemden yardım bekliyorum ama o salatasının içinden kruton arıyor.

“Adı Baek Haneul. Annesinin Seul'ün yanı sıra Daegu ve Ulsan'da da restoranları var. Sekreter Lee'den sizinle görüşmesi için bir zaman ayarlamasını isteyeceğim.”

Annem araya girerek, "Sori onunla görüşecek," dedi, "ama ancak dans dersleri arasında vakit bulursa."

Bazen kendimi, anne babamın savaştığı bir savaş alanı gibi hissediyorum.

"Evet, Abeoji."

Yemekler geldi ama iştahım kaçmıştı. Tüm önemli konuları zaten konuşmuş olduğumuz için, yemeğin kalitesi hakkında arada bir yorum yapmamız dışında, çoğunlukla sessizlik içinde yedik.

Yemek sona ererken babam boğazını temizledi. "Joah'ın mali sıkıntılar yaşadığı söyleniyor. Çok hırslı olmaman konusunda seni uyarmıştım. Şirketi kaybedebilirsin."

Parfemi karıştırırken başımı kaldırıp anneme baktım. "Doğru mu?"

Şirketin herhangi bir sorunla karşı karşıya olduğunu ilk kez duyuyorum. En son duyduğuma göre, Joah yükselişteydi; başka bir eğlence şirketi olan Dream Music'i satın almış ve Joah'ın genel merkezi için yeni bir binanın tadilatı için gerekli evrakları tamamlamıştı. Joah'ın başarısı, annemin sektörümüzün en prestijli ödüllerinden biri olan bu yılki EBC Ödülleri'nde Öncü Ödülü'nü almasının nedenidir.

"Sori-abeoji, dedikodulara kulak asmamalısın," diye hafifçe azarladı annem. "Hem de doğru değil."

Ona daha fazla soru sormak istiyorum ama sormayacağım, babamın önünde asla. Belki de anne babamın savaştığı savaş alanı benim, ama onlara birbirlerine karşı kullanacakları silahlar vermeyi reddediyorum.

Babam hesabı ödüyor ve birlikte restorandan otelin lobisine doğru yürüyoruz, topuklarımız mermer fayanslarda tıkır tıkır ses çıkarıyor. İçerideyken yağmur başlamıştı ve otel görevlileri, arabalar kaldırıma yanaşırken hemen büyük, koyu renkli şemsiyeler açıp başımızın üzerinde tutuyorlar. Birinci Sekreter Lee, babamın pahalı ithal arabasıyla geliyor. O arka koltuğa binerken annemle birlikte eğiliyorum. Sonra annem kendi şık arabasıyla ayrılmadan önce ona da eğiliyorum.

Otel görevlisi, misafirleri bekleyen lüks taksilerden birini işaret ediyor ama ben başımı sallıyorum.

Çantamdan bir çilek çıkarıp ağzıma attım, ardından çantayı başımın üstüne kaldırıp yağmurun altına koştum.

OceanofPDF.com

Altı

Üç gün sonra hala yağmur yağıyordu ve Joah, EBC'deki *Woori ve Woogi Şovu* için bir radyo programına katılmam için beni almaya bir minibüs gönderdi. İçeri girdiğimde Sekreter Park çoktan oturmuş, tabletine bakarken Bluetooth'undan alçak sesle konuşuyordu. Sürücüye dikiz aynasından başımla selam verip emniyet kemerimi takarken, o da minibüsü dar sokakta yavaşça ilerletiyor. Tepenin en üstünde bulunan evimden.

Birkaç virajdan sonra, araba annemin şirketinin başarısı dikkatini daha çok meşgul etmeden önce beni okuldan sonra dondurma almaya götürdüğü küçük köşe bakkalının önünden geçiyor. Bir çalışan sırtıyla kapıyı iterek açıyor ve 7000 won değerinde şemsiyelerle dolu bir sepetle dışarı çıkıyor. Yüzümü cama yaklaştırıyorum. Yukarıda, şehrin üzerinde gri bulutlar toplanıyor.

Minibüs köprüden güneye, Gangnam'a doğru ilerliyor ve yayın merkezinin yakınlarında trafik tamamen tıkanıyor. Arkama yaslanıp sosyal medyada gezinirken, yağmur cama vuruyor.

Jenny bir saat önce Instagram hesabına bir fotoğraf serisi yükledi. Fotoğraflar geçen haftadan, New York'taki bir müzede çekilmiş; muhtemelen bazı sınıf arkadaşlarıyla birlikte orada performans sergilemiş. Fotoğrafların birkaçı sanat sergilerinden, sonuncusu ise Jenny'nin doğal bir karesi. Fotoğrafı çeken kişi onu kahkaha atarken yakalamış. Neşeli ve mutlu görünüyor. Göğsümde yoğun, rahatsız edici bir his oluşuyor ve telefonumu yüzü aşağıya, kucağıma koyuyorum.

Sekreter Park tabletinden başını kaldırıp, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Başımı salladım ve pencereden dışarı, bulanık sokak tabelalarına baktım.

Jenny ile bir haftadan fazla süredir konuşmadım. Meşgul olduğunu biliyorum. Dersleri, Jaewoo ve New York'taki arkadaşları, bir de seçmeleri

var. Liseden arkadaşlarımız Gi Taek ve Angela, Jenny'ye onu özlediğimi *söylememi* önerirlerdi ama zaten stresli olduğu bir dönemde onu daha fazla üzmek istemiyorum. En iyisi duygularımla baş etmek. Kendi başıma.

Sürücü trafikten kurtulmayı başarır ve EBC'deki garaja on beş dakika erken girer. Yayın merkezi, üst katlarında stüdyolar ve alt katında haftalık müzik programlarının kaydedildiği bir ses sahnesi bulunan yüksek, çok amaçlı bir binadır.

"Hoş geldiniz!" diye karşılıyor ev sahibimiz Woori, ben ve Sekreter Park beşinci kattaki asansörden inip geniş bekleme salonuna girdiğimizde. Benden bir kafa boyu kısa, yuvarlak yanaklı ve pembe saçlı bir kadın.

Programın diğer iki konuğu çoktan gelmiş, lüks deri bir koltuğa oturmuşlardı. Kendimi tanıtırken hızla ayağa kalktılar. Kısa bir selam verdikten sonra, "Benim adım Min Sori," dedim, "Joah'ın yanında stajyer bir modelim."

Uzun boylu, ince yapılı, modaya uygun ince kaküllü bir kız selamımı karşılık veriyor. "Benim adım Tsukumori Rina," diyor. "Neptune'de stajyerim, ancak Japonya'da çıkış yaptım..." Sözlerini hüzünlü bir gülümsemeyle tamamlıyor, *durumun karmaşık olduğunu* ima ediyor.

Gülümseyerek karşılık verdim, Angela ve Gi Taek'i tanıyıp tanımadığını merak ettim. Onlar da Neptune'de stajyerdi. Ona sormadan önce ikinci kız kendini tanıttı.

"Ben Lee Byeol, KS Entertainment'ta oyuncuyum. Oyunculuğa yeni başladım. *Bahar Çiçekleri* adlı dizimi biliyor olabilirsiniz."

“Bu internet romanından uyarlama mı?” diye soruyorum. Dizisini duymadım ama internet romanını okudum. Gerçi itiraf etmeliyim ki en sevdiklerimden biri değil. “İlk görüşte aşk” temasına pek düşkün değilim. İkinci şans aşklarını tercih ederim.

Web romanlarının diziye uyarlanmasıyla ilgili daha fazla bilgi edinmek *istiyorum* , ancak Sun'ın yakında böyle bir yapımda başrol oynayacak olması nedeniyle, bu uyarlamalar ilgimi çekebilir. Popüler bir romantik fantastik internet romanının.

"Evet, öyle," diyor Byeol burnunu kırıştırarak. "Lütfen arkadaşlarınızın da izlemesini söyleyin."

Kayıt stüdyosuna geçiyoruz *ve Woori ve Woogi Şovunun* ikiz kardeşi yapımcıyla konuşuyor. İkiziyle aynı boyda, altıgen telli çerçeveli gözlük takıyor ve saçları açık renge boyanmış. Mavi-gri. Tanıtımlar tekrarlandıktan sonra, programın akışını gözden geçiriyor. Kurulum, ünlülerin sunduğu

radyo programları için standarttır—Woori Woogi'nin kendileri de bağımsız müzisyenler. Müzik çalmanın yanı sıra, kısa bölümlerde bizim fikirlerimizi soracaklar. Dinleyicilerin telefonla soracağı sorulara cevap vereceğiz ve saatin sonunda kısa bir oyun oynayacağız.

Konukların her biri sunucuların karşısındaki üç koltuktan birine oturuyor. Diğer ikisinin nereye oturacağına karar vermesini bekledikten sonra Rina'nın yanındaki son koltuğu çekiyorum. Sunucular ve yapımcı bize kulaklık ve mikrofonların nasıl kullanılacağını gösteriyor ve yayına başladığımızda söylediğimiz her şeyin radyoda canlı olarak yayınlanacağını açıklıyor.

Sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum. Canlı bir radyo programına ilk defa konuk oluyorum, ama bunun gibi yüzlerce program dinledim ve ne beklemem gerektiğini biliyorum.

Yapımcı yüksek sesle geri saymaya başlıyor. “Beş… dört… üç…” Sonra sadece parmaklarıyla sayıyor. *İki… bir…*

" *Woori ve Woogi Şovuna* Hoş Geldiniz!" diye birlikte söylüyor kardeşler.

Woori, "Bugünkü bölümün teması 'Yükselen Yıldızlar' ve stüdyomuzda üç inanılmaz yeni yetenek var: çaylak oyuncu Lee Byeol, idol adayı Rina ve model Min Sori!" diyor.

"Misafirlerimizi karşılayalım!" diye alkışlıyor Woogi.

Her birimiz kendimizi tanıttıktan sonra ilk arayan kişiye geçiyoruz; yaşlı bir kadın olan bu kişi, kızının okul çalışmalarına odaklanmasını ve hayallerinin peşinden koşmayı bırakmasını nasıl sağlayabileceğini soruyor.

Lee Byeol, kızının *İlkbahar Çiçekleri* gibi diziler izlemesi gerektiğini söylüyor. Kontrol odasının penceresinin arkasından Lee Byeol'un menajeri ona iki başparmağını yukarı kaldırarak onay veriyor.

Sonra sıra Rina'ya geliyor ve çekingen bir şekilde kadına kızı, okul ödevlerini yapması için teşvik olarak, en sevdiği idollerin imza günlerine götürmesini öneriyor.

"Kızıma rüşvet mi vermemi istiyorsunuz?" diye karşılık verir kadın, bu da Rina'nın yüzünün kıpkırmızı olmasına neden olur.

Woogi soruyor: "Peki ya sen, Sori-ssi? Bu arayanın kızına ne tavsiye verirdin?"

"Kızıyla doğrudan konuşabilir miyim?" diye soruyorum.

Woogi'nin gözleri gözlüklerinin ardında irileşti ama başını salladı. "Evet, elbette."

“Öğrenci,” diyorum, çünkü adını bilmiyorum. “En sevdiğin idollerine yakın olmak istediğini, çünkü onların seni mutlu ettiğini anlıyorum, ama onları takip etmeden de desteklemenin yolları var. Rina-ssi'nin önerdiği gibi yollar,” diye ekliyorum ve Rina bana takdirle gülümsüyor. “Ama –ve bu sadece benim fikrim– başkalarına sevgi göstermenin en iyi yolu, kendine sevgi göstermektir.” Bu, SAA'da öğrenciyken Jenny'nin bana söylediği bir şeydi. *Önce kendin için güçlü olmalısın... başkalarına mutluluk verebilmeden önce.* “Bence en sevdiğin idollerin, onların hayallerinin peşinden koşmalarını izleyerek senin de onların peşinden koştuğunu bilmekten en çok mutlu olacakları şey olurdu.” Kendi işinizden sonra.”

Woori onaylayarak başını salladı. "Çok güzeldi, Sori-ssi."

Benden çok da genç olmayan birine tavsiye vermek biraz saçma geliyor ama aynı zamanda onlara ödevlerini yapmalarını da söylemeyeceğim. Bu samimiyetsiz olurdu.

Ardından kısa bir müzik arası veriliyor ve bu sırada bir görevli hepimize birer bardak su getiriyor.

"İyi miyim?" diye sordum soruyu soran Rina'ya. "Daha önce hiç radyo programına katılmadım," dedi, saçlarıyla oynarken.

Onun sorusunu, ya da en azından neden sormuş olabileceğini düşünüyorum. Evet deyip geçmek kolay olurdu, ama yine de...

"Gergin olmanız doğal," diyorum nazikçe, "ama soruları cevaplamak için acele etmenize gerek yok. Zaman ayırabilir ve kendinize güvenerek cevaplayabilirsiniz."

Bana birkaç kez göz kırptı, sonra yüzünde titrek bir gülümseme belirdi. "Evet, yapacağım. Teşekkür ederim!"

Gözlerim ondan ayrılırken, Sekreter Park'ın pencereden beni izlediğini fark ettim. Kaşımı kaldırdım ama o başını salladı *; bir şey yok* .

Bir saat çok uzun bir süre değil ve yakında programın son bölümüne geçeceğiz.

“Bugün çalacağımız parça…” Woori dramatik bir etki yaratmak için duraklıyor. “Davul sesleri eşliğinde.”

Woogi parmaklarını mikrofonuna vuruyor. "Telefonunuzdaki En Ünlü Kişiyi Arama Oyunu!"

“Hayır!” diye Rina ve Byeol sahte bir protestoyla ciyaklıyorlar. İçimden bir iç çekiyorum. Sunucuların—ya da yapımcının—bu oyunu seçmesine şaşırmadım. Bu, programa davet edilenlerden daha fazla ünlüyü dahil etmenin ve dolayısıyla daha fazla dinleyici kazanmanın bir yolu. Konuklar

için ise ünlü arkadaşlarını sergileme şansı. Arkadaş ne kadar ünlü olursa, o kadar çok nüfuz sahibi olur ve yakın bir ilişkileri varsa bu daha da etkileyici olur.

Woogi, "Önce Rina-ssi'ye soralım," diyor. "Rina-ssi, telefonunuzdaki en ünlü kişi kim?"

"Belki Nini-san?" diyor, yeni çıkış yapan bir idol grubunun Japon üyelerinden birini kastederek.

Nini ikinci çalışta telefonu açar. "Rina-chan!" diye bağırır ve bu da sunucuların kahkahalarına neden olur.

Lee Byeol daha sonra dizideki rol arkadaşını arıyor; o da bir idol. Konuşmaları kibar ve kısa sürüyor; belli ki yakın değiller. Ancak şu anda popüler bir oyuncu olduğu için çevrimiçi dinleyici sayısı artıyor ve duvara monte edilmiş bir monitörde görünen canlı sohbet yorumlarla canlanıyor. Woori ve Woogi'nin yapımcılarıyla bakışmalarını izliyorum.

"Şimdi sıra sende, Sori-ssi," diyor Woogi.

“Bildiğiniz gibi,” diye başlıyorum, dramatik bir etki yaratmak için yavaşça konuşarak, “Joah Entertainment’tanım…” Oyuncu olmayı hedeflemeyebilirim, ama bu dramayı takdir edemeyeceğim anlamına gelmez.

“XOXO’nun yuvası!” diye haykırıyor Woori. “Bae Jaewoo’nun numarasını biliyor musun acaba?”

Woori tam da istediğim gibi oynuyor.

“Evet,” diyorum, sonra da yanlış söylentiler yayılmaması için açıklama yapıyorum: “Şirketteki herkes için güvenilir bir kıdemli yönetici.”

Bu bilgi üzerine stüdyodaki herkes iç çekti ve ben de seçimimden memnun bir şekilde gülümsedim. Başından beri Jaewoo'yu arayacağımı biliyordum. Sadece popüler olduğu için değil, aynı zamanda doğru şeyleri söylemeyi bileceği için. En güvenli seçeneğim o.

“Onu aramalı mıyım?” diye takıldım. Telefonumu Jaewoo’nun numarası açık bir şekilde ona uzattım. Numarası kayıtlıydı ve çalmaya başladı.

Çalıyor.

Ve telefon çalmaya devam ediyor. Sonra da "Bu kişi aramayı kabul edemiyor..." diyerek bağlantı kesiliyor.

Kısa bir sessizlik oluyor ve Rina bana acıyan bir bakış atıyor. Telefonuna cevap vermeyen tek ünlü arkadaşı olan bendim.

Woori teselli edici bir şekilde, "Ah, neyse, günün ilerleyen *saatleri* ," diyor, "ve Paris'ten yeni dönmediler mi?"

Aylar önce başlayan dünya turnesi, yerel saatle dün gece geç saatlerde Paris'te sona erdi. Üyeler son konserin ardından hemen Seul'e geri dönmüş olmalılar.

“Hâlâ birkaç dakikamız var, o yüzden başka birini deneyelim,” diyor Woogi. Masada duran telefonuma uzanıyor ve rehberimdeki kişileri taramaya başlıyor. Gizliliğimin ihlal edilmesine irkiliyorum; dinleyicilerini kaybetmemek için çaresiz olmalı. Jaewoo'nun gelme ihtimaliyle dinleyici sayısı hızla artmıştı, ancak gelmeyeceği anlaşılınca aynı hızla düşmüştü.

Woogi ekranı kaydırmaya devam ediyor, dinleyici sayısı her geçen saniye azalıyor. Dans hocamı aramayı düşünüyorum; kendisi tam bir ünlü değil ama en büyük yıldızlardan bazılarının koreografı ve yedek dansçısı olarak çalışmış. "Peki ya...?"

“'Erkek arkadaş' mı?” diye okuyor Woogi. Stüdyoda bir sessizlik hakim oluyor. Woogi, yüksek sesle konuştuğunu fark edince gözleri faltaşı gibi açılıyor. Ne olduğunu anladığımda içimi buz gibi bir his kaplıyor.

"Bu eski bir numara," diye hızlıca söylüyorum.

Woogi bakışlarını yapımcıya çevirmeden önce gözlerimiz buluşuyor. Ekranda canlı sohbet yorumlarla dolup taşıyor. Woogi aramayı bağlıyor. Telefon çalıyor.

Ve çanlar çalmaya devam ediyor. Rahat bir nefes alıyorum.

Zil sesi bir tık sesiyle kesiliyor.

"Birisi telefonu açtı," diye fısıldadı Rina kısa süren sessizliğin ardından. Sonra...

"Sori?" Nathaniel'in sesi hoparlörden geliyor, uykudan dolayı boğuklaşmış.

Woori ve Woogi'nin ikisi de neşelenir.

Woogi, "Merhaba," diyor, "kiminle konuştuğumuzu sorabilir miyiz?"

Bakışlarımı Sekreter Park'a çevirdim, bunu durdurmasını diledim. Eğer Nathaniel adını verirse, bu bir felaket olur. XOXO'nun asla toparlanamayacağı bir skandal olur.

Nathaniel soruyu cevaplamak yerine, "Bu kim?" diye soruyor.

Woori kendi kendine, "Zeki biri," diye mırıldandı.

Byeol, Rina'ya "Bu sesi tanıyor musun?" diye soruyor. "Neden bu kadar tanıdık geliyor?"

“Ben *Woori ve Woogi* Şovundan Woogi. Min Sori ile birlikteyiz. Ama lütfen, kiminle konuştuğumuzu söyleyin.”

“Tahmin etmeye ne dersin?” diye mırıldandı Nathaniel. Şimdi daha uyanık görünüyordu. Yatakta doğrulmuş gibi bir gıcırdama sesi geldi.

Woori, "Min Sori'nin rehberinde 'Erkek Arkadaş' olarak kayıtlısın," diyor.

Gözlerim ona kaydı. Eğer bu kadar endişeli olmasaydım, çok utanırdım.

Uzun bir sessizlik oluyor. "Anlıyorum."

Woogi, açıkça bilgi edinmeye çalışarak, "Sence bunun sebebi ne?" diye soruyor.

“Neden ona sormuyorsun?” diye yanıtlıyor Nathaniel. Şu anki halimle bile, Nathaniel'in her sorudan nasıl sıyrıldığının etkileyici olduğunu kabul edebilirim.

Woori kendi kendine, "Yorgun görünüyorsun," diye mırıldandı. "Uyuyor muydun? Daha akşam yemeği vakti bile değil."

“Akşam yemeği yemeye hazırlanıyorum,” diye yalan söylüyor Nathaniel. Telefon onu uyandırmadan önce uyuyor olduğu açık. Çünkü XOXO üyesi olarak o *da* kısa süre önce Paris'teydi.

Yapımcı mikrofon kapalıyken fısıldayarak, "Reklam arasına girmemiz gerekiyor," dedi.

Woori, sesindeki pişmanlığı açıkça belli ederek, "Görünüşe göre zamanımız doldu," diyor. "'Sevgilim', gizemli kalmaya devam etmelisin."

Nathaniel hafifçe gülerek karşılık verir, ardından replik aklına gelir.

Bir yemek siparişi uygulaması reklamı çalmaya başlarken, yapımcı sesi kısıyor ve başı öne eğik bir şekilde bana yaklaşıyor. Pencereden, gözlerinden kin dolu bakışlar fırlatan Bakan Park'a bakıyor. "Umarım coşkumuzu affedersiniz. Başlangıca kıyasla sonunda iki kat daha fazla dinleyicimiz oldu ve bu sadece çevrimiçi dinleyicilerdi. Tam rakamlarımızı öğrenmek için beklememiz gerekecek, ancak sizin sayenizde *oldukça* tatmin edici olmalılar."

“Elbette,” diyorum yapmacık bir gülümsemeyle. Zaten oldu bitti, incinen gururum dışında hiçbir zararı olmadı.

Stüdyodan çıkarken Lee Byeol ve Rina bana katıldı. Byeol, "Sori-ssi, o kimdi?" diye sordu. "Radyodaki çocuk."

"İlk erkek arkadaşımdı," diyorum, ses tonumu rahat tutarak. "Okuldayken. Ünlü biri değil." Yalan söylerken bazı gerçekleri de dahil etmek en iyisidir.

“Ah,” diyor Rina hayal kurarak. “Senden bir telefon almak onu şaşırtmış olmalı. Belki bundan sonra seninle iletişime geçer.”

“İkimiz de yolumuza devam ettik. İlk aşkları ait oldukları yerde bırakmak en iyisi.” Elimle havada işaret ediyorum. “Geçmişte.”

Rina hevesle başını salladı. "Çok bilge birisin, Sori-ssi."

Lee Byeol düşünceli bir ifadeyle beni inceliyor. "Ünlü değil, değil mi? Garip ama sesi çok tanıdık geldi."

OceanofPDF.com

Yedi

Haftanın geri kalanında, Woori'nin Nathaniel'e rehberimde "Erkek Arkadaş" olarak kaydedildiğini söylediği anı tekrar tekrar yaşıyorum. Bu an beni hazırlıksız yakalıyor; koşu bandında, duşta. Ve onun tepkisini *görüyorum*.

Ne gördü acaba? *Onun hâlâ ona aşık olduğumu düşündüğünü* sanmak utanç verici. Yatağımdaki en yakın peluş oyuncağı kapıp yüzümü karnına gömüyorum.

"Sori-yah?" Ajumma'nın sesi aşağıdan geliyor. "Min Sori, uyanık mısın?"

Oyuncak ayıyı bırakıp yataktan fırladım ve kapıyı açtım. "Ajumma?" diye seslendim.

“Aşağı inin! Kahvaltı hazır!”

Dişlerimi fırçalamak ve yüzümü yıkamak için aceleyle banyoya gittim. Dün gece gün için kıyafetimi seçmiştim ve hızla beyaz fırfırlı bluzumu ve açık mavi kot pantolonumu giydim. Yatak odamın kapısını arkamdan kapatırken, gözlerim koridorun sonundaki yatak odasına kaydı. Annemin yatak odasıydı ama bir aydan fazla süredir orada uyumamıştı; ya iş seyahatlerindeydi ya da şirkette gece kalıyordu.

Ona götürmek için kıyafet toplamalı mıyım acaba? Öğün atlıyor mu acaba? En azından eve geldiğinde düzgün yemek yiyebiliyor, çünkü annem ona yemek yemesi gerektiğini söylediğinde onu dinleyen birkaç kişiden biri de teyzem. Çünkü beni büyütmeden önce

teyzesini büyütmüştü.

Merdivenlerin dibinde ev terliklerimi giyip ön kapıdan yemek odasına doğru ilerliyorum. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen, avize, hizmetçimin uzun masaya yerleştirdiği çeşitli yemeklerin üzerinde ışıldıyor.

Masadan sandalyeyi çekip oturuyorum ve sunulan yiyecekleri hayranlıkla inceliyorum. Marul yatağında küçük bir ızgara balığın etrafında, hem turşu hem de taze hazırlanmış yarım düzine sebze var. Tam önümde bir kase dana eti ve turp çorbası, birkaç kepçe koyu, kabarık pirinç ve tek bir mükemmel pişmiş sahanda yumurta bulunan küçük bir tabak duruyor.

"Yemek için teşekkür ederim," diyorum, soğuk metal çubukları alıp bir parça yumurtayı kesip dudaklarımın arasına koymadan önce.

"Mm," diyor Ajumma onaylayarak, karşımda oturan koltuğa. "Bol bol ye."

Teyzem altmışlı yaşlarının sonlarında ve onu tüm hayatım boyunca tanıyorum. Ailem eskiden bir şoför de çalıştırırdı, ama babam Bay Kim'i yanına aldı.

Annem Ajumma'yı ve evi aldı. Babam Ajeossi'yi ve arabayı aldı. Beni de aralarında paylaştılar.

Her zamanki gibi, uzun masada sadece bir kişilik servis takımı var. Ajumma'yı da yemeklere davet ettim ama reddetti. Masanın üzerinden çubuklarımı uzatırken, kaşığım kase kenarına hafifçe çarparken sessiz bir ortam oluşuyor. İlk kez olmasa da, Nathaniel'in evindeki o sabahı hatırlıyorum; o ve kız kardeşleri tabakları kapmak için birbirlerinin üzerine atlamış, havayı canlı bir sohbetle doldurmuşlardı.

“Sori?” Başımı kaldırıp baktığımda, Ajumma'nın kaşlarının arasında bir kırışıklıkla bana baktığını gördüm. “Yorgun görünüyorsun. İyi uyuyor musun?”

Radyo programındaki o utanç verici anın rüyaları değilse, New York'un rüyaları; sadece Nathaniel'in evindeki o sabah değil, bir önceki gece, onu aylar sonra ilk kez restoranda gördüğüm an. İlk başta ne kadar garip olduğunu, çünkü birbirimize nasıl davranacağımızı bilmediğimizi, ama sonra Jenny'yi korumak için birlikte çalışırken ve daha sonra evinde bana takılırken, sanki eskiden, arkadaş olduğumuz zamanki halimize dair bir anlık bir görüntü yakalamış gibi olduğumu hatırlıyorum.

"İyiyim," diyorum. "Bu gece daha erken yatacağım."

Memnun kalmadığı açıkça belli olan bir şekilde dilini şıklattı.

"Bugün Gi Taek ve Angela ile görüşeceğim," diyerek dikkatini dağıtmaya çalıştım.

İşe yarıyor çünkü yüz ifadesi anında aydınlanıyor. Angela ve Gi Taek'i eve getirdiğimde onlarla tanıştı ve bana arkadaş oldukları için teşekkür etti. Gi Taek bu anı bana mümkün olduğunca sık hatırlatmayı seviyor. Ayrıca

geçen yaz büyükannesinin yanında olmadığı zamanlarda benimle kalan Jenny ile de tanıştı. Ajumma'nın gözlerinde gerçek sevinç gözyaşlarıyla bize baktığını gördüm. Utanç verici ama onu suçlayamam. Gi Taek ve Angela ile birlikte gelen Jenny'den önce, Nathaniel ve Jaewoo dışında hiç arkadaşım

yoktu .

“Aslında, onlarla zamanında buluşabilmem için yakında ayrılmam gerekiyor.” Çubuklarımı çubukluk üzerine koyuyorum.

“Evet, elbette!” diyor. “Onları bekletmemelisiniz.”

Aniden gelen bir sevgi ve minnettarlık hissiyle masanın etrafından dolaşıp yanağına bir öpücük kondurdum. "Yemek için teşekkür ederim," dedim.

"Tatlı kızım," diyor sırtımı okşayarak. "Her zaman."

“Sori!” Angela beni kahve dükkanının karşısından görünce, masaların arasında dolaşırken beresinin uçmasını engellemek için elini başına bastırdı.

Sarıldıktan sonra, karşımda duran minderli koltuğa kendini bıraktı.

“Hong Gi Taek nerede?” diye soruyorum. Birlikte gelmeleri gerekiyordu. Bu kahve dükkanı, ikisinin de stajyer olarak çalıştığı Neptune Entertainment'a bir metro durağı uzaklıkta; Gi Taek mezuniyetinden kısa süre sonra oraya katılmıştı.

Gözleri faltaşı gibi açıldı ve koltuğunda döndü. "Arkamda değil mi?"

Gülüyorum. "Muhtemelen sen bakmıyorken bir dükkana girmiştir."

Gülümseyerek arkasına döndü. "Metro istasyonunun dışında Olive Young adında biri vardı."

"Siparişlerimizi tezgahta verdikten ve içeceklerimizle masaya döndükten sonra ona, 'Şirketinizden biriyle radyo programındaydım,' dedim. 'Tsukumori Rina.'"

“Rina!” diye haykırıyor Angela. “Çok tatlı bir kız.”

“Aman Tanrım, yine benden mi bahsediyorsun?” Gi Taek, Angela'nın yanına bir sandalye çekti, onun için aldığı içeceği kaptı ve kiraz kırmızısı dudaklarına götürdü.

“Yah, Hong Gi Taek,” dedim. “Ne zaman ortaya çıkacağınızı merak ediyorduk.”

“Dikkatim dağıldı,” diyor omzundaki çantasını kaldırarak. “Bana bir hediye geldi…”—çantayı göğsüne götürüyor—“kendim için!”

Gözlerimi devirdim. "Yakında evime gelmelisiniz. Hizmetçim ikinizi de görmek istiyor."

"Hatırlıyor musun, senin arkadaşın olduğumuz için bize teşekkür etmişti?" diye gülüyor Gi Taek; sanırım bu gerçeği asla unutmayacak.

“Hayır.” Bilmezden geliyorum. “Bunu mu söyledi?”

Sabah ve öğleden sonra, birbirimizi en son gördüğümüzden beri neler yaptığımızı konuşarak hızla geçti; sonunda başka bir kafeye, ardından üçüncü bir kafeye geçtik. Akşam yemeği için Subway'de buluştuk.

Angela, ton balıklı sandviçinden büyük bir ısırık almadan önce, "Jenny'i özledim!" dedi.

Gi Taek pipetini çevirerek, "Belki de bizi unutmuştur," diyor. "Artık New York'lu şık arkadaşları var."

Şaka yaptığını biliyorum ama son zamanlarda düşündüklerime çok benziyor. Telefonum titriyor ve hemen uzanıp alıyorum.

"Jenny mi?" diye soruyor Gi Taek.

Başımı salladım. "Annemden." Mesajı şöyle bir gözden geçirdim. "Yarın sabah erkenden Joah'ın yanına gelmemi istiyor."

Gi Taek ve Angela birbirlerine baktılar. New York'tan döndüğümde idol olmama kararımla ilgili onlara bilgi verdim. Üçümüzün de paylaştığı bir hayal olduğu için üzüldüler ama beni desteklediler. Angela birkaç damla gözyaşı döktü.

"Ona henüz *söylemedin* mi?" diyor Gi Taek.

"Bunun nasıl karşılanacağını keşke bilseydim. Sanırım bu, benim istediğimden çok daha uzun süredir *onun benim için bir hayaliydi* ."

Gi Taek, "Bir oyun planına ihtiyacınız var," diyor. "Annenize idol olmaktan daha iyi bir kariyer yolu sunmalısınız."

Yavaşça başımı salladım. "Bu iyi bir fikir, ama ne olduğunu bilmiyorum."

"Kuaför olabilirsin!" diyor Angela. "Sori, her zaman çok şık giyiniyorsun."

"Ya da bir dans eğitmeni. Jenny dans kursuna gittiğinde ona ders verdiğinizi hatırlıyor musunuz?"

Bu seçeneklerden hangisinin bana uygun olduğundan emin değilim, ama bir planım olsa kendimi daha iyi *hissederdim* . Annemin idol olarak

çıkış yapmamı istemesinin kişisel nedenleri olabilir, ama aynı zamanda bir iş kadını.

Eğer ona, en azından onun gözünde, zamanımı daha iyi değerlendirmemi sağlayacak alternatif bir yol sunabilirsem, belki o kadar da kızgın olmaz.

hayal kırıklığına uğramış.

Gi Taek, "Annenle konuşmaya karar vermeni kutlamak için bir şeyler yapmalıyız," diyor ve Angela hevesle başını sallıyor.

Gözlerinde tanıdık bir parıltı var ve "Ne düşünüyordunuz?" diye sormadan bile cevabının ne olacağını biliyorum.

“Noraebang!” diye bağırdılar Angela ve Gi Taek birlikte.

OceanofPDF.com

Sekiz

Bir karaoke salonu bulmak için metroyla bir sonraki istasyona gidiyoruz ve 4 numaralı çıkışın yakınlarında rastgele birini seçiyoruz. Burası, ikinci katında bir deniz ürünleri restoranı ve beşinci katında bir bilardo salonu bulunan bir binanın üçüncü katında. Gi Taek iki saatlik kullanım için ödeme yaparken, Angela ve ben küçük atıştırmalık ve gazlı içecek seçkisini inceliyoruz. Tezgahın üzerinden kısa bir süre göz göze geldikten sonra alabildiğimiz kadar çok şey alıyoruz ve kimin ödeyeceği konusunda tartışıyoruz.

Küçük odaya doluşuyoruz. Gi Taek hemen uzaktan kumandaya uzanıyor, parmakları tuşlarda hızla hareket ederek ilk birkaç şarkıyı sıraya koyuyor. Angela ise doğrudan tefe yöneliyor ve onu elinde ustaca çeviriyor. Big Bang'in "Fantastic Baby" şarkısının yüksek sesli açılış akoru çalıyor ve bunun *böyle* bir gece olacağını anlıyorum.

Küçük bir odada, en çok sevdiğiniz insanlarla birlikte avazınız çıktığı kadar şarkı söylemenin tüm endişelerinizi nasıl yok ettiğini merak ediyorum. Bazen birlikte, bazen ikili olarak söylüyoruz—Gi Taek ve ben Angela'yı kelimenin tam anlamıyla gözyaşlarına boğan bir balad seslendiriyoruz—ya da solo olarak, çünkü herkes en sevdiği şarkıları söylerken güzel bir sahne ışığı anının tadını çıkarıyor.

Gi Taek ve Angela, Chanyeol ve Punch'ı taklit ederken, bir ışık parıltısı dikkatimi çekiyor ve Gi Taek'in telefonunun ışıklandığını görüyorum. Ona uzanıyorum.

“Hong Gi Taek!” diye bağırdım ve telefonu ekranı ona bakacak şekilde kaldırdım. Masanın etrafından dolaşıp telefonu aldı. Ekrana göz attıktan sonra telefonu kulağına götürdü.

"Yah, saekki," diyor şakayla karışık. "Beni geri araman epey uzun sürdü."

Angela, Chanyeol'un şarkıdaki bölümünü rap yaparak söylemeye başlayınca aklımı kaybediyorum, sanki öldürülüyormuşum gibi çığlık atıyorum.

Gi Taek, arkadaşını daha iyi duyabilmek için elini kulağına bastırdı. "Şu an oynayamam, arkadaşlarımla dışarıdayım. 4 numaralı çıkışın yakınındaki bir noraebang'dayız. Bize katılabilirsin."

Gi Taek'e kaşlarımı çattım. Gerçekten de oyun meraklısı arkadaşlarından birini gecemize davet mi edecek?

Ama Gi Taek çoktan gözlerini devirmişti. Anlaşılan arkadaşı teklifi reddetmişti. "Heol," diye mırıldandı Gi Taek. "Anladım işte." Sonunda beni izlediğimi fark etti. "Senin kaybın."

O anda Angela'nın şarkısı bitiyor ve Girl's Day'in "Something" şarkısının açılış notaları başlıyor. Angela mikrofonu bana uzatırken çığlık atıp ayağa fırlıyorum. Hemen ardından, şarkının koreografisi seksi bir yer dansıyla başlarken, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

Angela vinil koltuklara bayılıyormuş gibi yaparak çığlık atıyor ve Gi Taek, telefonda konuşmasına rağmen bağırıyor.

Normalde, kollarımı başımın üstüne, yere doğru uzatıp kalçalarımı kıvırarak bu tür seksi pozlar vermeye asla kalkışmazdım, ama Angela ve Gi Taek ile kendimi güvende ve özgüvenli hissediyorum, ayrıca çok eğlenceli.

“Min Sori! Min Sori!” diye Angela benim adımı tekrarlamaya başladı.

“Telefonu kapatıyorum,” dediğini duydum Gi Taek, telefonunu koltuğa fırlatırken. Telefon hemen tekrar aydınlandı—arkadaşı onu geri arıyordu—ama Gi Taek bunu görmezden geldi ve beni neşelendirmek için tefi eline aldı.

Zaman hızla geçiyor ve odada geçireceğimiz iki saat neredeyse dolmak üzere. Ekrandaki geri sayım saati, odayı boşaltmamız veya daha fazla zaman için ödeme yapmamız gereken zamana kadar sadece on beş dakikamız kaldığını gösteriyor.

"Bir saat daha ekleyelim mi?" diye soruyor Gi Taek.

"Evet!" diye bağırdık Angela ile birlikte.

Gi Taek, "Bir oyun oynayalım mı?" diye öneriyor. "Oyunun sonunda kimin puanı düşükse o ödeyecek."

Jenny, Jaewoo ile ilk tanıştıklarında, onu tanımadan önce benzer bir oyun oynamıştı. Bana söylediğinde şaşırdım, çünkü bu onun karakterine hiç uymuyordu. Maceracı bir tip değildi, tıpkı beni her zaman şaşırtmayı

başaran, en beklemediğim anlarda hazırlıksız yakalayan Nathaniel gibi değildi.

"4 numaralı çıkışın yakınlarında kaç tane noraebang (geleneksel Japon lokantası) olduğunu biliyor musun?" diye sordu arkamdan nefes nefese, alçak bir ses.

"Nathaniel!" diye bağırdı Angela.

Koltuğumda dönüp durdum. Kapıda, siyah kot pantolonunun üzerine kalın bir ceket giymiş halde duruyordu. Saçları—hala o kendine özgü gece mavisi rengine boyalı—kulaklarının etrafında hafifçe kıvrılıyordu ve kulaklarındaki piercingler parıldıyordu. Odaya ağır adımlarla girip yanımda duran yıpranmış koltuğa oturdu ve odun kokulu kolonyası başımı döndürdü.

Gi Taek, "Seni dairende video oyunları oynarken sanıyordum," diye mırıldandı.

Gi Taek'e şaşkınlıkla bakıyorum. *Nathaniel,* konuştuğu arkadaşı mıydı?

Nathaniel omuz silkerek, ellerini hâlâ ceketinin ceplerinde tuttu. "Kız kardeşim benden yurt odasına bir şey getirmemi istedi. Buralarda bir yerde."

Nadine. İçimde bir suçluluk duygusu uyandı. Yurtdışı eğitim programı için Seul'e vardığında bana mesaj atmıştı ama ben hiç cevap vermemiştim. Babamın skandalından sonra evinden nasıl ayrıldığım için çok utanıyordum.

"Bu yüzden düşündüm ki, neden uğrayıp hepinizi varlığımla onurlandırmayayım?"

"Kendimi çok şanslı hissediyorum!" diyor Angela.

"Gerçekten de bunu yapmamalıydın," diyor Gi Taek ifadesiz bir şekilde.

Nathaniel'i göz ucuyla inceliyorum. En son iki ay önce, evinin oturma odasında görüşmüştük. Ben gittikten sonra kız kardeşleriyle skandalı konuştu mu acaba? Bunu bilmek canımı acıtırdı ama bana acırlarsa da onları suçlamazdım.

“Bundan bir tane alabilir miyim?” Nathaniel bacaklarımın üzerinden uzanıp masaya uzanırken vücudum gerildi. Uzun bir yudum aldıktan sonra tekrar uzandı, bu sefer bir paket cips aldı.

Bütün hafta olduğu gibi, aklım yine Nathaniel'in hâlâ ona karşı hislerim olduğunu düşünebileceğini hatırlatıyor. Çok utanıyorum ama aynı zamanda gerginim de. Ne düşündüğünü bilmiyorum. Ya radyo programı hakkında bana soru sorarsa?

Arkasına yaslandığında, benim garip oturuş şeklimi fark etti. "Ah, özür dilerim," diye mahcup bir gülümsemeyle özür diledi ve başının arkasını ovuşturdu. "Burada pek yer yok. İstersen bir tane?"

Ağzım kuruyor, bu yüzden dudaklarımı yalayıp nemlendiriyorum. Bu kadar gergin davranmayı bırakmalıyım. Radyo programı hakkında sorarsa, ona rehberimdeki adını "Erkek Arkadaş"tan "Eski Adına" değiştirmeyi unuttuğumu, kayıt bittikten hemen sonra değiştirdiğimi söyleyeceğim.

"Elbette." Sesimi çok uzun süre tuttuğum için nefes nefese çıkıyor.

Gözleri yukarı doğru kaydı, yüzünde hafif bir kaş çatması belirdi. Poşeti açıp bana uzattı ve ilk cipsi bana verdi.

Sigaramı çıkarırken güvenli bir konuşma konusu bulmakta zorlanıyorum. "Peki, video oyunları?"

Nathaniel, "Bir çocuk beni fena halde yeniyordu," diyor karanlık bir ses tonuyla. "Sanırım ortaokuldaydı."

Sözleri bir anıyı canlandırıyor. "Ortaokuldayken bütün gün video oyunları oynadığınızı hatırlıyorum. Gece boyunca oyun oynadığınız için antrenmanlara geç kalırdınız." Gülüyorum. "Çok büyük bela açardınız."

“Şirketin yakınındaki, kapanan o çizgi roman dükkanına gidip bütün gün manhwa okumayı çok *sevdiğini* hatırlıyorum. Özellikle de şunları severdin...” "Romantik olanlar. Bir keresinde senden bir kitap çaldım ve yüksek sesle okudum. Çok kızmıştın, günlerce benimle konuşmadın." Şimdi Gülmekte olan Nathaniel.

"Bunu sana hâlâ affetmedim," diyorum, bu da onun daha da çok gülmesine neden oluyor.

Gözlerimiz buluştu ve o çarpık bir şekilde gülümsedi.

Omuzlarımdaki gerginliğin azaldığını hissediyorum. Belki de boş yere endişelenmişimdir ve Nathaniel radyo programını hiç düşünmemiştir bile. Sadece Gi Taek onu davet ettiği için ve dediği gibi o civarda olduğu için buradadır.

“Bak!” diye işaret ediyor Angela monitöre. “Otel sahibi odamıza ek dakika eklemiş. Çok güzel.”

Gi Taek, "Başka bir oyuncu eklemek için yeterli zaman var," diyor. "Nathaniel, sen de var mısın?"

Nathaniel bana dönüp Gi Taek'e sırıttı. "Ne oynadığımızı bilmiyorum ama oyun oynamaya her zaman hazırım."

Gi Taek, Nathaniel'e kuralları açıklarken, Angela ve ben de Melon'da şarkı ilhamı arıyoruz. Basit melodili şarkılarla daha yüksek puan almak

daha kolay, ama biz buraya kolay bir şey için gelmedik.

Gi Taek ilk olarak sahneye çıkıyor. Taemin'in "Move" şarkısının koreografisi de dahil olmak üzere tamamını sergiliyor. Onu izlerken kalbim gururla doluyor. Lisede dans bölümü okumuş, Neptune'de yeteneklerini gerçekten geliştirmiş. Tahminimce, yakında bir gruba seçilecek ve yıl içinde çıkış yapacak.

"Doksan yedi!" diye sevinçle bağırdı Angela, skor ekranda belirdiğinde, sonra bunun ne anlama geldiğini hemen fark etti. "Bunu asla geçemeyeceğiz!"

“Yapabilirsin Angela,” diyorum yumruğumu kaldırarak. “Savaşmaya devam!”

Tek başına söylemesi zor olan, dokuz vokalist için düzenlenmiş bir TWICE şarkısı seçmiş.

Ekranda “94” yazısı belirdiğinde en yüksek alkışı Angela için yapıyorum.

Ardından sıra Nathaniel'e geliyor. Ayağa kalkıyor ve sanki boks ringine çıkacakmış gibi omuzlarını silkeliyor.

Angela nefes nefese karşımda duran koltuğa otururken, "Hangi şarkıyı seçtin?" diye sordu.

Ona göz kırptı. "Bu bir sürpriz."

Kumandayı alıp bir şarkı seçiyor. "Gözler, Burun, Dudaklar" başlığı, sanatçının adı Taeyang ile birlikte ekranda beliriyor. Mikrofonu dudaklarına götürmeden önce bile kalbim hızla atmaya başlıyor.

Nathaniel, XOXO'nun ana dansçısı olmasının yanı sıra, Jaewoo'dan sonra baş vokalisttir. Alçak sesi narin ve tatlıdır. Şarkının ilk yarısını melodiye uymaya çalışarak söyler, ancak şarkı ilerledikçe sözler daha da belirginleşmeye başlar.

Şarkılar bir ayrılıktan, başka birine duyulan özlemden, gözlerini, burnunu, dudaklarını, dokunuşunu özlemekten bahsediyor. Sesi daha da tutkulu hale geliyor. *Bana* şarkı söylemiyor -gözleri şarkı sözlerinin olduğu ekrandan hiç ayrılmıyor- ama her kelimesini sanki söylüyormuş gibi hissediyorum. O şarkı söylerken, onun anılarını hatırlıyorum. Gözleri üzerimde, dudakları, dokunuşu. Şarkının sonunda nefes almakta zorlanıyorum.

100.

Angela çığlık atarak yerinden fırladı. Dizleri masaya çarptı ve Nathaniel'in içtiği gazlı içecek kenardan dökülerek tişörtüme sıçradı.

Hemen ayağa kalktım.

"Ah hayır, Sori! Çok üzgünüm!"

“Sorun yok,” diye onu rahatlattım. “Leke bırakmaz. Biraz temizleyeceğim.”

Telefonumu kapıp kapıyı açtım ve kısa koridora çıktım. Banyonun şifresini girdim ve içeri adım attım. Bir an lavabonun önünde durdum, kalbimin atışı durana kadar bekledim.

Aklıma New York'ta da benzer bir şey olmuştu, tek fark Nathaniel'in ayrılmış olmasıydı. Beklenmedik duygulara kapıldığını sanmıyorum. Daha büyük olasılıkla, kıyafetlerindeki alkol kokusunu gidermek istemişti. İçimden bir ah çekerek lavaboda suyu açtım, birkaç kağıt havluyu ıslattım ve lekeyi ovmaya başladım.

Kapıdan dışarı adımımı attığımda, Nathaniel beni bekliyordu.

"İyi misin?" diye soruyor, karşı duvara yaslandığı yerden öne doğru bir adım atarak.

"Küçük bir dökülme oldu sadece."

Ceketini omuzlarından silkerek çıkardı. "Al, bunu iç."

Ellerimi kaldırıyorum. "Hava soğuk değil." Bahar geldiğinden beri hava çok daha sıcak.

“Sen…” Loş koridorda bile yanaklarındaki kızarıklığı görebiliyorum. Aşağıya baktığımda suyun beyaz bluzumdan sızıp göğsümün hatlarını ortaya çıkardığını görüyorum. Şimdi kızarma *sırası* bende. Ceketini alıp üzerime sarıyorum.

Koridordaki kapalı kapıların ardından boğuk şarkı sesleri geliyor. Duvarlara soju markalarının reklamları yapıştırılmış. Uzaktan biri arabasının kornasına basıyor.

“Sori…” Sesindeki sertliğe dikkat kesildim, ama yukarı baktığımda ifadesi özenle seçilmiş bir boşluktu. “Hâlâ bana karşı hislerin var mı?”

"BEN . . ."

Neden sorduğunu biliyorum. Radyo programından ve bu akşamki şarkı söylemesine verdiğim tepkiden sonra, ben de aynı sonuca varırdım. Bir an için, ona hâlâ ona karşı hislerim *olduğunu* , gözleri üzerimde olduğunda, tıpkı şimdi olduğu gibi, kendimi güzel, mükemmel hissettiğimi söylemeyi hayal ediyorum. Ama... yapamamak.

Ayrılığımızın ardındaki nedenler değişmedi, en azından onun bildikleri; hâlâ bir idol olması, imajını koruması, sadece kendini değil, grup arkadaşlarını da koruması gerekiyor. Bir de asla bilemeyeceği *diğer*

nedenler var. Hayır, yeniden alevlenebilecek duyguların ortaya çıkmadan önce kesilmesi daha iyi.

“Hayır.”

Sanki benden beklediği cevap buymuş gibi kendi kendine başını salladı.

“Seni *özledim* ama,” diyorum, çünkü en azından bu konuda dürüst olabiliyorum. Gözleri tekrar benimkine dönüyor. “Eskiden ne kadar yakındık.” "Arkadaş olduğumuz zamanlardaki halimiz buydu."

Kısa bir sessizlikten sonra, "Sen benim arkadaşım olmaktan asla vazgeçmedin," diyor.

Kalbim göğsüme sığmayacak kadar büyük geliyor ve onun bu sözleri söylemesine ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ediyorum.

“Sanırım eve dönmeliyim,” diye iç çektim. “Gi Taek ve Angela'ya söyler misin?”

“Tamam, ama eve vardığında onlara mesaj atmalısın ki sağ salim döndüğünü bilsinler. Ve...”—gözleri bir kez daha gözlerimle buluştu —“bana da mesaj at. Numaram sende var.” Gamzesi daha da belirginleşti.

Yaramazca. Radyo programına yaptığı alaycı gönderme, tüm hafta boyunca hissettiğim gerginliğin son kalıntılarını da ortadan kaldırdı.

Bunu nasıl başarıyor? Sanırım dünyada beni hem sinirlendiren hem de aynı ölçüde eğlendiren tek insan o.

"Gitmeden önce fazladan bir saatin ücretini ödemeliyim," diyorum. Erken ayrıldığım için teknik olarak oyunu kaybettim.

Elini havada salladı. "Endişelenmeyin. Odanın parasını zaten ödedim."

Bir adım attım, sonra omzumun üzerinden ona bakmak için döndüm. "Bu arada teşekkürler. Telefonumu açtığın için." Ve bu kadar uzun süre benimle birlikte oynadığın için de. Bunu yapmak zorunda değildi, onun için bir riskti.

"Telefonlarınıza her zaman cevap vereceğim."

Koridorda yürürken, koridorun sonundaki kapılardan birinin kapanırken çıkardığı hafif bir tık sesi duydum.

OceanofPDF.com

Dokuz

Ertesi sabah, Sekreter Park beni annemle olan görüşmeme götürmek için evimin önünden aldı. Bütün gece, Gi Taek ve Angela'nın ona sunabileceğim alternatif bir plan hakkındaki stratejilerini aklımda tutarak, ona ne söyleyeceğimi düşünüp durdum. Sorun şu ki, tutku duyduğum bir kariyer yolum yok. Dansı ve modayı seviyorum, ama bu koreograf veya stilist olmak istediğim anlamına gelmiyor.

"Annemin ne hakkında konuşmak istediğini biliyor musunuz?" diye sordum Sekreter Park'a, emniyet kemerimi takarken. Annemin sağ kolu olarak, anneme en yakın kişi o. Ne planladığı konusunda en iyi bilgiye o sahip olurdu.

"Bana biraz anlattı," diye geçiştirdi Sekreter Park, birkaç gün önce şoförün yaşadığı gibi yokuş aşağı inerken aynı zorluğu çekiyordu.

“Bundan memnun olacak mıyım?” Belki de sorulması gereken doğru soru bu değil. Ayrıca, ne istediğimi ya da en azından *ne istemediğimi* Bakan Park'tan gizli tuttum.

Sekreter Park, bakışlarını yola çevirmeden önce dikiz aynasından bana kısa bir bakış attı. "Bu konuda iyisiniz."

Joah Entertainment, eski lisemle aynı mahallede. Seul Sanat Akademisi girişinin önünden geçerken, öğrencilerin kapılardan aceleyle geçişini izliyorum; bir öğretmen herkesin üniformasının yönetmeliklere uygun olup olmadığını kontrol ediyor. Bir öğrenci diz çorabını yukarı çekerken tek ayağı üzerinde zıplıyor, bir diğeri ise bir eliyle kravatını düzeltirken diğer eliyle sırt çantasını tutuyor. Öğretmene selam veriyorlar ve öğretmen de onları içeriye davet ediyor.

Secretary Park, binanın altındaki otoparka giriyor ve biz de asansörle birinci kata çıkıyoruz. Orada güvenlik kontrolünden geçtikten sonra binanın ana bölümüne giriyoruz. Oradan da başka bir asansörle, daha küçük toplantı odalarının bulunduğu beşinci kata çıkıyoruz.

Avuçlarım terliyor ve onları elbisemin eteğine siliyorum—altın düğmeli beyaz triko tek parça bir elbise giyiyorum. Şık, klasik. Annemin de onaylayacağı bir şey.

Biz geldiğimizde odada zaten bekliyordu, açık pembe ipekten çift katlı bir ceket ve ona uygun dar paçalı pantolon giymişti. Yalnız olmadığını, daha önce hiç görmediğim bir kızla birlikte olduğunu görünce şaşırdım. Uzun boylu ve güzeldi, kot pantolon ve kelebek kollu bol bir bluz giymişti. Uzun açık kahverengi saçları büyük inci tokalarla arkaya toplanmıştı.

Annem gözlerime bakarak, "Sori-yah," dedi, "bu da yeni iş ortağımızın kızı Woo Hyemi."

Onun uyarısını dikkate alıyorum. Hyemi önemli birinin kızı, annemin etkilemesi gereken biri.

New York'taki restoranda tanıştığım Hankook Electric CEO'sunun kızı Jeon Sojin'i hatırladım, ama bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıp yerine yapmacık bir gülümseme yerleştirdim. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Annem gözle görülür şekilde rahatlıyor. "Hyemi Kanada'da doğdu, ancak birkaç yazını burada, Kore'deki babasının ailesiyle geçirdi."

Hyemi'ye daha yakından bakıyorum ve karma bir kökene sahip olduğunu fark ediyorum. Yuvarlak gözleri ve yumuşak dudaklarıyla oyuncu Kim You Jung'a benziyor.

“Annem Fransız Kanadalı,” diyor Hyemi. Sesi parlak, neşeli ve kelimeleri tatlı bir şekilde titreyerek çıkıyor.

“Joah’nın Dream Music’i yakın zamanda satın aldığını biliyorsun, değil mi?” diye başlıyor annem.

Daha küçük bir eğlence şirketi olan Dream Music, geçen yılın sonunda Joah tarafından satın alındı; anlaşma bu ayın başlarında tamamlandı. Şirket kendi CEO'su ve çalışanlarını koruyacak ancak Joah'ın yönetiminde bir plak şirketi olarak yoluna devam edecek.

“Bu yılın başında ASAP adında yeni bir kız grubuyla çıkış yapmaya hazırlanıyorlardı. Satın alma işlemi çıkışlarını birkaç ay geciktirdi, bu da aslında bizim lehimize oldu çünkü gruba kendi kızlarımızdan birkaçını üye olarak ekliyoruz. Sun Ye...” Joah'ın bir başka stajyerinden, benimle aynı süredir şirkette olan birinden bahsediyor. “Ve Hyemi.” Hyemi'nin omzuna elini koyuyor. “Ve sen.”

İşte korktuğum an geldi, ama bir gece önce kafamda kurduğum tüm konuşmalar uçup gitti. İlk çıkışım için herhangi bir planın bu kadar kesinleşmesini, ya da bu kadar... kısa sürede olmasını beklemiyordum.

“Elbette, en çok deneyime sahip olduğun için lider sen olacaksın,” diye devam ediyor annem neşeyle, “ve Hyemi de grubu dengelemek için mükemmel bir maknae olacak. Ancak, beklenmedik durumlar nedeniyle, çıkış gösterisinin tarihini öne almamız gerekiyor; yeni planlanan tarih iki hafta sonra. Bu da beni tüm bu girişimin en önemli kısmına ve sizi diğer üyelerle tanıştırmadan önce neden ikinizi tanıştırdığıma getiriyor.”

Annemin bakışları tamamen bana odaklandı. “Hyemi'nin hiç resmi bir eğitimi yok ve gösteriye zamanında hazır olması için ona rehberlik etmen gerekiyor. Başlık şarkısının koreografisini öğrenmesine ve ekibe uyum sağlamasına yardım etmesi gerekecek. Dream'den gelen dört kız var ve tabii ki sen ve Sun Ye birbirinizi zaten tanıyorsunuz. Ama sanırım Hyemi'nin biraz daha yardıma ihtiyacı olacak, sadece diğerleri kadar uzun süre eğitim almadığı için değil, aynı zamanda dil ve kültür meselesi de var...”

"Bir dakika özel olarak konuşabilir miyiz?" diye sözünüzü kestim.

Annem göz kırptı. "Elbette." Sonra küçük kızı rahatlatmak için döndü. "Hyemi-yah, Sori ile konuşacağım ve hemen geri döneceğim."

Hyemi başını salladı, ancak uzaklaşırken bana sorgulayıcı bir bakış attı.

Biz uzaklaştığımızda, annem hiç vakit kaybetmeden, normal keskin ses tonuna geri döndü. "Bu biraz şaşırtıcı gelebilir, ancak Dream Music'in satın alınması ve yeni binadaki tadilatlar, mali danışmanlarımızın tahmin ettiğinden daha pahalıya mal oldu."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Şirketin sorun yaşadığı doğru değildi demiştin."

“Doğru *değil* . Woo Hyemi’nin babası hatırı sayılır bir yatırım yapacağına söz verdi.” Uzun bir sessizlik oluyor. “Ancak şu şartla ki, onun Kızım bir idol olarak sahneye çıkıyor."

Bütün tablo yavaş yavaş netleşmeye başlıyor. Hyemi'nin ASAP'ın başarısı için neden bu kadar önemli olduğu (babası onun ilk albümünü finanse ediyor) ve yatırımını güvence altına almak için gösterinin neden mümkün olan en kısa sürede gerçekleşmesi gerektiği konuları ele alınıyor.

"Yetenekli mi?" diye soruyorum. "Şarkı söyleyebiliyor mu?"

"Babası bana bunu yapabileceğine dair güvence verdi."

Bunun üzerine tek kaşımı kaldırdım; ironik bir şekilde bu özelliği ondan almıştım.

“Sori, zaten yeterince stres altındayım.” Parmaklarını şakaklarının yanlarına bastırarak oradaki deriyi masaj yapıyor. “Bunu emanet edebileceğim tek kişi sensin.”

Böylesine önemli bir şeyi bana emanet etmesi göğsümü sıcacık bir hisle doldurdu.

“Dream Music’i, zaten bir kız grubu kurma planları olduğunu bilerek satın aldık. Woo Hyemi’nin harika bir katkı olacağını düşündük. Sen de öyle. Yakında on dokuz yaşına gireceksin, çıkış yapmak için mükemmel bir yaş.”

Ona söylemeliyim. Artık erteleyemem. Ya şimdi ya da asla. “Sana söylemem gereken bir şey var. Daha önce söylemeliydim ama korktum…” *Seni hayal kırıklığına uğratmaktan. Hayalini ikinci kez elinden alıyormuşum gibi hissettirmekten.* “Gerçek şu ki, artık çıkış yapmak istemiyorum.”

Annem yavaşça göz kırptı. "Ne?"

Şimdi her zamankinden daha eminim. Eğer kararımı çoktan vermemiş olsaydım bile, odaya girdiğimden beri içimde oluşan hisler bana bilmem gereken her şeyi söylüyor.

“Ama bence Hyemi’ye hâlâ yardımcı olabilirim,” diye hemen ekliyorum. “Aslında, yardımcı olabileceğimi *biliyorum* ve eğer kendim çıkış yapmazsam, ona daha iyi yardımcı olabilirim çünkü tamamen ona odaklanabilirim.”

Ama annem çoktan başını sallıyordu. “Sori, acele ediyorsun. Kısaltılmış zaman dilimine rağmen, bu yine de hayatta bir kez karşılaşılabilecek bir fırsat. Birçok genç kız aynı şans için her şeyini verirdi.”

"Bunların hepsini biliyorum ve *yine de* istemiyorum. Bu, bir gecede aldığım bir karar değil. Ben bunun için eğitim alırken, benim hakkımda böyle bir şey düşünebilirsiniz nasıl? "Hayatım boyunca neredeyse bir idolüm oldun mu?"

“Bu kararı tek başına vermene izin verememem. Bunun gerçekten istediğin şey olup olmadığını nereden biliyorsun?”

"Bunun *istemediğim* şey olduğunu biliyorum."

Derin bir nefes alıyorum, söyleyeceklerime hazırlanıyorum. “Bazen iki farklı yöne çekiliyormuş gibi hissediyorum, bir yanda sen, diğer yanda Abeoji ve bunun baskısı bazen çok fazla olabiliyor. *Henüz* ne istediğimi bilmiyorum ama kendim için seçim yapabilmek istiyorum.” Bu, aylardır, belki de yıllardır anneme karşı en dürüst olduğum an. Her zaman Hem onun hem de babamın istediklerine uymak zorundayım, zaten kırılgan olan aile bağlarımızı daha da zedelemek istemiyorum, ama ben Bunu kendim adına söylemem gerekiyordu.

Annem yavaşça, “Babanız adına konuşamam,” diyor, “ama eğer bunu başarabilirseniz –ki kolay olmayacak– dediğim gibi, Hyemi'nin hiçbir resmi eğitimi yok ve ayrıca onu halka tanıtma meselesi de var– bu bana kendi hayatınız için ne istediğinize karar verecek kadar sorumluluk sahibi olduğunuzu kanıtlayacak. Ben buna engel olmayacağım. Hatta sizi maddi olarak bile destekleyeceğim.”

Sonra da, sanki sonradan aklına gelmiş gibi, "Bir annenin yapabileceği her şekilde" diye ekliyor.

Hem iş hayatında hem de aile hayatında bu kadar katı olan biri için bu kolay olmamış olmalı. Ve belki de Hyemi'ye yardım etmem gerekmeseydi bu konuşma çok daha farklı ilerlerdi. Ama bana yarı yolda karşılık verdiği için minnettarım.

“O zaman anlaştık,” diyorum. “Hyemi’yi iki hafta içinde çıkışa hazır hale getireceğim.”

“Teşekkür ederim, Sori.” Omzuma hafifçe vurdu. “Yakında birlikte yemek yiyelim.”

Bu ihtimal karşısında içim rahatladı. İkimiz baş başa yemek yiyeli epey zaman oldu. "Bunu çok isterdim."

Hyemi'ye dönerken annemin telefonu ışıklandı. Telefonu açmak için hareket ederken, ben de Hyemi'ye tek başıma yaklaştım. Kulaklıklarını çıkardı ve oturduğu yerden kalktı. XOXO'nun son single'ının B yüzünden birkaç nota duyabildim, sonra şarkı kesildi.

“Merhaba,” diyorum İngilizce olarak, artık sadece ikimiz olduğumuz için gerginim. Eğer onun çıkışına yardımcı olacaksam, birlikte çok zaman geçireceğiz ve onun benimle rahat hissetmesini istiyorum. Bana güvenmesini istiyorum. “Şey—” diye başlıyorum, ona single'ı beğenip beğenmediğini sormak niyetindeydim.

Kapı çalınca sözüm kesiliyor. Aralıktan fosforlu mavi bir kafa beliriyor.

"Özür dileme gösterisi mi?"

“Choi Youngmin mi?” dedim. XOXO’nun en genç üyesini yazdan beri görmemiştim, konserden sonra New York’taki oteline geri dönmüştü.

“Sesini duyduğumu sandım.” Youngmin kapıyı ardına kadar açar.

"Burada ne yapıyorsun?" diye gülüyorum, yanıma gelip beni kucakladığında. Üyeler arasında her zaman en sevecen olanıydı, belki de en genç olduğu için. Gerçi altı ay içinde biraz daha uzamış ve göğsünün oldukça... kaslı olduğunu fark etmeden edemiyorum. Biraz kızardığımı hissediyorum.

"Ji Seok-hyeong ile okul programımı gözden geçirmek için buluşacağım," diyerek beni bıraktı.

Doğru. Konserden sonra otele dönmesinin sebebi okul ödevi olmasıydı. Bu arada aklıma şu geldi...

Bütün etkileşimimizi hayranlıkla izleyen Hyemi'ye işaret ediyorum.

“Youngmin-ah, Woo Hyemi ile tanıştın mı? Joah’ın yeni kız grubunda çıkış yapıyor.” Muhtemelen henüz kaydolmadıysa bile, onunla aynı okula, Seul Sanat Akademisi’ne kaydolacak. “Lütfen ona bir alt sınıf öğrencisi olarak iyi bak.”

Hyemi hızla eğildi, alnı masaya çarptı.

Youngmin gülüyor. "İyi misin?"

Yüksek bir tıkırtı sesi duyuldu. Annemin telefonunu masaya düşürdüğü yere döndüm. Hızla tekrar aldı.

"Anne?"

“Özür dilerim ama bir şey çıktı. Sori, Hyemi'nin ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olur musun? Benim gitmem gerekiyor—” Cümlesini tamamlayamadan kapıdan aceleyle çıktı.

Önsezisel bir his beni sarınca ağzım kurudu. "Youngmin-ah, Hyemi'nin yanında bir dakika kalabilir misin? Hemen geri döneceğim."

“Elbette!” diye sırıttı, sonra Hyemi'ye bakarken başını yana eğdi. “Kaç yaşındasın? Sanırım aynı yaştayız.”

"On altı," diyor utangaç bir şekilde.

"Harika, hadi arkadaş olalım!" Saygı ifadelerini bırakıp, samimi bir üsluba geçiyor.

Aceleyle koridora çıktım. Annemin bu kadar hızlı gidişinden kötü bir hisse kapıldım. Bir skandalın patlak vermek üzere olduğunu anlayacak kadar çok skandala karışmıştım.

OceanofPDF.com

On

Asansör, annemin ofisinin bulunduğu dokuzuncu kattaki lobiye açılıyor. Asansör yolculuğu boyunca, olabilecek farklı senaryoları zihnimde canlandırdım. Babam *üçüncü* kez bir ilişkiye mi yakalanmıştı? Geniş ofise girdiğimde, deri bir kanepenin karşılıklı iki tarafında oturan Jaewoo ve Nathaniel'i, Sun'ı ise yanlarında gördüm.

Karşılarında bir kanepe vardı. Üçünden sadece Sun, kaşlarını hafifçe kaldırarak gelişimi fark etti.

"Bunun olmasına nasıl izin verebildin?" diye bağırıyor annem.

Neler olup bittiğini anlamam biraz zaman aldı. Sekreter Park, bir binanın içinden çekilmiş grenli bir fotoğrafı gösteren bir monitörün yanında duruyordu. Duvarlarında soju markalarının reklamları olan loş salonu tanıdım. Fotoğraf dün gece noraebang'da çekilmişti. Fotoğrafta birbirine yakın duran iki kişi vardı. Biri açıkça Nathaniel'di, çünkü kameraya bakıyordu, diğeri ise sırtını kameraya dönmüştü. Ben Nathaniel'in ceketini giymiştim, uzun saçlarım omuzlarıma dökülüyordu.

Yakın duruyor olsak da birbirimize dokunmuyoruz. Ben ayaklarıma bakıyorum, Nathaniel ise bana bakıyor. Fotoğrafın kalitesizliğinden yüz ifadesi belli olmuyor.

Annem bağırmaya devam ediyor: "Geçen sefer de bir daha hata yaparsan ne olacağını söylemiştim. Bu şirkete saygı duymuyorsun. Grup arkadaşlarına saygı duymuyorsun. Kendine bile saygı duymuyorsun. Seni gruptan çıkarırsak şirkete iyilik yapmış oluruz."

Onun sözleri ve onunla konuşma şekli karşısında vücudum geriliyor. Şirketin CEO'su ve annem olmasına rağmen, aralarına girmek istiyorum.

Sun sözünü keserek, "Yönetmen Seo," dedi. "Bence bu biraz fazla ileri gidiyor."

Annem onu görmezden geliyor. "Neden hiçbir şey söylemiyorsun?" diye bağırmaya devam ediyor. "Neden kendini açıklamıyorsun?"

Dün gece karaoke mekanından çıkarken, koridordaki kapılardan biri kapanmıştı. Birisi Nathaniel'i tanımış ve fotoğrafını çekmiş olmalı.

“Fotoğraftaki yanındaki kız kim?”

Nathaniel ona cevap vermiyor. Vermeyecek çünkü ona söylemek, bunun ben olduğumu ortaya çıkarmak anlamına gelir ve beni incitmektense kendini incitmeyi tercih eder.

Boğazımı temizledim. "Yönetmen Seo," dedim anneme unvanıyla hitap ederek.

Jaewoo deri koltukta arkasını döndü, beni görünce gözleri faltaşı gibi açıldı. Sun, sanki ne olacağını hissedebiliyormuş gibi yüzünü eliyle kapattı.

“Sori?” Annemin kaşları çatıldı. “Neden buradasın? Woo Hyemi nerede?”

Nathaniel'in bakışları benimkine kilitlendi.

“Fotoğraftaki kız…” diye başlıyorum, “o…”

Oda sessizliğe bürünürken annem tamamen hareketsiz kalıyor.

“Kız kardeşi Nadine. Seul'deki bir üniversitede okuyor.”

“Bu doğru mu?” Annem Nathaniel'e döndü.

Konuşmamdan beri Nathaniel gözlerini benden ayırmadı. "Evet."

Jaewoo içini çekti ve gerginliği azaltmak için kolunu çimdikledi.

Sun, "Hey, Jihyuk-ah," diye azarladı. "Biliyorum, kız kardeşini korumak istiyorsun ama böyle durumlarda gerçeği söylemek daha iyidir."

"Kimliğini kamuoyuna açıklamak zorunda kalacağız," diyor Bakan Park. "Sınıf arkadaşları onun sizin kız kardeşiniz olduğunu henüz bilmiyorlarsa, açıklamamızı yayınladıktan sonra öğrenecekler. Bence onu hazırlamanız en iyisi."

"Onu arayacağım," diyor Nathaniel sonunda gözlerini kaçırarak. Ayağa kalkıp lobiye doğru ilerliyor.

Annem sert bir şekilde, "Sori, seninle konuşmak istiyorum," dedi.

Ofisinin yanındaki, son birkaç aydır adeta evi haline gelen bitişik yatak odasına onu takip ediyorum.

Köşedeki yatak hazırlanmış, komodinin üzerinde ise bir vazo dolusu şakayık çiçeği duruyor. Banyonun açık kapısından, cilt bakım ürünlerinin tezgahın üzerinde düzenli bir şekilde sıralandığını; makyaj malzemelerinin ise dolabın yanındaki makyaj masasında yerleştirildiğini görebiliyorum.

"Bana doğruyu mu söyledin?"

Pencereden odaya doğru fırlayan ışık, bir an için gözlerimi kamaştırdı. "Evet."

Başını salladı, sonra kaşlarını çattı. "Resimdeki kişinin onun kız kardeşi olduğunu nereden biliyorsunuz?"

“Angela bana söyledi.” Babamın kızıyım, yalan söylemekte çok iyiyim. “O ve Gi Taek dün gece onunla birlikteydiler.”

Derin bir nefes veriyor ve sanki omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi hissediyor.

"Anne?" diye sordum endişeyle.

“Ben sadece...” diye kekeledi. “Senin başına gelmediğine sevindim.” Tıpkı ışık gibi, ben de suçluluk duygusuyla delinip kaldım.

Nathaniel telefon görüşmesini bitirirken onu antrede rastladım. Annem yatak odasında uyumaya gittiği için biraz yalnız kaldık.

"Nadine bunu nasıl karşıladı?" diye soruyorum.

Nathaniel, "Onun asıl derdi hikayelerimizin örtüşmesiydi," diyor. "Kız kardeşim karmaşık bir oyuna her zaman açık biridir."

Gülümseyerek başımı salladım, sonra fark ettim ki, onunla *aramda* bir skandal çıkmasını engellemiş olsam da, kız kardeşini spot ışıklarının altına sürüklemiştim.

Nathaniel, "Sori, ne düşünüyorsan düşün, doğru değil. Nadine iyi, ben de iyiyim." diyor.

Beni her zaman nasıl bu kadar rahatlatmayı başarıyor? Dün gece bana söylediği sözleri hatırlıyorum. *"Sen asla arkadaşım olmaktan vazgeçmedin."* Bu anıyı hatırladıkça içim ısınıyor.

"Annemin söyledikleri doğru mu?" diye soruyorum. "Başka bir skandal çıkarsa gruptan atılacaksın, öyle mi?"

Başını salladı. "Doğru değil. O sadece dramatik görünmek için bunları söylüyor ve çok fazla drama izliyor."

"Nathaniel, ciddiyim."

Endişemi önemsemediğini belirterek, "Endişelenme," dedi.

"Bana hep endişelenmememi söylüyorsun. Ama endişelenmeden duramıyorum."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Biliyorum."

Göğsümdeki sıcaklık dışarıya doğru yayılıyor gibi görünüyor.

“Çok hızlı düşünmüşsün,” diyor. “Gerçi kız kardeşim sana hiç benzemiyor.” Bana takılmak üzere olduğunu anlıyorum, gözlerinde o muzip parıltı beliriyor. “Ne önden ne de arkadan.”

Önceden uyarılsam bile, yine de kızarıyorum.

"Bu skandal XOXO'yu etkiler mi?" diye soruyorum konuyu değiştirerek. Zamanlama olabileceğinden daha kötü olmasa da, başarılı bir dünya turundan *yeni* döndükleri için Sun'ın yakında tanıtması gereken bir dizisi var.

"Geçer gider," diyor Nathaniel. "Özellikle Joah fotoğraftaki kişinin kız kardeşim olduğunu anladığında. Eğer fotoğraftaki kız arkadaşım olsaydı durum farklı olurdu."

"Evet." Onun benden başka bir kızla çıktığı düşüncesiyle kalbimin neden durduğunu incelemek istemiyorum.

Bakışları arkamda kaldı. Annemin ofis kapısının açılma sesini duydum —anlaşılan dinlenmeye vakit bulamamıştı. "Sanırım bu benim işaretim," dedi. "Tekrar teşekkürler, Sori." Sırıttı. "Beni kurtarmak için her zaman sana güvenebilirim."

OceanofPDF.com

On bir

Skandal ve annemle olan anlaşmayla o kadar meşguldüm ki, babamın siyasi kampanyasında önemli birinin oğluyla görüşmeyi kabul ettiğimi tamamen unutmuştum. Ertesi gün akşamüstü bir taksi beni Sowon Oteli'ne bıraktı; aynı otel ve restoran, sadece birkaç hafta önce ailemle tanıştığım yerdi.

Hatırladığım kadar güzeldi, güzel beyaz meşe zeminleri ve dekoratif saksılarda bolca pembe ve beyaz çiçek vardı. Hostes beni restoranın farklı bir bölümündeki, yerden tavana pencereleri olan ve daha rahat bir yemek ve sohbet için tasarlanmış, minderli koltuklarla çevrili alçak masaların bulunduğu bir masaya götürdü. Bu masalardan birinde benden birkaç yaş büyük bir çocuk oturuyordu, bir elinde şarap kadehi, diğer elinde telefonu vardı. Ben geldiğimde başını kaldırmadı. İçimden bir ah çektim—uzun bir akşam olacak.

Karşısındaki koltuğa oturuyorum ve eteğimi dizlerime kadar düzeltiyorum. Koltuklar büyük ve minderli, ben de yumuşak koltuğa iyice oturuyorum.

Bana bir kadeh şarap sipariş etti, ama ben yanımda bekleyen garsona su istedim.

"Sen Meclis Üyesi Min'in kızısın," diyor çocuk telefonundan başını kaldırıp, " *idol* adayı." Kelimeyi sanki Ferragamo mokasen ayakkabısının üzerindeki bir tozmuş gibi söylüyor.

“Evet, sen de restoran sahibinin oğlusun.” Bilerek adıyla hitap etmiyorum çünkü o da benim adımı öğrenmeye zahmet etmemişti. Genellikle babamın ayarladığı randevularda biraz daha sabırlı olurum, ama Joah'ın bugün yaptığı ve fotoğraftaki gizemli kızın Nadine olduğunu açıkladığı açıklamaya internette gelen tepkiler dikkatimi dağıtıyor.

Tepkiler çoğunlukla olumlu oldu, çünkü Nathaniel'in dört ablası olduğu biliniyor. Ama eminim Joah çalışanları, gerçeği örtbas etmek için yapılan, Nathaniel'in gizlice başka bir idol ile çıktığını, davranışlarıyla diğer üyeleri

incittiğini ve ayrılması gerektiğini iddia eden daha sert yorumları siliyorlardır.

“Baek Haneul, Kim Jinyi’nin ikinci oğlu. Bu restoranın sahibi annem.”

"Çok güzel," diyorum, ikimizi de ilgilendirebilecek bir konu bulduğum için rahatlamış bir şekilde. "Çiçekleri nereden ithal ediyor? Zemin döşemesi muhteşem; annen bir tasarımcıyla yakından mı çalıştı?"

Kaşlarını çattı. "Nereden bileyim ben? Restorandaki payımı devraldığımda, tüm bu işlerle ilgilenecek bir müdürüm olacak."

Garson su bardağımı getiriyor ve ben de dikkatlice en üstteki bardaktan bir yudum alıyorum. Nadine'in üniversitesinde sorun yaşayıp yaşamadığını, gazetecilerin peşinde olup olmadığını merak ediyorum; onu bu işe bulaştırdığım için kendimden nefret ediyorum.

"Senin olduğunu sandım," diye alçak bir ses düşüncelerimi böldü.

Başımı kaldırdığımda Sun'ın masamıza doğru yaklaştığını gördüm. Baştan aşağı beyaz giyinmişti, buz gibi sarı saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı.

Haneul ayağa kalktı, Sun'ın gelişine benden daha çok heyecanlanmıştı. "Siz TK Grubu'ndan Oh Sun'sınız, değil mi?" Haneul'un annesi bu restoranın sahibi olabilirken, Sun'ın dedesi, TK Grubu'nun başkanı olarak bu otelin sahibiydi. "Babalarımız birlikte golf oynardı." Haneul sağ elini Sun'a uzattı, sol eliyle de saygı göstergesi olarak sağ bileğini tuttu.

“Ah.” Sun elini sıktı. “Peki siz kimsiniz…?”

“Baek Haneul, Kim Jinyi’nin ikinci oğlu. Annem ise—”

“Baek-ssi,” diye sözümü kesti Sun, kolunu Haneul’un boynuna dolayarak. Gözlerimi kıstım. Bütün tavrı değişmişti, bu da bana hemen bir şeyler çevirdiğini gösterdi. “Şu anda tam da ihtiyacım olan kişisin,” dedi Sun, gizlice. “Şuradaki kadını görüyor musun?” Hem Haneul hem de ben, Sun’un bakışlarını odanın karşısındaki uzun pencerelerin yanında oturan genç kadına çevirdik.

“Onunla kör randevuda buluşacaktım. Büyükbabam—biliyorsunuz, TK Grubu'nun başkanı—bizi tanıştırdı. Bilmediği şey ise onunla zaten tanışmış olmamız ve...” diye sözünü kesiyor. “Uzun vadeli bir ilişki aramıyorum.”

Haneul hemen kavrayarak, "Anladım," dedi hevesle. "Senin yerine ben gideceğim."

"Hayat kurtarıcısın." Sun duraksadı, sonra ekledi, "Hyeong."

Haneul, kelimenin tam anlamıyla, ölüp cennete gitmiş gibi görünüyor.

“Hoşça kal.” Haneul arkasına bakmadan giderken el salladım.

Sun, boşalan koltuğa yığılıp uzun uzuvlarını yana doğru yaydı. "Bu koltuğun döşemesi mükemmel," diye yorum yaptı.

"Bunların herhangi biri doğru muydu?" diye soruyorum.

“Beni daha iyi tanıyorsun, bunu sormamalısın.” Doğrulup oturdu, masanın üzerinden uzanıp dokunmadığım şarap kadehimi aldı ve dudaklarına götürdü. Kadehin kenarından bana baktı. “Her şey doğruydu.”

Gözlerimi devirdim. "Randevularınızı başkalarına devretmemelisiniz; daha da önemlisi, kadınlara karşı niyetleriniz konusunda açık ve iletişimci olmalısınız."

“İşte bu yüzden seni seviyorum Sori. Kimse benim kadar beni dırdırlamıyor.”

"Aşık olana kadar bekle, o zaman başkalarına verdiğin tüm acılardan pişman olacaksın."

Kaşlarını çattı. "Öyle deme yoksa bana lanet okumuş gibi hissederim."

"Bir şey sipariş etmek ister misiniz?" Tartışmamızdan ve görünüşe göre randevumu değiştirdiğimden hiç etkilenmemiş gibi görünen gülümseyen garsona baktık.

Sun menüyü alıp birkaç meze sipariş ederken, "Evet," diyor. Baek Haneul'ü işaret ederek, "Hesaba ekleyin," diye ekliyor.

Yemeği beklerken Sun'ı inceliyorum. Benden sadece bir yaş büyük olmasına rağmen, büyük bir holdingin varisi ve ardından XOXO'nun lideri olarak her zaman daha olgun *görünmüştü* . Ayrıca Jaewoo ve Nathaniel ile asla kabadayılık yapmamıştı. Youngmin ise kendini diğerlerinden ayırıyordu.

“Neden bana öyle bakıyorsun?” Gözlerini kısarak, “Şu an bana acıyormuş gibi bakıyorsun. Bu rahatsız edici.” dedi.

"Büyükbaban, onunla o anlaşmayı yaptıktan sonra seni artık kör randevulara ayarlamayı bıraktığını sanıyordum."

Büyükbabası, Sun'ın askerlik hizmetini tamamladıktan *sonra* büyükbabasının seçtiği bir kadınla evlenmesi şartıyla onu rahat bırakmayı kabul etmişti. Kore'de zorunlu askerlik hizmeti otuz yaşına kadar ertelenebildiği için Sun İyi bir fırsat olduğunu düşündüm.

“Eski alışkanlıklarına geri döndü. Çok inatçı, benim büyükbabam.” Sun, büyükbabasından sevgiyle bahsediyor. “XOXO'nun ara vermesi nedeniyle artık daha çok zamanım olduğunu sanıyor.”

Ara.

Midem alt üst oldu. "Fotoğraf yüzünden mi acaba?"

“Hayır, elbette ki hayır. Turdan sonra her zaman bir mola verecektik. Bu, yıl programımıza dahil edilmişti. Buna ihtiyacımız var, aksi takdirde yorgunluktan çökerdik, sürekli çalışmanın getirdiği zihinsel stresi de hesaba katarsak. Dinlenme ve rahatlama yaratıcılık için iyidir.”

"Fotoğraftaki kişi bendim," diye ağzımdan kaçırdım.

Gözlerini devirdi. "Seni tanıyan herkes bunu bilir."

Annem bilmiyordu.

Yorum yapmaktan kaçınıyor ve onu suçlamıyorum.

Garsonlar Sun'ın sipariş ettiği yemekleri getiriyor ve biz de güzel bir yemek yiyoruz. Ne kadar alaycı olsa da, Sun, Baek Haneul'e kıyasla belirgin bir gelişme gösteriyor.

“Diziniz için sizi hiç tebrik etmedim,” diyorum, çatalımla taze marul yapraklarını toplarken. Sun bana çilekli vinaigrette soslu en sevdiğim salatayı sipariş etti. İlk rolünde başrol oynamak onun için büyük bir olay. Birçok eleştirmen, rolü sadece bir idol olarak popülerliği sayesinde aldığını söyledi, ama biliyorum ki oyunculuk uzun zamandır onun tutkusuydu. “Tebrikler.”

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdi, garsonun getirdiği ikinci kadeh şarabı alırken. "Kurdukları kız grubunu duydum. ASAP, değil mi? Haberi şirket içinde duyurdular. Üyeler listesinde adınızın olmamasına şaşırdım."

"Aslında . . ."

Kaşlarını kaldırarak yukarı bakıyor.

"Gruba liderlik yapma teklifi aldım ama reddettim. Uzun uzun düşündükten sonra aslında bir idol olmak istemediğimi fark ettim."

Sun hafifçe kaşlarını çatarak bardağını indirdi. "Ama Joah ile bir sözleşmeniz yok mu? Anneniz CEO olabilir, ama hissedarlar kuruluna hesap vermek zorunda. Şirkete yatırım yaptılar. Ve size de, stajyer olarak."

Eğlenerek kaşımı kaldırdım. Diğer üyelerin aksine, Sun olayları olduğu gibi kabullenip geçiştirmek yerine çok daha pragmatik.

"Dürüst olmak gerekirse, yardımıma ihtiyacı olmasaydı beni geri bırakacağını sanmıyorum," diyorum.

Annemle yaptığım anlaşmayı ona anlatıyorum. Hyemi'nin çıkışının babasının maddi desteğine bağlı olduğunu, bunun da tartışmasız bir şekilde ticari bir nitelik taşıdığını açıklarken içimde bir huzursuzluk seziyorum, ama Sun gözünü bile kırpmıyor. Çocukluğumuzdan beri ebeveynlerimizin iş adı altında şüpheli anlaşmalar yaptığını gördük ve ona bu konuda güvenebileceğim için, annemi yargılayacağından veya onunla birlikte

hareket ettiğim için beni yargılayacağından korkmadan, ona güvenebileceğim için ona karşı büyük bir minnet duyuyorum.

“Çok heyecanlıyım,” diyorum. “Çıkış yapacağımı düşündüğüm zamandan daha çok heyecanlıyım. Bence eğlenceli bir meydan okuma olacak ve Woo Hyemi'yi *seviyorum* . Ona yardım etmek istiyorum.”

Dün annemin ofisinden çıktıktan sonra, Youngmin'in amuda kalkmaya çalışırken onu bölerek toplantı odasına geri döndüm. Hyemi hakkında biraz daha bilgi edindim; Kanada'da partneriyle yaşayan bir ablası var, en sevdiği film *Kiki'nin Teslimat Servisi* ve hatırlayabildiği kadarıyla idol olmak istiyormuş. İlk provadan sonra koreografiyi gözden geçirmek için buluşmayı planlamıştık.

Sun, "Yani... Hyemi'ye yardım etmen karşılığında annen sözleşmeni yırtıp seni serbest bırakacak mı?" diye soruyor.

"Belki o kadar çarpıcı değil, ama özü bu."

"Sözleşmenizde flört etme maddesi yok muydu?" diye dalgın bir şekilde soruyor.

"Hayır, yapmadım. Yapsaydım, Haneul ile bu randevuya çıkamazdım."

“Ah, tabii ki.”

Sözleşmemde hiçbir zaman flört maddesi yoktu, iki yıl önce Nathaniel ile yaşadığım skandalın hemen ardından imzaladığım yeni sözleşmede bile. Anneme verdiğim söz hiçbir zaman yazılı olarak yer almadı.

Sun gülümseyerek, "Önünüzde zorlu bir iş var," diyor. "Woo Hyemi ile iki hafta içinde neler yapabileceğinizi görmek için sabırsızlanıyorum."

Yemeğimizi bitirdikten sonra, bölmenin üzerinden pencerelere doğru baktım. "Haneul-ssi hâlâ sevgilinle birlikte. Bence çok iyi anlaşıyorlar. İstemeden bir aşk evliliğine vesile olmuş olabilirsin."

Sun, "Sence bana düğün davetiyesi gönderecekler mi?" diye espri yaptı.

Restorandan çıkarken telefonum bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesajla titredi.

Sun, omzumun üzerinden "Bu uluslararası bir şey" diyor.

Arayanın kim olduğunu fark edince midem bulandı. "Nadine olmalı. Sence neden arıyor?"

"Muhtemelen onu bu karmaşaya sürüklediğin için seni azarlamaya gelmiştir."

"Gerçekten mi?"

"Telefonu aç. Çağrı kesilecek." Acımasız biri.

Telefonu açıp tereddütle kulağıma götürüyorum. "Nadine-eonni?"

“Sori?” Pizzacıda beni nasıl karşıladığını hatırlıyorum, samimi ve sıcak bir şekilde. “Konuşmamız gerekiyor” dediğinde sesindeki tüm sıcaklık kayboldu.

OceanofPDF.com

On iki

Metro istasyonundan çıktığımda Nadine henüz gelmemişti. Telefonuma baktığımda beş dakika erken geldiğimi gördüm. İstasyon çevresinde birkaç ortaokul öğrencisi dolaşıyordu; üniformalarıyla tanınıyorlardı: beyaz gömleklerin üzerine gri süveterler, ayak bileğine kadar uzanan eteklerin içine sokulmuştu. Bir kadın, Pororo sırt çantası taşıyan küçük bir çocukla el ele yürüyordu. Küçük bir bahçe alanı vardı, bu yüzden oraya gidip Nadine'i beklemek için banklardan birine oturdum.

Sun beni biraz kızdırmış olsa da, Nadine telefonu kapattıktan sonra bana kızgın olmadığını söylemişti; ama nasıl emin olabilir ki? Kardeşim ve eski kız arkadaşı beni kendi işlerine karıştırsalar ben kızardım.

“Psst, Sori!” Bahçedeki konuşan büyük saksıya bakıyorum. “Sori, buraya gel!”

Ayağa kalkıp saksının etrafından dolaşarak Nadine'i yerde çömelmiş halde buldum. "Nadine-eonni?"

"Çabuk! Aşağı in." Elimden tuttu ve beni de saksının arkasına çömelmeye zorladı.

"Ne yapıyoruz biz?" diye fısıldadım.

“Şu kızları görüyor musun?”

Saksının etrafından, metro istasyonunun çıkışına doğru bakıyorum. "Ortaokul öğrencileri mi?"

“Üniversite kampüsünden beri beni takip ediyorlar. Bir grup ortaokul öğrencisinden daha korkunç bir şey yok.” Ürperiyor.

Dün Nadine'i bu karmaşaya sürüklediğimi fark ettiğim gibi, bugün de suçluluk duygusuyla boğuluyorum. "Özür dilerim. Bu benim hatam. Seni asla bu işe karıştırmamalıydım."

“Sorun yok. Aslında oldukça heyecan verici. Gerçi bu benim günlük hayatım değil, belki de bu yüzden. Sınıf arkadaşlarım kardeşimin XOXO

grubundan Nathaniel olmasını havalı buluyor. Dürüst olmak gerekirse, sorun hayranlarda değil. Nathaniel, çoğunun saygılı olduğunu söylüyor. Sorun paparazzilerde.”

"Yine de," diyorum, "eğer yalan söyleyip noraebang'da benim değil senin olduğunu iddia etmeseydim, saksının arkasına saklanmazdın."

"Bu arada, sana *kızgınım* ."

Hak ettiğim azarı yemeye hazırlanıyorum. "Seul'de epey zamandır bulunuyorum ve bana mesaj atmadın."

Gözlerimi yavaşça ona diktim. "Ne?"

"Eski erkek arkadaşının ablasıyla takılmanın muhtemelen garip olduğunu biliyorum, ama seni görmeyi dört gözle bekliyordum."

“Özür dilerim! Aramalıydım.” Numaralarımızı değiştirdiğimizde onunla buluşmaya niyetim vardı, ama sonradan düşündüğümde, evinden ayrıldığım koşullar yüzünden ne kadar utandığımı hatırlayınca kendimi garip *hissettim* .

"Bunu telafi edebilirsin," diyor. "Senden bir ricam var."

"Herhangi bir şey."

Gülerek, "Onay vermeden önce sormamı bekleyin. XOXO'nun grup etkinliklerine ara verdiğini biliyorsunuz, değil mi?" dedi.

Başımı salladım. "Sun-oppa bana ara verileceğini söyledi."

“Doğru. Sadece bu sözde 'skandal' yüzünden” —*skandal* kelimesini tırnak içinde söylüyor—“paparazziler apartmanlarının önünde kamp kurmaya başladılar. Diğer üyeler ailelerinin yanına gittiler bile, ama Nathaniel tam olarak eve gidemez. Ya da *gidebilirdi* , ama gitmeyi reddediyor.”

Kaşlarını çattı. "Nedenini bilmiyorum. Sanırım Seul'de kalmak istemesinin bir sebebi var, işle ilgili bir şey. Bunu gizli tutuyor. Oldukça sinir bozucu."

İşle ilgili mi? XOXO'nun *dışında* bir şey mi? Sun'ın oyunculuğa tutkusu varken, Nathaniel solo aktivitelere hiç ilgi göstermedi. Merak ediyorum.

Keşke daha ayrıntılı anlatsaydı ama o çoktan konuyu değiştirdi.

“O dairede yapayalnız kapalı kalmış durumda. Sorun olmadığını söylüyor ama ben endişeliyim. Sadece birkaç gün olsa farklı olurdu ama birkaç hafta olacak ve okul yüzünden onu sık sık ziyaret edemeyeceğim. Daireden rahatsız edilmeden

çıkabilseydi kendimi daha iyi hissederdim ama paparazziler onu her yerde takip ediyor.”

Midem düğüm düğüm oldu. Anlattıkları korkunç ve tamamen doğru. Nathaniel hariç diğer tüm üyelerin Kore'de ailesi var. Geniş ailesi bile Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşıyor. Muhtemelen yalnızlıktan zevk alacak olan Sun'ın aksine, Nathaniel öyle değil. O bir köpek yavrusu gibi; insan temasıyla gelişiyor. Nadine beni tamamen anladığını görüyor olmalı çünkü elimi tutmak için uzanıyor.

"Bu yüzden Nathaniel'in tatillerinin sonuna kadar, yani iki üç hafta kadar, sizinle kalıp kalamayacağını merak ediyordum."

Bir an ona bakakaldım, söylediklerini doğru duyup duymadığımdan emin değildim. Nathaniel benimle kalsın mı?

"Bunu düşündüm," diyor aceleyle, sanki fikri hemen reddedeceğimden korkuyormuş gibi, "ve mükemmel bir çözüm gibi görünüyor, özellikle de doğru hatırlıyorsam, yerleşim bölgesinde yaşıyorsunuz, bu da paparazzilerin etrafta dolaşma olasılığının daha düşük olduğu anlamına geliyor. Nathaniel özgürce gelip gidebilir ve yalnız kalmaz."

Nathaniel'in evimde kalmasına izin vermek korkunç bir fikir gibi görünüyor, yine de... Nadine'e sadece hayatını büyük ölçüde zorlaştırdığım için değil, aynı zamanda ailesinin yaz boyunca beni yanlarında ağırlamalarına izin verdikleri için de minnettarım.

Onlar için, *onun için* , karşılık olarak her zaman bir şeyler yapmak istemiştim ve bu mükemmel bir fırsat. Ayrıca evde sadece ikimiz olmayacağız, çünkü Ajumma geceyi burada geçiriyor.

Hafta sonları hariç her gece. Nadine bunun sadece iki, üç hafta süreceğini söyledi. Nathaniel ve ben de aynı fikirdeydik.

Sadece arkadaşız. Arkadaşlar arasında birkaç hafta içinde ne olabilir ki?

Böyle bir fikri aklımdan geçirdiğime inanamıyorum. Anneme yalan söylemek zorunda kalacağım; eğer öğrenirse beni *öldürür* .

“Çok şey istiyorum, değil mi?” diyor Nadine, sessizliğimi isteksizlik olarak algılayarak. “Boş ver.” Elini çekmeden önce elimi okşadı. “Bunu ben gündeme getirmemiş gibi yap. Ama yine de görüşmek için bir zaman ayarlamamız gerekiyor. En azından sana tatlı patatesli ve mısırlı Kore pizzası alayım.”

Birkaç dakika sonra, onu metroya binip okula geri dönmesi için istasyona kadar götürürken, içimde uyanan duygu beni şaşırttı. Talebinden

vazgeçtiği ve kararı benim elimden aldığı için rahatlamış hissetmem gerekirdi, ama nedense hissettiğim tek şey...

Hayal kırıklığı.

OceanofPDF.com

On üç

Son birkaç gündeki olaylardan dolayı çok yoğun duygular yaşıyorum, bu yüzden alışverişe çıkmaya karar verdim.

Alışveriş terapisi. Tam bir hayranıyım.

IPARK Alışveriş Merkezi'ndeki kitapçıda çıkartmalara bakarken, Secretary Park'tan son dakika bir varyete şovunun çekimiyle ilgili bir mesaj aldım.

Alışveriş merkezinin önünden beni almaya geldiklerinde Hyemi zaten minibüsün arka koltuğundaydı.

"Günaydın, Seonbae," diyor tiz sesiyle. ASAP'deki rolünün ne olacağını, vokalist mi, rapçi mi yoksa her ikisi birden mi olacağını merak ediyorum, bu ilk defa değil.

"Günaydın Hyemi. Bugünkü kayıt için heyecanlı mısın?"

Hyemi başını salladı, ama bileğinde sürekli taktığı bileziğiyle oynamasından gergin olduğunu anlayabiliyordum.

Sekreter Park, alışveriş merkezinin dışındaki taksilerin arasından minibüsü manevra ettirirken, "Bölümde bir aktrisin yer alması planlanmıştı," diyor, "ama son dakika iptal etmek zorunda kaldı." Bu, Hyemi'nin neden bu kadar kısa sürede davet edildiğini açıklıyor. Joah, onun yerine Hyemi'nin gönderilmesini istemiş olmalı.

Hyemi için bu harika bir fırsat, çünkü daha önce hiç kamuoyunun dikkatini çekmemişti. Ben bile modellik ve radyo programı katılımlarımla ondan daha fazla tanınır oldum. İnternet kullanıcıları Woo Hyemi'yi çevrimiçi aradıklarında, çocukluğundan kalma utanç verici bir şey, örneğin ergenlik öncesi ortaokul fotoğrafı yerine bu bölümü bulabilecekler. Gerçi Hyemi'nin ilk varyete programı deneyimi olduğu için, onu derin sulara atmak ve yüzmesini ummak gibi bir şey.

"Bu hangi program?" diye soruyorum Sekreter Park'a, aklım Hyemi'ye her türlü durumda nasıl tepki vereceğini öğretmek için şimdiden fikirlerle

dolup taşıyor.

"Yakala beni, eğer yakalayabilirsen . "

Kalp atışlarım hızlanıyor. Bu benim en sevdiğim programlardan biri. Her Çarşamba yayınlanıyor ve teyzemle birlikte akşam yemeğinden sonra izliyoruz. Her hafta, o an yayınlanan bir dizinin oyuncu kadrosu veya bir idol grubu gibi konuklar ağırlanıyor ve sunucularla kısa, komik bir röportajdan sonra iki takıma ayrılıp karmaşık bir yakalama oyunu oynuyorlar.

“Diğer konuklar kimler?”

“Bu haftaki bölüm Seul Sanat Akademisi temalı. Çekim yeri okul. Konukların hepsi de Hyemi gibi SAA mezunları veya şu anki öğrencileri.”

Hyemi'nin bu yılın başında okula kaydolduğunu bana söylediğini hatırlıyorum.

"Ve Youngmin," diye ekliyor Bakan Park.

Kaşlarımı çatıyorum. "Youngmin mi? Ama XOXO üyelerinin ara verdiğini sanıyordum."

“Evet, öyleler ama bu önceden planlanmıştı. Hepsi konuk olacak. Ha, bir de şunu söylemeyi unuttum. Yapımcı *sizin* de mezun olduğunuzu fark edince, sizin de katılmanız konusunda ısrar etti.”

Gözlerimi kırpıyorum. "Ne?"

"Hem sen hem de Hyemi programa konuk olacaksınız."

“Tebrikler, Seonbae!” diyor Hyemi. “Birlikte programda olacağımız için çok mutluyum.”

Kafamdaki karışıklığı fark eden Sekreter Park, "Yapımcı , *Woori ve Woogi Şovu'ndaki* bölümünüzü dinledi. Hayranınız olduğunu söyledi." diye ekledi.

Bir... hayran mı? *Woori ve Woogi Şovundan* sonra adım trend oldu, internet kullanıcıları erkek arkadaşımın kim olduğunu ve idol adayı olup olmadığını tahmin etmeye başladılar. Hatta haftalık arama sıralamasında ilk elliye bile girdim. Ama birinin programı dinleyip *beni* beğendiği hiç aklıma gelmemişti.

Başımı sallayarak bu düşünceleri zihnimin arka planına itiyorum. Odaklanmam gerekiyor.

"Kayıt ne zaman başlayacak?" diye soruyorum.

"Yaklaşık bir buçuk saatimiz var."

“Pekala,” diyorum. Kafamda viteslerin değiştiğini hissedebiliyorum. “Öyleyse her dakikayı değerlendirelim.”

Seul Sanat Akademisi'nin kapılarından son saniyelerde geçtik ve otoparktaki boş bir yere park ettik. Biraz nefes nefese kalmıştım, son bir buçuk saat göz açıp kapayıncaya kadar geçmiş gibiydi. Saç ve makyaj için kuaförümü aradıktan sonra, Angela'dan Hyemi'nin ödünç alması için salona bazı kıyafetlerini getirmesini rica etmiştim, çünkü ikisi de yaklaşık aynı bedendeydi ve Hyemi'nin Angela'nın taze, genç tarzında harika görüneceğini düşünmüştüm.

“İyi görünüyor muyum?” diye soruyor Hyemi, gergin bir şekilde tişörtünü giyerken. Kare yakalı ve kısa kollu, vücuda oturan bir bluz giymiş. Ben de altına siyah şort giydirdiğim, bol bir mini etek ve beyaz spor ayakkabı giydirdim, çünkü çekim sırasında muhtemelen koşacağız. Normalde ona ne giyeceğini kendisinin seçmesini söylerdim, çünkü kendini iyi *hissettiği* kıyafetlerle daha özgüvenli olurdu, ama zaman yoktu.

"Çok güzel görünüyorsun."

Hyemi kızardı. "Çok güzel *görünüyorsun* , Seonbae."

Kuaförüm Soobin ile salonda kıyafetlerimizi değiştirdik; alışveriş merkezine giderken giydiğim tişört elbise çok gündelikti ve şimdi korse detaylı bir üst ve dar kot pantolon giymiştim. Neyse ki, zaten spor ayakkabı giymiştim.

Araçtan inip ilk çekim yerine, okulun ön girişinin hemen dışına doğru ilerliyoruz. Pazar günü, yani dersler yok. Birkaç öğrenci bölüm için figüran olarak gönüllü olmuş ve okulun pencerelerinden dışarı bakıyorlar. Okul üniformalarını giymişler ve gizliliklerini korumak için yüz maskeleri takmışlar.

Yürürken Hyemi, "Seonbae, çok gerginim," diyor.

Elini tutup sıktım. Keşke onu hazırlamak için daha fazla zamanım olsaydı. Kuaförde, *"Catch Me If You Can"* dizisinin sadece birkaç bölümünü izlediğini itiraf etmişti.

"İyi olacaksın," diye onu rahatlatıyorum. "Sadece kendin ol." Ve iyi bir kurgu için umut et.

İki ev sahibine - iri yapılı, neşeli yüzlü bir komedyen ve doksanlı yıllarda gönülleri fetheden yakışıklı, yaşlı bir aktör - selam verip eğilirken, bir başka büyük siyah minibüs kapıdan geçerek otoparka girdi.

Okuldan hafif çığlıklar yükselirken, minibüsün arka kapıları aynı anda açılır. Jaewoo ve Nathaniel zıt taraflardan dışarı atlar, ardından Youngmin ve son olarak da Sun yolcu tarafındaki kapıdan iner.

Hep birlikte, kendilerini selamlamak için yanlarına koşan personel ve ev sahiplerine saygıyla eğilirler.

Jolly, Nathaniel'in söylediği bir şeye gülerken, Heartthrob ise Sun'ın elini sıkıyor.

Gözlerim, ekose uzun kollu bir gömlek ve yırtık kot pantolon giymiş olan Nathaniel'de oyalanıyor. Tanıtım dönemindeki havalı mavi saçlarından vazgeçip tekrar koyu kahverengiye boyamış. Mavi ona yakışsa da, kahverengi ona güçlü bir "erkek arkadaş" havası veriyor ve kalbimin bir an durduğunu hissediyorum.

“İyi günler, Hyemi-ssi.” Jaewoo yanımızda beliriyor. Hyemi ona gülümsüyor—şirkette bir ara tanışmış olmalılar. “İlk varyete programı çekimi için heyecanlı mısın?”

“Evet!” diye cıvıldadı. “Lütfen bana iyi bak, Seonbae.” Ona doksan derecelik bir reverans yaptı, o da karşılık olarak hoşgörülü bir gülümsemeyle karşılık verdi ve bir eli cebinde ağır adımlarla uzaklaştı. Başımı salladım, eğlenmiştim. Belli ki kendine bir ağabey figürü rolü edinmişti. Hyemi'nin bakışları, gözlerinde mecazi kalplerle onu takip ediyordu. Hyemi'nin tam anlamıyla aşık olmadan önce biraz sakinleşmesi gerekiyordu, gerçi bunun o kadar da kötü olmayacağını tahmin ediyorum. Eğer aşık olsaydı, çıkış yapana ve babasının yatırımını tamamlayana kadar etrafta kalmak isterdi ve Jaewoo Jenny'ye sırılsıklam aşık olduğu için bundan bir şey çıkmazdı zaten.

Nathaniel'in makyajının tazelendiği yere doğru yürüdü. Sanatçılardan biri ince bir fırçayı dudaklarına tutarak koyu bordo bir renk verdi. Bir anlığına, kadının dudaklarına renk sürmesini büyülenmiş bir şekilde izledim. Nathaniel bakışlarını kaldırdığında, ben de bakışlarımı kaçırdım.

Hyemi'nin sadece olumlu bir deneyim yaşamasını değil, aynı zamanda izleyiciler üzerinde de iyi bir izlenim bırakmasını istiyorsam odaklanmam gerekiyor. Kendim içinse, aptal gibi görünmemek ideal olurdu.

Kayıt, Jolly ve Hearthrob'un kameraya kendilerini tanıtmalarıyla tam zamanında başlıyor. Her birimizden kısa birer giriş dansı yapmamızı istediklerinde kalbim duracak gibi oluyor, ta ki Hyemi sevimli ve cilveli bir dans sergileyene kadar. Youngmin ve Nathaniel, XOXO'nun en iyi dansçıları, ama bir eğlence programı olduğu için bunun yerine komiklik yapıyorlar. Youngmin popüler bir kız grubu şarkısına dans ediyor ve Nathaniel başının üzerinde dönüyor. Gömleği yukarı doğru kaymaya

başlayınca, sunucular ve üyeler onun "mahremiyetini" korumak için üzerine yığılıyorlar. Hyemi'nin gözlerini kapatmak için elimi kaldırıyorum.

Sıra bana geldiğinde, yıllarca aldığım dans eğitimini kullanarak, benim için rastgele seçilen şarkının ritmine uyarak vücudumu zahmetsizce hareket ettiriyorum. Hyemi "sevimli ve genç" kavramını temsil ettiği için, ben de "seksi" ve "olgun" bir hava katmaya karar veriyorum. İzleyicilere çeşitlilik sunmak her zaman iyidir. Bitirdikten sonra, ana kameranın arkasındaki monitöre gülümseyen bir kadın görüyorum -muhtemelen yapımcı yönetmen veya PD-.

Tanıtım çekimlerinin ardından, makyajı tazelemek ve su içmek için kısa bir ara veriyoruz—Hyemi'nin tuvalete gitmesi gerekiyor—ardından programın oyun bölümü için takımları seçeceğimiz bir sonraki bölümün çekimlerine başlıyoruz.

Takım kaptanlarını belirlemek için gawi bawi bo oynuyoruz; Nathaniel'in taşı Jaewoo'nun makasını yenerek bir kaptan oluyor, Sun'ın kağıdı da Heartthrob'un taşını yenerek diğer kaptan oluyor. Geri kalanımız da sıraya diziliyoruz.

"Jihyuk-ah, neden önce sen seçmiyorsun?" diye soruyor Jolly.

“O zaman seni seçiyorum, Hyeong!” Nathaniel, Jolly'yi işaret eder ve sunucu onunla el sıkışır.

Sun, başparmağı ve işaret parmağı arasına çenesini koyarak diğerlerimizi süzdü. Sonra da Heartthrob'u işaret etti.

Nathaniel kollarını açtı. "Youngmin-ah, Hyeong'un yanına gel!"

“Hyeong!” Youngmin Nathaniel'in kollarına koşar ama çok ağırdır ve ikisi de yere düşer.

Sun'ın bakışları bana kaydı, sonra Hyemi'ye yöneldi. "Woo Hyemi." Hyemi heyecanla alkışladıktan sonra Sun'ın takımına katılmak için öne koştu.

Geriye sadece Jaewoo ve ben kaldık, bu da mükemmel çünkü artık Nathaniel'in sadece Jaewoo'yu seçmesi gerekiyor ve ben de Hyemi ile aynı takımda olacağım. Kayıtların geri kalanında onu gözetebilirim.

"Min Sori."

Başımı hızla kaldırdım. Nathaniel bana değil, bir şekilde üç tane el ısıtıcısını aynı anda idare etmeyi başarmış olan Youngmin'e bakıyordu.

"Sori-ssi," diye sesleniyor Hearthrob. "Nathaniel seni takımına seçti."

Şaşkın bir halde yanlarına gidip durdum.

Takımların son hali şu şekilde: Sun'ın takımı (Heartthrob, Jaewoo ve Hyemi) ve Nathaniel'in takımı (Jolly, Youngmin ve ben).

Bölümün açılış kısmı bittikten sonra, Hyemi ve ben, XOXO üyelerinden ayrı olarak, kıyafetlerimizi değiştirmek için büyük bir çadıra gönderildik. Uygun kıyafetler bulmak için çektiğim onca zahmete iç çektim, ama sanırım sadece o giriş için bile buna değdi.

Yapımcı, derme çatma kapıyı çaldıktan sonra başını içeri uzattı. “Bölümün konsepti 'öğrenci konseyi üyeleri ve serseriler'. Sun'ın takımı öğrenci konseyi üyeleri, Nathaniel'in takımı ise serseriler. Lütfen ona göre giyinin.” Bu haberi verdikten sonra başka bir yere kaçtı.

“Bir şekilde,” diye mırıldanıyorum, “her takım için tam olarak doğru kişiler seçilmiş.”

Hyemi kıkırdar.

Hızla giyindik ve dışarı çıktığımızda Jaewoo ve Sun'ın zaten aynı ütülü üniformaları ve gözlükleriyle bizi beklediğini gördük. Hyemi de onlara katıldı, diz hizasındaki eteği ve kurdeleli kravatıyla çok sevimli görünüyordu.

"Kötü Kız" rolünü seçtim, bu da muhtemelen imajıma pek yardımcı olmuyor çünkü zaten o havayı yansıtıyorum; yamuk kravat, belden kıvrılmış etek ve ağır göz kalemiyle. Ayrıca hareket özgürlüğü için eşofman altı giydim.

Youngmin aramıza katılıyor, saçları dağınık, kravatı ise tamamen çıkarılmış.

Ardından Nathaniel ortaya çıkar ve Youngmin kahkahalar atarak yere düşer.

"Nathaniel-ssi, sen ne tür bir serseri olmaya çalışıyorsun?" diye soruyor Heartthrob.

Nathaniel, özellikle okulun arkasındaki bir ara sokakta kavga çıkaran bir serseri rolünü tamamen benimsemiş durumda.

Jaewoo ve Jolly birbirlerine sarılmış, yanaklarından yaşlar akıyordu. Jaewoo, işaret ederek, "Alnının üstüne yara bandı yapıştırmış," dedi.

“Bu… kan mı?” Youngmin nefes alamıyor. Nathaniel'in mürekkebi ağzının kenarına bulaşmış kırmızı leke.

Nathaniel, alaycı bir gülümsemeyle ortadaki kameraya dönüyor ve ben şimdiden bir editörün daha sonra videonun üzerine "Kötü Çocuk" yazısını ekleyeceğini hayal edebiliyorum.

İkinci tanıtımlarımızı kaydettikten sonra, okulun ana binasının içindeki bir sonraki mekanlara geçiyoruz. Kameramanım kendini tanıttıktan sonra geniş merdivenlerden benimle birlikte çıkıyor. Gözümün ucuyla, Youngmin'in kameramanının ellerini sanki ona yalvarıyormuş gibi birleştirdiğini görüyorum.

"Neler oluyor?" diye soruyorum.

Kameramanım dönüp baktı. "Ah," dedi, "genç konuklar oldukça... hızlı olabiliyorlar."

Oyunun bu bölümünde, gruplardan ayrılıp okulun farklı bölgelerine götürülüyoruz.

“Dövüş!” Hyemi'yi cesaretlendirmek için yumruğumu kaldırıyorum, eğitmeni onu götürüyor. Benim eğitmenim de gözlerime bir göz bağı takıyor. Yürürken, oyunun kurallarını kafamda tekrar ediyorum. Oldukça basit. Okulun bir yerinde üç jeton saklı. Rakip takımın tüm üyeleri arasından en çok jetonu *veya* etiketi bulan takım kazanır.

Eğitmenimin beni nereye götürdüğünü tahmin etmeye çalışıyorum ama kısa sürede yön duygumu tamamen kaybediyorum. Bir kapı açılırken bir hava uğultusu duyuluyor ve eğitmenim kolumu bırakmadan önce birkaç adım daha yürüyorum. Göz bağımı çözüyor ve etrafıma bakmadan önce birkaç kez göz kırpıyorum.

Kafeteryadayım.

Okul zili çalıyor, hafif ve tanıdık melodi içimi ısıtıyor, beni burada öğrenci olduğum zamanlara, arkadaşlarımla bu sıralarda oturup ders aralarında güldüğümüz günlere geri götürüyor. Sonra neşeli melodi sona eriyor.

Bölümün bu anında, izleyiciler televizyon ekranlarında oyunun başlangıcındaki halimizi gösteren sekiz ayrı kutu görecekler.

Hazır, başla, sür!

OceanofPDF.com

On dört

Amacım Hyemi'yi bulmak, böylece o bana oyundan çıkma teklifinde bulunabilsin, ama beklemem gerekiyor yoksa çok belli olur.

Kafeteryadaki boş masaları tarıyorum. Bir oyuncunun jetonla aynı odada *oyuna başlaması* pek olası değil, ama vaktim varken arama yapabilirim. Mutfak alanına doğru ilerliyorum, Kafeterya. Işıklar kapalı, bu da burada bulunacak bir şey olmadığını gösteriyor, yine de...

Dolapları açmaya başlıyorum, ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek paslanmaz çelik tencere ve tavalarla dolu rafların arasına bakıyorum. Kameramanım beni takip ediyor ve her hareketimi kaydediyor.

Ne aradığımı bilmiyorum. Jetonların neye benzediğini söylemediler, sadece onları gördüğümüzde tanıyacağımızı söylediler.

Soğuk hava deposunun kapısını çevirerek açtım ve içeri bir buz dalgası girdi. Dondurulmuş et ve sebzelerin arasında olmaması gereken bir nesneyi hemen fark ettim. Onu kapıp buzdolabından hızla çıktım ve tezgahın arkasına saklandım. Yere çömelmiş halde, kameraya o nesneyi gösterdim. Okulumuzun maskotu olan, elinde minik bir trompet tutan bir tavşanın küçük bir peluş oyuncağıydı.

Çok *tatlı* . Bir anlık mutlulukla onu göğsüme bastırıyorum, sonra kaydedildiğimi hatırlıyorum. Sırt çantamı açıyorum—herkese bir tane vermişler. Oyunun başında ikimizden biri—tavşanı içeri yerleştiriyorum, sonra da sırtıma atıyorum.

"Sırt çantanızın fermuarını sonuna kadar kapatmadınız," diyor kameramanım.

Tereddüt ediyorum, boynuma doğru bir kızarıklık yayılıyor. "Fermuar tamamen kapalıysa nefes alamaz."

Aman Tanrım, bunu sesli söylediğime inanamıyorum. Ne kadar utanç verici. Ellerimi yüzüme bastırıp mutfak alanından hızla çıktım ve kafeteryanın içinden geri döndüm.

Ne kadar zaman geçti? Başka birinin jeton bulup bulmadığını nasıl anlayacağım?

Okulun arka tarafına bakan pencereden baktığımda Youngmin'in atletizm sahasında hızla koştuğunu görüyorum. Birkaç saniye sonra, kameramanı da arkasından nefes nefese geliyor.

Merdivenlerden beşinci kata çıkarken koridorda bir film ekibinin ışıklarını görüyorum. Muhtemelen birden fazla oyuncu, bu kadar çok kamera olduğuna göre. Hyemi mi? İçimde bir huzursuzluk hissi beliriyor. Sun ya da Jaewoo olabilir. Kovalanma düşüncesi biraz korkutucu geliyor. Bu oyunu oynarken *korkacağımı* düşünmemiştim. Bir el kolumu yakalayıp beni boş bir sınıfa çektiğinde neredeyse çığlık atıyorum. Kameramanım sendeliyor. Arkamdaki odaya girdi.

“Nathaniel mi?” diye nefes nefese sordum. *Kameramanı* —burnunun ve ağzının etrafına kareli bir bandana sarmış bir kadın—sol omzunun arkasından el salladı.

"Ne *yapıyorsun* ?" diyor. "Aşağıdaki Sun. Sanırım ev sahibiyle buluştu. Seni buradan çıkarmalarını *ister* misin?"

Nathaniel'i görünce hissettiğim rahatlama sarhoş edici. Neredeyse içgüdüsel olarak kollarımı ona dolayacaktım ki, sonra bunun bir tehlike olduğunu hatırladım. kaydedildi.

“Tabii ki hayır,” diyorum. Nathaniel'e Hyemi'yi *aradığımı* ve onun *beni* görevlendirmesini isteyemem. Elini koyu saçlarının arasından geçiriyor, parmaklarındaki metal yüzükler parıldıyor.

Çekimde birlikte kalabilmek için ona yakın duruyorum. Onun ve kameraların dikkati pencerede ve dışarıda olup bitenlerde iken, onu incelemek için nadir bir fırsatım oluyor. Dudakları bordo rengini korumuş, ancak ısırdığı yerden hafif bir iz kalmış. Saçları gerçekten bir sanat eseri, kuaförü olay sırasında şeklini koruması için jel kullanmış, birkaç tel alnına düşmüş; nabzı boğazında hızla atıyor.

Jenny gibi bazı kızlar öğrenci konseyi üyesi birini tercih ederken, itiraf etmeliyim ki ben daha çok asi birine ilgi duyuyorum. Ve Nathaniel, en azından grupta, her zaman bu ruhu temsil etti. Sun kalpleri kıran, Youngmin komşu çocuğu, Jaewoo ise öğrenci konseyi başkanı iken, Nathaniel asiydi. Tüm kuralları çiğneyen ve beni de çiğnemeye teşvik eden kişiydi. Bir arkadaşını savunmak için bir zorbalığı kavgaya çağırmaktan *çekinmezdi* . Ya da hoşlandığı kızla öpüşmek için çatıya çıkabilirdi.

"Onlar salondan çıkana kadar bekleyelim," diyor ve ben de düşüncelerimin yönünden yüzüm kızarmış bir şekilde başımı sallıyorum.

Pencerenin altına çömeliyoruz.

Nathaniel kameramanına "Işığınızı kapatabilir misiniz?" diye soruyor ve o da kamera ışığını kapatıyor. Benim kameramanım da aynısını yapıyor. Ve şimdi dördümüz de pencerenin altındaki karanlıkta birlikte çömelmiş durumdayız.

Dışarıda bir ses var. Nathaniel vücudunu benimkini örtecek şekilde kaydırıyor, elini duvara dayıyor. Sesin sadece bir prodüksiyon asistanının etrafta dolaşması olduğu anlaşılınca kolunu indiriyor.

Yalnız olmadığım, *onun* yanımda olduğu için minnettarım.

Nathaniel yavaşça, "Ayrılmanın avantajları var," diyor, "ama birlikte kalmanın da avantajları var."

"Birlikte kalmak istiyorum," diyorum.

Derin bir nefes verip yüzünü yana çevirdi. Kısa bir duraksamanın ardından, "Sen benim arkamı kolla, ben de seninkini kollayayım?" dedi.

Bana dönmesini bekledikten sonra işaret parmağımla baş parmağımı birleştiriyorum. "Tamam."

Bana çarpık bir gülümseme veriyor.

Birkaç dakika daha bekledikten sonra Nathaniel pencereden dışarı baktı. "Sanırım gittiler. Hadi gidelim."

"Bekle." Üniformasının arkasından tuttum. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Onu serbest bırakıp sırt çantamı öne doğru sallayarak açtım ve içindeki peluş oyuncağı gösterdim. "Jetonlardan birini kafeteryanın mutfağında buldum."

“Vay be, Sori!” Gözleri parıldayarak gülüyor. “Harika iş!” İki elini de avuç içleri yukarı bakacak şekilde kaldırıyor ve ben de ellerimle onların üzerine vuruyorum.

Kamera ekibimiz bir araya geldiğimiz için memnun görünüyor. İkisi birlikte, çeşitli açılardan çekim yapabilecekler.

Üçüncü kata indiğimizde, öğrencilerle dolu bir sınıfa giriyoruz. İçeride zaten bir film ekibi var, bu da yapımcıların burada daha uzun süre kalmamızı istediğinin çok güçlü bir göstergesi.

Nathaniel ön sıradaki bir kıza, "Acaba bu odada bir jeton var mı?" diye soruyor.

Yüz maskesinin arkasından kıkırdıyor ama ona cevap vermiyor. Bize hak edene kadar yardım etmemeleri yönünde talimat almış olmalılar.

"Bize bir ipucu verebilir misiniz?" En çekici gülümsemesini sergiliyor, gamzeleri belirginleşiyor.

"Belki dans edersen," diyor kızın yanındaki yolcu arsızca.

Nathaniel hiç tereddüt etmeden, yerde geriye doğru kayarak ilerliyor. Arka sıradaki öğrenciler daha iyi görebilmek için ayağa kalkıyorlar. Ancak bunlar zorlu bir kalabalık, çünkü bu gösteriden sonra bile sessiz kalıyorlar.

“Peki ya ben?” diye soruyorum, sonra da çift piruet yaparak ön bacaklarımı açıyorum.

Üç çocuk hemen sınıfın arkasındaki dolaplardan birini işaret etti. Ben de koridorda ilerleyip onlara öpücük gönderdim.

Dolabın içinde başka bir peluş oyuncak var. Bu sefer tavşan maskotu küçük bir davul tutuyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Ne dedin?"

Arkamı döndüğümde Nathaniel'in dolaplara yaslanmış olduğunu gördüm.

"Hiçbir şey," dedim hızla. "Onu kucağınıza almak ister misiniz?"

“O mu?” Tavşanı iki eliyle kavrayıp bana doğru çevirdi. Parmaklarını kullanarak tavşanın kollarını hareket ettirdi, böylece bageti tutan pati küçük davula vurdu. Onun oyuncak hayvanla etkileşimini izlerken kalbim üç kat büyümüş gibi hissettim. Bana baktığını fark edince hafif bir ses çıkardım. Kaşları hafifçe kalktı.

Dolapların yanından doğrulurken, "Burada," diyor, "arkanı dön."

“Ne yapıyorsun—?” Parmaklarının boynuma değen serinliğiyle nefesim kesildi. Saçlarımı yana iterek sırt çantamın fermuarını açtı ve Davul Tavşanı'nı Trompet Tavşanı'nın yanına koydu. Bir tane daha kaldı. Hangi enstrümanı çalacak? Flüt mü? Keman mı? Aniden, güçlü bir *öğrenme* ihtiyacı hissettim.

"Üçüncü tavşanı bulmak istiyorsun, değil mi?" diyor Nathaniel arkamdan. Ellerini sırt çantasından ayırmamış. Tavşanları rahatça yerleştirirken hafif bir baskı hissedebiliyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum.

"O halde geriye yapılacak tek bir şey kalıyor: Kazanmak."

Sırt çantamın fermuarını kapatmaya başladı ama kameramanım onu durdurdu. "Biraz açık bırak."

Sınıfın ön tarafından çıkarken arka kapı kayarak açıldı ve Heartthrob ile Sun içeri girdi. Kısa bir sessizlik oldu, sonra Heartthrob işaret etti. "Yakala onları!"

Nathaniel elimi tuttu ve odadan fırladık. Hayatımda hiç bu kadar hızlı koşmadığımı hissettim, saçlarım arkamda uçuşuyordu. Nathaniel koridorun sonunda sola döndü ve bir asansöre bindik. Ben çatı katı düğmesine basarken Nathaniel de kapatma düğmesine bastı. Kapılar kapandığında, karşılıklı duvarlara yaslandık ve o zaman ne yaptığımızı fark ettim.

“Nathaniel!”

"Ne?"

“Kameraları unuttuk!”

"Kahretsin."

Ağzımdan bir kahkaha kaçtı, daha doğrusu bir hırıltı, sonra da kendimi tamamen kaybettim, o kadar çok güldüm ki nefes almakta zorlandım. Nathaniel de benden daha iyi değildi, zar zor ayakta duruyordu. Bu süre boyunca kameramanımı yanımda tutmaya özen göstermiştim, ama o anda, damarlarımda adrenalin akarken, bunu tamamen unutmuştum.

“Sorun değil,” diyor Nathaniel, gözyaşlarını silerek. Asansörün üst köşesindeki güvenlik kamerasının üzerine kurdukları kamerayı işaret ediyor. “Onun görüntülerini kullanacaklar.”

Sırt çantam titriyor ve içinden bir telsiz çıkarıp açıyorum.

"Sori-ssi?" diye hırıltılı bir sesle sordu kameramanım.

"Çatıya çıkacağız," dedim ona.

Telsizi kapattıktan sonra Nathaniel, "Sun bizim o yöne gittiğimizi görüp bizi takip etmez mi?" diye sordu.

"Eminim ki polis, en azından kameralara kavuşana kadar onları uzak tutacaktır."

Hem koşmaktan hem de gülmekten nefes nefese kaldık.

"Bu işte iyisin," diyor. "Böyle olacağını biliyordum."

“Beni takımına seçmenin sebebi bu muydu?” Jaewoo'yu seçebilecekken neden beni seçtiğini merak etmiştim; Jaewoo, eğlence programlarında çok başarılı olmasıyla ünlüydü. Hatta bu programa daha önce konuk olmuştu bile. Belki de her takımda iki XOXO üyesinin olmasının en mantıklısı olduğunu düşünmüştür, ama Nathaniel öyle biri değil. Jaewoo ya da benim gibi program için en iyisini seçen, Sun gibi stratejiye göre seçim yapan veya Youngmin gibi en çok eğleneceği kişiyi seçen biri değil. Nathaniel bunların hiçbirini dikkate almazdı.

"Neden beni takımınıza *seçtiniz* ?" diye soruyorum.

"Seni kovalamak istemedim," diyor ve ben irkiliyorum. Sonunda kovalamaya değmeyeceğimi mi anladı? "Seninle *birlikte* koşmak istedim."

Nefesimi toparladım. Cevap veremeden asansör kapıları açıldı. Kameramanlarımız çatıya koşarak gelmiş ve merdiven boşluğunun tepesinde belirmişlerdi.

Nathaniel asansörden çıktı. "Özür dilerim," dedi ve başının arkasını kaşıdı.

"Çatı katını arayalım mı?" diye soruyor bana. Az önce söylediklerinden sonra nasıl normal davranabiliyor ki?

"Sori-ssi?" diye soruyor kameramanım, nefes nefese.

“Evet. Doğru. Hadi bunu yapalım.”

Okulun çatısı, depo odası ve güneş panelleri bulunan geniş ve ferah bir alan. Yüksek duvarların ötesinde gökyüzü karanlık, biz içeride çekim yaparken güneş batmıştı. Son peluş oyuncağı bir saksının arkasında buluyoruz. İçinde bir şey var—

"Çello!" diye bağırdım.

"Oyuncak bebek bulma konusunda inanılmaz bir yeteneğin var," diyor Nathaniel. "Acaba *sen mi* oyuncak bebek bulmakta iyisin, yoksa oyuncaklar mı *seni* bulmakta iyi?"

"Bu soruya bir cevap vererek nitelendirmeyi reddediyorum."

Kameramanım telsizini çıkarıp polise bir şeyler aktarıyor. Birkaç dakika sonra hoparlörlerden bir anons yankılanıyor: “Üç jeton da bulundu. On dakikalık geri sayım başladı. Geri sayım bitmeden rakip takımın tüm üyelerini yakalayan ilk takım kazanır; aksi takdirde en çok jetona sahip olan takım kazanır.”

“ *Ah hayır* ,” diye inledim. Bu hiç iyi değil. *Kazanamıyorum* . Oyuncak hayvanları bulmakla o kadar meşguldüm ki, Hyemi'ye yardım etme niyetimi unutmuştum. Aceleyle geri döndüm. merdivenlere.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Nathaniel arkamdan gelerek. " *Saklanmamız* gerekirdi."

"Hyemi'yi bulmam gerek," diye fısıldadım, sadece o duyabilsin diye.

"Hyemi'yi neden bulmanız gerekiyor?" Sesi merdiven boşluğunda yankılandı.

“Şşş!” Ağzını kapatıyorum; sonra elini tutup onu peşimden sürüklüyorum.

“Sori, cidden, ne—?”

Nathaniel bu düşüncesini bitirmeye vakit bulamadan her yerde kameralar belirdi ve Hyemi sanki cin çarpmış gibi merdivenlerden yukarı fırlayarak sırt çantamı kaptı. Arkasında ise Nathaniel ve Jaewoo birbirlerinin sırt çantaları için boğuşuyordu.

Spiker, "Min Sori elendi," diyor. Yarım saniye sonra da, "Nathaniel Lee elendi."

Kameramanlarımız bizi, elenen oyuncular için bekleme odası görevi gören müdürün odasının bulunduğu birinci kata götürdü. Deri koltuklara karşılıklı çöktük. Kısa bir süre sonra kapı açıldı ve Jolly içeri girdi. Bize bir baktı ve içini çekti. "Sanırım Suçlular Takımı'nın işi bitti."

"Woo Hyemi elendi. Bae Jaewoo elendi."

Kapı açılır ve Hyemi ile Jaewoo içeri girer, ardından kısa bir süre sonra elendiği açıklanan Heartthrob da gelir.

Sandalyede doğruldum. "Ne oldu?"

Polis departmanının interkomdan gelen ses sorunları nedeniyle cevap vermeye vakitleri yok. "Ah, Sun elendi. Okul bitti! Suçluların zaferi!"

Nathaniel ve ben şok içinde birbirimize baktık.

Nathaniel'in yüzünde geniş bir sırıtış belirdi. "Ne...?"

Sun içeri giriyor, ardından Youngmin geliyor ve omzuna benim sırt çantamı asmış.

Nathaniel ayağa kalktı, gözleri Youngmin'den Sun'a doğru gidip geldi. "Hyeong, ne oldu?"

Sun, "Youngmin tam bir canavar," diyerek durumu açıklıyor.

Youngmin zafer dansı yapıyor, takla atarak dizlerinin üzerine çöküyor ve kameraya parmaklarıyla kalp işareti gösteriyor.

Ve böylece bölüm sona eriyor.

Saat gece bir, çekimler gece geç saatlere kadar devam etmişti. Ji Seok beklerken, Sekreter Park saatler önce eve gitmişti. Hyemi ve beni eve götürmek için minibüsün yanında yedek bir şoför bekliyordu. Yürümeye başladık.

Ji Seok'un Nathaniel'e, "Youngmin'i ailesinin evine götüreceğim, sonra da seni daireye bırakacağım," dediğini duydum. Jaewoo'nun annesi ve küçük kız kardeşi onu almaya gelmişti, Sun ise büyükbabasının gönderdiği bir taksiyle ortadan kaybolmuştu.

Hatırladığım kadarıyla Youngmin'in evi, XOXO üyelerinin paylaştığı dairenin tam tersi yönde.

“Bizimle gelebilirsin,” diye teklif ettim. “Hyemi’nin evi senin dairene giderken yol üzerinde.” Bu ani teklifimden utandım ama herkes için en uygun olanı da bu. Youngmin’i bıraktıktan sonra daha erken eve dönebilecek olan Ji Seok’u düşünüyorum.

Nathaniel bana doğru baktı. "Onlarla gideceğim," dedi ve Ji Seok başını salladı.

Hyemi ve ben ortadaki iki koltuğa otururken, Nathaniel arka koltuğa geçti. Uzun çekimden sonra hepimiz yorgun olduğumuz için yolculuğun büyük bölümü sessiz geçti.

Şoför Hyemi'nin mahallesine girerken, Hyemi derin bir iç çekti.

"Hyemi, bir sorun mu var?" diye sordum.

"Sence iyi bir izlenim bıraktım mı?"

“Elbette,” diyorum, Nathaniel ile oyun oynamaya Hyemi'ye aktif olarak yardım etmekten daha fazla zaman ayırdığım için suçluluk duygusuyla kıvranırken. Ama gerçekten de öyle demek istiyorum. Hyemi kamera karşısında *utangaçtı* , ama bu beklenen bir şeydi. “Seni sevecekler,” diyorum dürüstçe. “Nasıl sevmesinler ki?”

Seul'ün en pahalı komplekslerinden birinde bulunan Hannam apartmanının önünde durduk. "Teşekkür ederim," dedi, sonra utangaç bir şekilde "Abla" diye ekledi. Göz açıp kapayıncaya kadar kapıdan çıktı. Biraz sersemlemiş bir halde koltuğuma geri otururken, dikiz aynasından Nathaniel'in bakışlarıyla karşılaştım. Yüzünü pencereden dışarı bakacak şekilde çevirdi, ama dudaklarında beliren küçük gülümsemeyi görmeden önce değil.

OceanofPDF.com

On beş

"Beni burada bırakabilirsiniz," diyor Nathaniel, sokağının köşesine vardığımızda şoföre. Müzik kariyerleri yükselişe geçip sponsorluk anlaşmaları imzalamaya başladıktan sonra bile, XOXO üyeleri birlikte yaşamaya devam etmeyi tercih ettiler. Youngmin hâlâ lisede ve Sun'ın dediği gibi, "onun iyi bir şekilde büyümesini izlemek istiyorlar." Ama aynı zamanda, birbirlerinin arkadaşlığından gerçekten keyif alıyorlar.

Ancak diğer üyelerin hiçbiri şu anda dairede değil. Bunun yerine, Nathaniel'i bekleyen karanlık bir araba kuyruğu, ışıkları kısılmış halde kaldırım kenarında bekliyor.

Koltukta öne doğru eğildim. "Bunlar magazin muhabirleri mi?" Açık pencerelerden, lambaların altından görünen sigara dumanı yükseliyordu. "Sizi böyle mi bekliyorlar?"

"Durum daha da kötüleşti," diyor Nathaniel arka koltuktan. Eşyalarını toplarken hışırtı sesi duyuluyor.

"Binanızda güvenlik yok mu?" Onun o kadar arabanın yanından geçeceğini düşünmek huzursuzluğumu daha da artırıyor.

“Evet, öyle ama karşı kaldırıma park ediyorlar, mülkün içine değil, bu yüzden güvenlik görevlileri bir şey yapamıyor. Doğrusu, sorun yok.”

Açık bırakılmış bir pencereden dışarıya doğru uzanan uzun gövdeli bir kamerayı görünce midem kasıldı.

Nathaniel arkadan inip Hyemi'nin boşalttığı koltuğa kayarak oturdu, Hyemi ise kapıya doğru uzandı.

"Bekle." Gömleğinin arkasından tutuyorum.

Durdu, bir eli kapı kolundaydı. Bakışları, kumaş parçasını tutan parmaklarıma kaydı. Çocukluğumun anıları zihnimi kapladı; annemle beni bekleyen aynı karanlık araba kuyruğu, şirketin önünde, okulumun önünde, dünyanın etrafımızda ışıklar ve bağırışlarla aniden patlaması gibi.

Milletvekili Min'in ilişkisi hakkında ne diyeceksiniz? Diğer kadını tanıyor muydunuz? Boşanma davası açtığınız söylentisi doğru mu?

“Sori?” Nathaniel beni tekrar şimdiki zamana döndürüyor. Kımıldamıyor. Bakışları hâlâ gömleğinin arkasını kavrayan elimde değil, yüzümde sabitlenmiş durumda. Bunun mantıksız olduğunu, paparazzilerin ona gerçekten zarar vermeyeceğini biliyorum, ama onu dışarı bırakarak tehlikeye attığım konusunda sarsılmaz bir hissim var.

O anda kararımı veriyorum. "Benimle eve gel."

Gözleri hafifçe irileşti, sonra bakışları şoföre kaydı. Bir şey söyleyeceğinden endişelenmiyorum. O bir Joah çalışanı, yani sözleşme gereği sanatçıların gizliliğini korumakla yükümlü.

Nathaniel'i bıraktım ve koltuğuma geri oturdum. "Lütfen bizi evime götürür müsünüz?"

Saat neredeyse gece ikiye yaklaşıyor, Nathaniel ile birlikte minibüsten iniyoruz. Sokağımız sessiz. En yakın komşularım tepenin yamacında ve bir köşeyi dönmüş durumda. Ön kapının şifresini girerken otomatik dış aydınlatmalar yanıp sönüyor.

"Burası senin evin mi?" diye sordu Nathaniel ıslık çalarak, arkamdan ön bahçeye girerken. "Kendimi *Parazit* filmindeymiş gibi hissediyorum."

Ona dik dik bakıyorum.

"Ama daha az cinayet içeriyor," diye düzeltiyor.

Sanırım onun ne demek istediğini *bir nebze* anlayabiliyorum. Annem, beş yatak odalı evin tasarımını yapmak için Seul'de tanınmış bir mimarı görevlendirdi. Ayrıca kapalı bir yüzme havuzu ve spor salonu da vardı. Ortaokuldayken bazen sınıf arkadaşlarımı davet ederdim ve onlar da bana ne kadar kıskandıklarını söylerlerdi. Keşke Seul'de böyle geniş bir evde yaşasaydım.

Nathaniel, aydınlatılmış patikadan ön kapıya kadar beni takip ediyor.

Ajumma'nın titiz temizliği sayesinde giriş holü tertemiz. Yandaki ayakkabı dolabını açıp bir çift ev terliği çıkarıyorum ve Nathaniel'in kullanması için yere koyuyorum.

"Aç mısın?" diye soruyorum. Gece yarısı bile olsa, onu doğrudan yatak odalarının bulunduğu üst kata götürmek bana garip geliyor.

"Şimdi canım Chapaguri çekti," diyor gülümseyerek, *Parasite* filmiyle popülerleşen hazır erişte yemeğine atıfta bulunarak.

Gözlerimi devirdim. "Mutfak şurada."

Onu antreden, yemek alanının yanından geçirerek mutfağa götürdüm. Chapaguri, Chapaghetti ve Neoguri olmak üzere iki hazır erişte markasının birleştirilmesiyle yapılır. Kilerde, çekmecelerden birini açıp düzgünce sıralanmış birkaç marka hazır erişte paketi buldum ve ihtiyacım olan iki tanesini aldım.

Suyu kaynattıktan sonra, iki paket erişteyi ve kurutulmuş sebze pullarını tencereye koydum. Pişerken, mutfak adasının arkasındaki taburede oturan Nathaniel'i görmek için omzumu çevirip baktım. Bakışlarımız kesişince, hızla arkamı döndüm ve erişlerin eşit şekilde pişmesi için çubuklarımla ayırdım.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor.

O sabah evinde kız kardeşlerine nasıl yardım ettiğini hatırlıyorum. Mutfakta son derece becerikli olduğundan hiç şüphem yok. Tabureden kalkıp, mutfak adasının etrafından bana doğru geliyor.

“Her şeyin nerede olduğunu bilmiyorum…” Bu sözleri söylerken yüzümü buruşturuyorum. Mutfak Ajumma'nın alanı; gerek yemek pişirmede gerekse sonrasında temizlikte yardım etmek istediğim birkaç seferde beni geri çevirdi. Şimdi ise daha çok çabalasam mı diye düşünüyorum.

Nathaniel, çekmeceleri ve dolapları açmaya başlamışken, "Sorun değil," diyor rahatlıkla, "Bir yolunu bulurum."

Ocağın yanındaki çekmeceden Amerikan servis altlıklarını çıkarıyor, dolaptan bardakları alıyor.

"Buna ihtiyacınız var mı?" diye soruyor, alt çekmecede bulduğu bir süzgeci kaldırarak.

"Evet. Sanırım erişteler hazır."

O süzgeci lavaboya koyarken, ben de iki elimle tencereyi getirip, erişteleri dökmek için eğiyorum ama biraz suyunu içinde bırakmaya özen gösteriyorum. Sonra erişteleri tekrar tencereye aktarıp, baharat paketlerini ekleyip iyice karıştırıyorum.

"Buzdolabında garnitürler var," diyorum Nathaniel'e.

O onları almak için hareket ederken ben de Chapaguri porsiyonlarımızı ayrı kaselere dağıtıyorum. Ben işimi bitirdiğimde o çoktan oturmuş oluyor.

"Yemek için teşekkür ederim," diyor çubuklarını eline almadan önce.

"Filmdeki gibi değil," diyorum, onun insanüstü büyüklükte bir lokma almasını izlerken.

Nathaniel konuşamadan başını salladı ve yemeğini tamamlamak için bir dilim lahana turşusuna uzandı.

Çiğneyip yuttuktan sonra, "Mükemmel," diyor.

İçim sıcaklıkla doluyor. Bu kadar mutlu olduğum için kendimi aptal hissediyorum. *Hazır noodle* yiyor işte. Ama o iştahla yiyor, birbiri ardına büyük lokmalar alıyor. Noodle'ların arasındaki mesafeyi azaltmak için başını eğiyor. kase ile ağzı arasında gidip gelmek.

İlk lokmamı alıp hafifçe inledim. Nathaniel bakışlarını kaldırdı, gözlerinde bir kahkaha vardı. Siyah erişte sosunun lezzetli zenginliği ve baharatlı deniz mahsullü Neoguri'nin mükemmel bir dengesiydi; baharatı azaltmak için sadece üçte birini kullandım. Geç saat olmasından mı yoksa genel açlık halimden mi bilmiyorum ama çok *lezzetliydi* .

Sonunda Nathaniel yavaşlar ve daha fazla insan ısırığına izin verir. "Peki, bugün ne yaptığını bana anlatacak mısın?"

Omuzlarım gerildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Okulda, Jaewoo ve Woo Hyemi bizi merdiven boşluğunda köşeye sıkıştırdığında, onun kazanmasına *izin* verdin."

"Bunu kesin olarak bilemezsin. Beni gafil avladı. Jaewoo'ya pek de fazla karşı *koymadın* ."

"Senin *bilerek* kaybetmen beni çok fazla meşgul etti."

"Bu kadar açık mıydı?" Dudaklarımı ısırdım. İnsanlar Hyemi'ye yardım etmeye çalıştığıma inanırsa plan işe yaramayacak.

“Öyle değildi,” diyor Nathaniel, az önce beni suçladığı zamankinden daha yumuşak bir sesle. “Ne planlıyorsun Sori?”

Dün Sun'a her şeyi, hatta Joah'ın maddi sıkıntılarını bile anlattım, ama Nathaniel'e anlatmak farklı hissettiriyor. Birincisi, geçen yıl çok çalıştıktan sonra ara vermişken ona yük olmak istemiyorum. İkincisi, asi tavırlarına rağmen Nathaniel'in güçlü bir adalet duygusu var; bu da onda hayran olduğum birçok şeyden biri, yanlış veya haksız bulduğu şeylere karşı sesini yükseltmesi. Bu yüzden ona annemin Hyemi'yi sadece babasının maddi desteği için sahneye çıkardığını söyleyemiyorum. Onun hakkında kötü düşünmesini istemiyorum.

Ve itiraf etmeliyim ki, onun yardım etmemden dolayı *benim* hakkımda kötü düşüneceğinden endişelenen küçük bir yanım var. Sun'ın bunu hiç düşünmeyeceğini biliyordum, çünkü ahlaki çizgide kalmak onun gibi insanlar için olağan bir durum. Bizler, anne babaları Kore toplumunun en üst kademesinde yer alan kişileriz.

Ancak, sorusuna gerçeğin bir kısmını da ekleyerek cevap verebilirim. “Joah’ın yakın zamanda satın aldığı Dream Music şirketini biliyor musun? Satın alma sırasında zaten çıkış yapmaya hazırlanan bir kız grubu vardı. Hyemi, en genç üye olarak bu gruba, ASAP’e katılacak, ancak henüz hiçbir resmi eğitim almadı. Koreografiyi öğrenmek, başlık şarkısındaki bölümünü kaydetmek ve grubun çıkış gösterisi için prova yapmak için iki haftadan az zamanı var.”

“Geçen gün, skandaldan hemen önce, anneme artık idol olarak çıkış yapmak istemediğimi söyledim. Hyemi'yi gösteriye zamanında hazırlarsam, ne yapmak istediğimi bulmama izin vereceğine dair bir anlaşma yaptık. Hiçbir koşul olmadan özgürce ayrılabilirim.” Sun bana sözleşmemi hatırlattı, bunu Sekreter Park'tan iptal ettirmesini isteyeceğim, ama sorun olmamalı. Annemle birbirimize verdiğimiz sözleri asla bozmadık. “Hyemi'ye yardım etmek için en uygun kişi benim, çünkü bu noktada bir nevi profesyonel stajyerim.”

Konuşurken Nathaniel'in yüzündeki ifade hep aynıydı, sadece idol olarak çıkış yapma fikrimden vazgeçtiğimi söylediğimde hafifçe kaşlarını çattı. Acaba şimdi beni bu fikrimden vazgeçirmek için bir şey söyleyecek mi? Gi Taek ve Angela'dan önce, hayalimi en çok destekleyen *oydu* .

"Yani bana Hyemi'nin en kısa sürede gruba katılması gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

Çift anlamlı ifadeyi kaçırmadığım için gözlerimi deviriyorum.

"Bu mantıklı," diyor. "Ona yardım etmen, sadece annenle yaptığın anlaşmadan dolayı değil. İnsanlara yardım etmeyi seviyorsun."

Sözleri karşısında yüzüm kızardı. O kadar içten konuşuyordu ki, sanki onun için bu kadar basitmiş gibiydi. "Sence bir hata yapmıyor muyum?"

Hemen cevap vermiyor ve bunu takdir ediyorum çünkü bu, sorumu ciddiye aldığını gösteriyor. "Aceleci biri değilsin," diyor yavaşça, "ve bunu bir iltifat olarak söylüyorum." Acaba New York'u ve benim dürtüsel olmadığımı söylediği anı mı hatırlıyor diye düşünüyorum. "Her şeyi farklı açılardan düşünüyorsun. Kendine gerçekten iyi bakıyorsun. Duygusal olarak. Zihinsel olarak. Bu seni güvenilir kılıyor ve Hyemi'ye göz kulak olmak için mükemmel kişi olmanı sağlıyor."

Artık sadece yüzüm değil, tüm vücudum ısınıyor.

Nathaniel ile konuştuktan sonra, hayatımdaki önemli herkesle, fikirlerine en çok değer verdiğim herkesle bu konuyu konuştuğumu fark ettim.

En çok önemsediğim kişi o. Ve Nathaniel'i gerçekten önemsiyorum. En azından bunu kendime itiraf edebiliyorum. Onun iyiliğini önemsiyorum. Onun için endişeleniyorum. Mutlu ve güvende olmasını istiyorum.

“Nathaniel,” dedim. “Nadine bana şu anda dairede tek başına olduğunu ve dışarıda bekleyen magazin muhabirleri yüzünden ayrılmanın zor olduğunu söyledi...” Derin bir nefes aldım. “Ara verdiğin süre boyunca burada, benim evimde kalmak ister misin?”

Bu, Nadine'in benden istediği bir iyilik. O zamanlar bunu tek bir ana nedenden dolayı düşünmüştüm ve bu değişmedi: New York'ta ailesiyle geçirdiğim o yazın iyiliğine karşılık vermek. Ama şimdi bunu onun hatırı için, bir arkadaş olarak onu önemsediğim için yapmak istiyorum.

Nathaniel gözlerini indirdi, sonra tekrar kaldırdı. "Size yarın cevap verebilir miyim?"

“Elbette,” dedim aceleyle. “Bunu sana sürpriz yaptım.” Yüzüm kızardı. Eski kız arkadaşının evinde kalma düşüncesi onu rahatsız etmiş olmalı. Ona bakmaya utanıyorum, bu yüzden boş kaseye bakıyorum.

Nadine ayrıca onun gizli bir iş projesi olduğunu da söylemişti. Muhtemelen bu proje için de dairesinin yakınlarında kalmak istiyor olabilir.

“Teşekkürler, Sori,” diyor. Gözlerimi onun gözleriyle buluşturduğumda, gözleri sıcak. “Davet için teşekkür ederim.”

“Hyemi ile konuşma fırsatın oldu mu?” diye soruyorum, konuyu değiştirmenin utancımı örtbas edeceğini umarak. “Çok tatlı biri. Onu seversin. Bizden çok da genç değil. Ve Kanadalı. Anadili İngilizce.”

"Öyle mi?" diye sordu Nathaniel, esneyerek.

Telefonuma baktığımda neredeyse bir saattir mutfakta oturduğumuzu görüyorum.

“Çok yorgunsun. Hadi gel, seni odana götüreyim.” Bulaşıklarımızı birlikte yıkadık ve yemek salonundan geçerek ikinci kata çıkan merdivenlere doğru ilerledik.

“Annemin odası şu sondaki oda,” diyorum, koridordaki kapalı çift kanatlı kapıları işaret ederek. “Merak etmeyin. O asla burada olmaz. Sadece kıyafet almak için eve gelir ve gecelerini ofiste geçirir.”

Nathaniel kaşlarını çattı. "Yalnız mı yaşıyorsun?"

“Bir hizmetçim var. Hafta içi geliyor ve geceleri kalıyor. Burası misafir odası.” Kapıyı iterek açıyorum, sonuna kadar açılmasına izin veriyorum.

“Lanet olsun.” diye ıslık çaldı Nathaniel. “Bu, tüm dairemizin büyüklüğünde.”

“Bundan çok şüpheliyim.” XOXO üyeleri *çok* pahalı bir apartmanda yaşıyorlar. “Bir şeye ihtiyacınız var mı? Pijama? Banyoda havlu ve yedek diş fırçası var.”

"İyiyim," diyor kapıya yaslanarak.

"Peki neyle uyuyacaksın?" diye kaşlarımı çatarak soruyorum.

“Yatak.”

“Ama *dışarıda* giydiğiniz kıyafetlerle mi?” diye soruyorum. Burnumu buruşturuyorum.

"HAYIR."

Ne dediğini anlamam biraz zaman alıyor. Utanmam gerek ama daha çok merak ediyorum. Hep böyle mi uyuyor? "Ama üşümeyecek misin?"

Gülüyor. "Belki. Arkandaki oda senin mi?"

“Evet,” diyorum, sonra da hemen ekliyorum, “İçeri giremezsiniz.”

Şu an odama girseydi ne görürdü bir hayal ediyorum: yatağım da dahil olmak üzere her düz yüzey peluş oyuncaklarla kaplı olurdu.

"Böyle bir planım yoktu," diye mırıldanıyor.

Ona dik dik baktım. Sonra, birbirimize çok yakın durduğumuzu fark edince, büyük bir adım geri çekildim.

Bu harekete hafifçe kaşlarını çattı.

"Sanırım iyi geceler." Sırtımı kapıya dayayıp kapı kolunu buldum.

Nathaniel yüzümü inceliyor, bakışları burnumda, gözlerimde, dudaklarımda oyalanıyor. "İyi geceler, Sori."

Kapımı açıp arkasına geçtim ve onun kapısının hafifçe kapanma sesini duyana kadar yerimden kıpırdamadım.

OceanofPDF.com

On altı

Çok yorgun olmalıyım çünkü bütün gece uyudum, sadece telefonumdan bir mesaj gelince uyandım. Uykulu gözlerle yatakta döndüm, komodinin üzerindeki telefonuma uzanırken oyuncaklar yatağımdan düştü. Mesaj, babamın sekreteri Lee'dendi: **Milletvekili Min ve CEO Kim ile öğle yemeğiniz bugün saat 13:00'te planlanmış.** Ayrıca yeri de belirtmişti—Apgujeong'da lüks bir Japon restoranı—ve uygun kıyafetler giymem gerektiğini hatırlatmıştı.

İnleyerek telefonumu yatağın üzerine fırlattım. Babam ve büyükannemle en son, babamın skandalının ardından Kore'ye döndükten kısa bir süre sonra, büyükannemin özel bir röportaj için evine bir muhabir çağırdığı zaman birlikte görüşmüştüm. Bu deneyim oldukça tatsızdı çünkü yalan söylemek zorunda kalırken, büyükannem, teyzem ve kuzenlerimden anneme yönelik sayısız hakarete katlanmak zorunda kalmıştım.

Derin bir nefes alıp o anıyı zihnimin arka planına atıyorum. Öğle yemeği bu öğleden sonra ve Hyemi ile antrenmanından sonra buluşacağım için, tüm sabahı istediğim gibi geçirebilirim.

Nathaniel uyanık mı? Vücudum garip bir şekilde hafif hissediyor, sanki göğsümde bir balon var. Çok yakın; bizi sadece iki kapı ve bir koridor ayırıyor. Bütün hafta, belki de bütün ay boyunca olduğumdan daha uyanık hissediyorum. Aklım sabah için fikirlerle dolu. Kesinlikle aç olacak. Oyuncaklarımın arasında arama yaparken, telefonumu tekrar yatakta buluyorum. Yatağın kenarından kayarken daha fazla telefon düşüyor, tarif fikirleri için sosyal medyada geziniyorum. Kafamda canlandırabiliyorum: porselen tabaklarda servis edilen Japon sufle pankekleri; kristal bir vazoda bahçeden koparılmış beyaz bir çiçek, masa süsü olarak ve belki de saçım için başka bir çiçek.

Hızlı bir duştan sonra, yakalı, açık krem rengi tek parça bir elbise giyiyorum, etek dizlerimin üzerinde uçuşuyor. Banyoda göz kalemi

sürüyorum ve kirpiklerimi kıvırıyorum. Sadece heyecanlıyım çünkü daha önce hiç yalnız başıma bir misafirim olmamıştı. Gi Taek ve Angela'nın ziyaretlerinde Ajumma iki kez buradaydı, Jenny de öyle. Şimdi burada değil çünkü Pazartesi, yani öğleden sonra geç saatlere kadar evde olmayacak. Gerçekten de her ziyaretçi için heyecanlanırdım.

Odamdan çıktığımda, misafir odasının kapısı hafifçe aralıktı. "Nathaniel?" diye seslendim. Cevap vermeyince, kapıya hafifçe vurdum, sonra iterek açtım. Odanın ortasındaki çift taraflı bir raf, yatağın görünmesini engelliyordu.

Dün gece pijamalar hakkında, ya da pijamaların yokluğu hakkında yaptığımız konuşmayı hatırlayınca nefesim kesiliyor.

Boğazımı temizledim. "Nathaniel? İçeri geliyorum. Giyinmiş olsan iyi olur." Rafın etrafından dolaşarak, yükseltilmiş bir platformun üzerinde duran kral yatağa gözlerimi kaldırdım.

Burası... boş.

Bir an öylece durdum, kafam karışmıştı. Sonra banyoyu kontrol ettim, o da boştu.

Odayı terk ederken, merdivenlerden aşağı inip giriş holündeki dolabı açtığımda kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. İçeride, Nathaniel'in önceki gece ayakkabılarını bıraktığı yerde misafir terlikleri duruyordu.

Göğsümdeki balon patladı. O gitti.

Babam ve büyükannemle öğle yemeğine gittiğimde hâlâ Nathaniel'i düşünüyordum. Ne zaman gitti? Neden hiçbir şey söylemedi? Telefonumu kontrol ettim ama bana hiçbir mesaj bırakmamıştı.

Bir garson sürgülü kapıyı açıyor ve ben de ayakkabılarımı çıkarıp özel odaya giriyorum. "İyi günler, Halmeoni, Abeoji," diyorum, alçak bir masanın iki yanında oturan ikisine de eğilerek, sonra da babamın yanındaki ipek yer minderine oturuyorum; babam da beni sıcak bir gülümsemeyle karşılıyor. Büyükannem başını kaldırmıyor.

Odanın arka tarafındaki bambu su çeşmesinin yatıştırıcı sesleri, içi boş oluğun suyla dolup sonra bir havuza dökülmesiyle birlikte geliyor. *Neredeyse tamamen* rahatlamış hissediyorum.

Bir garson toprak bir demlikten fincana çay dolduruyor; fincanı bana uzatırken yüzeyinden buhar yükseliyor. Fincanı iki elimle alıyorum ve babamın gözleri onaylayarak kısılıyor. Annem ünlü bir güzellik olsa da, tanıdıklar babamla benim paylaştığımız fiziksel özelliklere dikkat

çekiyorlar. Aynı düz buruna, kavisli kaşlara ve kalın siyah saçlara sahibiz, ancak onun saçlarının şakaklarında beyazlaşma var.

"Babanın seninle yemek yemek için zaman ayarlaması son derece olağandışı," diyor büyükannem, yüksek sesi odanın sakinliğini bozarak. "Eğer babanla ve benimle yaşamaya gelseydin bu bir sorun olmazdı. Benim evim, Min Hee'nin tasarladığı o gösterişli ucube evden çok daha rahat. Babanın parasının israfı. Üstelik benim profesyonel bir aşçım var, annenin çalıştırdığı kadın gibi bir hayır kurumu çalışanı değil."

İçimden beşe kadar sayıyorum. Yıllar önce büyükannemle tartışmamayı veya ona karşı gelmemeyi öğrendim; sadece büyükannem olduğu ve bunun inanılmaz derecede saygısızlık olacağı için değil, aynı zamanda bunu yapmanın işleri daha da kötüleştirdiği ve sonuçta kötü davranışlarımdan annemin sorumlu tutulduğu için. *Sori'nin böyle davranmasının sebebi onun kanı.*

"Ajumma bana çok iyi bakıyor, Halmeoni," diyorum, elimden gelen en tatlı sesle, "ve annemi o büyük evde yapayalnız bırakamazdım."

Ayrıca, çok uzun zaman önce, özellikle annemi korumak içinse, büyükanneme yalan söylemekten dolayı kendimi kötü hissetmemem gerektiğini öğrendim. Temelde yalnız yaşadığımı bilmesine gerek yok.

Büyükannem yüksek sesle burnunu çekti. "Annenize ve bana gösterdiğiniz aynı saygıyı babanıza da göstermelisiniz."

Hafif bir tıkırtı duyuldu, ardından sürgülü kapı açıldı. Garsonlar, el yapımı ahşap tahtalar üzerinde ustaca dizilmiş suşi parçalarıyla içeri girdiler ve her birimizin önüne birer tane koydular. Öğle yemeği boyunca büyükannem ve babam, benim hiç ilgimi çekmeyen konuları tartıştılar ve ben de bu gibi durumlarda her zaman yaptığım şeyi yaptım: Tamamen başka bir şey düşündüm.

Nathaniel rahatsız hissettiği için ayrılmış olmalı. Onu gece yarısı neredeyse sürükleyerek evime getirmiştim. Belki de evimde kalmanın riskinin çok büyük olduğunu düşünüyor, ya da -bir önceki gece düşündüğüm gibi- diğer üyeler olmadan kendi dairesinde yalnız kalmayı *tercih* ediyor.

Sonra aklıma korkunç bir düşünce geldi. Ya hâlâ ona karşı hislerim olduğunu düşünürse? Karaoke salonunda bana sormuştu. Ve bu sabah bana söylemeden gitmesinin sebebi de duygularımı incitmemekti.

"O çocuğu bir daha görmeyeceksin, değil mi?" diye soruyor babam. "O idol grubundan olanı."

Çay fincanımı neredeyse düşürüyordum. "E-evet, hayır," dedim, ellerimin titrememesine sevinerek. Onu böyle bir soru sormaya iten neydi?

“Güzel. Çünkü tanıştırmak istediğim biri var, destekçilerimden birinin yeğeni. Amcası kampanyam için çok önemli bir isim.”

Yüzümü buruşturmak zorundayım çünkü babam, "Bu genç adam özellikle sizinle görüşmek istediği için sormasaydım sormazdım," diyor.

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Son zamanlarda katıldığınız bir televizyon programındaki görünümünüz onda iyi bir izlenim bıraktı."

Kafam karıştı, ta ki *Catch Me If You Can'in* Çarşamba gününe kadar yayınlanmayacağını anlayana kadar; muhtemelen *Woori ve Woogi Şovu'nu* kastediyor olmalı.

"Onunla görüşmeyi düşünmez misiniz? Bu beni çok memnun ederdi."

İçimden bir ah çektim. Bir randevu daha ne fark eder ki?

Babam, "Sekreter Lee'den bilgilerini göndermesini isteyeceğim," diyor.

Hyemi, grup üyeleriyle ilk provasını bitirirken ben de Joah'ya vardım. XOXO'nun aksine, ASAP altı üyeli bir grup ve Hyemi en genç üye olarak katılmıştı. En gençten en yaşlıya doğru prova odasından çıktılar ve her biri cesaretlendirici sözler söyleyen dans hocasına selam verdiler. Hyemi yorgun görünüyordu, omuzları çökmüştü, ama beni görünce gözleri parladı. "Seonbae!"

"Hyemi-yah," dedim, diğer kızların geçmesine izin vermek için onu kenara çekerek, "On beş dakika sonra prova odasında buluşalım. Önce Sun Ye-eonni ile konuşmam gerekiyor."

Başını salladı, sonra diğerleriyle birlikte aceleyle banyoya doğru gitti.

ASAP'ın son üyesi ve lideri, kollarını kavuşturmuş bir şekilde kapı çerçevesine yaslanmış beni bekliyor. "Beni mi çağırdın?"

Sırıttım. "Kim Sun Ye." Joah dışında birlikte vakit geçirecek kadar yakın olmasak da, yıllar içinde arkadaş olduk. Benden sonra, Sun Ye Joah'da en uzun süredir bulunan stajyer. Ayrılma fırsatları oldu; en önemlisi, geçen sonbaharda Joah'ın en büyük rakibi KS Entertainment'tan gelen bir teklifti. Ona en yeni kız gruplarında "merkez" pozisyonunu teklif etmişlerdi, ancak reddetti; nedenini asla öğrenemedim. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Sun Ye başını salladı ve salonun sessiz bir köşesine geçtik.

"Durumu nasıl?" diye soruyorum.

Sun Ye'nin kimden bahsettiğimi sormasına gerek yok. "Beklenenden daha iyi," diyor Sun Ye sakin ve ölçülü bir sesle. Sun Ye, sadece yaşı nedeniyle değil (yirmi yaşında, en yaşlı üye) aynı zamanda aklı başında olduğu için de lider olarak doğru seçimdi. Annem bana bu pozisyonu teklif etmiş olsa da, Sun Ye her zaman bu rol için daha uygundu. "Çok hızlı öğreniyor. Hiç eğitim almamış olmasına şaşırdım."

“Peki ya diğer kızlar? Ona iyi davranıyorlar mı?”

Sun Ye, alaycı bir gülümsemeyle, "Min Sori onu koruduğu sürece, onu üzmeyi akıllarından bile geçirmezler," diyor.

Gözlerimi devirdim. "Bana doğruyu söyleyebilirsin."

Düşünceli bir şekilde duraksıyor. "Normal şeyler işte. Altı kız uzun süreler boyunca yüksek baskı altında bir ortamda bir arada? Bol bol tartışma. Biraz saç çekme. Şaka yapıyorum." Sonra gülüyor.

Hyemi, babasının bu işe nasıl karıştığını diğer üyelere anlatmamış olmalı. Gerçi şimdi düşününce, muhtemelen işin boyutunu bile bilmiyor. Bu da demek oluyor ki, bunu sadece üyelerden (ki ona karşı kin besleyebilirler) değil, aynı zamanda gruptaki yerini hak etmediği için özgüvensiz hissedebilecek Hyemi'den de gizli tutmam gerekecek.

Sun Ye, "O da inanılmaz bir rapçi," diyor. "Joah'ın onu son dakikada kadrosuna katmasının nedenini anlıyorum. Keşfedilmeyi bekleyen cevherimiz."

Bunu duymak rahatlatıcı. "Teşekkür ederim. Onun için endişelendiğinizi bilmek beni rahatlattı."

“Biliyorum. Çok büyük bir baskı. Bir gecede neredeyse beş tane küçük kız kardeşim oldu.”

Sun Ye, uzun zamandır bu durumu yaşıyormuş gibi konuşuyor ama gözlerinde bir parıltı var. "Senin adına çok mutluyum," diyorum. Bu, Sun Ye için büyük bir an. On yıl stajyerlikten sonra nihayet çıkış yapıyor.

"Teşekkürler, Sori." Yüz ifadesi yumuşadı.

Spor kıyafetlerimi giyip Hyemi'nin antrenman odasının zemininde esneme hareketleri yaptığı yere katıldım.

“Sun Ye bana antrenmanların iyi geçtiğini söyledi,” diyorum, bacaklarımı uzatıp ayak parmaklarıma doğru uzanırken.

“Sun Ye-eonni çok nazik,” diyor Hyemi. Daha önce olduğu gibi, ne kadar yorgun göründüğünü fark ediyorum. Sadece fiziksel olarak değil. Eğer programını doğru hatırlıyorsam, önceki gece eğlence programı

çekimlerinden geç döndükten sonra bu sabah saat beşte kalkıp prova yapmıştı.

“Koreografiyi gözden geçirmemiz gerektiğini biliyorum, ama biraz ara verebiliriz.”

Hyemi başını salladı. "Önümüzdeki iki hafta boyunca çok çalışıp, sonrasında uyumak benim için sorun değil."

Henüz çok uzun süredir stajyer olmasa da, kesinlikle bir stajyer gibi konuşuyor.

Daha sonra ona yavaş yavaş ilerlemesinin daha iyi olacağını ve sahneye çıktıktan sonra işlerin *daha da* zorlaşacağını söylemem gerekecek, ama şimdilik bu inancına biraz daha tutunmasına izin vereceğim.

“Pekala,” dedim ayağa kalkıp odanın kenarına doğru ilerleyerek müziği açtım. “Bana adımları anlatın.”

Dans *zor* , ama neyse ki Hyemi çoğunlukla arkada veya yan tarafta konumlanıyor, sadece repliklerini söylerken öne geliyor. İlkokul ve ortaokul boyunca Toronto'da bir dans stüdyosuna gittiği için *biraz* resmi eğitim almış. Onunla birlikte adımlar atarken, ona ipuçları ve düzeltmeler sunuyorum.

Saatler sonra, koreografiyi o kadar çok kez tekrarladık ki ben bile ezberledim. Dansı hala çok daha incelik gerektiriyor ve canlı bir sahnede kusursuz bir şekilde sergileyebilmesi için zaman ayırıp pratik yapması gerekecek, ancak başladığımız zamana göre önemli ölçüde gelişme gösterdi.

Stüdyodan ayrılmak için eşyalarımızı toplarken, "Bölümde nasıl görüneceğim konusunda endişeliyim," diyor.

" *Catch Me If You Can'in* o bölümü mü?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Tam olarak kendim gibi davranmadığımı hissettim. Utanmak istemediğim için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım, ama sanırım biraz soğuk ve mesafeli görünmüş olabilirim."

Sözlerini düşünüyorum: “Kendinizin tamamını insanlara göstermek zorunda değilsiniz. Hatta kendinizin bir kısmını sadece kendinize *saklamalısınız* .”

"Böyle mi yapıyorsun Seonbae? İmajın çok göz alıcı, ama gerçekte de çok göz alıcısın."

"Aslında değilim."

"Ama öylesin," diye ısrar ediyor.

“Kendime güvenim düşük ve kötü niyetli olabiliyorum. Ayrıca sinirlenip kızabiliyorum.” Bu sabah Nathaniel'in bana haber vermeden gitmesini düşünüyorum. “Belki bir gün bu yanlarımı yabancılara göstermekte rahat hissederim, ama şu anda bunu gizli tutmak ve sadece göz alıcı tarafımı göstermek istiyorum.”

"Umarım bir gün senin tüm yönlerini görebilirim, Seonbae," diyor gülümseyerek ve ben de gülüyorum.

Mahallemde otobüsten indiğimde saat dörttü, güneş batıdaki dağların üzerinden batıyordu. Bir an orada öylece durdum, serin gece havasını içime çektim.

Sokak sessiz, arada bir araba ağır ağır geçiyor. Yaşlı bir çift köpeklerini mahallede gezdiriyor.

Evime doğru tepeden dümdüz çıkmak yerine, köşedeki bakkala yöneldim. Yaklaştığımda kapı açıldı ve bir çocuk dışarı çıktı.

Nathaniel.

OceanofPDF.com

On yedi

Bakkalın önündeki plastik masalardan birinde Nathaniel'i bekliyorum. Birkaç saniye sonra kapı zili çalıyor ve Nathaniel elinde iki içecekle tekrar ortaya çıkıyor. Karşımdaki koltuğa oturmadan önce önüme bir cam şişe üzüm suyu koyuyor. Uzun parmaklarıyla içeceğinin teneke kapağını dikkatlice açıyor.

Üzerinde eşofman ve sweatshirt var, yumuşak saçları kulaklarının etrafına kıvrılıyor. Masanın üzerindeki telefonunda Youngmin'den bir mesaj beliriyor ama eline almıyor. Ne işi var burada, benim mahallemde, üstelik de benim bakkalımda?

Bu sabah tek kelime etmeden gittiğinde teklifime cevabını verdiğini sanmıştım, şimdi burada olduğuna göre günün tüm duyguları geri geliyor. Benden kaçındığını düşündüğüm için duyduğum utanç, gideceğini söylemediği için duyduğum sinir ve gittiği için duyduğum hayal kırıklığı.

"Bu sabah neden ayrıldınız?" diye soruyorum.

Gözleri gözlerime kaydı, kaşı hafifçe kalktı. "Bir toplantım vardı, bu yüzden kıyafetlerimi değiştirmek için daireme geri döndüm."

Bir toplantı mı? Kaşlarımı çatıyorum. "Ama neden hiçbir şey söylemedin?"

"Hâlâ uyuyordun. Seni uyandırmak istemedim. Özür dilerim, sorun ne?"

Başımı sallıyorum. "Hiçbir şey. Her şey yolunda. Sadece—" Ellerimle cam şişeyi kavrıyorum. "Birlikte kahvaltı yapacağımızı düşünmüştüm."

Söylediğimde kelimeler çok saçma geliyor. Sadece *kahvaltı* işte. Ama onunla paylaşmayı dört gözle bekliyordum. En azından bu konuda dürüst olabilirim.

Ellerim şişeyi daha sıkı kavradı.

Ona bakamıyorum. Herhalde arkadaşlık özlemi çektiğimi, basit bir *yemek* yüzünden üzüleceğimi düşünüyor. Kocaman malikanesinde yalnız bir zengin kız.

Nathaniel öne eğilip, sıkıca kenetlenmiş ellerimin arasından şişeyi çekiyor. Sonra elini benimkine kaydırıyor, böylece ben onun eline tutunuyorum. Elinin elimde olmasının verdiği his beni çok etkiliyor.

"Catch Me If You Can" şarkısının kayıtları sırasında el ele tutuştuğumuz anlar olmuştu, ama böyle değil. Elleri hatırladığımdan daha pürüzsüz. İşaret parmağımı kaydırıyorum.

Parmaklarını tırnaklarının uzunluğu boyunca gezdirirken, tırnaklarını kısaltmış olduğunu fark etti.

“Özür dilerim,” diyor bir an duraksadıktan sonra. “Gideceğimi sana söylemeliydim. Sana mesaj atacaktım ama sonra dikkatim dağıldı. Bir dahaki sefere, bir yere gitmem gerekiyorsa sana mutlaka haber vereceğim.”

Bir dahaki sefere. Yukarı bakacağım.

Nathaniel derin bir nefes alıyor. "Bu sabahki toplantım KS Entertainment'taydı," diyor, "onların sanatçılarından biriyle yaptığım bir iş birliği için. XOXO'nun ara verdiği dönemde Amerika'ya geri dönmek istememin sebebi de buydu, gerçi ailem rica etmişti."

Titrek bir şekilde gülüyor ve onun... gergin olduğunu anlıyorum. Bir iş birliği büyük bir olay ve onun için yeni bir deneyim, çünkü şimdiye kadar XOXO dışında hiçbir solo projeye girişmemişti. "Sözleşmemde Joah dışındaki sanatçılarla yapımcı olarak çalışamayacağıma dair hiçbir şey yok, ki yapacağım da bu."

“Dürüst olmak gerekirse…”—elimi bırakıp ensesini ovuşturmaya başladı—“KS ile dairem arasında dedikodu çıkarmadan nasıl gidip geleceğim konusunda biraz endişeliydim, çünkü iş birliğimizi yayınlanana kadar gizli tutmak istiyoruz. Burada otururken kimse bana ikinci bir bakış bile atmadı. Bu mahalle çok ıssız ve burada yaşayanların çoğu özel hayatına önem veren insanlar gibi görünüyor. Magazin muhabirlerinin etrafta olmasını istemezler. Biri beni tanısa bile, konumumu veya başka bir şeyi paylaşacağını sanmıyorum.”

Dudaklarını ısırıyor ve ben de hareketini takip ediyorum. Onu bu kadar özgüvensiz görmek çok nadir olduğu için göğsüm sıkışıyor. Emin olmadığı ama önemsediği bu yeni projeyi bana emanet ediyor. Onun güvenini kıymetlendirmek, bu kadar değerli bir şeye layık olduğumu kanıtlamak istiyorum.

Elimi uzattım, bu sefer onun elini örttüm. "Bunu dört gözle bekliyorum," dedim, sahip olduğum tüm samimiyetle.

Nathaniel, elinin üzerinde duran elime bakıyor. "Dün gece bana sordun ve fikrini değiştirmiş olabilirsin, ama..."

Bakışlarını yukarı kaldırdı. "Sori, ara vermem bitene kadar seninle kalabilir miyim?"

Bunu sormasının hiçbir sebebi yok, çünkü onu zaten davet ettim, ama yine de neden sorduğunu anlıyorum.

Bana geri çekilme şansı veriyor.

Belki de yapmalıyım. Tekrar konuşmaya başladığımızdan beri çok duygusalım, özellikle birlikte yaşarken durum daha da kötüleşecek. Ama önemli değil, çünkü...

Onun kalmasını *istiyorum* .

"Evet."

Nathaniel'in gülümsemesi utangaç bir hal alıyor ve ben de sebepsiz yere kızarıp sandalyede kıpırdanıyorum.

"Yukarı çıkmalı mıyız?" diye soruyor.

İhtiyaç sahibi.

Elimden bırakıp boş şişeleri alarak geri dönüşüm için markete girdi. Dışarı çıktığında sırt çantamı alıp omzuna attı.

Evime doğru yokuşu çıkarken, göz ucuyla ona gizlice bakıyorum.

Şimdi anlıyorum ki, bir toplantı yüzünden ayrılmıştı, benim ona karşı hala hislerim olduğunu düşündüğü için değil. Bunu düşünmezdi çünkü karaoke salonunda ona hislerimin olmadığını söylemiştim. Dört ablasıyla büyümüş olmanın bir sonucu mu bilmiyorum ama her zaman mükemmel bir dinleyici olmuştur.

Tıpkı önceki akşam olduğu gibi—ya da sanırım bu sabahın başlarında olduğu gibi—Nathaniel, aydınlatılmış patikadan ön kapıma kadar beni takip ediyor. Yaklaştığımızda verandadaki ışık yanıp sönüyor. Işığın altında durarak, "Önce birkaç temel kural belirlememiz gerek," diyorum.

Başını salladı. "Pekala."

“Elimizden geldiğince dikkatli olalım. Eğer aynı yerde bulunursak, birlikte ayrılmamaya özen gösterelim.”

“Mantıklı.”

“Annem senin benimle kaldığını bilmemeli. Bunun ona ulaşma ihtimalini en aza indirmek için, bunu olabildiğince çok kişiden saklamaya çalışmalıyız. Nadine zaten biliyor.”

“Peki ya Jaewoo ve Jenny?”

Dudaklarımı ısırdım. Jenny'den bir şey saklamak fikri hoşuma gitmiyor, ya da Nathaniel'den en yakın arkadaşı Jaewoo'dan bir sır saklamasını istemek zorunda kalmak da hoşuma gitmiyor.

“Biliyor musun?” Nathaniel başını salladı. “Boş ver. Onlara söylersek, Gi Taek'e, Sun'a ve diğerlerine de söylemek zorunda kalacağız. Bunu kendimize saklamamız daha iyi.”

Başımı salladım, onun da bunu benim kadar ciddiye almasına minnettardım. "Eğer herhangi bir anda ikimizden biri fikrini değiştirirse, bu anlaşmayı sorgusuz sualsiz sonlandırırız. Ve her zaman gömlek giymen gerekecek."

"Ne?" diye kaşlarını çattı. "Bu neden bir kural?"

"Ya gecenin bir yarısı uyanmamız gerekirse?" diye soruyorum, haklı olarak. "Mesela, ya bir yangın çıkarsa?"

"Üzerime bir gömlek giyeceğim."

“Ama bu zaman alacak.”

“Bilmiyorum.” Nathaniel şüpheci bir ses tonuyla, “Bu kural aşırı gibi görünüyor.” dedi.

"Benim odama da girmene izin yok."

Nathaniel kaşını kaldırdı. "Neden olmasın?"

Şaşkınlıkla nefesim kesildi. "Ne demek 'neden olmasın'?"

Omuz silkerek, "Sadece neden odanıza giremediğimi merak ediyorum. Siz benim odama gelebilirsiniz." dedi.

“Senin odan misafir odası, bu yüzden içinde kişisel eşya yok. Benim odam ise eşyalarımla dolu.”

Nathaniel, "Eğer bundan korkuyorsan, oyuncaklarından birini çalmayacağım," diye mırıldandı. "Tıpkı Bearemy Baggins'i çaldığın gibi değil."

“Bearemy’yi ben *çalmadım* ve korktuğum şey de bu değil.”

Nathaniel birden hareketsiz kalıyor ve hatamı anlıyorum. "Öyleyse neden korkuyorsun?" Kalbim hızla çarpıyor. "Sori, bu kurallar ne için?"

"Bunlar sadece... kurallar..."

Gözlerim onun gözlerine kaydı ve gözlerindeki ifade karşısında nefesim kesildi. "Benimle kurallar koymaya kalkışırken dikkatli olmalısın," dedi sesi ipek gibi yumuşaktı. "Biliyorsun ki ben kuralları çiğnemek için yaşıyorum."

İkimiz de kıpırdamıyoruz, ama nedense o bana daha yakın.

Onun uzun ve inanılmaz derecede kalın kirpiklerinin her birini sayabilirim.

Yavaşça elini kaldırdı, parmakları hafifçe elmacık kemiklerimin kıvrımına dokundu, sonra yüzümün yanından aşağı doğru kayarak boynumun arkasına geçti.

Dudaklarım aralanırken titriyorum.

“Min Sori?” Ön kapı ardına kadar açılır ve Nathaniel’in eli düşer. “Ne *yapıyorsun* ?”

OceanofPDF.com

On sekiz

Ajumma elinde bir spatula ile kapı aralığında duruyor. "Neden öylece duruyorsunuz? İçeri gelin!" Kapıyı geriye doğru iterek içeri girmemizi işaret ediyor.

“Ajumma.” Derin bir nefes alıyorum. “Bu—”

“Nathaniel Lee! XOXO hayranıyım ama *sen* benim favorimsin.”

Ona şaşkınlıkla bakıyorum.

“İlk aşkıma benziyorsun. Ya da belki de gençken sevmiş olabileceğim birine benziyorsun. Ne dersin Sori-yah? Birinin ilk aşkına benzemiyor mu?”

Dışarıda *neredeyse* yaşananlar yüzünden kalbim zaten hızla çarpıyor. "İlk aşklar boşuna böyle adlandırılmıyor," diyorum, o andan kendimi uzaklaştırmak isteyerek. "Çünkü "Bundan sonra ikinci, üçüncü ve dördüncü aşklar da var."

Nathaniel'e göz ucuyla baktığımda beni izlediğini fark ettim. Bakışları benden ayrılmasa da, Ajumma'ya "Tekrar aşık olabilirsin," dedi. "İkinci, üçüncü ve dördüncü aşkın olmama izin ver." Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı.

"Saçmalama." Ajumma elini havada salladı. "Yedincim olacaksın."

"Ajumma," dedim, ayakkabılarımı çıkarıp onu kenara doğru işaret ederek.

Nathaniel antrede spor ayakkabılarını çıkarırken, ona sadece XOXO'nun ara verdiği birkaç hafta boyunca kalacağını ve bunun annemden gizli tutulması gerektiğini açıklıyorum.

“Çünkü anlamazdı.” En zor kısım bu olacak, Ajumma'yı anneme yalan söylemeye ikna etmek, çünkü o her zaman anneme karşı son derece sadık olmuştur.

“Ah evet,” diyor Ajumma, başını şiddetle sallayarak. “Annen bu konuda mantıksız olabiliyor. Bence bilmemesi en iyisi.” Gözlerime bakıyor ve

abartılı bir şekilde göz kırpıyor.

Bu gece ikinci kez ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Ajumma, ben... yani Nathaniel ve ben..."

“Evet, evet, elbette.” Beni yemek odasına davet etti. “Açıklama yapmana gerek yok. Sadece seni desteklediğimi bil. Savaşmaya devam!”

“Ajumma!” Ama o çoktan lobiden aceleyle çıkmaya başlamıştı bile.

"Bu da neydi şimdi?" diye sordu Nathaniel arkamdan ve ben irkildim.

“Hiçbir şey. Hadi, yemek yiyelim.”

Uzun yemek masasında, Ajumma benimkinin yanına Nathaniel için ikinci bir servis takımı koyuyor. Sonra, bir yemek programındaki şef gibi, her yemeğin üzerindeki kapakları büyük bir gösterişle açıyor.

Nathaniel, Ajumma'nın ilk aşkına olan bariz benzerliğiyle onu zaten etkilememiş olsa bile, yemeğin sonunda önüne konulan her şeyi, iki porsiyon pilav da dahil olmak üzere, iştahla yiyerek bunu başarmıştır.

Sonrasında Ajumma, Nathaniel'in yukarı kata yerleşebilmesi için bizi yemek odasından çıkardı.

İkinci kata çıkarken, "Havuzu açmak için henüz çok erken olabilir," diyorum, "ama spor salonunda kullanabileceğiniz egzersiz ekipmanları var. Kapının şifresi 450928*."

Nathaniel yavaşça, "Son dört rakam doğum tarihiniz," diyor, "ama ilk iki rakam ne?"

“Bağımsızlığımızı kazandığımız yıl.” Cevap vermeyince, yüzündeki tuhaf ifadeye baktım. “Ne?”

"Bunu 'bağımsızlığımız' olarak ifade ettiniz."

“Elbette, yaptım.” Gözlerimi deviriyorum. “Amerikalısın ama aynı zamanda Korelisin.” Bunu kesin bir dille söylüyorum.

Bir sonraki bakışımda yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

Kapısının önünde durdum. “Evin her yerine gidebilirsin. Annemin odası hariç. Bir aydan fazla süredir eve gelmedi ve yakın zamanda da geleceğini sanmıyorum.” Zaten çok meşguldü ve bu önümüzdeki haftalarda da değişmeyecek.

Nathaniel koridora doğru bir bakış attı, sonra bakışlarını bana çevirdi. Ajumma bizi bölmeden önce evin dışında olanlar hakkında konuşacak mıyız acaba? Bir an beni öpeceğini sandım.

Bu düşünce bile beni biraz paniğe sürüklüyor. Eğer bu olursa, her şey duracak.

Nathaniel yatak odasının kapısını açarken, "Sabah görüşürüz," dedi.

Sözleri beni derinden rahatlattı ve kalbim sıcaklıkla doldu. Sanki birer vaat gibiydiler.

“Ah, bir de son bir şey.” Arkasını dönüyor. “Kurallarınızdan birinde ufak bir kusur buldum.”

Gözlerimi kısıyorum, çok geçmeden akıl almaz bir şey söyleyeceğini hissediyorum.

"Üzerimde tişörtle uyuma kuralı." Sırıttı. "Kuralları çiğnersem nasıl anlayacaksın?"

Kendinden oldukça memnun bir şekilde odasına doğru yürüdü.

Ertesi sabah, aniden uyandım. Dün yaşananlar aklımda tazeyken, yataktan fırladım. Bir Pikachu uçup kapıya çarptı, ben de yavaşça kapıyı açıp başımı içeri uzattım. Koridorun karşısında, Nathaniel'in kapısı açıktı . Bir sandalyenin arkasında asılı duran, önceki geceden kalma kapüşonlu kazağını görünce midem bulandı. *Hala buradaydı* , sadece... uyanıktı. Hep erken kalkan biri miydi acaba?

Hızlıca dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadım, sonra pijamalarımı çıkarıp eşofmanlarımı giydim, saçlarımı arkaya toplayıp bir toka ile tutturdum. Merdivenlerden aceleyle indim, Nathaniel'i yemek masasında otururken görünce birden durdum. Beyaz bir gömleğin üzerine fermuarlı bir kapüşonlu giymişti, saçları uykudan dağılmıştı. Bir bacağını sandalyeye çekmiş, dirseğini dizine dayamış, dizüstü bilgisayarının ekranına konsantre bir şekilde bakıyordu. Kulaklıklar kulaklarını örtüyordu, ama benim geldiğimde kısa bir an başını kaldırıp el salladıktan sonra tekrar dikkatini ekrana verdi.

New York'ta bir kursa katıldığını söylediğini hatırlıyorum. Merakla masanın etrafında dolaştım. Ortaya doğru, sırtı mutfağa dönük oturuyordu. Gözlerim ekrana takıldı, ancak konuşmacı vurgulanmış olsa da ekranın düzinelerce parçaya bölünmüş olduğunu gördüm. Hemen yana doğru sıçradım, neredeyse ev terliklerime takılıp düşüyordum.

Nathaniel gülerek kulaklıklarını boynuna doğru kaydırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Kameraların karşısına çıkmak istemiyorum." Sesimi fısıltıya indiriyorum.

“Kapalı,” diyor eğlenerek, “ve sesim kapalı.” Yanıma gelip kolumdan çekerek beni yanına getiriyor. “Bu benim profesörüm,” diyor, orta yaşlı beyaz bir kadının gösterildiği spot ışığıyla aydınlatılmış kutuyu işaret

ederek. “Ve bunlar da sınıf arkadaşlarım.” Bir simgeye tıklıyor ve daha fazla kutu beliriyor, ancak çoğunun kamerası kapalı, tıpkı Nathaniel'inki gibi.

Kutunun en alt köşesinde “Nathaniel Lee” yazıyor. “Gerçek adınızı mı kullanıyorsunuz?” diye soruyorum.

“Neden olmasın? Muhtemelen düzinelerce Nathaniel Lee vardır.”

Kulaklıklarını tamamen çıkarıyor. Masadan boş bardağını alıp sandalyesini geriye itiyor ve ayağa kalkıyor.

"Dikkat etmen gerekmiyor mu?" diye sordum, onu mutfağa kadar takip ederken.

“Son dersten bazı noktaları tekrar ediyor.” Bardağını kahve makinesinin bardak tepsisine koyuyor. Annemin gitmeden önce aldığı yeni bir model. “Dün gece nasıl uyudun?”

Gece birkaç kez uyandığımı, sabah onun gitmiş olacağından endişelendiğimi ona söylemek istemiyorum. "İyi uyudum."

Cevabıma kaşını kaldırarak karşılık verdi ama bana soru sormadı.

"Umarım bunu kullanmamda bir sakınca yoktur." Makineye başıyla işaret etti.

“Dün gece kullanabileceğinizi söyledim. Ama kimse kullanmıyor.” Annem bir keresinde kullanmıştı, ama sonra ofisi için daha yeni bir model satın almıştı.

Renkli kapsüllerin bulunduğu çekmeceyi açıyor. "Benim için bir aroma seçmek ister misin?"

"Evet."

Bir kapsül seçip havaya kaldırıyorum.

"Pink, bunu tahmin etmeliydim."

Makinenin üzerindeki bir düğmeye basıyor ve kapağı açıyor. Ben de kapsülü yerine yerleştiriyorum, ardından demleme işlemine başlamak için düğmeye basıyorum.

Nathaniel tezgâha yaslandı. "Ajumma daha önce buradaydı ama bahçeye çıktı. Sanırım öyle dedi. Bana kahvaltı isteyip istemediğimi sordu ama ben de seni bekleyeceğimi söyledim."

“Memnun oldum. Birlikte kahvaltı yapmak istiyordum.”

Evimde olduğum için mi bilmiyorum ama ona ve kendime karşı normalden daha dürüst davranıyorum. Yanaklarım kızarıyor. Eğlenmiş bir ifade görmeyi bekleyerek yukarı bakıyorum ama o başka yöne bakıyor, kendi yanakları da kıpkırmızı olmuş.

"Gün içinde ikimiz de meşgul olacağız," diyor, "ama kahvaltıyı ve akşam yemeğini birlikte yemeye çalışalım."

"Tamam aşkım."

Kahvesi demlenmeyi bitiriyor ve biz de yemek odasına geri dönüyoruz.

“Derse geri dönmem gerek…”

"Benim için endişelenmeyin," dedim hızla.

O koltuğuna geri yaslanırken, ben de yukarı, yatak odama çıkıp masamın çekmecelerinden kırtasiye malzemelerimi topladım. Aşağı inip tam karşısındaki koltuğa oturdum ve malzemelerimi yerleştirdim. Başkaları meditasyonda veya egzersizde teselli bulurken, ben estetik açıdan hoş kırtasiye malzemelerinde teselli buluyorum. *We Bare Bears* yapışkanlı not defterlerimi ve çok renkli jel kalemlerimi masaya koyarken gülümsediğini gördüm ama hiçbir şey söylemedi, dikkati tekrar derse döndü.

Bir not defteri seçip kalemimin kapağını açıyorum ama bakışlarım sürekli Nathaniel'e kayıyor. Onun konsantre olma şekli çok... çekici. Kendine ait bir not defteri var—çok sade siyah bir defter—ve sade siyah kalemiyle İngilizce, *el yazısıyla* notlar alıyor; el yazısı şaşırtıcı derecede düzgün.

Başını kaldırıp baktı, bakışlarında bir soru vardı. Ben de hızla başımı eğdim.

Görevime odaklanmaya çalışıyorum. Sekreter Park, Hyemi'nin programını gönderdi, ben de bir gece önce yazdırdım. Yapışkanlı not kağıtlarına notlar alıyorum ve Onları sayfaya yapıştırıyorum ve Hyemi'ye nasıl yardımcı olabileceğim konusunda fikirlerimi not alıyorum. O, diğerleriyle birlikte en kısa sürede yurda taşınıyor. Yarın üyelerle bir araya gelecek. Sadece babasıyla yaşamaktan, beş kızla aynı yaşam alanını paylaşmaya geçmek büyük bir değişiklik olacak. Koreografisi üzerinde çalışmanın yanı sıra, zihinsel ve duygusal olarak iyi durumda olduğundan emin olmak isteyeceğim.

Nathaniel ve ben kendi işlerimizle meşgul olurken yarım saat geçti ve göz göze geldiğimiz anlar dışında birbirimizle etkileşim kurmasak da, uzun zamandır yaşadığım en güzel sabahlardan biriydi.

Ajumma bahçeden döndü ve üçümüz birlikte kahvaltı yaptık; Nathaniel, Ajumma'yı oturup böğürtlen reçelli bir dilim tost yemeye ikna etti.

Sonrasında beni, marketin hemen ilerisindeki otobüs durağına kadar götürdü. Omuzundan indirdiği spor çantamı bana uzattı. KS onu almak için bir araba göndermeyecekmiş. Bana mahalledeki komşularımdan birinin adresini

verdi. KS'dekiler onun gerçekte nerede yaşadığını bilmiyorlar, bu yüzden soru sormayacaklar, umursamayacaklar da, çünkü idollerin özel hayatlarını korumaya alışkınlar.

“Telefonum yanımda olmayacak,” diyor Nathaniel. Eşofmanını çıkarıp siyah bir tişört giymiş. “KS, video çekebilen cihazlar konusunda çok katı ve el konulmasındansa onu burada bırakmayı tercih ederim. Ama bu gece eve döneceğim.”

Otobüs durağa yanaşırken, "Tamam," dedim. "Bana haber verdiğiniz için teşekkürler."

Otobüse binerken bana el sallayarak veda ediyor. Kartımı şoförün yanındaki elektronik okuyucuya okutuyorum, sonra da ona el sallayabilmek için aceleyle pencere kenarındaki bir koltuğa oturuyorum.

Ben geldiğimde ASAP üyeleri zaten beş saattir prova yapıyorlardı ve yalnız değillerdi.

“Eomeoni,” dedim, annemi duvara yaslanmış görünce şaşırmıştım. Joah’ın CEO’su olmasına rağmen, prova odalarına nadiren gelir. Gözlerinin altındaki koyu halkaları görünce göğsüm sıkıştı. Onu gördüğümden beri sadece birkaç gün geçti ama daha da kötüleşmişlerdi. Nathaniel’e tatilinin geri kalanında kalabileceğini söylemiştim ama annemin dinlenmeye ihtiyacı varsa, eve gelmesini tercih ederim.

“Sori-yah, sen misin?” Kırklı yaşlarında, dalgalı saçlı bir kadın annemin arkasından başını uzattı. Onu hemen tanıdım—Ryu Jin-rang, sektörün en yetenekli yaratıcı yönetmenlerinden biri.

XOXO'nun yanı sıra 95D gibi diğer popüler erkek gruplarının da arkasındaki isim oydu. Eğer ASAP'ı da üstlenirse, bu onun ilk kız grubu olacak ve ününü göz önünde bulundurursak, onları erkek grupları kadar büyük, hatta daha da *büyük* yapmaya kararlı olacaktır.

Hem Yönetmen Ryu'ya hem de anneme saygılarımı sunuyorum.

Yönetmen Ryu, "Min Hee-yah," diye gayriresmi bir şekilde soruyor—sektörde güçlü bir figür olabilir ama aynı zamanda annemin de yakın bir arkadaşı—"kızınız her zaman bu kadar güzel miydi?"

“Beni daha birkaç ay önce, babamın golf sahasındaki yardım etkinliğinde görmüştünüz, hatırlıyor musunuz?” diyorum.

“Ah, evet.” Anneme baktı, sonra da tavana. Annemin yakın arkadaşı olarak, babam hakkında da güçlü görüşleri var. “Annen bana Woo Hyemi'ye

yardım edenin sen olduğunu söyledi," diyor. "Ona destek verdiğini bilmek bana daha fazla güven veriyor."

Dikkatimizi, hafta sonu yapılacak müzik videosu çekimi için koreografla birlikte çalışan üyelere çeviriyoruz. Altı üyeden oluşan grubun ekran süreleri değişkenlik gösterecek; Hyemi, en az repliğe sahip olduğu için (iki dakika kırk sekiz saniyelik şarkının toplam dokuz saniyesi) en az süreye sahip olacak. Ancak daha az repliği ve grubun en arkasında yer almasına rağmen, diğerlerinden daha fazla hata yaptığı açıkça görülüyor. Hyemi o kadar büyük bir hata yapıyor ki tüm grup koreografiyi durdurmak zorunda kalıyor ve üyelerden ikisi Hyemi'ye hayal kırıklığı dolu bakışlar atıyor.

Yönetmen Ryu dikkatimi dağıtarak, "Bu konsept hakkında ne düşünüyorsun, Sori?" diye sordu.

Bakışlarımı Hyemi'den ayırıp sorusunu düşünmeye başladım. Sekreter Park'ın gönderdiği belgeye göre, ASAP'ın çıkış albümünün konsepti, Kore toplumunda geleneksel olarak erkeklerin egemen olduğu iş yerlerine genç kadınların girmesi üzerine kurulu. Albümün çıkış şarkısı "Wake Up", romantik sözlere sahip neşeli bir pop melodisi, ama bu konunun dışında.

"Çok beğendim," diyorum. "İnsana güç veriyor ve iyi bir mesaj iletiyor."

Yönetmen Ryu başını salladı. "Her üyenin bireysel olarak öne çıkmasını istedim, bu yüzden ekibimle birlikte kızlara ilgi alanlarını sorduk, böylece her birinin hikayesini oluşturabildik; ister sportif olsunlar, ister eğlenceyi sevenler, isterse de 4 boyutlu bir kişiliğe sahip olsunlar. Doğalarına olabildiğince sadık kalmak istiyoruz. Yaptığınız işten zevk aldığınızda, bu neşe müzikte ve performanslarda ifade bulur. Woo Hyemi henüz kişiliğinin veya ilgi alanlarının hangi yönlerine odaklanmak istediğini ifade etmedi, bu yüzden bunu keşfetmesine yardımcı olursanız çok faydalı olur. Şu anda, grubun en genç üyesi olması onu eşsiz kılıyor; bir grubun en genç üyesi her zaman hayran kitlesi tarafından çok değerlidir."

"Hyemi ile daha detaylı konuşacağım," dedim ve bunu o sabah hazırladığım zihnimdeki listeye ekledim.

"Hyemi yetenekli ama bu dünyaya yeni. Dream Music'ten dört kız iki yıldır bu hayal için çalışıyor, Sun Ye ise daha da uzun süredir. Hyemi'nin sadece koreografiyi öğrenmesi gerekmiyor, aynı zamanda uzun saatler süren provalara dayanacak gücü var mı? Zihinsel gücü var mı? Standartlarımız titiz ama bir nedeni var. Bu kızların sadece başarılı bir

kariyer değil, aynı zamanda sağlıklı ve uzun bir kariyer yapmalarını sağlamak istiyoruz. Bu zorlu yolda yürümeye hazır olup olmadığını belirlemek için kısa bir süreniz var.”

Annem sözümü kesiyor. "Müzik videosunun yönetmeniyle bir toplantımız var. Bizi mazur görür müsün, Sori?"

Odayı terk ederlerken, annemle henüz birlikte öğle yemeği planlamadığımızı fark ettim. Gittikçe daha da meşgul olacak, bu yüzden şimdi planlamam gerekiyor. Annem ve Müdür Ryu'nun peşinden odadan çıktım. Hemen kapının önünde değillerdi, bu yüzden koridora doğru yöneldim.

“Min Hee-yah.” Yönetmen Ryu’nun sesiyle sözüm kesildi. “Dinlenmen gerekiyor.”

“Şimdi duramam.” Koridorda duruyorlar, sesleri duyulmasın diye alçak sesle konuşuyorlar. “Her şey tehlikede iken duramam. Yurtdışındaki yatırımcılar Joah ile anlaşma imzalamaya çok yakınlar. CEO Woo yatırımını onayladığında nihayet rahat bir nefes alabileceğim—”

“Neden Milletvekili Min’den şirketteki hisselerini istemiyorsunuz? O size bunu borçlu, o *berbat* aileden çektiğiniz acılar için. Ve Sori’yi bu kadar iyi yetiştirdiğiniz için. Onunla harika bir iş çıkardınız.”

"İmkansız," diyor annem, anlayamadığım kelimeler mırıldanarak.

Annem şirketi ilk kurduğunda Joah'ın baş yatırımcısı olan babam, şirketin hisselerinin çoğunluğuna sahip. Aksi takdirde annem yıllar önce babamdan boşanmış olurdu. Ancak kamuoyunun gözünde babam, sevgi dolu bir eşi ve kızı olan bir aile babası; bir boşanma bu imajı onarılamaz bir şekilde zedeleyecektir. Şirketin dağılmasını engelleyen tek şey bu hisseler.

“Sori? Burada ne yapıyorsun?”

İrkilerek irkildim. Yönetmen Ryu kapı aralığında yalnız başına duruyordu.

“Annemi arıyordum. Ona bir şey sormak istiyordum…” Annemi arama nedenim, onun zamanını alan sayısız önemli sorumluluğun yanında çok küçük kalıyor. “Öğle yemeğine.”

“Ah, özür dilerim. O zaten toplantısına gitti. Ben de kalıp koreografla konuşmaya karar verdim. Belki onu arayabilirsiniz?” Bu oldukça mantıklı bir öneri gibi görünüyor, ancak annemle ben Sekreter Park dışında kimseyle iletişim kurmuyoruz.

"Şirket gerçekten bu kadar büyük bir sıkıntıda mı?" diye soruyorum, sesimin ne kadar kısık çıktığından nefret ederek.

Yönetmen Ryu'nun yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "Annenizi neredeyse yirmi yıldır tanıdığımı biliyor muydunuz? O bir idolken ben de yapım asistanıydım. İdol olma hayali erken sona erdiğinde, Joah onun yeni hayali oldu. Ve bunu gerçeğe dönüştürdüğü için onunla çok gurur duyuyorum. Çok çalıştı."

“ASAP’in çıkış konseptinin ilham kaynağı *annendi* . Bunu ona asla söylemeyeceğim. Öğrense dehşete düşerdi. Genç bir kadın, adeta bir yıkımın eşiğinde.” "En üst düzey CEO'ların çoğunun, hatta neredeyse tamamının erkek olduğu bir sektöre mi girdi? Birçok genç kadına ilham veriyor; bana da ilham veriyor."

“Ve ben,” diye fısıldıyorum. Son yıllarda işi onu daha çok evden uzaklaştırmış olsa da ve birlikte eskisi kadar vakit geçiremesek de, annemin Seo Min Hee olmasıyla her zaman gurur duydum.

“Joah'ın şu anda zorluklarla karşı karşıya olup olmaması önemli değil, bu senin endişelenmen gereken bir şey değil. Sen gençsin. Bırak yetişkinler endişelensin.”

Yönetmen Ryu beni yeterince tanımıyor, bu yüzden endişelenmeden *duramadığımı* bilmiyor.

“İtiraf etmeliyim ki, ASAP üyelerinin listesini aldığımda, adınızın listede olmadığını görünce şaşırdım. Ta ki anneniz bana kararınızı söyleyene kadar. Seninle gurur duyuyorum, Sori. Bir kariyer yolu seçen herkes sonuna kadar ulaşamaz, ancak artık size göre olmadığına karar verdikten sonra yolunuzu *değiştirmek* de bir o kadar zordur.”

Yönetmen Ryu'nun sözlerine başımı sallıyorum ama aslında onu gerçekten dinlemiyorum. Her şey Hyemi'nin başarılı çıkışına ve babasının yapacağı yatırıma bağlı. Annemin benim için vazgeçtiği idol olma hayalini gerçekleştiremem ama Joah'ın hayalini koruyabilirim.

Odaya döndüğümüzde, üyeler bire bir eğitimlerine devam etmek için ayrılmışlardı; birkaçı vokal koçuyla çalışmak için ayrılırken, diğerleri aynanın önünde pratik yapmak için geride kalmıştı. Hyemi'ye koreografinin tamamını baştan sona yaptırdım. Sonra tekrar yapmasını istedim. Ve tekrar. Ben eşofmanlarımı giyip diğer üyelerin bölümlerini dans ettim, böylece Hyemi her zaman nerede durması gerektiğini bilsin.

Diğerleri gittikten çok sonra bile prova yapmaya devam ediyoruz. Ve ancak bakım işçileri stüdyo ışıklarını kapattığında, onu gerekenden daha uzun süre tuttuğumu fark ediyorum.

"Özür dilerim, Hyemi-yah. Bugün seni çok yordum, değil mi?"

“Hayır, Seonbae.” Başını salladı, alnı terden parlıyordu. “Sana çok minnettarım. Çok çalışmak istiyorum. Sonuçta bu benim hayalim.”

Eve dönüş yolculuğunda otobüste günün ağırlığını ve yorgunluğunu hissediyorum. Bu his, Nathaniel'i marketin önündeki aynı masada beni beklerken görene kadar geçmiyor. Yanına oturuyorum ve birlikte eve doğru yokuşu çıkıyoruz.

OceanofPDF.com

On dokuz

Ertesi gün sabah antrenmanı için spor salonuna giderken hâlâ annemi ve Hyemi'yi düşünüyordum. Hyemi'nin çıkış yapmaya zamanında hazır olmasını sağlamak için verdiğim sözü tutacağım, ama yapabileceğim daha çok şey olmalı. Babamla hisseler konusunda görüşebilirim. Bunu neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum. Hisseleri öyle kolayca vermeyecek, ama belki annemde olduğu gibi onunla bir anlaşma yapabilirim.

Spor kıyafetlerimi giydim, spor sütyenimin ve taytımın üzerine kapüşonlu bir sweatshirt geçirdim ve evin arkasındaki spor salonuna doğru yöneldim. Vardığımda Ajumma çoktan oradaydı, sabit bisiklette oturmuş hafta sonu dizisi izliyordu.

Bu bana şunu hatırlattı. Sun'ın dizisinin ilk iki bölümü hafta sonu yayınlandı. Henüz izlemedim. Dizi yüksek reytinglerle başladı ve internet kullanıcıları dizinin senaryosunu ve Sun'ın oyunculuğunu övdü.

Yoga matımı boy aynasının önüne serip, her zamanki esneme hareketlerimi yapmaya başladım; kollarımı başımın üstüne kaldırdım ve bacaklarımı uzattım. Spor salonunun kapısı açıldı ve Nathaniel, eşofman altı ve bol, kolsuz bir atlet giymiş halde içeri girdi. Serbest ağırlıkların bulunduğu yere geçti; aynaya baktığımda, ağırlıklar tam görüş alanımdaydı.

Gözlerimi ondan ayırmamaya çalışıyorum ama imkansız. Vücudu bir sanat eseri; geniş, düz omuzları ve ince kasları var. Ben yer egzersizlerimi yaparken—mekik, plank ve lunge—o ip atlıyor, ağırlık kaldırıyor ve barfiks çekerek yerden kalkıyor. Yer egzersizlerimi bitirdiğimde yüzüm kızarmış ve ter içinde kalmıştım. Bir havlu ve su şişemi alıp, pencereye bakan ve aynaya bakmayan koşu bandına doğru yöneldim.

Kulaklıklarımı takıp telefonumu standa yerleştirerek Sun'ın dizisinin ilk bölümünü izlemeye başladım. Uyarlama, çılgınlığı ve romantizmiyle övgü toplayan orijinal internet romanına sadık kalmış ve ben o kadar kaptırmıştım ki kırk beş dakika uçup gitti.

Soğumaya başlarken kulaklıklarımı çıkarıp kutusuna koyuyorum.

“Sun’ın dizisini mi izliyordun?” Nathaniel’in sesi o kadar yakından geldi ki irkildim ve kemerime basarken dengemi kaybettim.

Beni yakalıyor, bir eli bileğimi kavrıyor, diğer eli ise sırtımın altına kayıyor.

Elini uzatıp durdur düğmesine basıyor ve altımdaki raylar duruyor.

Oda dönmeye devam ediyor ve dengemi yeniden sağlamak için hızla göz kırpıyorum.

Kolunu altımda sabit ve güvenli bir şekilde tutuyor. "İyi misin?" diye soruyor. O kadar yakın ki, yüzünün kenarından süzülen teri görebiliyorum. Hatırlıyorum da, Ajumma'nın sabit bisikletinin yanındaki ikinci koşu bandındaydı, ama o artık orada değil.

"Evet," dedim nefes nefese.

Koşu bandında koşmak için fermuarlı kapüşonlu kazağımı çıkardığım için üzerimde ne kadar az kıyafet olduğunun son derece farkındayım. Onun ağırlık kaldırma eldivenlerinin pürüzlü dokusu tenimde tüylerimi diken diken ediyor. Nefes nefese kalmışım, göğsüm inip kalkıyor ve bunun koşu bandında koşmaktan mı yoksa onun yakınlığından mı kaynaklandığını bilmiyorum, muhtemelen ikisi de. Gözleri aşağıya iniyor, sonra yavaşça tekrar gözlerime bakıyor. Elleri hafifçe sıkılaşıyor, gözleri nedense daha öncekinden daha karanlık.

Beni öpecek. Bu kötü. Yani, beni öpmesini *istiyorum* . Ama öpmemeli. Biz arkadaşız. Bundan *fazlası olamayız* . Sadece anneme verdiğim söz yüzünden değil, onun anlayamayacağı *nedenlerden* dolayı da.

Eğer öpüşürsek, vicdanen kalmasına izin verememem. Gitmesi gerekecek. Bu düşünce beni biraz umutsuz hissettiriyor. Henüz çok erken. Son birkaç gündür onunla olduğum kadar mutlu olduğum *bir zamanı aylardır* yaşamadım.

“Vay canına, Sori,” diyor Nathaniel ve neşeli olmaya çalışsa da sesi biraz titrek. “Bana aşık olduğunu bilmiyordum.”

Gülümsüyorum, kalbim bir şeyle dolup taşıyor... Minnettarlık mı? "Kendine engel olamıyorsun, değil mi?"

Beni ayaklarımın üzerine dikti. Su şişemi alıp kapağını açtı ve bana uzattı.

Derin bir yudum alıyorum, serin suyun ısınmış sistemimi temizlemesine izin veriyorum. *Bu* iyi. *Bu* işe yarayacak. İkimiz de havayı hafiflettiğimiz

sürece, *sınırı* aşmadığımız sürece, ilişkimizi yakın zamanda bitirmek için hiçbir neden yok.

Kahvaltının ardından Nathaniel beni otobüs durağına kadar götürdü. O Kansas'a gidiyordu, ben ise bugün yurda taşınan Hyemi'nin dairesinde Sekreter Park ile buluşmayı planlıyordum. Diğer üyeler geçen hafta taşınmıştı, ancak Hyemi hala Kanada'dan gelecek olan diğer eşyalarının gelmesini bekliyordu.

“ *Catch Me If You Can’in* bizim bölümümüz bu akşam yayınlanıyor,” diyor Nathaniel. Arkasından otobüs durağa doğru gürültüyle ilerliyor.

Bölümü birkaç gün önce çekmiş olsak da, sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor; o zamandan beri çok şey oldu.

"Bu akşam birlikte izleyelim mi?" diye soruyorum. Göğsümde sıcak bir his uyanıyor. Daha önce hiç eve gelmek için bu kadar istekli olmamıştım.

Nathaniel başını salladı. "Nadine'i davet etmeli miyim?"

“Evet, çok isterim.” Evimde kalacağını bilen tek kişi olduğu için, davet etmek için mükemmel bir misafir. Otobüse binerken ona, “Eve gelirken pizza alırım,” diyorum.

Hyemi'nin apartmanına giderken, Naver'da restoranlara göz attım ve favorilerimden birkaçını işaretledim. Vardığımda, Sekreter Park zaten oradaydı ve Hyemi'ye bavullarıyla yardım ediyordu.

"Yurt odasına taşınmak için heyecanlı mısın?" diye soruyorum Hyemi'ye, üç bavulunu minibüsün bagajına yüklemeyi bitirdikten sonra. Yurt, Joah'ın yeni binasının yakınında, Seul trafiğinde yaklaşık otuz dakikalık bir sürüş mesafesinde bulunuyor.

Hyemi hemen cevap vermeyince, baktığımda yüzünün pencereye dönük olduğunu görüyorum.

"Umarım herkesle iyi geçinirim," diyor sessizce.

Kalbim yumuşuyor. Çok gergin olmalı. İlk defa anne babasından uzakta yaşıyor.

“Seni yurtlara yerleştiriyor olsak da,” diye onu rahatlattım, “bu gece yine de kendi dairende kalacaksın.” Bu, Hyemi'nin babasının özel bir isteğiydi; kızının yoğun çıkış programına tamamen dalmadan önce onunla vakit geçirmek istiyordu.

Başını sallıyor, ancak bakışları hâlâ pencereden dışarıda.

Apartman binasına vardığımızda, her birimiz Hyemi'nin valizlerinden birini asansöre taşıdık ve beşinci katın düğmesine bastık. Dairenin kapısına

yaklaştığımızda içeriden bağırma sesleri geldi. Sekreter Park ile birbirimize baktık. O şifreyi girdi ve kapıyı açtı...

Kaos.

Sanki bir mağazanın giyim ve aksesuar reyonları odaya patlamış gibiydi; kıyafetlerin gelişigüzel yığınları mobilyaların çoğunu kaplıyordu, ayrıca çok sayıda askıda ceketler, elbiseler, etekler ve kapüşonlu sweatshirtler vardı. Girişteki ayakkabı düzenleyicilerine tıkıştırılmış devasa miktardaki ayakkabıdan bahsetmiyorum bile. Bu *benim* yaşam koşullarım olabilirdi. Düşüncesi bile beni ürpertiyor.

Biz içeri girerken ASAP üyelerinin hepsi ayağa kalkıp eğiliyor, ancak Sekreter Park onları onayladıktan sonra bireysel faaliyetlerine devam ediyorlar. Bağırışlar, büyük bir televizyonda video oyunu oynayan kızlardan geliyor. Tavşan kulaklı bir bornoz giymiş bir üye, bol pijamalı başka bir üyeyle bir çeşit tenis oyunu oynuyor, ikisi de kollarını havada pervasızca sallıyor. Ayaklarının dibinde tırnaklarını boyayan başka bir üyeye neredeyse basıyorlar. Çığlığı Sekreter Park'ı ürkütüyor. En genç ikinci üye olan Jiyoo, iki giysi yığını arasında kanepede kıvrılmış oturmuş, yüzü olan bir havuç gibi görünen bir şey örüyor.

Kirli değil, sadece çok dağınık. Ama belki de aceleci davranmamalıyım. Banyoyu görmedim.

Sun Ye en soldaki odadan çıkar ve Hyemi çığlık atar. Yüzünün tamamını kaplayan LED maske, ona pembe bir Demir Adam görünümü vermektedir.

“Ah, Hyemi-yah, buradasın,” diyor. Maskesini çıkarmıyor. “En büyük oda üç kişilik,” diyor mutfağın karşısındaki odayı işaret ederek. “Ama sen Jiyoo ile iki kişilik odadasın. Gel, sana göstereyim.” Banyonun karşısındaki, kendi odasının yanındaki odaya doğru ilerliyor.

“Ben… gidiyorum…” Sekreter Park mutfağa doğru yavaşça ilerliyor. Alnında ter mi var? “Bulaşıkları… yıka.”

Hyemi ve ben, Sun Ye'yi yangın tehlikelerinin etrafından dolaştırıp odaya kadar takip etmeyi başardık.

"Eşyalarımın her yere dağılmış olmasından dolayı özür dilerim," diyor Jiyoo, bizi içeriye kadar takip ettikten sonra. Hyemi'nin yatağından kıyafetlerini alıp kendi dağınık yatağına atmaya başlıyor. "Taşımanız gereken bir şey varsa, buraya atabilirsiniz."

Oda küçük ama iki kişi için oldukça geniş. Yatakların arasında, yan yana, doğal ışık alan bir pencereye bakan iki çalışma masası var. Hyemi ve

Jiyoo hâlâ okulda oldukları için muhtemelen biraz daha fazla alana sahipler.

Sun Ye, "Eğer biraz huzura veya sessizliğe ihtiyacınız olursa, lütfen odama gelin," diyor. Odada sadece o var.

Sun Ye cilt bakım rutinini tamamlamak için ayrıldıktan sonra, Hyemi ve ben eşyalarını yerleştirmeye başladık.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye soruyor Jiyoo, üzerimize eğilerek.

“Teşekkür ederim, Jiyoo-yah,” diyerek Hyemi’nin tuvalet çantasını ona uzattım. “Bunu banyoya koyabilir misin?”

Sanki ona canlı bir el bombası vermişim gibi görünen Jiyoo, cesurca başını sallayarak boş bir yer bulmak için banyoya doğru yöneldi. Hyemi'nin büyük üyelerden eşyalarını yerinden oynatmalarını istemeye çekinebileceğini düşündüm, ama Dream grubunun dört kızından bir süredir en genç üyesi olan Jiyoo, Hyemi için yer açmak konusunda daha rahat hissedecektir.

Bir saatten biraz fazla bir sürede valizlerinden ikisini açmayı başardık, sonbahar ve kış kıyafetleriyle dolu üçüncü valizini yatağının altına ittik ve odasının ona ait olan kısmını da düzenledik.

“Şanslısın Hyemi-yah,” diyor Jiyoo. “Ailem Gyeongju'da, bu yüzden tek başıma taşınmak zorunda kaldım. Sori-seonbae'nin sana yardım etmesi seni çok mutlu ediyor olmalı.” Jiyoo'nun yüzüne bakıyorum ama kıskançlıktan çok hüzünlü bir ifade takınıyor.

Hyemi usulca, "Çok minnettarım," diyor.

Eşyalarımızı yerleştirirken, Sekreter Park mutfağı temizledi ve kimçili acılı soğuk erişte yemeği pişirdi. Alçak bir tahta masa bulup, video oyunlarını kaldıran, hatta çamaşırların bir kısmını katlayıp süpüren diğer üyelerin yardımıyla yemeği masaya koydu. Oturma odasında, masanın etrafında yere oturarak yemeğimizin tadını çıkardık. Üyeler müzik videosu çekimi, kostümleri ve her üyenin hangi mesleği canlandırmak üzere seçildiği hakkında sohbet ediyorlardı. Hyemi'nin diğerleriyle pek etkileşim kurmadığını, erişte kasesini didiklediğini fark ettim.

ASAP'e katılmak için çok heyecanlıydı, acaba bir şey mi oldu diye merak ediyorum. Sun Ye bana kızlardan hiçbirinin ona zorluk çıkarmadığını söylemişti, ama belki de en büyükleri olarak, genç üyeler arasındaki bazı dinamikleri kaçırmış olabilir.

Babasının dairesine doğru giderken minibüse bindiğimizde konuyu açtım. "Hyemi, bir sorun mu var? Diğer kızlarla sessiz olduğunu fark ettim."

İlk başta cevap vereceğini sanmıyorum, omuzları öne doğru çökmüş, ama sonra kısık bir sesle, "Neden böyle hissettiğimi bilmiyorum. Herkes çok iyi. Sadece... çok daha uzun süredir birlikteler. Aralarında özel şakaları var, birbirleriyle rahatlar, şakalaşıyorlar ve gülüyorlar. Kendimi bir davetsiz misafir gibi, ait olmadığım, çok geç kaldığım gibi hissediyorum." dedi.

Sözleri bana çok dokundu. Lisedeyken *ben de* böyle hissediyordum; herkes çoktan arkadaş grubunu kurmuştu ve onlara katılma şansı hiç yokmuş gibiydi. Birincisi, onu kaçırmıştım.

“Ben de aynı şeyi hissettim,” diyorum ona. “Ortaokul ve lise yıllarımın çoğunda hiç arkadaşım *yoktu* . Bunu hep sınıf arkadaşlarıma bağlardım. Bazılarının benimle sadece ailemin kimliğinden dolayı arkadaş *olduklarına* inanmamda haksız olduğumu düşünmüyorum. Ama bir süre sonra, herkesi kendimden uzaklaştırdım, hatta arkadaş olabilecek insanları bile.” "Gerçek dosttuk. Ben de burnu havada, herkesten üstün olduğunu düşünen biri olarak tanındım." Uzun bir süre boyunca O zamanlar bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyordum çünkü beni hayal kırıklığından ve incinmeden koruyordu, ama tek yaptığı şey ne kadar yalnız olduğumu vurgulamak oldu. Öyleydim.

“Yeni bir oda arkadaşım olana kadar lise hayatım değişmemişti. Sonunda en iyi arkadaş olduk, ama başlangıçta düşmandık. Yanlışlıkla özel mektuplarımdan birini okudu ve ben de bunu kasten yaptığını sandım.”

Hyemi haklı olarak nefes nefese kaldı. Mektup, Nathaniel'in biz sevgiliyken bana gönderdiği bir kartpostaldı. Şöyle bitirmişti: *Başını dik tut, Şarkıkuşum. Kalbim her zaman seninle olacak. Öpücükler.* Okulda yaşanan bir olay yüzünden gözyaşları içinde onu aradıktan sonra, Los Angeles'tayken bana postayla göndermişti—bir Sınıf arkadaşlarımın birçoğu dolabımı sabun köpüğüyle doldurmuştu.

“Ama sonra Jenny hem ince hem de bazen aşırıya kaçan şekillerde benimle iletişime geçmeye devam etti. Eğer o tekrar tekrar *denemeseydi* , belki de arkadaş olamazdık. Şimdi, onsuz hayatımı hayal edemiyorum.”

Jenny'nin benden asla vazgeçmemesinin, arkadaş olmamızın ve Angela ile Gi Taek ile de arkadaş olmamın sebebi olduğunu fark edince gözlerimin arkası hafifçe kızardı.

Hyemi ile yaptığım bu konuşma, Jenny'ye ulaşmam gerektiğini hatırlattı; tıpkı onun daha önce sayısız kez bana ulaştığı gibi.

“Kendinizi çok fazla duvarla çevirmemeye çalışın.” İki yıl önceki kendime vereceğim tavsiyeyi veriyorum: “Başkalarının sizi kabul

etmeyeceğini düşünmek doğru değil. Onlara şans vermelisiniz, hem de birden fazla şans, ve kendiniz de denemeye devam etmelisiniz. Yoksa gerçek dostluklar kurma fırsatını kaçırabilirsiniz.”

Hyemi başını salladı. "Tamam, Seonbae. Ve... teşekkür ederim. Benimle paylaştığın için. *Şu an* diğer üyelerle eskisi kadar yakın olmasam bile, gelecekte yakınlaşma ihtimalimin olduğunu bilmek rahatlatıcı."

Hyemi'nin mahallesine yaklaşırken, cep telefonundan bir bildirim sesi geldi. Mesajı okumak için aşağıya baktı, yüzünde bir somurtma belirdi. "Babam bu akşam gelemeyecek," dedi. Sesinde hayal kırıklığı vardı.

“Yurda geri dönelim mi?” diye soruyorum. “Yoksa...” Birdenbire aklıma bir fikir geliyor.

“Evime gelmek ister misin? Birkaç arkadaşımla *‘Catch Me If You Can’* dizisinin bölümünü izlemeyi planlıyordum.”

Hyemi'nin yüzü birden aydınlandı. "Seonbae, buna bayılırdım!"

OceanofPDF.com

Yirmi

Sekreter Park arabayı geri çevirirken, telefonumu çıkarıp Nathaniel'e mesaj attım. **Hyemi'yi bölümü bizimle izlemek için eve getiriyorum.**

Yanıtı anında geldi. **Güzel. Sanırım Hyemi bu gece burada kalacak. Misafir odasını temizlemeli miyim?**

Bunu hiç düşünmemiştim ve hemen suçluluk hissettim. Onu kalmaya davet etmiştim, sonra da kovdum.

"Endişelenme ," diye mesaj attı Nathaniel, sanki aklımı okuyormuş gibi. **"Jaewoo Seul'de, dairede kalıyor, ben de onunla takılmaya giderim. Ciddi söylüyorum, önemli bir şey değil."**

Bir saniyelik bir karar veriyorum. **Onu davet ediyorum. Eğer sorarsa, Seul'de bulunan ve bölümü izleyen herkes için bir izleme partisi düzenlemek istediğimi söylüyorum.** Sun şu anda kırsalda, dizisinin çekimlerinde, Youngmin ise saha gezisinde. **Ayrıca misafir odasını temizlemenize gerek yok. Hyemi benimle odamda kalacak.**

Yani... Tek bir mesaj bloğu halinde gönderiyor.

Sonra bir diğeri onun altında beliriyor. **Hyemi senin odanı görebiliyor, ben göremiyorum mu?**

Kahkaha attım. Hem Sekreter Park hem de Hyemi bana baktılar.

“Şey, sadece...” Utanarak telefonumu işaret ettim. “Arkadaşım bir şey söyledi.”

Hyemi bana anlamlı bakışlar atıyor.

"Sekreter Park," diye seslendim ön koltuğa doğru. "Eve dönerken bir pizzacıya uğramanızda sakınca var mı?"

Evimin önünde durduğumuzda Nadine taksiden iniyordu, kısa saçları taşlı bir saç bandıyla geriye doğru toplanmıştı.

Bizi arabayla getirdiği için Sekreter Park'a teşekkür ettikten sonra ona sesleniyorum: "Eonni!"

Elimdeki pizza kutularıyla, kızarmış tavuk ve kola tutan Hyemi'yi işaret ederek, "Bu benim arkadaşım Woo Hyemi. Gelecek hafta Joah'ın ilk kız grubu ASAP ile çıkış yapıyor." dedim.

“Tanıştığımıza çok memnun oldum, Hyemi,” diyor Nadine sıcak bir şekilde. Siyah kısa bir tişört ve tayt giymiş, deri ceketi omuzlarına atmış ve kulaklarındaki gümüş küpeler parıldıyordu. “İlk çıkışın için tebrikler.”

Hyemi'nin yüzü gülüyor. "Teşekkür ederim!"

Ön kapıdan içeri girerken Nadine başını çevirip bahçeye baktı. "Eviniz çok güzel, Sori."

"Teşekkür ederim. Nathaniel, bunun ona *Parazit* filmindeki evi hatırlattığını söyledi."

"Ah, tatlı kardeşim," diye mırıldanıyor Nadine, "her zaman çok hoş şeyler söylüyor."

Ön kapıyı açıyorum.

Yürürken Hyemi, "Nathaniel... Lee?" diye soruyor.

Nathaniel ev terlikleriyle yan yana kayarak antreye girdi. Giysilerinin üzerine büyük bir penguen baskılı bir önlük giymişti. "Hoş geldiniz!"

"Kendinizi evinizde gibi hissediyorsunuz," diyor Nadine.

Gözlerim Hyemi'ye kaydı ama o, Nathaniel'e bakmakla meşgul olduğu için yorumuma dikkat etmedi.

"Nuna!" diye bağırdı Jaewoo, yemek odasından çıkarken.

“Jaewoo!” diye bağırır Nadine. Birbirlerine doğru koşarlar, sonra durup çok uzun ve karmaşık bir el sıkışması yaparlar.

“Bunları ben alayım,” diyor Nathaniel, Hyemi ve bana doğru yürürken. Kola sürahisini kolunun altına sıkıştırıp kızarmış tavuk poşetini alıyor. Pizza kutularıma uzandığında, onları göğsüme daha da yaklaştırıyorum.

"Onları içeri getireceğim."

Parmakları kısaca elimin sırtını okşarken gözlerini bana dikti. "Eve hoş geldin."

“Demek *doğruymuş* ,” diyor Hyemi ve ben donup kalıyorum. “Fotoğraftaki senin kız *kardeşinmiş* .”

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı. Anladığımda ise bunu gündeme getirmesine biraz şaşırdım. Hyemi de ne söylediğinin farkında olmalı çünkü yüzü kıpkırmızı oldu. "Bunu kastetmedim—böyle düşünmedim—özür dilerim."

Nathaniel gülüyor. "Endişelenme. Sanırım hiç tanışmadık bile. Benim adım Nathaniel."

"Biliyorum," diyor, yüzü hafifçe kızararak.

“Hyemi-yah.” Jaewoo yaklaşıyor. “Burada olmana sevindim. Bu akşam Öğrenci Konseyi Üyeleri Takımını temsil etmemiz gerekiyor.”

"Bölümün sonunu sakın bozma!" diye bağırdı Nadine arkasından.

Yemek odasına geçiyoruz. Pizza kutularını masaya koyuyorum, sonra da açıyorum.

“Aa,” diyor Nadine, koltuğunda öne doğru kayarak. “Her dilimin farklı malzemelerle yapıldığını söylemedin bana.”

Nathaniel yapmacık bir yalvarışla, "Güçlü kal Naddy," diyor. "O güzel pizzaya kanma. Joe'yu unutma."

"Kore'deyken," diyor acımasızca İngilizce olarak, "Koreliler gibi davranın." Ortasında yarım mısır koçanı olan bir dilim pizza alıyor.

Pizzamı yemek için çatal ve bıçağı çıkarırken Nathaniel bana düşmanca ve yargılayıcı bakışlarla bakıyor.

Hyemi akşam yemeği boyunca pek konuşmaz ama sık sık güler, iri gözleri Nathaniel ve Jaewoo arasında gidip gelir; ikisi de nedense uzun masanın iki ucuna oturup sürekli birbirlerinden bir şeyler isterler. Ajumma bize katılmayı reddeder ama birkaç parça kızarmış tavuk ve bir bardak turşu turp alıp odasına gider ve "gürültülü ev" hakkında takdirle kıkırdar.

Saat yediye yaklaşırken Nadine telefonuna bakıyor. "Bekle, ' *Catch Me If You Can* ' dizisinin senin bölümün yakında yayınlanmayacak mı?"

Masayı temizleyip aceleyle oturma odasına geçiyoruz, orada televizyonu açıp EBC kanalına geçiyorum.

Arkamı döndüğümde, köşe koltukta sadece iki boş yer olduğunu fark ettim; Nadine ve Hyemi'nin arasında ya da Nathaniel'in yanında, çünkü Jaewoo tüm vücudunu uzanma kısmına yaymaya karar vermişti. Nadine ve Hyemi'nin arasında daha fazla boş yer olduğu açıktı, yine de... Yürüyüp Nathaniel'in yanına oturdum.

“Işıkları ben getireyim,” diyor Jaewoo, ışıkları kısmak için ayağa kalkarken. Diğerlerinin de boşluğu doldurmak için yer değiştirdiğini duyabiliyorum, Nathaniel de hafifçe hareket ediyor.

Bölüm, Seul Sanat Akademisi'nin havadan çekilmiş bir görüntüsüyle başlıyor. Ekranda okulun tarihi ve en ünlü mezunlarından bazıları hakkında bilgiler yer alıyor. **Ayrıca, popüler bir erkek müzik grubunun da mezun olduğu okul olduğu** belirtiliyor. Video, XOXO'nun en yeni müzik videosundan bir kesite geçiyor.

Nathaniel elinde kırmızı bir elmayla ekrana göründüğünde Jaewoo ekrana işaret edip gülüyor. "Saçların ne kadar uzunmuş!"

"Ve *mavi* ," diye ekliyor Nadine.

“Maviyi biraz sevdim.” Nathaniel elini saçlarının arasından geçirdi. “Ups, özür dilerim Hyemi,” dedi, hareketleri onu sarsınca. Ona yer açmak için bana yaklaştı ve şimdi kalçadan omzumuza kadar tamamen birbirimize değiyoruz.

Mavi saçları ben de beğendim ama bunu sesli söylemem.

Hyemi ekranda belirir ve kendini tanıtır.

“Hyemi, çok tatlısın!” diye haykırıyor Nadine. Gergin olduğu belli olsa da, kişiliği neşeli ve canlı görünüyor.

Sonra da kendimi tanıtıyorum. *Adım Min Sori.* Utanıyorum. Radyo programının kaydını dinlemeyi reddettim; kendimi izlemek yeni bir tür işkence.

Reklamlardan sonra televizyon sekiz ekrana bölünerek tüm oyuncuları gösteriyor. Sonraki bölüm, herkesin biz ayrı kaldığımız süre boyunca neler yaptığını görmek için gerçekten ilgimi çeken oyun kısmı.

Kamera önce Hyemi'ye odaklanıyor ve Hyemi, spor salonunda maça başlıyor.

Belli ki gergin olduğunda konuşan biri, o kadar hızlı konuşuyor ki editör şaka yollu altyazı ekledi. *“Ne yapacağımı bilmiyorum. Çok korkuyorum. Ya karşı takımdan biriyle karşılaşırsam? Kaçmalı mıyım? Ya ilk yakalanan ben olursam? İlk yakalanan utanacak bir şey değil tabii ki. İlk kaybeden aslında oldukça cesurdur. Yine de, lütfen ilk ben olmayayım.”* Konuşmaya hızlı bir şekilde devam ettikçe altyazılar da anlamsız bir hal alıyor. Metin düzenlemesi şöyle: **Rap mi yapıyor?**

Bölüm, Youngmin'in okulda hızla koşuşturmasını, depolama dolaplarını karıştırmasını ve çok garip yerlerde bulunmasını gösteren farklı kliplerle devam ediyor; bir keresinde erkekler soyunma odasındaki bir havalandırma deliğinde bulunuyor.

“Youngmin-ah, ne yapıyorsun?” Jaewoo o kadar çok gülüyor ki koltuktan kayıp yere düşüyor.

Alttaki metinde şöyle yazıyor: **Choi Youngmin, yapımcıların bile bulamadığı saklanma yerleri buluyor.**

Jaewoo, Nathaniel ve Sun, grubun en genç üyesine göre çok daha sakinler; ancak Jaewoo da o enerjiden biraz pay alıyor, çoğunlukla koşuyor veya tempolu yürüyor ve açıkça jeton arıyor.

Bence Sun bir kere bile koşmuyor, okulun dışında sakince yürüyor. Bir ara durup çiçeklere hayran kalıyor ve izleyicilere öğrenciyken onları sulama sorumluluğunun kendisine ait olduğunu anlatıyor. **Acaba bir bahçecilik programında olduğunu mu sanıyor?** diye ekliyor editör.

Nathaniel'e gelince, hızlı adımlarla ilerlese de geçtiği her odaya sadece şöyle bir göz atıyor, herkesten daha fazla alanı tarıyor ama aktif olarak bir şey aramıyor. Metinde şöyle yazıyor: **Nathaniel avda mı? Ama neyin... ya da kimin peşinde?**

"Doğrudan insanları etiketlemeye mi başlayacaktınız?" diye soruyor Jaewoo. "Stratejinize saygı duyuyorum."

Nathaniel cevap vermiyor, ancak sorum karşısında vücudunun gerildiğini hissedebiliyorum. Sonra ekran bana dönüyor ve tamamen dikkatim dağılıyor.

Kafeterya. Oyun başladığında çalan zilin melodik sesini, damarlarımda dolaşan gerginliği ve heyecanı hatırlıyorum. Ekranda Sori ilk jetonu bulduğunda, ben bile bir tatmin duygusu hissediyorum.

"Vay be, Sori," diyor Jaewoo, etkilenmiş bir şekilde.

Kameranın bir sonraki kişiye geçmesini bekliyorum ama hâlâ bana odaklanmış durumda. *"Fermuarı tamamen kapalıysa nefes alamaz* ," diyorum, ilk peluş oyuncağı tutarak .

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. Bunu düzenleyeceklerini sanmıştım. **Dışarıdan sert bir kız gibi görünse de içten yumuşak mı?** diye yazıyor metinde. **Sen kimsin, Min Sori?**

"Çok sevimli bir maskot," diye kabul ediyor Jaewoo.

Nathaniel'in bakışları ekrana kilitlenmiş durumda.

Bölüm beni takip etmeye *devam ediyor* . Saate bakıyorum. Bölümde herkesten daha fazla ekran süresi almışım resmen. Gergin bir his. Karnımda kelebekler uçuşuyor—XOXO hayranları, üyelerden daha fazla ekran süresi aldığım için bana kızacaklar mı acaba?

Ekran ikiye bölünüyor; bir yandan merdivenlerden yukarı çıkarken benim bakış açımı, diğer yandan da Nathaniel'in Sun'dan saklandığı sınıftaki bakış açısını gösteriyor.

Kamera, Sun'ın arkasını dönmesini gösteriyor ve sanki koridorda beni yakalamak üzereymiş gibi bir izlenim yaratıyor.

Sonra bir el uzanıp bileğimi kavradı. Bölüm reklam arasına girdi.

"Böyle mi bitiriyorlar?" diye bağırıyor Nadine. "Çok sinirliyim. Bunu kurgulayan kişi bir dahi."

Popüler bir hazır kahve markasının reklamı ve Han Nehri kıyısındaki yeni dönme dolap olan Seul Gözü'nün büyük açılışından sonra bölüm geri dönüyor. Boş bir sınıfa sürüklenirken kısa bir arbede yaşanıyor. Kamera, Nathaniel ve benim yerde birbirimize yakın çömelmiş halimize odaklanmadan önce odayı kontrolsüz bir şekilde tarıyor. Ekranda **"Okuldan sonra buluşan iki serseri"** yazıyor.

Kamera açısı benden Nathaniel'e geçiyor ve yüzüne odaklanıyor. "Işığını kapatabilir misin?" diye soruyor Nathaniel ve ardından ekran kararıyor.

Video *sonunda* başka birine geçiyor ve bu kişi, kurgucunun buluşmalarını kaldırdığı, Hyemi ile çoktan birlikte olan Jaewoo.

“Jaewoo-seonbae beni öğretmenler odasında saklanırken buldu,” diyor Hyemi. Ekran süresinin az olmasından dolayı üzgün olup olmadığını anlamak için Hyemi'ye şöyle bir bakıyorum, ama o bölüme dalmış, Nathaniel'in dansını görmezden gelen öğrencilere gülüyor.

İkinci jetonu bulduğum sahneyi görünce utanıyorum. "Bana kesinlikle en iyi sahneyi vermişler."

"Sorgulama bunu Sori," diyor Nadine. "İçindeki varyete şov tanrıçasını kucakla."

Sırada asansöre doğru bir kovalamaca var, ardından ekran içeride kurulu kameralardan birinden alınan görüntülere geçiyor; Nathaniel ve ben asansör kabininin iki yanında duruyoruz. Mikrofonlarımızdan gelen sesler çalınmıyor. Bunun yerine ekranda şu yazı yer alıyor: **Yakında onlarla yeniden bir araya geleceğiz.**

Üçüncü jetonu bulduğum sahneye geldiğimde, bölümdeki başrolümü kabullenmiştim. Youngmin sessiz bir suikastçı gibi birdenbire ortaya çıktığında ise, herkesle birlikte onu alkışlamaya başladım.

"Okula geri dönmem gerekiyor," diyor Nadine bölüm bittikten sonra. "Jaewoo, beni arabayla götürebilir misin?" Jaewoo'nun arabasını görmemiştim ama mutlaka sokağın aşağısına park etmiş olmalı.

“Elbette. Nathaniel ve ben dönüş yolunda sizi burada bırakabiliriz.”

Hyemi ile birlikte Nathaniel ve diğerlerini kapıya kadar uğurlarken, onun kalabilmesi için gerçeği ağzımdan kaçırma gibi pervasız bir düşünce aklıma geldi, ama hemen bu dürtüyü bastırdım.

Yukarı baktığımda Nathaniel'in beni izlediğini görüyorum. *"Yarın* ," diye fısıldıyor ve bunun üzerine kalbim hafifliyor.

Sonrasında Hyemi ile odama çıkıyoruz. Ona bir pijama ve yedek bir diş fırçası veriyorum. Normalde telefonumda bölümle ilgili tepkilere bakıyor olurdum ama ona stres yaşatmak istemediğim için telefonumu sehpanın üzerine yüzü aşağı bakacak şekilde bırakmaya özen gösteriyorum.

"Jaewoo ve Nathaniel-seonbaenim'i nereden tanıyorsun?" diye soruyor, büyük dört direkli yatağıma yerleştikten sonra. O da benim gibi oyuncaklarını yerinden oynatmamayı, üstüne yığarak uyumayı tercih etmiş.

“Onları ortaokuldan beri tanıyorum...” diye başlıyorum, sonra da Joah'da stajyer olmamız ve SAA'ya da gitmemiz sayesinde nasıl arkadaş olduğumuzu açıklıyorum.

Hyemi, "Arkadaşlarımın hepsi Kanada'da," diyor. "Mesajlaşıyoruz ve görüntülü konuşuyoruz ama aynı şey değil."

“Yeni arkadaşlar edineceğini söylemeyeceğim,” diyorum nazikçe, “ama *daha çok* arkadaş edineceksin. Ve koruman gereken arkadaşları da *koruyacaksın* çünkü çaba göstereceksin.”

“Umarım haklısındır Seonbae,” diyor Hyemi usulca. Birkaç dakika sonra, “Sence Nadine son zamanlarda saçını kestirdi mi?” diye soruyor.

"Bilmiyorum. Neden soruyorsun?"

Ama Hyemi çoktan uyuyakalmıştı.

Ertesi sabah, Hyemi kahvaltıdan sonra evden çıkıyor. ASAP üyeleri müzik videolarını çekmek için Tayland'a uçacakları için, havaalanına yetişmek üzere yurtlara zamanında dönmesi gerekiyor. Bir dilim tost yerken, sonunda sosyal medyayı açıp bölümle ilgili izleyici tepkilerine bakıyorum. Tepkiler oybirliğiyle olumlu. Rahat bir nefes alarak koltuğuma çöküyorum.

XOXO, reality TV'nin kralları olarak unvanlarını koruyor. Hyemi, taze görünümüyle övgü topluyor ve ASAP'ın çıkışı için heyecan şimdiden artıyor.

Sonra başka bir makaleye gözüm takıldı.

Min Sori kimdir? Yeni bir varyete şov kraliçemiz mi var?

Ve bir tane daha, bir tane daha.

Seo Min Hee'nin Kızı Min Sori Hakkında Bilmeniz Gereken Her Şey

Min Sori, bu akşamki *"Catch Me If You Can" bölümünün yıldızıydı.*

Bakışlarım, sitenin en çok beğenilen ve en çok oy alan makalesine takılıyor.

Nathaniel Lee ve Min Sori... Sevgili mi?

OceanofPDF.com

Yirmi bir

Nathaniel ve ben, bazen ayrı ayrı, bazen birlikte, tüm büyük sitelerde gündemdeyiz. Panik içinde, tam olarak ne aradığımı bilmeden ama midem her an alt üst olacakmış gibi hissederek, makale üstüne makale tarıyorum. Sitenin en üstüne oylanan makale dışında, çoğu bilgilendirici makale—bölümde neler oldu, geçmişim ve yaşım—kötü niyetli dedikodulardan ziyade. Hatta en üstteki makalenin başlığı bile tıklama tuzağı; asıl makale bölümün özetini içeriyor. Yorumlar bölümü asıl test. Ama aşağı doğru kaydırdıkça, bunlar da zararsız görünüyor ve kalbim tekrar düzenli bir ritme dönmeye başlıyor.

Aslında yorumlar oldukça eğlenceli. En çok beğeni alan yorumda, **herkesin hayran olduğu lise çiftine benzedikleri yazıyor.**

Daha fazlasını okumak için aşağı kaydırıyorum. **Lise üniformalarıyla çok yakışıklı görünüyorlar.**

Biliyorum herkes burada Min Sori'yi kıskanıyor, ama ben Nathaniel'i kıskanıyorum.

Sanırım bir enstrüman çalmayı öğrenmem gerekiyor.

Sonra telefonumu neredeyse düşüreceğim bir yorum gördüm. **XOXO ilk çıktığında Lee Jihyuk'un aşk skandalını hatırlıyor musunuz? Kızın adı hiç açıklanmadı ama Joah'da stajyer olduğu söylendi. Ya Min Sori ise?**

Yorumun sadece on beğenisi var. Yine de, herkesin okuyabileceği şekilde yorumların en ön sayfasında yer alıyor.

Bunun altına birisi şöyle yanıt vermiş: **"Kanıt olmadan dedikodu yaymayın. Bu, ilişkilerini sergiledikleri anlamına gelir. İkisi için de çok küstahça olurdu."** Bu yorum yirmi sekiz beğeni almış.

Ve şimdi endişe on kat daha fazla geri döndü. Bu konuda biriyle konuşmalıyım. Gi Taek ve Angela'ya mesaj atabilirim ama şu anda sadece bir kişiye ihtiyacım var. Nathaniel ile olan sohbetimi açıyorum ve dün

geceki mesajlarımızı okuyorum. **Jaewoo ve ben az önce daireye geldik. Horlamanla Hyemi'yi uyandırmamaya çalış.**
Ben horlamıyorum!

Nereden biliyorsun? Bu cevabı vermeyi hak etmedim.

Sohbet kutusuna yazıyorum, sonra Gönder'e basıyorum. **Makaleleri gördün mü?** Mesajımı okumasını bekliyorum, ancak adının yanında "1" yazısı kaldığında, yani okumadığını gösterdiğinde, tekrar mesaj atıyorum. **Bunu gördüğünde beni arayabilir misin?**

Aceleyle Jaewoo ile olan mesajımı açıyorum. **Nathaniel mesajlarına cevap vermiyor.**

Jaewoo'nun cevabı anında oldu. **KS'ye gitti.**

Tabii ki. Her gün oraya gidip sanatçılarından biriyle çalışıyor. Ziyaretçilerin telefonlarına el koyduklarını söylemişti, bu da neden bana mesaj atmadığını açıklıyor.

Sandalyeme yaslandım. Bu gece eve gelmesini bekleyebilirdim—duvardaki saate baktım—altı saat sonra. Ya da... onun yanına gidebilirdim.

Bu pervasız düşünceyle kalbim hızla atmaya başlıyor. Yine de bu geceye kadar beklemek, düşüncelerim kontrolden çıkarken yalnız başıma içten içe kaynamak dayanılmaz geliyor.

Kendimi bu fikirden vazgeçirmeye fırs bulamadan, telefonumdaki uygulama üzerinden bir taksi çağırıyorum.

Bu plan dürtüsel olsa bile, en azından bir şeyler *yapıyorum* . Hızlıca pijamalarımı çıkarıp uygulamaya bakıyorum, şoför beş dakika uzakta. Yeterli zamanım var. Kapıdan dışarı çıkmadan önce güneş kremi sürmek ve hafif makyaj yapmak.

Şoförü selamlayıp taksinin arka koltuğuna yerleştim, adresi uygulamaya zaten girmiştim. Daha fazla makaleye göz atmak isteğime direndim, çünkü bu sadece kaygımı daha da artıracaktı.

Taksi beni KS Entertainment'ın önünde indiriyor. Şirketin göz korkutucu binasına bakarken—bina devasa, Joah'ın iki katı büyüklüğünde, her yeri temiz, koyu renkli camdan—içeri girmenin hiçbir yolu olmadığını fark ediyorum. Birkaç hayran binanın dışında bekliyor, sevimli pozlar veriyor ve selfie çekiyor.

Sıradan bir adam ön kapıya yaklaşıyor, anahtar kartını tarayıcının üzerinden geçiriyor ve tarayıcı yeşil yanarak içeri girmesine izin veriliyor.

Ağır bir şekilde konuşup Seo Min Hee'nin kızı olduğumu söyleyebilirim ama bu bilgi anneme ulaşabilir ve KS'de, neredeyse düşman bölgesinde

olmam onu hiç memnun etmez.

Siyah bir araba kaldırıma yanaşıyor ve arka koltuk camı aşağı doğru kayıyor.

“Sori?” Babam pencereden bana bakıyor.

Onu görünce o kadar şok oldum ki hemen cevap veremedim. Ofisleri şehrin bu kısmına yakın değil. "Abeoji?" dedim sonunda. "Burada ne yapıyorsunuz?"

“CEO Cha ile bir toplantım var.” Ayrıntıya girmiyor, muhtemelen KS Entertainment'ın CEO'suyla görüşmesinin *sebepleri* tamamen etik olmayabilir. “Ne demek istiyorsun…?”

“Ben…” Bir yalan uydurmaya çalışırken gözlerim ilerideki Starbucks'a takıldı. “Bir arkadaşımla kahve içmeye buluşacaktım ama o çoktan gitti.”

“Anlıyorum,” diyor, tıraşlı çenesini ovuşturarak. “Aslında, sizinle karşılaştığıma sevindim. CEO Cha’nın yeğeni, tanışmanızı istediğim kişi. CEO Cha’yı da tanımanız sizin için faydalı olabilir. Neden arabaya binmiyorsunuz, birlikte gezelim?”

Bu hem sorunuma çözüm gibi görünüyor hem de korkunç bir fikir. Yine de diğer tarafa geçip arka koltuğa oturuyorum.

Sekreter Lee arabayı binanın arka tarafına doğru sürüyor ve bir güvenlik görevlisi bizi yeraltı otoparkına alıyor. Babamı ve beni kapalı girişin dışında bırakıyor, ardından arabayı alt kattaki bir otoparka park ediyor.

CEO Cha'nın sekreteri bizi karşılamak için orada, eğilerek ön lobiye açılan kapıyı açıyor. Bizi güvenlik masasına götürüyor ve orada bir güvenlik görevlisi telefonlarımızı koymamız için bir tepsi uzatıyor. "Özür dilerim, ancak bu tüm ziyaretçiler için şirket politikamızdır," diye açıklıyor.

“Elbette,” diyor babam, telefonunu kolayca bırakarak.

Güvenlik görevlisi telefonlarımızı kilitlemek için bir çekmeceyi açarken, Nathaniel'in telefonunun diğerlerinin arasında saklandığını görüyorum.

KS sekreteri kibarca, "CEO Cha şu anda başka bir toplantıyı bitiriyor," diyor. "Bu arada binayı gezmek ister misiniz?"

“Buna gerek yok—” diye başlıyor babam.

“Bunu çok isterim!” diye araya giriyorum. Babam ve CEO Cha ile birlikte rahat bir şekilde yerleştikten sonra, Nathaniel'i aramaya vaktim olmayacak muhtemelen.

“Sen önden git,” diyor babam. “Bekleyebileceğim bir yer var mı?”

“Evet, beni takip edin.” Babamı güvenlikten geçirdi. Geri döndüğünde, en yakın asansöre doğru arkasından yürüdüm ve bodrum katının düğmesine basmasını sinirle izledim.

Nathaniel orada olmayacak. Üst katlardaki kayıt stüdyolarından birinde olacak.

KS'nin düzeni Joah'a benzer; alt katlarda müzik, vokal ve dans çalışma odaları, üst katlarda ise kayıt stüdyoları, toplantı odaları ve ofisler bulunmaktadır.

Joah gibi, KS'nin de duvarlarında yeteneklerinin fotoğrafları asılı. Kayıt sanatçılarının yanı sıra, oyuncuları da temsil ediyorlar. Özellikle uzun bir koridorun sonundaki son fotoğraf, başrol oyuncusu Lee Byeol'un, bir zamanlar uzaylı olan bir adamı canlandıran rol arkadaşının gözlerine sevgiyle baktığı *"Bahar Çiçekleri"* filminin tanıtım posteri. Başka bir gezegenden gelen kedi. Ayrıca, o bir zaman yolcusu.

Üçüncü katta asansörden inerken sekreterin zil sesi çaldı. Kaşlarını çatarak ekrana baktı. "Bunu cevaplamam gerekiyor. Yalnız başınıza kalabilir misiniz? Etrafa bakmaktan çekinmeyin."

“Evet.” Başımı salladım ama o çoktan uzaklaşıyordu, telefonu kulağındaydı.

Asansöre geri binip sekizinci kat düğmesine bastım. Boş odalardan birkaçına göz attıktan sonra, aradığım katın burası olmadığını hemen anladım. Asansöre doğru geri dönerken, koridorda babamı gördüm. Bana doğru yürüyordu, muhtemelen CEO Cha olan başka bir adamla derin bir sohbete dalmıştı. İleri atılarak, merdiven boşluğuna açılan bir kapıyı itip bir alt kata indim.

Bu sefer koridordan yaklaşan, CEO Cha'nın sekreteriydi; sanki beni arıyormuş gibi odaları gözetliyordu. Kendimi *"Catch Me If You Can"* dizisinin bir bölümünde gibi hissettim. En yakın kapı kolunu kapıp bir odaya girdim ve kapıyı sessizce arkamdan kapattım. Rahat bir nefes aldım.

"Üzgünüm?"

Hemen arkamı döndüm. Nathaniel büyük bir mikser konsolunun arkasında oturmuş, gözleri şok içinde açılmıştı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Yalnız mısınız?" diye sordum, aceleyle yanına giderek. Kontrol odasını kayıt stüdyosundan bir pencere ayırıyor, ancak ışıklar kapalı.

Yaklaşmamı izliyor. "Evet..."

“Seninle konuşmam gerekiyordu. Sana mesaj atmayı denedim ama sonra KS'de olduğunu hatırladım.” Derin bir nefes alıyorum. “Bu sabah

gördün mü bilmiyorum ama dün geceki bölümden sonra isimlerimiz birlikte trend oluyor. Makalelerin çoğu zararsız ama bazıları bizim hakkımızda...” Yanaklarım kızarıyor. “Çıkmakla ilgili.”

“Joah’ya bildirmemiz gereken bir şey gördün mü?” Neden sorduğunu biliyorum. Eğer makaleler çok sert veya iftira niteliğindeyse, Joah yasal işlem başlatmak zorunda kalacak.

“Hayır. Çoğu sadece tıklama tuzağı, ama... endişeliyim. Ya olaylar daha da büyürse?”

Nathaniel kaşlarını çatarak sorumu düşünüyor gibiydi. "Söylentilerde doğruluk payı olmadığı sürece endişelenmenize gerek yok," dedi yavaşça.

Haklı. Birçok ünlü isim birlikte anılıyor ama bunun bir sonucu olmuyor çünkü gerçek değil.

Nathaniel, "Geçmişte çıktığımızı öğrenseler bile," diyor, "bu epey zaman önceydi. Sadece şimdi çıkıyorsak skandal olur."

Sözleri içime işliyor ve sabahki gerginliğin omuzlarımdan kalktığını hissedebiliyorum.

Belki onu görmek için buraya kadar gelmeme gerek yoktu—eve gelmesini bekleyebilirdim—ama şimdi kendimi öncesine göre çok daha iyi hissediyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum. Artık sadece makalelere değil, başka şeylere de odaklanabildiğime göre, neredeyse Nathaniel'in iş yerine dalmış olduğumu fark ediyorum.

“Şarkının müzik düzenlemesini yeni bitirdim,” diyor. “Vokalleri kaydetmek için sanatçıyı yakında getireceğiz. Dinlemek ister misiniz?”

"Evet!"

Nathaniel ayağa kalkıp gülüyor. Onun yerine oturup minderli koltuğa iyice yerleşiyorum. Büyük kulaklıkları alıp kulaklarıma takıyor.

Birkaç saniye sonra, hoparlörlerden müzik yayılmaya başlar; bu, vokalistin melodiyi taşıyarak şarkı söyleyeceği parçadır.

"Bunu sen mi besteledin?" diyorum, sonra da kızarıyorum, onun bir kursa katıldığını öğrendiğimde nasıl şok olduğumu hatırlıyorum, ama şimdi şok değilim. Sadece çok... etkilendim. Ve gurur duyuyorum.

Başını salladı, gülümsemesi utangaç ama kendinden emindi.

"İnanılmaz!" diye bağırdım hoparlörlerden. Parçanın tamamını dinledikten sonra, tekrar baştan başlatmasını rica ettim.

İkinci kez çalmayı bitirdikten sonra, "Yapımcı Nathaniel," diyorum. "Sizi yapımcı olmaya iten neydi?"

Konsola yaslandı. "Belki de büyük bir aileden geldiğim için ya da bir idol grubunun üyesi olduğum için, bazen sadece bana ait bir şey yaratmak istiyorum."

Onun böyle düşündüğünü hiç tahmin etmemiştim, ama mantıklı; onu seven ve destekleyen bir ailesi olmasına rağmen, kendi başarılarına sahip olmak, kendi yetenekleriyle değerlendirilmek istemesi anlaşılabilir.

“Kendini bir grubun parçası olarak görmeni anlayabiliyorum,” diyorum. “Ben kendimi annemin kızı olarak görüyorum. Ne olursa olsun, seni her zaman olduğun gibi gördüm.” XOXO'nun bir parçası olmasına rağmen, benim için ayrı bir yerde duruyor, gördüğüm tek kişi o.

Düşüncelerimin bu yöne kaymasından utanarak başka yöne bakıyorum.

“Yine de kıskanıyorum. Sadece XOXO ve ailenle ilgili değil, müzik prodüksiyonu ve üniversite derslerinle ilgili de birçok şeye tutkuyla bağlısın. Ben sadece tutku konusunda değil, yön konusunda da eksik gibiyim. Hyemi'ye yardım ederken bile, bu iş için en uygun kişi olup olmadığımı bilmiyorum.”

Nathaniel, “Kendini küçümseme,” diyor. “Hyemi'ye senden daha iyi kim yardım edebilir ki? Bu sektörde büyümüş biri. Belki Hyemi'yi on yıl eğitim almış kişiler gibi bir idol haline getiremezsin, ama onun geçişini olabildiğince sorunsuz hale getirmeye yardımcı oluyorsun. Ve belki de onunla çalışırken, senin de ilgisini çeken bir şey *bulursun* .”

"Gi Taek ve Angela benim harika bir stilist veya dans eğitmeni olacağımı düşünüyorlar," diye şaka yapıyorum.

“Bunu isterdin,” diyor Nathaniel ciddi bir ifadeyle, sesi kararlı bir tonda. “Ama bence senin için başka bir şey var. Senin için daha iyi bir şey.”

Nathaniel'in gözleri karanlık, sandalyenin kenarında oturduğum yere doğru bakıyor.

Bana bakış şekli. Bana hissettirdikleri. Bana olan inancı. Tıpkı bir uyuşturucu gibi, baş döndürücü ve sarhoş edici. Uzuvlarım güçsüz hissediyor ama kanım kaynar ve tek istediğim uzanıp yüzünü kendime yaklaştırmak, aramızda hiçbir şey kalmayana kadar.

“Nathaniel?”

Kapı aralığında bir kadın duruyor. Ona ve sohbetimize o kadar dalmıştım ki, başka birinin geldiğini fark etmemiştim bile.

Onu tanıyorum—KS'nin üçüncü kuşak kız grubunun solisti Naseol. Nathaniel'in iş birliği yaptığı sanatçı o olmalı.

Ayağa kalkıp eğiliyorum, Naseol da kibarca karşılık veriyor.

“Bu benim arkadaşım…” diye tanıttı Nathaniel beni.

“Min Sori, değil mi? Dün geceki ' *Catch Me If You Can' bölümündeki model*. Bu arada, ben 'Serseriler Takımı'nı destekliyordum.” Göz kırpıyor. “İkinizin bu kadar iyi bir kimyaya sahip olmasına şaşmamalı...”

Ne Nathaniel ne de ben kıpırdamadık. Aramızda bir şey mi görmüştü acaba?

“Gerçek hayatta arkadaşsınız. Onu stüdyoya davet ettin mi, Jihyuk-ah?”

“Babamla geldim,” diye aceleyle açıkladım. “O… CEO Cha’nın bir tanıdığı. Aslında ikisi de beni bekliyor. Sanırım gitmeliyim.”

“Anladım,” diyor ve gerçekten de pişman görünüyor. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Daha sonra, babam ve CEO Cha ile oturup, onların iş konularını ve CEO Cha'nın yeğeninin sayısız başarılarını konuşmalarını dinlerken, stüdyoda Nathaniel ve Naseol'ü düşündüm ve keşke onların yanında olsaydım diye içimden geçirdim.

OceanofPDF.com

Yirmi iki

Hyemi, ASAP'in müzik videosunun çekimlerinden döndükten sonra, Joah'da neredeyse gün doğuşundan gün batımına kadar koreografiyi mükemmelleştirmekle vakit geçiriyoruz. Sadece Hyemi ile değil, diğer üyelerle de çalışıyorum, düzgün beslendiklerinden ve yeterince dinlendiklerinden emin oluyorum. Gösterileri, ASAP'in ilk single'ı "Wake Up"ın yayınlanmasından sonra, Cuma akşamı için planlanmıştı. Takvimime günleri işaretliyorum, tek tek üzerini çiziyorum; Cumartesi geçiyor, sonra Pazar ve Pazartesi.

Üyelerle çalışmanın yanı sıra, şu anda sadece adrenalin ve kafeinle ayakta duran Yönetmen Ryu'ya da yardımcı oluyorum. Ona yardım eden koca bir ekibi var, bu yüzden zamanımın çoğunu Joah'ın üç yüz metre yarıçapındaki kafelere koşarak ekip üyelerini ayakta tutmakla geçiriyorum. Şikayet etmiyorum. Yönetmen Ryu ve ekibini çalışırken görmek bile bir onur.

Yönetmen Ryu'nun ofisindeki duvarın büyük bir bölümünü devasa bir vizyon panosu kaplıyor ve bazen hayranlıkla önünde durup ASAP'ın yaratılışındaki tüm detayları inceliyorum. Her bir üyenin saç renginden astrolojik ve zodyak burçlarına kadar her şeyi düşünmüş.

O, stilistlerden oluşan bir ekip tarafından kendisine getirilen son kıyafet seçimlerini (saç aksesuarları ve ayakkabılar dahil) onaylayan kişi; ayrıca ASAP'ın ilk belgeselinin son düzenlemelerini de denetliyor. Belgesel, yeni single'larının yayınlanmasının ardından önümüzdeki hafta yayınlanacak. Son bölüm, bu ayın sonunda çıkacak olan EP'lerinin yayınlanmasından önce yayınlanacak.

ASAP üyesi olarak çıkış yapmayabilirim ama kızlarla ve Yönetmen Ryu ile çalışırken kendimi bir takımın parçası gibi hissediyorum.

Joah'da ne kadar yoğun olduğumu düşünürsek, hayatımın diğer yönlerinin bundan etkileneceğini sanırdım, ama durum böyle değil. Her şey

yolunda. Akşam saat altıda şirketten ayrılıyorum. ASAP üyelerine söylediğim gibi, benim de dinlenmeye ihtiyacım var ve iş dışındaki hayat, *Önemli olmasa bile* , çok önemli.

Salı akşamı otobüs durağımda indikten sonra köşeyi döndüğümde, yerel bakkalımın parlak ışıklarını gördüm. Nathaniel, geçen haftadan beri olduğu gibi, dışarıdaki masalardan birinde beni bekliyordu. Elinde bir kitapla, kutu içeceğinden bir yudum alıyordu. Bakışlarım, masanın üzerinde bıraktığı en sevdiğim üzüm suyu şişesine kaydı.

Bu bizim rutinimiz; oturup günümüzü konuşuyor, sonra birlikte tepeye, eve doğru yürüyoruz. Tatlı, zengin içecek ılık bahar gecesinde serinliyor. Gökyüzü alacakaranlığa dönerken mahalle sessizleşiyor. Nathaniel'in elinin tersi benim elimin arkasına değiyor. Günün en sevdiğim bir anı olacağını hiç düşünmemiştim, ama işte bu oldu.

Ajumma ile akşam yemeğinden sonra, birlikte oturma odasında birkaç saat geçiriyoruz. O video oyunu oynarken ben de kanepenin köşesine kıvrılıp bir internet romanı okuyorum.

Sehpanın üzerindeki Nathaniel'in telefonunun ışığı yanıyor ama eline almıyor. Yoğun bir zombi savaşıyla meşgul. Sonra benim telefonumdan bir mesaj geliyor.

Meşgul müsünüz? Bu, Sun gazetesinden bir mesaj.

Telefonum çaldığında ve gelen bir arama olduğunda, koltuktan kalkıp mutfağa gidiyorum. Telefonu kahve makinesine yaslayıp, "Kabul Et" tuşuna basıyorum ve tezgahın arkasına yaslanıyorum.

Videonun yüklendiği sırada Sun telefonuna bile bakmıyordu. Ben ise boş, yüksek sırtlı bir koltuğa bakıyordum. Koltuğun arkasında, klasik edebiyat eserleri ve İngilizce ile Japoncadan çevrilmiş birkaç eserle dolu, yerden tavana uzanan bir kitaplık vardı.

“Ah, telefonu açmışsın,” dedi Sun, sandalyeyi kendine doğru çevirip oturduktan sonra havluyla boynunu ovuştururken. Bornoz ve pijama giymiş, saçları yüzünden geriye doğru taranmış. “Önce Nathaniel’i aradım. Açma zahmetine girmedi.”

Yüz ifademi nötr tutuyorum. Neden bana Nathaniel'den bahsetsin ki? Üyelerin hiçbiri onun benimle birlikte yaşadığını bilmiyor.

Sun, "Alışılmadık bir isteğim var," diyor. "Dizinin yönetmeninden geliyor. Görünüşe göre kendisi bir MinLee hayranı."

Geçmişteki ilişkimizin birileri tarafından keşfedilmesinden o kadar endişelenmiştim ki, *"Catch Me If You Can"* programındaki

etkileşimlerimizin *tam tersi* bir etki yaratacağını hiç düşünmemiştim.

Görünüşe göre, bölümde o kadar iyi bir kimyamız vardı ki, internet kullanıcıları bizi şakayla karışık "MinLee çifti" olarak adlandırmaya başladılar.

Nathaniel, *"MinLee çifti , sanırım SoNath'tan daha iyi," diye* espri yapmıştı.

Elbette, ironi şu ki, insanlar sahte bir ilişki içinde olmamızdan mutlu olurken, eğer *gerçek* olsaydı, tüm destek yargılamaya ve alaya dönüşürdü.

Sun, bir tonik şişesinin kapağını açıp ürünü ellerine döktükten sonra yüzüne hafifçe vurarak, "Yönetmen sahte ilişkinizden faydalanmak istiyor," diyor. "Benden ikinizi reyting için kullanıp kullanmayacağımı sordu ve ben de 'Bundan daha iyi bir fikir aklıma gelmezdi' dedim."

Gözlerimi devirme isteğim çok güçlü. "Peki ne soruyorsun?"

“Sizin ve Nathaniel'in dizimde konuk oyuncu olarak yer almanızdan memnuniyet duyarım. Sahneleriniz bu Perşembe günü, gelecek hafta yayınlanacak bölüm için çekilecek. Bölümün büyük kısmı daha önce çekilmişti, ancak senarist ikiniz için de kısa roller yazmayı kabul etti.”

“Anlıyorum…” Sun’ın dizisi canlı çekim sistemini takip ediyor, bu nedenle ilk birkaç bölüm önceden çekilmiş olsa da, diğer bölümler dizi yayınlanırken çekiliyor. Bu sayede yapımcılar, konuk oyuncu eklemek gibi değişiklikler yapabiliyor veya reytingleri artırmak için izleyici geri bildirimlerine yanıt verebiliyor.

“Yaparım,” diyorum, “ *eğer* Hyemi’nin de bölümde yer almasına izin verirsen.” Sun’ı desteklemek için zaten yapardım ama bunu bir fırsat olarak kullanabilirim. Hyemi'nin hatırına bir fırsat.

“Woo Hyemi mi?” Sun kaşını kaldırıyor. “O senin akıl hocalığı yaptığın kız, değil mi? Çıkışı, babasının ona büyük paralar ödeyip ödemeyeceğini belirleyecek olan kız.” Her şeyi çok çıkarcı bir şekilde anlatıyor.

“Bir sorun mu var?” diye soruyorum. “Eğer yapamıyorsanız, o zaman __”

“Hayır, yapabilirim.” Elini sallayarak beni geçiştirdi. “Ve bu mükemmel. Sana bir iyilik borçlu olma fikri beni tedirgin ediyordu.”

Yukarıya bakıyorum ve o pozisyonda kalıyorum. "Peki ya Nathaniel?" diye soruyorum kendime gelerek. "O hayır diyebilir."

Sun, tam bir güvenle, "Ah, yapacak," diyor.

Salona döndüğümde Nathaniel, oyununda yeni bir haritanın yüklenmesini bekliyordu. İçeri girdiğimde başını kaldırdı, yüzünde hafif bir

gülümseme vardı. Kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. Sehpanın üzerindeki telefonundan yeni bir mesaj geldi ve bip sesi duyuldu.

"Bu Sun-oppa'dan," diye hızlıca söylüyorum.

“Az önce mutfakta Sun-hyeong ile mi konuşuyordun?” Telefonunu eline alıyor. Uzun mesajı okumasını izliyorum. “Konuk oyuncu olarak yer alacağını söylemiştin, değil mi?”

"Evet."

Oyun haritası yükleniyor. Nathaniel hızlıca bir yanıt yazıyor, ardından telefonunu kanepeye fırlatıp kumandasını alıyor ve karakterini silah toplamaya yönlendiriyor.

"Ne dedin?" diye sordum, video oyununa bu kadar odaklanmış olmasına sinirlenerek.

Bana şöyle bir baktı. "Yapacaksın, değil mi? Evet dedim."

Cevabında öyle doğal bir şey var ki, ben aynısını yapıyorsam, elbette o da yapardı diye düşündüm. Sinirim anında yok oldu.

Yatağa hazırlanmam için hala yarım saatim var. Telefonumu alıp internet romanımı okumaya başlıyorum. Koltuğun köşesine yerleşmek yerine Nathaniel'in yanına sokuluyorum. Vücudu geriliyor ve ekrandaki karakterinin birkaç darbe aldığını izliyorum, ama sonra rahatlıyor ve kolunu benim daha rahat olmam için ayarlıyor. Sonraki yarım saat boyunca öyle kalıyoruz.

Ertesi sabah Joah'da, Yönetmen Ryu ve Sekreter Park'a Hyemi'den ve Sun'ın dizisindeki kısa rollerimizden bahsettim.

Sekreter Park, "Zamanlama uygun," diyor. "ASAP üyelerinin gösteriden önce zaten bir gün izin almaları gerekiyor."

Hyemi diğer üyelerle dans provasını bitirene kadar bu konuyu ona açmıyorum.

"Bölümde yer almamda bir sakınca var mı?" diye soruyor bileziğiyle oynarken. Onu ilk kez tanıdığım aynı odada oturuyoruz. O zamandan beri şık bir saç kesimi yaptırmış ve bir beslenme uzmanı ve kişisel antrenörle çalıştıktan sonra sağlıklı bir kilo almış. "Hiç oyunculuk deneyimim yok."

“Küçük bir rol olacak. Kısa bir görünüm.” Sun, bu sabah gönderdiği bir mesajda dizinin senaristinin Hyemi için bir rol yazmayı kabul ettiğini söylemişti. “Nathaniel ve benim de oyunculuk deneyimimiz yok.”

“Ama sen doğuştan yeteneklisin,” diye ısrar ediyor. Ona hoşgörülü bir şekilde gülümsüyorum. En azından birimiz bana güveniyor. “Seonbae, sana

sormak istediğim bir şey var...” Bileğindeki bilekliği çeviriyor. Renkli iplerden örülmüş, sürekli bir halka şeklinde bir bileklik. “Nathaniel-seonbae ile birlikte bir çift olarak gündemde olmanız nasıl bir his? Çok ağır olmalı.”

Onun bu ilgisine içim ısındı. Böylesine açık bir şekilde bir yabancıyla, ya da daha kötüsü, birlikte anılmaktan rahatsızlık duyduğum biriyle eşleştirilmek zor *olurdu* , ama...

"İyiyim," diyorum dürüstçe. Ortada bir skandal olmadığını öğrendiğime göre, durum hakkında çok daha sakin hissediyorum, ancak yine de beni endişelendiren olumsuz yorumlar var.

"Seonbae, şirkette hiç birine aşık oldun mu?"

Sorusu karşısında şaşkınlıkla gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Neden soruyorsun? Hoşlandığın biri mi var?"

Olası adayları gözden geçirmeye çalışıyorum. Onunla aynı yaşta olan ve SAA'da sınıf arkadaşı olan Youngmin var. Sonra da onunla birlikte Öğrenci Konseyi'nde olan ve hayran olduğunu bildiğim Jaewoo var. Ayrıca Joah'ın diğer stajyerleri de var; onlarla biraz da olsa aşina oldum, çünkü Yönetmen Ryu'nun gelecekteki gruplar için potansiyel "takımlarını" görmüştüm. En iyi stajyerlerden biri, Malezyalı kökenli bir çocuk, özellikle sevimli.

Başını hızla salladı. Hem de çok hızlı.

Hyemi birine aşık.

Bu düşünce bile beni heyecanlandırıyor. "Kim olduğunu söylemene gerek yok, sadece seni desteklediğimi bil yeter."

O kıkırdadı. "Teşekkürler, Eonni. Gerçekten de flört etmek yasak mı? Babamın avukatı sözleşmeyi inceledi ve orada bu konuda hiçbir şey yazmıyordu."

“Öyle değil,” diyorum ona. “Sadece halkın tepkileri yüzünden biraz zor, özellikle de henüz onları destekleyecek çok fazla hayranı olmayan genç sanatçılar için. Ama Joah diğer şirketler kadar katı değil,” diye ekliyorum, yüz ifadesinin düştüğünü görünce. “Joah sanatçıları arasında sevgili olanlar da var.”

Jenny ve Jaewoo'yu düşünüyorum; ilişkilerinin başlarında ikisinin bir fotoğrafı sızdırılınca bir skandal yaşamışlardı. Joah, Jaewoo'nun arkasında durarak, ilişkiyi doğrulayan veya reddeden ancak iftira niteliğindeki her türlü makaleye karşı yasal işlem başlatacaklarını belirten bir açıklama yayınlamıştı.

“Gerçekten mi?” Hyemi’nin gözleri kocaman açılmıştı. “Kim?”

"Bunu sana söyleyemem," diye çıkıştım.

İçini çekerek, "İyi bir arkadaşsın, Eonni," dedi.

Nathaniel'in dersi için bir projesi var, bu yüzden o akşam koşuya çıkıyorum. Daha önce yağmur yağmıştı ve sokaklarda o kendine özgü yağmur sonrası kokusu vardı. Yaşlı bir adamın bir toplama aletiyle şişe ve teneke kutuları toplayıp cam, plastik ve diğer atıklar için ayrı torbalara attığını görüyorum. Bir kadın motosikletiyle yavaşça geçiyor, köpeği sırt çantasına sıkıca yerleşmiş, gözleri kapalı ve dili sallanıyor. Bakkal dışında tüm işletmeler kapalı, bakkal karanlık köşede bir fener gibi parlıyor.

Koşarken Hyemi ile yaptığım konuşmayı düşünüyorum. Doğru, Joah son bir yıldır, Jaewoo'nun ilişkisini koruma tavrını aldıklarından beri, idollerinin sevgili olmaları fikrine daha hoşgörülü yaklaşıyor. Sektörde idollerin sevgili olmaları konusundaki beklentiler de değişti; eskiden olduğu gibi sırtlarını dönmek yerine, giderek daha fazla hayran favori idollerini destekliyor.

Eğer sektör iki yıl önce şimdiki gibi olsaydı, Nathaniel ile ilişkimizi sürdürebilir miydik? Çünkü o zamanki atmosfer... *Durum* değişti, şimdi bir ilişkiye başlayabilir miyiz?

Düşüncelerimin bu şekilde yön değiştirmesine şaşırdım. Kendime bu soruları soracağımı hiç düşünmemiştim. Birincisi, anneme verdiğim bir söz var ve ona verdiğim hiçbir sözü asla bozmadım.

Ancak o günden bu yana koşullar değişti; sadece Joah'ın idollerinin sevgili olmaları konusundaki duruşu değil, annemin şirketinin durumu da değişti. XOXO'nun başarısıyla Joah, sektördeki diğerlerinin saygı duyduğu bir şirket haline geldi. Annemin Joah'ı nasıl yönettiği sayesinde, EBC Ödülleri'nde Öncü Ödülü'nü kazanıyor. Ve şimdi ASAP'ın çıkışıyla, ondan şüphe duyan herkese hiçbir yere gitmeyeceğini kanıtlayacak.

Nathaniel ile aramdaki mesele bunun yanında çok küçük kalıyor...

Yavaşlayıp tamamen durana kadar yürümeye başladım, nefesimi toparlamak için ellerimi dizlerime indirdim. Mahalledeki oyun parkına kadar koştum. Mavi minderli bir zeminin üzerinde salıncaklı bir kaydırak vardı. Kaydırağın dibine doğru gittim, oturdum ve ayaklarımı yukarı çektim. Sırtımı kaydırağa yaslayarak telefonumu çıkardım. Ekran hafif bir ışık yayarken, bir idol ile çıkmanın nasıl bir şey olduğunu herkesten daha iyi bilen tek kişinin iletişim bilgilerini tuşladım.

Jenny üçüncü çalışta telefonu açıyor. "Sori?" Ekranda yüzü beliriyor. Telefonunu düşürdüğünde bir hışırtı sesi duyuluyor. Tekrar eline almadan

önce kısa bir an yüksek tavanı görüyorum. "Eyvah," diyor nefes nefese.

"Neredesin?" Kafamda zamanı hesaplıyorum ve New York'ta sabahın erken saatleri olmalı.

“Kütüphanedeyim. Bir saniye bekleyin.” Ekrandan kayboluyor. Kütüphaneden çıkarken ayak seslerinin hafif tıkırtısını, ardından bir kapının açılma sesini duyabiliyorum.

Jenny telefonu öyle bir açıyla tutuyor ki, merdiven boşluğunda dururken onu görebiliyorum. Sesinin yankısı etrafında yankılanıyor. "Orada saat kaç?"

"Saat on."

"Çok geç oldu! Neredesin?"

Telefonu, arkamdaki çocuk oyun alanını görebileceği şekilde kenara çektim. "Düşünmem gerekiyordu, bu yüzden koşuya çıktım."

"Endişelenmeli miyim?" diye soruyor Jenny.

Başımı salladım. "Sadece sesini duymak istedim."

Gözlerimi kapatıp onun okul hayatından bahsetmesini dinliyorum. Müzik teorisi dersi alıyor, ayrıca modern besteciler üzerine bir derse de katılıyor. Dörtlü için son seçme bu hafta yapılacak.

"Eğer onay alırsam, bu ayın başlarında Seul'de olabilirim," diyor. "Çok aramadığım için özür dilerim."

“Hayır!” diye şiddetle karşılık verdim. “Özür dilemesi gereken benim.”

Jenny benimle tartışmak istercesine burnunu kırıştırdı, ama sonra güldü. "Şimdi konuşuyoruz işte. Sesini duyduğuma ben de sevindim, ama aramanın bir sebebi vardı, değil mi?"

Koca bir okyanus ve kıtanın ötesinden beni anlayabilme yeteneği gerçekten hayret verici.

Ona her şeyi anlatıyorum; annemle yaptığım anlaşmayı, Hyemi'nin çıkışına yardım etmem karşılığında bana daha fazla bağımsızlık vereceğini, ayrıca Nathaniel'in ara verdiği süre boyunca benimle birlikte yaşayacağını da anlatıyorum. Nathaniel'e grup arkadaşlarına söylememesi için yemin ettirdiğim halde ona bunları anlatıyor olmam biraz suçluluk hissettiriyor, ama sanırım beni affeder—sonuçta onun için arıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor sessizce.

Ona söylememe gerek kalmadan, Nathaniel'e olan duygularımın geri döndüğünü, aslında hiç kaybolmadığını zaten biliyor.

Otobüsten indiğimde onu beni beklerken bulduğumda hissettiğim duyguyu düşünüyorum.

“Mutluyum.” Bunu sesli söylemek, bir itiraf gibi geliyor. “Ne yapmam gerektiğini söyleyin.”

“Bence gerek yok,” diyor Jenny, yüzünde bir gülümsemeyle. “Yalan söylemeyeceğim, hayatının yarısını spot ışıkları altında geçiren biriyle çıkmak kolay değil. Jaewoo'nun sadece bir insan olduğunu ve XOXO üyesi olmasa bile onunla birlikte olmak isteyeceğimi hatırlamak yardımcı oluyor. Tabii ki, ilişkimizi gizli tutmamız da yardımcı *oldu* . Gerçi bazı hayranların ürkütücü derecede doğru teorileri var.” Ürperiyor. “Ama Jaewoo ve benim aksime, sen ve Nathaniel uzun mesafeli bir ilişki içinde olmayacaksınız.”

Hayır, ve böyle olmamızı da istemezdim. Jenny kadar güçlü değilim. Kariyerimde bağımsız olmak istiyorum ama ilişkimde değil. Birine ihtiyaç duymak istediğim kadar, ihtiyaç duyulmak istediğimi hissetmek de istiyorum.

Jenny sözlerine şöyle devam ediyor: "Bence her ilişkide engeller vardır. Önemli olan, o mutluluk duygusunun, ortaya çıkabilecek zorluklara değip değmeyeceğine karar vermektir."

Buna değip değmeyeceğinden emin değilim; sadece bırakmaya hazır olmadığımı biliyorum.

"Ona ne zaman söyleyeceksin?"

“Annemle konuşana kadar ona hiçbir şey söyleyemem. Şu anda Japonya'da...” Annem çoktan ayrıldıktan kısa bir süre sonra Sekreter Park bana böyle bilgi vermişti. “Ama ASAP'ın çıkış gösterisi için Seul'e geri dönecek.” Onunla o gece konuşabilirdim.

Göğsüm hem heyecan hem de umutla çarpıyor.

“Sizi destekliyorum!” diyor Jenny. “Sen ve Nathaniel. Bence ikinci bir şansı hak eden bir çift varsa, o da siz ikinizsiniz.”

OceanofPDF.com

Yirmiüç

Sun'ın dramasının senaryosunu, çekimlerin yapılacağı yere, yani yarımadanın doğu kıyısındaki küçük bir kasabaya giden trende okudum.

Deniz Prensi, özellikle şiddetli bir fırtına sırasında -kendi hatası yüzünden- kıyıya vuran ve kurtarılan hafızasını kaybetmiş bir tanrı hakkında fantastik bir aşk hikayesi.

Yerel bir balıkçının kızı tarafından yazılmış. Tanrıya, o korkunç fırtınaları gönderdiği için kin besliyor. Tabii ki, o...

Gizemli çıplak adamın kimliğini öğrenin. Kahramanımız aklı başında bir taşralı kızken, romantik komedi türünden olaylar gelişir.

Deniz prensi kelimenin tam anlamıyla sudan çıkmış bir balık.

Hyemi'nin bölümdeki rolü, Deniz Prensi'nin anılarını barındıran sihirli bir deniz kabuğuna rastlayan bir okul kızıdır. Nathaniel ise yerel bir hamamda yaşayan bir su tanrısını canlandırıyor. Ve ben...

“Deniz kızı mı oynuyorum?” Senaryodan başımı kaldırıyorum. Sekreter Park karşımda oturuyor. Joah'ın temsilcisi olarak, Hyemi ve bana çekim alanına kadar eşlik ediyor. Senaryo yazarı, her birimizin hikayesini oluşturmak için gece boyunca çalışmış olmalı ve revize edilmiş senaryoyu Sekreter Park'a göndermiş; o da içeriği gözden geçirdikten sonra yazdırıp bize teslim etmiş.

"Evet," diyor Sekreter Park, "sıcak havaları seven bir deniz kızı, bu yüzden sonunda hamama varıyorsunuz."

Hyemi, pencere kenarındaki koltuğa kıvrıldığı yerden kıpırdandı. Trene biner binmez uyuyakalmıştı ve ne Bakan Park ne de ben onu uyandırmaya kıyamamıştık.

Hyemi'nin bölümdeki rolü, Nathaniel'in ve benim rolümün aksine, olay örgüsü için gerçekten önemli. Karakterinin ailesi, Hyemi'nin sihirli deniz

kabuğunu onlara getirmesinin ardından onu satışa çıkarıyor; bu da Sun'ın deniz kabuğunu keşfetmesine ve anılarını geri kazanmasına yol açarak dizinin ikinci yarısının katalizörü oluyor.

Ancak böylesine önemli bir rolü olsa bile, ezberlemesi gereken çok fazla repliği yok. Bu yüzden, çok ihtiyaç duyduğu uykuyu almak için zamanını daha iyi değerlendirebilir.

Seul'den ayrıldıktan üç saat sonra, tek bir platform ve üç raydan oluşan istasyona vardık. Uzun zamandır denize gitmemiştim ve dışarı çıktığımızda tuzlu, berrak havayı derin bir nefesle içime çektim. Seul'den biraz daha sıcaktı ve güneş de parlıyordu, bu yüzden hırkamı dirseklerime kadar indirdim. Gözlerimi kapatıp başımı geriye doğru eğerek kısa bir süre öyle kaldım, güneş ışığı yüzümü ve omuzlarımı ısıttı.

Otoparkta bir prodüksiyon asistanı bizi bekliyor ve sahil boyunca on beş dakika daha araba yolculuğu yaparak, prodüksiyon ekibinin plajın yanında, birkaç çadır ve yemek arabasıyla kurduğu ana kampa ulaşıyoruz.

Çekim mekanı, yaşlı sakinlerine evlerinin ve iş yerlerinin kullanımı karşılığında tazminat ödenen, faal bir balıkçı köyüdür. Ayrıca, dramada figüran olarak rol almaları için de davet edildiler ve birçoğu, sırf torunlarını etkilemek için bile olsa bu teklifi kabul etti.

“Min Sori-ssi, Woo Hyemi-ssi.” Siyah metal çerçeveli, turuncu degrade lensli güneş gözlüğü takan ve çenesinde sakal tıraşı izleri olan bir adam—muhtemelen dizinin yönetmeni—varışımızda bizi karşılıyor. Seti kısaca gezdirirken, günün programını açıklıyor. Hyemi ilk sahnesini sahilde çekecek, orada sihirli deniz kabuğunu keşfedecek, sonra ben de gelgit havuzlarında kendi sahnemi çekeceğim. Ve bu akşamın ilerleyen saatlerinde Nathaniel ile birlikte hamamda sahnemizi çekeceğiz.

Sahilden oyuncuların çadırına doğru yürürken, elinde iki fincan kahve tutan ve ikisinden de içen, şaşkın bakışlı bir kadının kıyı boyunca yürüdüğünü fark ettim.

Yönetmen bakışlarımı takip ediyor. "Bu senarist," diye fısıldıyor. "Onu rahatsız etmeyelim."

Çadırların yanında, Sun büyük bir şemsiyenin altında uzanıyor, güneş gözlükleri burnunun üzerinde. Ayrıca kahve içiyor, ancak sadece bir bardak buzlu americano.

Sun, fincanını kaldırarak, “Youngmin bir kahve kamyonu gönderdi,” diyor. “Buyurun, buyurun.” Çadırların arasına kurulmuş, parlak renkli bir kahve kamyonunu işaret etmek için başını sallıyor. Yeşil çizgili üniformalar giymiş iki barista, kısa bir ekip kuyruğundan sipariş alıyor. İçecekler Youngmin tarafından önceden ödenmiş; kamyonun tepesindeki pankartta Youngmin'in yüzü ve Sun'a bir mesaj yer alıyor: DENİZ PRENSİ , OH SUN'A TEBRİKLER ! MÜCADELELER !

“Belki daha sonra,” diyorum, çekimlere başlayacağım için midem biraz bulanıyor.

Sun, "Nathaniel nerede?" diye soruyor. "Joah'dan sizinle birlikte geleceğini sanıyordum."

Nathaniel'in adı geçtiği anda kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Jenny ile konuştuğumdan beri onu görmedim. Eve döndüğümde telefonda konuşuyordu, bu yüzden aceleyle yukarı çıktım. Mantıksız ama birdenbire yüzüme bir bakışta onunla tekrar birlikte olmayı düşündüğümü anlayacağından korkuyorum ve annemle konuşana kadar bu konuşmaya hazır değilim.

"Ji Seok-oppa ile birlikte birazdan gelecek," dedim Sun'a.

Sun, Hyemi'nin arkamda durduğunu yeni fark etmiş gibi görünerek, "Hyemi-ssi," dedi. "Merhaba."

Ona doksan derecelik bir reverans yaptı. "Beni davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim."

Ona başıyla selam verip eğildi. "Nathaniel'in arkadaşlığına katlanmak zorundaysam," diye mırıldandı, "en azından seninle vakit geçirme zevkini yaşayabilirim."

“Ama Nathaniel-seonbae benden çok daha yetenekli ve çekici,” diyor Hyemi.

Sun, "Anladığım kadarıyla Nathaniel hayranısın," diye mırıldandı.

“Ben de senden hoşlanıyorum! Yani...” Bütün yüzü kıpkırmızı oldu.

Hyemi'nin omuzlarına koruyucu bir kol atarak araya giriyorum ve onu uzaklaştırıyorum. Zaten kostüm ve makyaj için gelmesi gerekiyor. "Sun'ın seni kızdırmasına izin verme," diyorum. "XOXO'da en çok onu sevdiğini söylemeni istiyor ama senin için çok yaşlı. Yaşına daha yakın birini tercih etmelisin." Tıpkı benim de aynı yıl doğduğum Nathaniel'i tercih ettiğim gibi.

"Çok yaklaşma," diyor, o kadar alçak sesle ki neredeyse duyamıyorum.

O önden yürürken kaşımı kaldırıp kolumu indirdim. Demek Youngmin'le ilgilenmiyor. Geriye Jaewoo kalıyor. Ona acıyarak baktım. Kalbi kırılacak, çünkü Jaewoo çoktan aşık olmuş bir çocuk.

Hyemi'nin sahnesine başlamasını ancak izleyebiliyorum, ardından saç ve makyaj bölümüne aceleyle götürülüyorum.

Çadıra girdiğimde, saç stilisti olarak Hyemi ve beni *"Catch Me If You Can"* programının çekimlerinden önce kurtaran arkadaşım Kim Soobin'i görünce şaşırdım.

"Eonni!" diye çığlık attım.

“Sori-yah!”

"Geçen gün kıyafetini ödünç vermene çok teşekkür ederim," diyorum sarıldıktan sonra. "Hayat kurtarıcıydın."

"Kıyafetlerimi dizide görmek çok heyecan vericiydi!" diye kıkırdadı.

Kız arkadaşı Rala makyaj sanatçısı ve birlikte saçımı fönleyip yüzüme yapay elmaslar takıyorlar.

Kostüm tasarımcısı—tıraşlı kafalı ve kaplumbağa kabuğu desenli gözlük takan zayıf bir adam—elbise çantasıyla geldiğinde, Soobin beni onunla tanıştırdı. "Bu bizim denizkızımız Min Sori."

Mavi gözleri—muhtemelen renkli lensler—irileşti. "Ah, *mükemmelsiniz* ." Aceleyle öne doğru ilerleyerek giysi çantasının fermuarını açtı. "Sekreteriniz ölçülerinizi zaten gönderdi. İşte istediğimiz buydu."

"Düşünüyorum." İçerisinde, inci ve akuamarin, kobalt ve safir mavisi taşlarla özenle işlenmiş korseli bir tulum var.

Kostüm omuzsuz ve karnımı ve göğsümü örtse de, başka pek bir şey örtmüyor. Ayrıca bir çift ayakkabı da gösteriyor.

Siyah şorttan bahsetti. "Elbette bunları altına giyeceksin."

Başının üstünü ovuşturdu. "Biliyorum, biraz fazla oldu..."

"Muhteşem," diyorum. Ve muhtemelen son derece rahatsız edici, ama moda uğruna çok şeye katlanırım.

Ona gülümsüyorum. Belli ki bir dahi. "Bunu giymekten onur duyardım."

“Göğsünüze tam oturacak, sorun olur mu? Muhtemelen sizi dikmemiz de gerekecek. Bugün yemek yediniz, değil mi? Ve bol su içtiniz?”

Tereddüt ediyorum, sonra "Evet" diyorum. Bu tam olarak doğru değil. İkisini de yapacak kadar enerjim yoktu, ama şimdi kendimi iyi *hissediyorum* , hem heyecan hem de adrenalinle besleniyorum.

Gizlilik için bir paravanın arkasında soyunuyorum ve korseyi giyiyorum, arkasını çözmeden dışarı çıkıyorum. O korsenin iplerini sıkarken derin bir nefes alıyorum, sonra göğsüme uygulanan baskıyı hissederek nefes veriyorum.

"Acıyor mu?" diye soruyor tasarımcı. "Rahatsız ediyorsa gevşetebilirim."

Birkaç derin nefes alıyorum. Biraz sıkışık, bu da beni biraz huzursuz ediyor ama... "İyiyim," diye onu rahatlatıyorum.

Beni boy aynasının önüne doğru işaret ediyor. "Ne dersin? Çok fazla dekolte göstermek istemeyiz, yoksa sansürleniriz." Şaka yapıyormuş gibi gülüyor ama içimden bir ses şaka yapmadığını söylüyor. "Uzun saçların çoğunu kapatacak zaten."

Aynadaki yansımamı inceliyor, kıyafeti her açıdan hayranlıkla seyretmek için arkamı dönüyorum. Yapılandırılmış korse vücuduma mükemmel bir şekilde oturuyor, göğsüme yapışıyor, belde daralıyor ve kalçalarda hafifçe genişliyor. Soobin'in makyajı ve kostümle birlikte etki muhteşem. "Bayıldım," diye coşkuyla söylüyorum.

Bir asistan kostümün üzerine giymem için bir sabahlık getiriyor, ardından beni çadırlardan ilk çekim yerime, set tasarımcılarının sahte denizyıldızları ve mücevherlerle süslediği bir gelgit havuzuna götürüyor. Bir sis makinesi havuzun üzerine beyaz, buharlı bir iz bırakarak ona rüya gibi, mistik bir atmosfer kazandırıyor.

Bornozumu çıkardıktan sonra, başka bir prodüksiyon asistanı havuza girmeme yardım ediyor ve *çok* rahatsız edici olmayan bir yere oturuyorum. Umarım zavallı bir kabuklu deniz hayvanını rahatsız etmiyorumdur.

“Bu sahnede gizemli, uhrevi bir aura yaratmak istiyoruz,” diyor yönetmen kameranın arkasından. “Güzel bir deniz kızı olarak, Deniz Kralı'ndan oğluna bir mesaj iletme göreviyle gelgit havuzunda mahsur kaldınız, ama ne yazık ki suyun dışında konuşamıyorsunuz! Ne yapacaksınız!” Yönetmenin coşkusuna kapılıp başımı sallıyorum. “Mükemmel, o yüz ifadesini aynen koruyun.” Beni farklı açılardan çekiyor, kamerayı geçici bir ray üzerinde hareket ettiriyor. “Şimdi üşüyormuş gibi titreyin. Daha sıcak suları özlüyorsunuz. Keşke gidebileceğiniz bir yer olsaydı.”

Bu, tıpkı mankenlik gibi, çünkü hiç repliğim yok. Konuşmam gerekmemesi için bir çözüm bulan senariste minnettarım. Kısa süre sonra yönetmen "Kes!" diye bağırıyor.

"Mükemmeldi, Sori-ssi," diyor. "Kamera karşısında çok doğalsın."

Havuzdan çıktım, bu sefer ısınmak için hevesle bornoza uzandım.

Çadırlara dönüş yolunda, Youngmin'in arabasının önünde bir kalabalık toplanmıştı. Sun ortalarda yoktu, muhtemelen başrol oyuncusuyla sahnelerini çekmek için ayrılmıştı.

Yanakları kızarmış bir şekilde alışveriş arabasının yanında bekleyen Hyemi'ye yaklaşıyorum. Hâlâ okul üniformasını giyiyor, ceketine iliştirilmiş küçük metal bir etikette karakterinin adı yazılı. "Bu gürültünün sebebi ne?" diye soruyorum.

“Nathaniel az önce buradaydı,” diyor gözleri parıldayarak. “Personel üyelerinden bazılarıyla fotoğraf çektiriyordu. Ben de onunla bir fotoğraf çektirdim. Görmek ister misin?”

Telefonunu kaldırıyor. Fotoğrafta Hyemi, Nathaniel ile sırt sırta poz veriyor, eli yüzüne doğru yarı kalkmış, kahkaha atarken yakalanmış. Onu eğlendirecek bir şey söylemiş olmalı. Sonra bakışlarım Nathaniel'e kayıyor. O da gülüyor, burnu kırışmış, gamzeleri belirgin bir şekilde görünüyor. Bu manzaraya takılıp kalıyorum, nefes nefese kalıyorum ki bu da korse giymeye hiç uygun değil.

Şu an *fotoğrafına* bakıyorum ve işte böyle hissediyorum. Bu gece birlikte sahne çekerken nasıl hissedeceğim acaba? Hiçbir şeyin değiştiğinden şüphelenmemesini sağlamalıyım; en azından dışarıdan bakıldığında hiçbir şey *değişmedi* . Sadece duygularımı ondan biraz daha saklamam gerekiyor. Bunu son iki yıldır yapıyorum, iki gece daha ne fark eder ki?

OceanofPDF.com

Yirmidört

Çekim ekibi, sahnemiz için köydeki tek hamamı ele geçirdi. Kadınlar bölümündeki banyo alanının zemini eski fayanslarla kaplı; üç havuz, duş kabinleri ve küçük bir fırın saunası arasında yer alıyor. Şu an boş olsa da, gün içinde banyo yaparken komşuları hakkında dedikodu yapan yerel kadınlarla dolu olduğunu hayal ediyorum.

Annem, Joah ile gerçekten meşgul olmadan önce, küçükken beni yerel hamama götürürdü. Havuzlarda ıslanmadan önce birbirimizin sırtlarını ovardık. Bana sikhye alırdı ve sıcak odalardan sonra ferahlatıcı bir serinlik olan bu tatlı pirinç içeceğinden her yudumda dudaklarımı yalardım. Sonra ortak alanda, başlarımızı blok yastıklara yaslayıp manhwa okur ve kahramanların romantik maceralarına kıkırdardık. Bu anıyı hatırladığımda içimi bir sıcaklık kaplıyor. Belki şirketteki her şey yoluna girdiğinde, sadece ikimiz tekrar oraya gidebiliriz.

Kapılar açılırken arkamı döndüm ve Nathaniel, ekibin geri kalanıyla birlikte içeri girdi. Hamamlarda alışılmış pijama benzeri üniformalar giymişti; büyük bir gömlek ve ipli şort. Başının üstünde ise koyun başını andıran bir havlu vardı. Çok gergin olmasaydım gülerdim.

Beni hemen fark etti ve yanıma geldi. "Merhaba."

"Rahat görünüyorsunuz," diyorum, ses tonunuzu doğal tutmaya çalışarak.

Çarpık bir gülümsemeyle, "Sanırım senin kostümün benimkinden çok daha özenli," dedi.

"Evet." Yüzüm kızardı, birdenbire bornozumun altında çok çıplak olduğumu hissettim.

Başını yana doğru eğiyor.

Makyajımı tazelemem gerekiyormuş gibi yaparak ondan uzaklaştım. Soobin ve Rala'ya doğru aceleyle koştum, ama yüzündeki şaşkınlık ifadesini görmeden önce değil.

İçim suçluluk duygusuyla altüst oluyor. O hiçbir yanlış yapmadı. Duygularımı kontrol edemeyen *benim* .

“Sori-yah, bir sorun mu var?” diyor Soobin. “Biraz solgun görünüyorsun. Korse çok mu sıkı? Gevşetebilirim.” Ama bu öneriyi yaparken, endişeden dudaklarının inceldiğini görebiliyorum; gevşetmek tüm kostümün düşmesine neden olabilir, bu düşünce zaten olduğumdan daha da paniklememe yol açıyor.

"İyiyim. Sadece şu son sahneyi atlatmam gerekiyor."

Hikaye şöyle gelişiyor: Nathaniel'in canlandırdığı karakter, hamam gece kapandıktan sonra benim canlandırdığım karakteri kaynar suda yüzerken buluyor.

Ekibin ışıkları ve kameraları havuzun etrafına yerleştirmesini izlerken, geçen her dakika sinirlerim daha da geriliyor. Gelgit havuzundaki sahne bu kadar samimi gelmemişti, belki de açık havada olduğumuz içindi. Bu kapalı ortamda, tüm ışıklar havuza odaklanmışken, kendimi daha savunmasız hissediyorum.

Yönetmen beni havuzun kenarına götürüyor. “Biraz yüzeceksin.” Kolunu dairesel bir hareketle sallıyor. “Sonra da kenara yakın bir yerde su yüzüne çıkacaksın.” Terliğini havuzun kenarına vuruyor. “Nathaniel seni bekliyor olacak. O repliğini söyledikten sonra, Deniz Kralı'nın insan dünyasına iletmen için sana gönderdiği önemli mesajı ona aktaracaksın.”

Başımı sallıyorum ama bu sözlere kaşlarımı çatıyorum. "Ama konuşamadığımı sanıyordum."

Akşam olmasına ve içeride olmamıza rağmen takmaya devam ettiği güneş gözlüklerini düzeltiyor. "Öyleyse, mesajı ona deniz kızlarının yöntemiyle iletmelisin. Bir öpücükle."

Yönetmene göz kırptım, sonra tekrar göz kırptım. "Senaryoda böyle bir şey yok," dedim.

“Evet,” diye onaylıyor yönetmen. Kareli bir mendille alnındaki teri siliyor. “Senarist olay örgüsündeki açığı fark ettiğinde bu çözümü düşündü. Ama sadece siz de rahatsanız...”

Midem kelebek gibi oldu ve bana doğru yürüyen Nathaniel'e döndüm. Şaka yapmasını bekliyordum ama alışılmadık bir şekilde utangaçtı, gömleğinin yakasının altından boynunu kaşıyordu. "İster misin...? Yapmak zorunda değiliz..."

"Sanırım sorun yok," diyorum biraz nefes nefese. "Sun'ın programı için..."

“Pekala,” diyor. “Eğer herhangi bir zamanda istemiyorsanız...”

Başımı salladım. "Pekala."

Yönetmen başıyla bana, "Sori-ssi, ne zaman hazırsanız," diye işaret etti.

Anlıyorum ki , *herkes izlerken* soyunmamı istiyor. Derin bir nefes alıyorum, içimdeki denizkızını, ya da en azından oyuncuyu ortaya çıkarıyorum. Kostüm muhteşem ve benim ölçülerime göre özel olarak dikilmiş—onu giymekten *gurur* duyuyorum. Elbisemin düğümünü çözüp omuzlarımdan düşmesine izin veriyorum.

Gelgit havuzu çekiminde bulunmayan ekip üyelerinden duyulabilir bir nefes kesilmesi sesi geliyor. Omuzlarımı geriye atıyorum, kostümü en iyi şekilde sergiliyorum. İdoller sahnede bundan daha cesur kıyafetler giydi; *ben* podyumda daha cesur kıyafetler giydim. Utanacak bir neden yok. Nathaniel'e bir bakış atıyorum. Bakışları, Kostümüm üzerinde oyalanırken, bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırdı. Gözlerindeki sıcaklık ve zaten sıcak olan vücut sıcaklığı karşısında kalbim teklemeye başladı. Odadaki atmosfer bir üst seviyeye çıkıyor gibi görünüyor.

Tamamen alevler içinde kalmadan önce, ondan yüzümü çevirip havuza doğru yöneldim ve hızla kendimi suya bıraktım. Suyun sıcaklığı kırk derecenin üzerinde olduğu için serinleyemedim bile.

Yönetmen, kameranın arkasına geçerek, "Sori-ssi," diyor, "konuştuğumuz şeyi hatırlıyor musun? Yüz, yüz, yüz ve sonra havuzun kenarından zarifçe çık. Tıpkı bir peri gibi."

Bir peri deniz kızı, anladım. Bunu yapabilirim.

Derin bir nefes alıp suyun altına dalarken, büyürken aldığım tüm yüzme dersleri için anneme sessizce teşekkür ettim. *"Kore bir yarımada* ," demişti. *"Yüzmeyi öğrenmelisin yoksa hayatta kalamazsın."* Şimdi düşününce, acaba bu sözleri bir metafor olarak mı söylemişti diye merak ediyorum.

Suyun altında, umarım zarif bir hareketle ilerliyorum; kurgu aşamasında kuyruk eklenmesini kolaylaştırmak için bacaklarımı bir arada tutmaya çalışıyorum. Hala su altında, kenara doğru yüzüyorum ve zarif bir şekilde yüzeye çıkmak için ayaklarımı havuzun dibine yerleştiriyorum.

Su, başımın tepesinden, burnumun ve yanaklarımın üzerinden şelale gibi akıyor. Nefes nefese kalmıyorum, sadece nefes almaya ihtiyacım yokmuş gibi görünmek için küçük nefesler alıyorum. Suyun kirpiklerime takıldığını hissediyorum ve elimi kaldırıp silme isteğine karşı koymak zorundayım. Nathaniel yukarıda, gözümün önünde beliriyor. Havuzun kenarında diz çökmüş, bana bakıyor.

Konuşmuyor; bunun yerine bakışları saçlarımda, gözlerimde, dudaklarımda geziniyor. Söyleyeceği bir şey var, ama tam olarak ne dediğini hatırlayamıyorum, havuzda neden olduğumu soruyor gibi bir şey. O cümlesini söyleyene kadar mesajımı iletemiyorum. Unuttu mu? Atışı kaçıracağız. Kalbim hızla çarpıyor. *Bir şey* yapmalıyım. Havuzun kenarına tutunarak kendimi sudan çıkarıyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum.

Çok kısa sürdü. Üst vücut gücüm, bir öpücükten daha uzun süre suyun üzerinde kalmaya yetmiyordu. Dudaklarım aralandı. Hafifçe nefes nefese kaldı. Onu bıraktığımda, dudakları sanki daha fazlasını arıyormuş gibi benimkileri takip etti, ama ben çoktan suya geri düşüyordum.

Birazını yutuyorum, bu da bir sonraki çıkışımı çok daha beceriksizce yapmama neden oluyor.

Yönetmen, sesi salonda yankılanarak, "Mükemmeldi!" diye bağırdı. "Harika. Duygusal! Ekran kimyası muhteşemdi!"

Köşeye doğru baktığımda senaristin gözünden bir damla yaş sildiğini gördüm.

Nathaniel repliğini hiç söylemese bile, ikinci kez çekmek zorunda kalmayacağımız için rahat bir nefes aldım. Havuz çok sıcak ve uzun süre nefesimi tutmak zorunda kaldığım için nefes nefese kaldım.

Merdivenlere doğru ilerlerken, oda aniden aşağı doğru bir eğim alıyor.

“Sori?” Nathaniel’in sesi keskin.

“Yapamam—” diye başlıyorum, sonra nefes alamadığımı fark ediyorum. Paniklemeye başlıyorum. Oda dönüyor.

Yüksek bir sıçrama sesi duyuldu ve ardından kolların beni sudan kaldırdığını hissettim. Nathaniel. Havuza atlamıştı. Beni suda döndürdüğünü hissettim ve sonra korsesinin arkasından sert, ani hareketlerle çekmeye başladı.

Göğsümdeki baskı azalıyor ve derin bir nefes alıyorum.

Nathaniel beni kısa bir süreliğine bırakarak tişörtünü başının üzerinden çıkarıp açıkta kalan sırtıma attı ve vücuduyla benim görüşümü odadan engelledi.

"Şimdi nefes alabiliyor musun?" diye soruyor, sesi nazik ama gergin.

"Evet."

"Seni taşıyacağım."

Başımı salladım ve o da kolunu bacaklarımın altına kaydırdı. Beni sudan kaldırırken kollarımı boynuna doladım. O kadar utanmıştım ki,

endişeli bakışlarından kaçınmak için yüzümü boynuna gömdüm.

Bundan sonrası bulanık. Nathaniel beni olay yerindeki sağlık görevlisine götürüyor; güler yüzlü bir kadın hayati belirtilerimi kontrol ediyor ve bana serum takıyor. Birkaç dakika sonra Sekreter Park çadıra koşuyor. "Annenize mesaj attım. Japonya'dan geliyor." İkisi ve sağlık görevlisi için yeterli yer yok, bu yüzden Nathaniel çadırdan çıkıyor. Giderken kendimi çok yalnız hissediyorum.

"Bu yüzden mi erken dönmüyor?" diye sordum Sekreter Park'a, endişeli bir şekilde. Japonya'daki toplantısının önemli olduğunu biliyordum. "Ona iyi olduğumu söyleyin. Gelmesine gerek olmadığını belirtin."

Sekreter Park'ın kendi içinde bir çatışma yaşadığını, patronunun şirket için yapması gerekenlerle kızı için yapması gerekenler arasında tartıldığını görebiliyorum. Sonunda "Emin misiniz?" diye soruyor.

“Evet,” diyorum, “sadece dinlenmeye ihtiyacım var.” Serum takılı olan kolumu kaldırıyorum. “Bu, gerisini halledecek.”

“Tamam. Ona söyleyeceğim.” Tereddüt ediyor. “İyi olmana sevindim.” Bacağıma hafifçe vuruyor ve sonra ayrılıyor.

Sonunda uyuyakaldım ve uyandığımda sağlık görevlisinin gittiğini ve Nathaniel'in yanımda sandalyede oturduğunu gördüm. Başını sedyeye yaslamış, yüzü benimkinden uzak, serum takılı olan uzattığım koluma dönüktü. Kısa bir an için uyuyor mu diye düşündüm, ama elimi hareket ettirdiğimde kıpırdandı, ancak bana doğru dönmedi.

“Bir daha asla böyle bir şey giyme,” diyor. Sesi battaniyenin altında biraz boğuk çıkıyor. Yüz ifadesini göremiyorum ama sesinde bir titreme var ve bayıldığımı görmenin onun için ne kadar korkutucu olduğunu anlıyorum. Kalbim yumuşuyor.

"Denizkızı olma maceram da böylece sona erdi," diye takılıyorum.

Battaniyenin üzerinde başını çevirdi, kaşlarının arasında bir kırışıklık oluştu. "Bununla ilgili şaka yapabilmene sevindim."

Elimle gözlerinin üzerine düşen saçlarını düzelttim. "Çok ciddi görünüyorsun. Sana hiç benzemiyor."

"Gerçekten çok korktum, Sori. Çok solgundun."

"Bu kadar korkmuş olmana rağmen çok hızlı davrandın," diyorum, onun hiç tereddüt etmeden suya atlayışını hatırlayarak.

"Seni soyma fırsatını kaçırmak istemedim."

"İşte benim Nathaniel'im," diye usulca söylüyorum.

Hiçbir şey söylemiyor ve ben de kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum, bu da sağlığım için muhtemelen iyi değil.

"Sürdüğü süre boyunca güzeldi," diyorum gerginliği azaltmak için. "Kostümden bahsediyorum."

"Çok güzeldi," diyor.

Elimi açıyorum ve o da elini benimkinin üzerine koyuyor.

El ele tutuşarak öylece uyuyakaldık. Bir süre sonra uyandığımda onun gitmiş olduğunu gördüm. Sun çadıra giriyor, arkasındaki kapağı indiriyordu. Sanki ne yaptığını biliyormuş gibi serum torbasına doğru yürüdü ve kontrol etti.

“Nathaniel nerede?” diye soruyorum.

“Onu dışarı gönderdim. Dinlenmesi gerekiyordu.” Nathaniel’in sandalyesine oturup hafifçe geriye yaslandı.

İkimiz de konuşmuyoruz. Sun'ın ifadesi düşünceli. Ne kadar şey bildiğini merak ediyorum. Sun zeki biridir. Nathaniel'in benimle birlikte yaşadığını bilmeyebilir, ama son iki haftadır birbirimize daha da yakınlaştığımızı görecektir.

“Ondan uzaklaştırmak için beni korkutacak bir şey mi söyleyeceksin? Jenny’ye ne dediğini biliyorum.” Jaewoo ve Jenny ilk çıkmaya başladıklarında, Sun onu korkutup uzaklaştırmaya çalışmıştı. Jenny, onun kendisini “test etmeye” ve Jaewoo’yu olası bir skandaldan korumaya çalıştığını düşünüyor, ama bence sadece kaba davranıyordu.

“Bir şey *söyledim* , değil mi?” Çenesini kaşıdı. “Lanet olsun, dedem kadar meraklıyım.” Jenny ve Jaewoo'nun *neredeyse* ayrılmasına sebep olmak onu eğlendiriyormuş gibi kendi kendine kıkırdadı.

"Yine de," diyor, koyu renk gözleriyle bana bakarak, "sanırım hiçbir şey seni korkutamaz, Min Sori."

"Seul'e döndüğümüzde annemle konuşacağım, onunla tekrar çıkma ihtimalini görüşeceğim. İstiyorum. Nathaniel'i istiyorum."

Sun kaşını hafifçe kaldırır. "Böyle söyleyince," der yavaşça, "sanırım kimse sana karşı çıkamaz. Ben bile biraz kızardım."

"Gerçekten mi?" diye kaşlarımı çattım. "Solgun görünüyorsun."

" *İçimden* kızarıyorum."

Ayağa kalktı. “İyi olup olmadığını kontrol etmek için geldim. Ve...”—elini uzatarak yüzümden bir saç telini çekti—“Jenny benim için bir yabancıydı. Sen değilsin. Her zaman senin yanında olacağım.”

Garip bir şekilde, gözlerimin köşelerinde yaşların biriktiğini hissediyorum. Sun bazen alaycı ve mesafeli olabiliyor, ama her zaman bir ağabey gibi benim iyiliğimi düşündü. En iyi türden bir ağabey. "Teşekkürler, Oppa."

"Daha iyi hissetmene sevindim," diyor. Ardından kısa bir duraksamanın ardından ekliyor: "Gerçi senin ve Nathaniel'in *benim* tiyatro setime drama getireceğinizi tahmin etmeliydim."

OceanofPDF.com

Yirmi beş

Doktorun tavsiyesi üzerine geceyi geçirmek üzere küçük ve rahat bir kliniğe nakledildim, ekibin geri kalanı ise Seul'e doğru yola çıktı. Sekreter Park benimle birlikte geride kaldığı için Ji Seok, Hyemi'yi Nathaniel ve Sun ile birlikte geri götürmeyi teklif etti. Sekreter Park, kalmamı sağlamak için annemi aramakla tehdit etmek zorunda kaldı.

"Tekrar bayılırsan Hyemi'ye hiçbir faydan olmaz," diye ısrar ediyor.

Tabii ki haklı. Sadece yarın ASAP'ın ilk bölümü ve her şeyin sorunsuz gitmesini sağlamak istiyorum. Bunun için koca bir ekip olduğunu biliyorum. Ama Hyemi *benim* sorumluluğumda, annem onu bana emanet etti ve onun yolculuğunu sonuna kadar görmek istiyorum.

Ama bu aslında sadece başlangıç.

Onun bir idol olarak hayatının başlangıcı. *Benim* hayatımın başlangıcı, kendim için seçtiğim, istediğim her şeyi yapabileceğim bir hayat. Şimdilik ise üzerinde çalışmak istiyorum. ASAP ekibinin biraz daha zamana ihtiyacı var. Tanıtım dönemine hazırlanmaktan tam uzunluktaki albümlerine kadar yapılacak çok şey var. Yönetmen Ryu, geçtiğimiz günlerde albüm tasarımı ve konseptleri hakkında konuştu.

Bugünün tamamını Hyemi ve diğerleriyle geçiremesem bile, en azından gösteriye katılacağım. Ayrıca, birkaç genç ekip üyesiyle birlikte planladığımız sürpriz bir parti de var. ASAP kızları bundan habersiz ve tepkilerini merakla bekliyorum.

Ertesi sabah, kliniğin doktoru, yaşlı hastalarının rahatsızlıklarından çok dedikodu için geldiği tatlı, anneanne tipi bir kadın, kan tahlili sonuçlarımın temiz çıkmasını beklerken bana kendi tahtası ve farklı siyah beyaz oyun taşlarıyla Go oynamayı öğretiyor. Taburcu olduktan sonra Seul'e üç saatlik bir tren yolculuğu daha var. Arenaya gitmeden önce sadece eve gidip duş alıp üzerimi değiştirecek vaktim oluyor.

Ev boştu, Ajumma kızının evine gitmişti ve Nathaniel geceyi Sun'ın evinde geçirmişti—Ji Seok'tan onu *benim* evime bırakmasını isteyemezdi tabii ki. Arenaya giderken arabada Nathaniel'e bir mesaj attım. **Gösteriden sonra ASAP üyeleri için sürpriz bir parti düzenliyorum.** Ona restoranın adını ve adresini verdim. **Sence gelebilir misin?**

Birkaç dakika sonra telefonumdan onun cevabı geldi: **"Orada olacağım."**

Onu görme düşüncesi bile kalbimi hızlandırıyor.

Dün gece el ele tutuşup uykuya daldığımızda aramızda bir şey geçti. Eğer yakında bir şey söylemezsem, o zaman... *Olabilir* .

Annem partiye gelirse—Sekreter Park bunun mümkün olduğunu söyledi—o zaman onunla konuşabilirim. Nathaniel'e duygularımı *bu akşam* bile söyleyebilirim.

Ne diyecek? Ne *yapacak* ?

Derin bir nefes alıp telefonumu indiriyorum. Nathaniel'le neler olabileceğini düşünmeye devam edersem, aklımdan başka *hiçbir* şey geçmeyecek, bu yüzden o düşünceleri zihnimin arka planına itiyorum. Bu gece Hyemi, ASAP ve Joah'daki tüm ekip hakkında.

Aynı mesajı, XOXO üyelerinin geri kalanını da davet ederek gönderiyorum.

Gösterinin yapılacağı mekan, aynı adı taşıyan otel gibi Sun'ın büyükbabasının şirketi TK Group'a ait olan Sowon Arena'dır. Sowon normalde spor etkinliklerine ev sahipliği yapar, ancak dün gece ve bu sabah, bir sahne ve iki bin beş yüzden fazla koltukla donatılmış bir konser arenasına dönüştürüldü. Gösteri biletleri rastgele çekiliş sistemiyle satışa sunuldu ve biletlerin tamamı ilan edildikten bir saat içinde tükendi.

Hyemi'yi bulduğumda zaten sahne kıyafetini giymişti; bol beyaz bir elbisenin üzerine korse giymiş, uzun, açık kahverengi saçları başının tepesinde taç gibi örülmüştü.

"Seonbae!" diye bağırdı Hyemi, kalabalık soyunma odasının gürültüsünün arasından. "Buradasın! Ama gerçekten iyi olduğundan emin misin? Nathaniel bana olanları anlattı."

“Ben iyiyim. Ya sen? Şu korse çok sıkı değil, değil mi?” Üst kısmından çekiştiriyorum ve denizkızı kostümümdeki daha sert kumaşın aksine, esnek bir kumaştan yapıldığını görüyorum.

Endişemi görünce gülüyor, gözleri parıldıyor. "Çok komiksin, Seonbae." Daha gergin olmasını bekliyordum ama yüzü ışıldıyor.

Kapıdan bir ses, "Üyeler hazır mı?" diye soruyor. "On beş dakika içinde sahnede olmaları gerekiyor."

Dizlerine kadar uzanan fırfırlı bir elbise giymiş olan Jiyoo, "Tuvalete gitmem gerek!" diye bağırıyor. "Tuvalete gitmeye vaktim var mı?" Cevap beklemeden koşarak uzaklaşıyor.

Bir makyaj sanatçısı Hyemi'yi yakalayıp, diğer üyelerden birinin saç ve makyajını tamamladığı Broadway aynalarına doğru çekiyor.

Bir başka üye odanın arka tarafında koreografi çalışırken, bir diğeri de vantilatörün önünde durmuş, gergin bir şekilde su şişesinden içiyordu. Jiyoo'nun hızla yanından geçtiğini görünce içmeyi bıraktı, gözleri fal taşı gibi açıldı ve dehşet içinde şişesine uzandı.

ASAP'in belgeselini çeken kamera ekibi, her karmaşık ve heyecan verici anı kaydediyor.

“Min Sori-ssi?” Yönetmen Ryu’nun asistanı kenara çekildi. “Bir sorunumuz var. Yönetmen Ryu sizin yardımcı olabileceğinizi söyledi. Bir saniye benimle gelebilir misiniz?”

Hyemi'ye son bir kez daha bakıyorum; diğer üyelerden biriyle el ele tutuşmuş, heyecanla konuşuyor. Ardından Yönetmen Ryu'nun asistanını takip ederek başka bir odaya gidiyorum; orada bir grup personel bir kanepenin etrafını sarmış durumda. Kanepede oturmuş, hıçkıra hıçkıra ağlayan kişi Sun Ye.

"Neler oluyor?" diye endişeyle sordum.

Yönetmen Ryu beni kenara çekiyor. Diğerleri gibi endişeli görünmüyor. "Sanırım sadece konuşacak birine ihtiyacı var. Lider olmak zor. Sun Ye'yi size bırakabilir miyim?"

Başımı sallıyorum, ama neden Sun Ye ile konuşması gereken kişinin *ben olduğumu* düşündüğünü anlamıyorum.

Yönetmen Ryu, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Sanırım..." diyor, "onu herkesten daha iyi anlayabilirsiniz."

Odaya doğru döndü. "Herkes birkaç dakikalığına dışarı çıkabilir mi?"

Oda boşalırken, bir kupa alıp su sebiliinden sıcak su dolduruyorum ve Sun Ye'ye götürüyorum.

"Sun Ye-yah," dedim yanına oturarak. "Ne oldu? Kendini hasta mı hissediyorsun?"

“Üzgünüm, Sori-yah.” Burnunu çekti. “Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.”

En genç üyeler olan Hyemi veya Jiyoo'dan gerginlik bekleyebilirdim, ama Sun Ye'den değil. Sadece en yaşlı ve en uzun süredir eğitim almış olduğu için değil, aynı zamanda her zaman, en azından dışarıdan, çok özgüvenli olduğu için. Ama insanların çoğu zaman söylemek istemediklerini söylemelerinin farkında olmalıyım.

"Söyle bana," diyorum.

“Bu çok fazla sorumluluk. Ya diğer üyeleri hayal kırıklığına uğratırsam? Onların lideri olmam gerekiyor ama ya bu konuda berbat olursam? Üstelik herkesten çok daha yaşlıyım. Zaten grubun ortalama yaşını bir yıl yükselttiğimi söyleyen bir makale okudum.”

O paylaşımı yapan kişiyi bulup internet üzerinden ona bağırma isteği çok güçlü.

"Bu düşünceleri bir süredir mi aklınızdan geçiriyorsunuz?" diye soruyorum. "Birine anlatmalıydınız."

"Takımdan atılmamı istemedim."

“Böyle yapmazlardı. Yönetmen Ryu ve diğerleri, özellikle grubun lideri olarak bunun ne kadar zor olduğunu anlıyorlar.”

Sun Ye başını salladı, başparmağıyla kupanın kenarını okşadı.

Derin bir nefes alıyorum, Sun Ye'nin yerinde olsaydım ne duymak isterdim diye düşünüyorum. Yönetmen Ryu'nun özellikle onunla konuşmamı istemesinin bir sebebi var. *Sanırım onu herkesten daha iyi anlayabilirsiniz.*

“En uzun süredir buradayız, sen ve ben. Bu sektör kolay değil ve kızlar için her zaman daha zor. Yabancılar bizi çok yaşlı olduğumuz için, çok şişman olduğumuz için, çok zeki olduğumuz için yargılıyorlar, ama *bu sektörün* sana ihtiyacı var, böylece insanlar sana bakıp ne kadar güzel ve yetenekli olduğunu görebilsinler. Ne kadar inatçı ve güvensiz olduğunu da görebilsinler—”

Sun Ye homurdanarak, "Bana iltifat ettiğini sandım," dedi.

"Ve şunu fark edin ki, belki de dünyanın en mükemmel idolü değilsiniz ama bu, size en çok ihtiyaç duyan hayranınız için mükemmel olmadığınız anlamına gelmez."

Bir hayran olarak *ben* de aynı şeyi hissediyorum. Bir gruptaki o özel kişiyle bağ kurduğunuzda ve o kişi size teselli kaynağı olduğunda hissettiğiniz duygu gibi. Uzaktan hayranlıkla izleyebilir ve destekleyebilirsiniz. Bugünden sonra Sun Ye, Hyemi ve diğerleri gibi birçok insan için o kişi haline gelecek. diğer ASAP üyeleri.

"Binlerce insana, belki de milyonlarca insana çok fazla neşe ve teselli getireceksiniz," diyorum. "İdol olmak *işte* budur."

Sun Ye, mendille gözlerini silerken, "Makyajım tamamen bozulmuş," diyor.

"Makyözlerden birini buraya çağıracağız," diye onu rahatlattım. "Az önce koridorda en az beş tane gördüm."

"Teşekkürler, Sori-yah. Harika bir idol olurdun, biliyor musun?"

“Belki. Ama sanırım biraz fazla bencilim. Önce kendimi mutlu etmek istiyorum ve kendimi herkese değil, sadece birkaç kişiye vermek istiyorum.”

Uzun süre boyunca tam tersini düşündüm, olabildiğince çok insana neşe getirmek istediğimi, çünkü o zaman onların da beni seveceğini sandım. Ama bunun ben olmadığımı fark ettim. Sevdiğim ve değer verdiğim az sayıda insan tarafından sevilmek ve takdir edilmek benim için yeterli. Bu bana yeter.

Sun Ye elimi tuttu ve sıktı. "Kendini adadığın insanlar çok şanslı, Min Sori."

Makyaj sanatçılarından birini odaya çağırıyorum ve Sun Ye hazır olana kadar bekliyorum, sonra da onu takip ederek dışarı çıkıyorum.

Diğer ASAP üyeleri çoktan sahneye çıktı, ben de arenanın arka tarafına doğru ilerledim, böylece diğer seyircilerle birlikte sahneyi izleyebileceğim. Sahne arkasındaki monitörlerden birinden de *izleyebilirdim* , ama performansı sanki hayranlardan biriymişim gibi deneyimlemek istiyorum. Çünkü... Ben öyleyim.

Yolda, Hyemi'nin babasını, iş kıyafetleri giymiş diğer önemli görünümlü kişilerin arasında otururken görüyorum; annem de onların arasında. Daha önce olduğu gibi, gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ediyorum, ancak kapatıcıyla iyi bir şekilde gizlemeyi başarmış. Hyemi'nin babası sözleşmeyi imzaladı mı? Henüz imzalamadıysa, yarın kesinlikle imzalayacaktır.

Sunucu, seyircileri selamlamak için sahneye çıkıyor. ASAP, gösteri sırasında iki şarkı seslendirecek: albümün çıkış parçası ve B yüzünde yer alan, "Blue Heart" adlı sakin bir pop şarkısı.

Sahnenin arka kısmı açılıyor ve altı üyenin de bir arada durduğu görülüyor; grup olarak muhteşem bir silüet oluşturuyorlar. Ardından "Wake Up" şarkısının ilk notaları çalmaya başlıyor ve seyirciler coşkuyla alkışlıyor.

İlk başta gergindim ama kısa süre sonra tüm emeklerinin karşılığını aldıkları anlaşıldı çünkü hareketleri kusursuzdu, sanki bu koreografiyi yüzlerce kez dans etmişler gibiydi, çünkü gerçekten de öyleydi. Sahneye çıktıklarında dönüşüm geçiriyorlar, tüm güvensizliklerini ve endişelerini geride bırakıyorlar. Sun Ye, birkaç dakika önce ağladığına dair hiçbir ipucu vermiyor, ifadesi korkusuz. Çekingen, tatlı Jiyoo koreografide bir canavar gibi, her harekete saldırıyor ve Hyemi...

Hyemi tam bir cilveci! Seyirciyi *sürekli kızdırıyor* , kameralarla kurduğu göz teması eşsiz, özgüveni ise büyüleyici.

Tıpkı kalabalık gibi, ben de onların performansından tamamen büyülenmiş durumdayım.

ASAP üyelerine bakarken, çıkış yapmama kararımla ilgili hâlâ içimde kalan duyguları arıyorum. Sun Ye'ye idol olmak istemediğimi söylemiştim, ama keşke o yolda kalsaydım diye düşünen, pişmanlık duyan bir yanım var mı acaba?

Cevap bana açık ve şüphe götürmez bir şekilde geliyor: Hayır.

Tek hissettiğim şey kızlar için duyduğum mutluluk ve Hyemi'nin bu noktaya gelmesine yardımcı olduğum için kendimle gurur duymak. Ve biliyorum ki, *grupta* olmasam bile, ASAP'ın bir parçası olarak sonsuza dek kalacağım.

Mutluluk dışarıya yayılıyor ve adeta etrafımda bir varlık gibi hissediliyor, kalabalığın enerjisiyle bana geri yansıyor.

İçimde bir dalga gibi yükseliyor, öyle güçlü bir duygu ki *bana* her şeye sahip olabileceğim hissini veriyor: bana amaç veren bir kariyer, bana güç veren arkadaşlar ve Nathaniel. Onu da alabilirler.

Gösterinin sonunda, seyirciler alkışladığında, sanırım benim sesim en yüksek çıkan ses olabilir.

OceanofPDF.com

Yirmi altı

"Sürpriz!"

Kızlar, patlayan fişeklerin ve parti düdüklerinin yüksek sesleri, personelin coşkulu alkışları ve tezahüratları eşliğinde restorana girerken gözyaşlarına boğuldular. Pembe ve altın renkli şeritler etraflarında uçuşuyor, saçlarına takılıyordu. Konser kıyafetlerini çıkarıp günlük kıyafetler, bol eşofmanlar ve kapüşonlu sweatshirtler giymişlerdi. Odadaki herkesin üzerinde "ASAP'ın İlk Gösterisi" ve tarih yazılı tişörtler giydiğini görünce daha da şiddetli ağladılar.

Genç bir personelle göz teması kuruyorum ve birlikte odanın arka tarafına giderek özel yapım pastanın mumlarını yakıyoruz; mavi ve pembe çiçeklerle süslenmiş, iki katlı, güzel bir pasta ve üst kısmında beyaz harflerle "Tebrikler" yazıyor. Pastayı getirdiğimizde ekip "Mutlu Doğum Günü" şarkısını söylüyor.

Altı üye birden hep bir ağızdan mumları üfleyerek söndürüyor. Youngmin elinde bir konfeti topu tutuyor ve top odanın her yerine patlayarak daha da büyük alkışlara neden oluyor.

Sun Ye, bu sefer mutluluktan ağlayarak, “Bize destek olduğunuz için hepinize çok teşekkür ederim,” diyor. “Sizsiz bunu başaramazdık. Biliyorum, zorlu birkaç hafta… ve yıllar oldu…” Gözleri Dream Music’ten gelen kızlara kayıyor. “Yol hala zorlu olacak, ama bu ekip sayesinde, bana umut veren ve daha iyi bir lider olmam için bana ilham veren diğer üyeler sayesinde, yolculuğa dört gözle bakıyorum. Lütfen bize destek olmaya devam edin.”

ASAP üyeleri hep birlikte derin bir saygı duruşunda bulunurlar.

Parti uzun sürmeyecek çünkü ASAP'ın EBC'nin Music Net programı da dahil olmak üzere hafta sonu müzik programları için kayıtları var, ancak yol boyunca mümkün olduğunca çok anı kutlamak önemli.

“Bu iyi bir fikirdi, Sori. Önerdiğin için sevindim.” Yönetmen Ryu, elinde şampanya kadehiyle yanımda duruyor. “Şirket içinde bir şeyler yapabilirdik ama bu daha iyi. Hem de eğlence var.”

Şan koçu yanında bir karaoke makinesi getirmişti ve Youngmin ile birkaç erkek stajyer, elbette koreografinin tamamını ezberledikten sonra "Wake Up" şarkısını seslendirdiler.

"Annem ne zaman gelecek biliyor musunuz?" diye soruyorum Yönetmen Ryu'ya.

“Size söylemedi mi? Gelemedi. Sponsorlardan birkaçını restorana götürüyor.”

Midem alt üst oldu. Gelmiyor mu...?

Yönetmen Ryu omzuma hafifçe vurarak, "Eminim o da burada olmayı çok isterdi," dedi.

Hayal kırıklığına uğradığımı düşünüyor, ve haklısın. Ama aynı zamanda... sinirliyim. Bu gece onunla konuşmak için mükemmel bir fırsat olurdu. ASAP'ın başarılı başlangıcı ikimiz için de bir zafer. Nathaniel ve benim hakkımda onunla konuşmak için daha iyi bir zaman olamazdı. Şimdi daha da uzun süre beklemek zorunda kalacağım.

Kapı açıldı. Gözlerim hemen kapıya çevrildi ve içeri genç bir personelin girdiğini gördüm.

Davetiyeyi gönderdikten hemen sonra Jaewoo, ailesiyle birlikte Busan'da olduğu için gelemeyeceğini mesajla bildirdi, ancak Sun ve Nathaniel her an burada olabilirler.

On dakika geçiyor—Jiyoo bağırarak odadakilere ASAP'ın tüm büyük sitelerde 1 numarada trend olduğunu duyuruyor—ardından on beş dakika daha geçiyor.

"Birini mi bekliyorsun, Seonbae?"

Hyemi arkamda duruyor. Dikkatli davrandığımı sanıyordum ama anlaşılan yanılmışım.

“Hayır, ben sadece...” Başını yana eğmiş, beni merakla izliyor. Yüzümde başka bir şey görmeden konuyu değiştiriyorum. “Sizi daha önce Ruby ile gördüm,” diyorum, Hyemi'nin soyunma odasında el ele tutuştuğunu gördüğüm üyenin adını söyleyerek. “İyi anlaşıyor gibiydiniz.”

“Ruby eonni Hong Konglu ve İngilizce konuşuyor. Bazı televizyon programlarını ve video oyunlarını aynı şekilde seviyoruz. Kendisi büyük bir *We Bare Bears* hayranı.”

“Gerçekten mi?” Ruby ile daha çok konuşmam gerek. “Tebrikler, Hyemi-yah. Nasıl hissediyorsun?”

“Sanki her şeyi yapabilirmişim gibi. Sanki bu sadece başlangıçmış gibi.”

"Evet, öyle! Senin adına çok mutluyum."

“Aslında Seonbae, sana söylemek istiyordum—” diye sözünü kesti, gözleri arkama kaydı. Arkamı döndüğümde Sun'ın ceketi omzuna gelişigüzel atmış bir şekilde cam kapılardan içeri girdiğini gördüm.

“Hyemi, beni mazur görür müsün?” dedim ve aceleyle Sun’ın yanına gittim. “Geç kaldın.” Nathaniel’i aramak için onun arkasına baktım ama ondan eser yoktu.

"Sizi de görmek güzel," diye mırıldandı.

“Yalnız mı geldin?” diye soruyor Hyemi. Yanımda olduğunu görünce şaşırdım. O da tam benim sormak üzere olduğum soruyu sormuştu.

Sun, ifadesiz bir şekilde onu inceliyor. "Bu seni hayal kırıklığına uğratır mı?"

Önce beyazlaşıyor, sonra pembeleşiyor.

"Onu rahat bırakın," diyorum, koruma içgüdülerim devreye giriyor.

Sun pastayı işaret ederek, "Bu pasta mı?" diye sordu.

“Sana da getireyim!” Hyemi aceleyle uzaklaştı. Sun da peşinden gitti.

“Nathaniel sizinle gelmedi mi?”

Gözleri bana kaydı. "Annesi aradı. Ön tarafta."

Sun'ın pastasını alıp kapıdan aceleyle çıkışını izlemek için kalmıyorum.

Gece havası tenime serin geliyor ve dış avluyu incelerken kollarımı bedenime sarıyorum.

Bu restoranı tenha konumu nedeniyle seçtim. Geniş, ormanlık ve dereli bir parkın içindeki birçok binadan biri. Restoranın yanı sıra bir kafe ve ünlü bir mimara adanmış bir müze de var.

Otoparka giden patikanın bulunduğu kapıdan başımı uzattım. Nathaniel'den hiçbir iz göremedim. Onu kaçırmış olabileceğimi sanmıyorum. Sağda, taş fenerlerle aydınlatılmış başka bir patika, ağaçlık bir alana doğru uzanıyor.

Bu yoldan gitmek son derece doğal geliyor. Gökyüzü bulutsuz. Ay ışığı ince ağaç yapraklarının arasından süzülerek ağaçları gümüş rengine boyuyor. Yol, küçük bir derenin üzerinden geçen minik bir taş köprüye çıkıyor. Ağaçların arasından müzeyi görebiliyorum, içeriden aydınlatılmış, karanlıkta bir hazine gibi parıldıyor.

"Üzgünüm?"

Dönüyorum.

Nathaniel köprünün diğer ucunda duruyor. Telefonunu cebine koyuyor; annesiyle yaptığı görüşmeyi yeni bitirmiş olmalı. Burada ne yaptığımı sormuyor. Onu aramaya geldiğimi biliyor mu acaba? Annemi bir kenara bırakırsak, bu gece güzel bir şey oldu ve bu anı beni en mutlu eden kişiyle paylaşmak istedim.

Köprüden ona doğru yürümeye başlıyorum, sonra da koşmaya başlıyorum.

Kendimi onun kollarına atıyorum. Bu kuvvetin etkisiyle birkaç adım geri çekiliyor, kollarını beni yakalamak için yukarı kaldırıyor. Bir dakika boyunca ikimiz de kıpırdamıyoruz. Sığ nefeslerini dinliyorum. Kalbi benimkine karşı hızla atıyor.

Eli sırtımda yukarı doğru kayıyor ve kollarında titriyorum. "Geç kaldığımız için özür dileriz," diyor. "Sun benzin almak için durdu. Bazı hayranlar vardı..."

Başımı salladım. "ASAP'in performansını izledin mi?"

“Arabayla giderken yaptım. İnanılmazlardı. Gurur duymalısın.”

“Her şey onların eseriydi. Durmaksızın pratik yapan, saatlerce çalışanlar onlardı.”

“Sen de öyleydin,” diyor, “yoksa unuttun mu?” Geriye yaslanıp gülümsemesini izliyorum, ay ışığıyla aydınlanmış gözlerinde bir yaramazlık parıltısı var. “Hyemi ile antrenmandan sonra her gece eve döndüğünde seni gördüm. Terli *değildin* .”

Göğsüne vuruyormuş gibi yapıyorum ve o da kolumu yakalıyor. Uzun parmakları bileğimi nazikçe kavrıyor, başparmağı nabzımı okşuyor.

Bu mükemmel bir sıralama değil—önce annemin iznini almayı tercih ederdim—ama artık daha fazla dayanamıyorum. Hyemi'nin her şeyi yapabileceğini hissetmesiyle ilgili söylediği gibi. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Mutluluğum bana kanat veriyor, istediğim şeyin peşinden gitmek için yeterince cesur olmamı sağlıyor.

Hyemi için, annem için yaptığım her şeyden sonra, sonunda *istediğimi* yapabiliyorum...

Havuzda olduğu gibi, parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırıyorum.

Öpücük tatlıydı, kısa da olsa. Onu bıraktığımda gözlerine baktım. Yarı kapalı gözleri bana bakıyordu.

"Ciddi misin?" diye soruyor usulca. Bileğimi kavrayan parmakları hafifçe sıkılaşıyor.

“Ciddi söylüyorum,” diyorum. “Kalbimle, bedenimle, ruhumla.”

Nefesi kesildi, sonra beni öptü. Bileğimi bıraktı ve elini saçlarımın arasından geçirdi. Dokunuşuyla titredim, düşmemek için omuzlarını kavradım. Eli aşağı indi, beni kendine daha da yaklaştırdı, ta ki tamamen ona yapışana kadar.

Dudaklarım onun dudaklarının altında aralanıyor. Dili benimkine değdiğinde, sanki eriyormuş gibi hissediyorum.

Öpüşleri uzun ve yumuşak; benimkiler de aynı tutkuyla dolu. Onu sonsuza dek öpebilirdim, ama bir söz verdim. Yarın, annemle konuştuktan sonra, kendimi tutmak zorunda kalmayacağım.

Ona son bir öpücük verip uzaklaşıyorum.

Biraz üzgün görünüyordu, bu yüzden elimi uzatıp yanağına dokundum.

"Bunu uzun zamandır istiyordum," diyor ve elini benim elimin üzerine koyuyor.

"İki hafta boyunca mı?" diye soruyorum nefes nefese. Onun beni öpeceğini sandığım tüm anları düşünüyorum.

Başını salladı. "Daha uzun."

Kalbim tekliyor. "İki yıl mı?"

Alnını benimkine dayadı. "Sanki hayatımın yarısı boyunca seni istemişim gibi hissediyorum."

İnliyorum. Böyle şeyler söylediğinde ona nasıl karşı koyabilirim ki?

Beni daha öncekinden daha sert öpüyor. Bir an için karşılık veriyorum, ama sonra ayrılıyorum. "Geri dönmeliyiz."

"Ben orada hiç bulunmadım."

"Geri *dönmem* gerekiyor. Ve sen de herkesi selamlamalısın. Hyemi'yi ve diğerlerini tebrik etmek istemiyor musun?"

İçini çekerek başını omzuma yasladı. "Onlara mesaj atamaz mıyız?"

Gülerek elini tuttum. "Hadi gel." Onu patikadan yukarı doğru çekiştirdim ve ancak restoranın görüş alanına geldiğimizde elini bıraktım.

Sun dışında kimse birlikte geldiğimizi fark etmedi; Sun ise sanki bize kadeh kaldırıyormuş gibi şampanya kadehini kaldırdı.

Hyemi beni görünce hemen yanıma geldi.

“Tebrikler, Hyemi,” diyor Nathaniel İngilizce olarak. Elini uzatıp başının üstünü okşuyor.

Yüzü hafifçe kızardı ve kapüşonlu kazağının etek ucunu çekiştirdi.

"Hyemi-yah," dedim, Sun'ın gelmesinden önce bir şeyler söylemek üzere olduğunu hatırlayarak. "Bana ne söylemek istiyordun?"

Yüzü tuhaf bir kızıl renge büründü. "Ah, ben—" Nathaniel'e, sonra da bana baktı, yüzünde panik vardı.

Kaşlarımı çattım. "Sorun ne?"

"Önemli bir şey değil."

"Emin misin?" diye ısrar ediyorum. Eğer bir sorunu varsa, ona yardım etmek istiyorum.

"Prova odasında konuştuğumuz şeyle ilgili," diye birden söyledi. "Dizi çekimine gitmeden önce."

“Ne… ah!” Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Joah’ın *flört* konusundaki politikalarını konuşmuştuk. Gözlerim Nathaniel’e kaydı. Elbette, Jaewoo’ya olan aşkından onun önünde bahsetmek istemezdi. Gerçekten de onu çok zor durumda bırakmıştım. Ağzımdan yanlış bir şey çıktı.

"Bunu sonra konuşuruz," diye fısıldadım ve o da başını salladı.

Onu, ASAP üyelerinin Youngmin ve birkaç genç personel üyesiyle birlikte karaoke yaptıkları yere doğru yönlendirdim.

Hyemi'ye sarılıyorlar ve Hyemi sonunda Youngmin ve ardından Nathaniel ile birlikte bir şarkı söylüyor. Ben de şampanyayı çok tatlı bulan ve sade kahveye geçen Sun ile aynı masada oturuyorum. Nathaniel her gözüme çarptığında, etrafımızdakilerin farkında olarak bakışlarımı kaçırıyorum.

Parti yavaş yavaş sona eriyor. Herkes otoparka doğru giderken, ben diğerlerinin arkasında oyalanıyorum.

“Sun benim onunla geri dönmemi bekliyor...” diyor Nathaniel arkamdan, sesi kulağıma çok yakın. “Bir bahane uyduracağım.”

Başımı salladım. "Hayır, Sun'la git. Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

Bir anlık sessizlik oluyor. "Düşün?"

Bu söylediklerimin, bu geceki hareketlerimden şüphe duyuyormuşum gibi duyulacağının farkındayım. Elimi uzatıp parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim. Sun Ye arkasını dönüp el salladı ve ben de diğer elimle karşılık verdim. "Yarın anneme ne söyleyeceğim hakkında," diye fısıldadım.

Nathaniel nefesini içine çekti. "Onunla konuşacak mısın? Bizim hakkımızda mı?" Hyemi diğer kızlarla birlikte minibüse binerken el sallıyordu.

“Diğer şeylerin yanı sıra.”

Biz hariç herkes avlunun kapısından geçti. Nathaniel beni kenara, gözden uzak bir yere çekti. Beni duvara yaslayıp öptü. Elimle ipeksi saçlarını okşadım ve dudaklarından şampanyanın tadını aldım.

Ayrılırken, "Gerçekten de bir bahane *uydurabilirim* ," diyor.

Gülüyorum.

"Sori?" diye seslendi Sekreter Park duvarın diğer tarafından.

Öne eğilip Nathaniel'in yanağından öptüm. "Yarın akşam görüşürüz."

Bir saat sonra, yatağımda oyuncaklarımla sarılmış halde Nathaniel'e mesaj attım. **Eve geldim. Beni rüyanda gör.**

Cevabı **her zaman anında olur.**

Telefonumu komodinin üzerine koyarken bir mesaj daha aldım.

Hyemi'den. **Sana daha önce söylemek istediğim bir şey vardı ama fırsat bulamadım. Lütfen bu aramızda kalsın. Çok utanıyorum ama daha fazla dayanamıyorum. Sanırım Nathaniel'e aşık oldum.**

OceanofPDF.com

Yirmi yedi

Ertesi sabah Hyemi'nin mesajını tekrar okudum. Cevap vermedim, ama okuduğumu görmüş olması muhtemel. Ona gerçeği, Nathaniel'e karşı hislerimi anlatmak istiyorum, ama bunu yüz yüze, her şeyi tam olarak açıklayabilmek için paylaşmak istiyorum. Ona söylediğimde yıkılacağını bilmek beni çok kötü hissettiriyor.

Hyemi'nin mesajının altında Nathaniel'den bir mesaj var. **Bu gece seni görmek için sabırsızlanıyorum.**

Bugün Cumartesi, yani Ajumma kızının kayınvalidesi ve kayınpederini ağırlayacağı için her zamankinden bir gün önce, yarın sabaha kadar evde olmayacak.

Bu gece Nathaniel ile yalnız kalacağız. Düşüncesi bile kalbimi hızlandırıyor.

Telefonumda annemin numarasını açıyorum, Secretary Park'ı tamamen atlıyorum. Parmaklarım klavyenin üzerinde geziniyor ve hızlıca bir mesaj yazıyorum. **Bugün meşgul müsünüz? Ofisinize gelebilir miyim?** Kendimden şüphe etmeden önce Gönder'e tıklıyorum.

Battaniyeleri kenara ittiğimde, yatağımdan bir oyuncak balina kayıp düşüyor. Telefonum çalıyor ve heyecanla uzanıyorum. Ama mesaj annemden değil.

Kim Sun Ye: **Hemen Joah'ın yanına gel. Acil bir durum var.**

Yirmi dakika sonra, prova odasına daldım. Hyemi yerde kambur bir şekilde oturuyordu. Sun Ye de yanında oturmuş, sırtını dairesel hareketlerle ovuyordu.

Hyemi'nin diğer tarafına çömeldim. "Neler oluyor?" Diğer üyeler yoktu, sadece Sun Ye vardı. Sekreter Park sırtını aynaya yaslamış, telefonunda hararetle bir şeyler yazıyordu.

Hyemi hıçkırarak, "Grubu bırakacağım," diyor. "Diğer kızlara haksızlık olur."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Açıklamasını duymak için Sun Ye'ye baktım.

Sun Ye telefonunu bana uzattı. "Popüler bir forumda anonim bir paylaşım yapılmış," dedi, "Hyemi'nin babasının Joah ile yaptığı anlaşmayla ilgili."

Makaleyi okurken midemde bir korku hissi oluştu.

> **Joah'a yakın bir kaynak dün akşam, ASAP üyesi Woo Hyemi'nin kız grubuna son dakika katılımının, babası, nakliye devi Woo Gongchul'un önemli bir yatırım yapmasına bağlı olduğunu doğruladı.**

İğreniyorum. Bu kötü. Makale, şirketin iş ahlakını yerden yere vuruyor, *nepotizm* ve *rüşvet* gibi kelimeleri kullanıyor ve en kısa sürede boykot çağrısıyla sona eriyor.

Hyemi, gözyaşları içinde, boğuk bir sesle konuşmaya başlıyor: "Onlar, 'Ben grupta sadece babamın parası sayesinde varım' dediler."

“Bu doğru değil,” diyorum. Ya da en azından başlangıçta öyleydi belki, ama kendini defalarca kanıtladı; ASAP'ye (Acil Servise Giriş Programı) *ait* . Gösteriyi izleyen herkes bunu hiç şüphesiz düşünecektir.

"Çalışkan ve yetenekli olduğunuzu gördüklerinde bunların hiçbiri önemli olmayacak," diyorum.

Hyemi daha da yüksek sesle ağlamaya başlar.

Bir kez daha Sun Ye'ye bakıyorum.

"İlk belgeselin ilk bölümü yayınlandı," diye açıklıyor. "Hyemi yorumlarda çok fazla olumsuz eleştiri alıyor."

Hyemi, "Babamı arayacağım," diyor. "Ona işten ayrılmak istediğimi söyleyeceğim."

"Bunu yapamazsın," diye sertçe söylüyorum. Babası henüz sözleşmeyi imzalamadı.

Ses tonum onu ürküttü ve başını kaldırdı. Gözlerindeki acı ve şaşkınlık, göğsüne saplanan bir hançer gibiydi. Kısa bir an için, tıpkı babam gibi, soğuk kalpli ve manipülatif bir şekilde konuştum.

Derin bir nefes alıyorum. "Gruba katılma kararı bu kadar ani miydi?"

“Elbette hayır. Bunu hatırlayabildiğimden beri istiyorum.”

"Öyleyse ayrılma kararınızı da katılma kararınız kadar dikkatlice düşünün. Acele etmenize gerek yok. Zaten ilk maçınıza çıktınız. Biraz dinlenin, yarın konuşuruz."

Ayakta dururken Sun Ye'nin beni izlediğini fark ettim. Yüzündeki hafif kaş çatmasında bir soru işareti vardı. *"Bunu biliyor muydun?"* Bakışlarından kaçındım.

Odadan çıkarken Sekreter Park'ın yanından geçtim. Agresif bir şekilde mesajlaşmayı bırakmış, telefonda yüksek sesle fısıldamaya başlamıştı. "Ne yapmanız gerekiyorsa yapın, yeter ki o paylaşımı *kaldırsınlar* ."

Nereye gittiğimi pek düşünmeden, asansörle annemin ofisine çıkıyorum.

Oda ve bitişiğindeki yatak odası boş, ancak annemin döndüğüne dair kanıtlar var; bavulu dolabının yanındaki bagaj rafında yarı boş duruyor.

Masasının arkasındaki yüksek sırtlı sandalyeye çöküp gözlerimi kapatıyorum. Bu durum kurtarılabilir olmalı. *Olmalı* da. Ama bir çıkış yolu göremiyorum. Joah, yazıda yer alan iddiaları reddedebilir, ancak makalenin büyük bir kısmı doğru *olduğu* için, daha fazla kanıt ortaya çıkarsa çürütmek zor olacaktır.

Ve açıkça yalan söyleme düşüncesi beni rahatsız ediyor. Magazin gazetelerine ve dedikodu dergilerine bir şey borçlu olduğumuzu düşünmüyorum, ancak bir şirket ve bir grup hayranlarına karşı dürüst olmalı. Aksi takdirde, birbirleriyle nasıl güven inşa edebilirler? Ayrıca böyle bir yalanın Hyemi'nin ruh sağlığına ne yapacağını da bilmiyorum. Yönetmen Ryu'nun grubun fiziksel sağlığının yanı sıra duygusal sağlığına da verdiği önemi hatırlıyorum. Şirketin Hyemi'yi ve ASAP grubunu koruması gerekiyor. Hyemi gruptan ayrılmak istediğini söylediğinde ilk aklıma gelenin bu olmaması beni ayrıca utandırıyor. Babasının parasını düşünmüştüm. Ayrılmak onun için daha *mı* iyi olurdu?

Bakışlarım annemin en üstteki, hafifçe aralık duran çekmecesine takılıyor. Kapatmak için hareket ettiğimde, çekmece içindeki bir şeye takılıyor. Çekmeceyi yavaşça açarak bir fotoğraf çıkarıyorum.

Anlam veremez bir şekilde ona bakıyorum.

Bu, ortaokul mezuniyet törenimden bir fotoğrafım. Okul üniformamı giymişim, kameraya doğrudan bakıyorum ve yüzümde hafif bir kaş çatması var.

Fotoğrafın kenarları yıpranmış, bu da annemin yıllar içinde onu birçok kez eline aldığının bir göstergesi. Göğsümde bir acı hissediyorum, sanki annemi bir sırla yakalamışım gibi.

Fotoğrafı nazikçe çekmeceye yerleştiriyorum. Geri koyarken içinde bir zarf olduğunu fark ediyorum. Zarfı alıp içindeki belgeleri masanın üzerine

bırakıyorum.

Ne olduğunu anlamam birkaç sayfa sürdü. KS Entertainment'ın Joah'ı satın almasını özetleyen bir sözleşme. İmzalanmamış ama gelecek hafta için tarihlenmiş. *Bu,* Hyemi'nin babası yatırım yapmazsa annemin çözümü. Joah'ı *satacak* .

Asansörün zili çaldı. Annem asansörden çıkarken ben de hızla sözleşmeyi masaya geri koyup kapattım.

“Sori?” Giriş holünden çıktı ve odanın ortasında durdu. “Burada ne yapıyorsun?”

“Sun Ye bana gelmemi söyledi. Hyemi yüzünden.”

Yorgunluktan gözlerini ovuşturdu. "Hyemi şimdi nerede?"

“Sun Ye ile birlikte. Yurtlarına geri dönüyorlar.”

Annem derin bir iç çekerek kanepeye yığıldı, arkaya yaslandı.

Masanın arkasından kalkıp, içinde soğuk su dolu küçük bir buzdolabından bir şişe alıp yanına gittim. Kapağını açıp ona uzattım. Şişeyi aldı, yarısını içtikten sonra masaya koydu. "İhtiyacım olan en önemli şeyi nasıl hep biliyorsun?" diye sordu usulca.

Masadaki sözleşmeyi ona sormak istiyorum ama bunun yerine, "Eve gelmelisin. Kendi yatağında daha iyi uyursun, ayrıca Ajumma da sana yemek pişirebilir," diyorum.

“Yakında, Sori-yah. Yakında yapacağım.” Ona inanmıyorum ama inanmak istiyorum.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye soruyor.

Ona şaşkınlıkla bakıyorum.

“O dizinin setinde bayılmıştın. Çok endişelenmiştim. Yanında olmalıydım. Bunun yerine Japonya'daydım, daha fazla yatırımcı bulmaya çalışıyordum, ama sonunda bu da sonuçsuz kaldı. Her şeyde berbatım, değil mi? Berbat bir iş kadını, berbat bir anne.”

“Hayır, değilsin!” diye şiddetle karşılık verdim. “Çok çabalıyorsun. Senden daha çok saygı duyduğum kimse yok. Senden daha çok inandığım kimse yok.”

Hayatı zorluklarla doluydu; genç yaşta anne babasını kaybetmekten (zengin ve mesafeli teyzesi onu büyütmesi için Ajumma'yı tutmuştu) idol olmaya kadar, ama bu hayali bana hamile kalınca yarıda kaldı. En azından sevgi dolu bir ailesi olacağını düşünürken, kayınvalidesi ve kayınpederi onu reddetti ve kocası onu terk etti, belki yasal olarak değil ama önemli olan her anlamda. Sonra rotasını değiştirdi ve tüm zamanını ve enerjisini bu şirketi

bugünkü haline getirmeye, birçok insanı istihdam etmeye ve sanatçılarının hayallerini gerçekleştirmeye adadı. Ona karşı hayal kırıklığı, hatta kırgınlık hissettim, ama ona olan inancımı asla kaybetmedim.

“Tatlı kızım.” Elini yüzüme götürüyor, parmaklarını kısa ve duraksayan bir an için yanağıma bastırıyor. “Bana güç veriyorsun. Her zaman verdin.”

Elini indirip gözlerini kapattı. "Başka bir yangın çıkmadığı sürece bu haftayı atlatabileceğimi düşünüyorum."

Bir yangın daha. Bir skandal daha.

"Çıkarken ışıkları kapatabilir misiniz? Sanırım biraz burada dinleneceğim."

Birkaç dakika içinde uykuya daldı. Misafir odasından bir battaniye ve yastık aldım. Başını nazikçe kaldırdım, altına yastığı yerleştirdim ve ardından battaniyeyle örttüm.

Doğrudan eve gitmiyorum, şehir içinde otobüsle dolaşıyorum. Bana göre Seul her zaman güzeldir, ama gün batımında, güneşin ufukta batmasıyla gökyüzünün puslu pembe-mor bir renge bürünmesi, tabelaların parlak ışıklarının suluboya gibi bulanıklaşması, başkentin dünyanın en güzel şehri olabileceğini düşündürüyor.

İki yıl önce, Nathaniel ile ayrılmamıza yol açan annemle yaptığım konuşmadan sonra tam da bunu yapmıştım. Pencereden şehre doğru bakarken, o konuşmayı hatırlıyorum.

Annemin ofisindeydik, sadece ikimizdik; XOXO üyeleri yurtlarına geri dönmüşlerdi.

Annem, "Haber kuruluşuna ulaştım. Fotoğrafını bulanıklaştırmayı kabul ettiler. 'İsimsiz stajyer' olarak yer alacaksın," diye duyurdu.

Kaşlarımı çattım. "Ama o zaman eleştirilerin büyük kısmını Nathaniel üstlenecek."

“Sori, bu iyi bir şey. Adı açıklanmayan bir stajyerle yaşanan bir ilişki skandalı, CEO'nun kızıyla yaşanan bir ilişki skandalından daha iyidir. Tüm nefret, daha savunmasız olan sana yönelecek ve ben de Nathaniel'i koruyamayacaktım çünkü benim adım da lekelenecekti, çünkü bunun olmasına izin verdim. Bu asla olmamalıydı. Dikkatli değildim. Bu benim hatam.”

Ünlü tabloid gazete *BULLETIN* , "bir grubun solistiyle ilgili bir ilişki skandalı" yayınlayacaklarına dair ipuçları vermişti. "Popüler erkek grubu." Zaten internette şarkıcının Nathaniel olduğu yönünde spekülasyonlar vardı

ve XOXO'nun videoları internette hızla yayılıyordu. Joah'dan Nathaniel'i gruptan atmasını isteyen yorumlar da vardı.

"İkinizin de ayrılması gerekecek."

Söylediklerini kabul etmek istemediğim için başımı salladım. "Ama ya Nathaniel ve ben bu durumu birlikte göğüslesek?" Nathaniel, gözyaşları içinde yanına geldiğimde de aynısını söylemişti. Fırtınayı birlikte atlatacağımızı.

Annemin gözleri acıma dolu bir ifadeyle doldu. “Gençsin ve aşıksın, bu yüzden doğru düzgün düşünemiyorsun. Ben de aynıydım, . . ” Cümlesini tamamlamasına gerek kalmadı, *babanla evlendiğimde* . “Ortaokuldayken olanları hatırlamıyor musun?”

Okuldaki zorbalığı, anneme babamı aldatmaya ittiğim için, soğuk olduğum için, sevilmeye layık olmadığım için yapılan yorumları hatırlayınca içimden bir korku ürpertisi geçti.

“Aynı olurdu, ama on kat daha kötü. Nathaniel gibi insanlar büyük, romantik jestlerle her şeyi göze alabilirler, ama bunun nedeni yalnız olmanın ne demek olduğunu hiç bilmemeleridir. Eleştirilere ve kamuoyunun kınamalarına katlanabilirler çünkü onları destekleyecek aileleri vardır. Sen ve ben bu lükse sahip değiliz. Her zaman kendi başımızın çaresine bakmak zorunda kaldık.”

Haklıydı. Nathaniel, ortaokulda maruz kaldığım zorbalığın, isim takmanın ve dışlanmanın sadece küçük bir kısmını biliyordu. Çünkü bunu ondan saklamıştım. Onu hayatımın korkunçluğundan korumak istemiştim; o parlayan çocuk, her zaman yüzünde bir gülümseme olan, her zaman bana gülümseyen çocuk.

Onun ailesiyle New York'ta geçirdiği zamanı düşündüm, hayatlarımızın ne kadar farklı olduğunu. O, her zaman, mutlaka, kahkahalarla dolu o sıcak eve geri dönmek isterdi.

“Birbirimizden başka kimsemiz yok,” dedi annem. “Her zaman sadece ikimiz olduk. Senin incindiğini görmeye dayanamam. Seni elimden geldiğince koruyacağım ama...”

O benim annem, ama aynı zamanda Joah'ın CEO'su. Düşünmesi gereken bir şirket, geçim kaynakları ona bağlı olan yüzlerce çalışanı var. Suçluluk duygusuyla kıvranıyordum. Bir skandala yol açarak sadece Nathaniel'in kariyerini değil, şirketini, uğruna çok çalıştığı her şeyi tehlikeye atmıştım.

“Nathaniel’i önemsediğini biliyorum, ama bazen hayat, daha büyük acılardan kaçınmak için şimdiki zamanda acı verici kararlar almaktan ibarettir. Duyguların daha da güçlenmeden önce her şeyi bitirmek daha iyidir.”

Başımı salladım. Sözleri tenime işledi, kalbimi sardı.

“Bunu senden istediğim için üzgünüm. Söz ver, bu ilişkiyi bitireceksin?”

Nathaniel aşk için her şeyi riske atmak istiyordu, ama benim gibi kaybedecek çok şeyi olan biri için bu mantıklı değildi. Ya en kötü senaryo gerçekleşir ve ayrılırsak? Onun ailesi, yükselen kariyeri olurdu. XOXO zaten çok popülerdi. Ben ise annemin şirketine, kendi kariyer şansıma zarar verirdim ve sonunda, hayatıma kahkaha, dostluk ve aşkla girmeden önceki halime, yani tamamen ve yıkıcı bir şekilde yalnız kalırdım.

"Söz veriyorum."

OceanofPDF.com

Yirmi sekiz

Mahallemde otobüsten indiğimde saat akşam 10 olmuştu. Otobüsle hattın son durağına kadar gitmiş, sonra tekrar binip diğer uca kadar yolculuk yapmıştım. Köşeyi dönerken, markete doğru baktım.

Nathaniel her zamanki masamızda, floresan lambaların altında kitap okuyor. Plastik sandalyeye yayılmış, göğsüne yaslanmış bir kitapla uzun parmaklarından biri kitabın üst kısmını okşuyor. Sayfa çevirirken kaşları sevimli bir şekilde çatılıyor.

Ne zamandır burada? Ben genellikle akşam yemeği saatlerinde eve gelirim, dört saat önce. Bütün bu süre boyunca beni mi bekliyordu?

Taş basamaklardan yukarı çıkarken omuz çantamı daha yukarıya kaydırdım. Beni gören Nathaniel doğruldu ve kitabı masanın üzerine ters çevirerek koydu.

Ondan birkaç cevapsız arama ve yanıtlanmamış mesaj var, ama bana bunları sormuyor. Bunun yerine ayağa kalkıp markete doğru gidiyor, içeri girerken kapının üzerindeki zil çalıyor. Karşısındaki koltuğa oturup kitabın başlığına göz atıyorum. Sun'ın " *Deniz Prensi"* adlı oyununun romanlaştırılmış hali. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde elinde bir plastik poşet var.

"Henüz yemek yemedin, değil mi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum.

Çantasından samgak gimbap çıkarıyor, üçgen şeklindeki paketin üzerindeki plastiği dikkatlice açıyor, pirincin üzerindeki deniz yosunlarının bozulmamasına özen gösteriyor ve bana uzatıyor, ben de paketin sarılı tarafından tutuyorum. Deniz yosunlarını ve pirinci kemiriyorum.

Nathaniel bir kez daha çantaya uzanıp plastik bir su şişesi çıkardı, kapağını açtı ve önüme koydu.

O da kendine bir üçgen şeklinde çatal bıçak takımı çıkardığında rahatlıyorum, çünkü bu onun beni yemek yerken izlemeyi planlamadığı

anlamına geliyor.

Su şişesinin yarısını içtim ve Nathaniel hemen bir tane daha çıkarıp ilk şişenin yanına koydu.

“Daha önce Joah’daydım,” diyor. Başımı kaldırıyorum. “Mesajına cevap vermediğinde endişelendim,” diye açıklıyor. “Sun ile birlikte gittik.”

"Nasıl geçti?" diye soruyorum usulca.

“Durum göründüğü kadar kötü değil. Yayın istasyonlarından sadece biri, ASAP üyelerinin bugün için planlanan katılımını iptal etti. Diğerleri ise onları yayın programlarında tuttular.”

"Ama bu, eğer olaylar daha da gelişirse yarın iptal etmeyecekleri anlamına gelmiyor."

“Gönderi kaldırıldı.”

Büyük bir rahatlama hissettim. Bakan Park'ın telefonda konuştuğu kişi, asıl paylaşımı yapan kişiye ulaşmış olmalı. Hasar zaten verilmişti - üstelik ASAP'ın ilk haftasında - ama en azından daha fazla ivme kazanmayacak.

"Bunların hepsi doğru, biliyorsunuz," diyorum, sesimi duygusuz, tarafsız tutmaya çalışarak. "O isimsiz kullanıcının Hyemi'nin babasının Joah ile yaptığı anlaşma hakkında söyledikleri."

Annem bana bu anlaşmadan bahsettiğinde, hiç düşünmemiştim. Tek umursadığım şey, annemin şirketinin ve *annemin* zor durumda olmasıydı ve bu, sorunu çözmenin bir yoluydu. Ayrıca kendi kariyerimin geleceğiyle ilgili endişelerim de dikkatimi dağıtmıştı. Ancak Nathaniel'e söyleme fırsatım olduğunda, onu bu konuda bilgilendirmedim.

Utanç duymuştum, sanki annem hakkında, *benim* hakkımda kötü düşünecekmiş gibi. Babam ve annem gibi insanların bulunduğu ortamlarda ticari uygulamalar ve şaibeli anlaşmalar normaldir. Ama Nathaniel Bu dünyanın o kısmına daha önce hiç maruz kalmamıştım, bu bana neredeyse ikinci doğam gibi geliyor.

“Hyemi’nin babası Joah’a herhangi bir para verdi mi?” diye soruyor Nathaniel. Yüzünü inceliyorum ama ifadesi alışılmadık derecede anlaşılmaz.

Başımı salladım. "Henüz değil."

"O halde bu doğru değil," diyor kısaca.

“Ama öyle *olacak* . Yani, öyle olmak zorunda...”

"Joah'ın Woo Hyemi'nin babasının parasına neden ihtiyacı var?" diye soruyor.

“Ben… Bu konuda yorum yapmak bana düşmez.”

“Eğer Joah’ın paraya ihtiyacı varsa, o zaman ben—”

“Hayır,” dedim, kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Nathaniel'in bu işin yakınında *bile olmasını* istemiyordum. “Bu annemin sorumluluğu.” Ve kızı olarak benim de sorumluluğum.

Nathaniel kaşlarını çatarak, "İdollerin şirketlerinde hisse satın almaları normal bir şey," diyor. "Sun'ın zaten birkaç hissesi var."

“O zamanlar onları yatırım amacıyla almıştı. Onları şu fiyata alıyor olurdunuz...”

"Senin için."

“Hayır.” Başımı şiddetle salladım. “Ben… Ben paranın işin içine karışmasını istemiyorum.”

Onun şirketin aldığı şüpheli kararlara karışmasını istemememin yanı sıra, ilişkimize paranın girmesini de istemiyorum.

Her şeyi parayla çözen, ilk kamuoyuna yansıyan ilişkisinden sonra annemi yatıştırmak için ona ev alan, şirketinin çoğunluk hissesine sahip olarak onun hayatını kontrol eden babamı düşünüyorum. Nathaniel'i bundan korumak istiyorum. *Bizi* bundan korumak istiyorum.

“Haklısın, özür dilerim. Sadece hayal kırıklığına uğradım. Yardım etmek istiyorum.” Koyu renk saçlarını eliyle düzeltti ve plastik sandalyeye yaslandı. Sandalye kısa bir süre iki ayağı üzerinde yükseldikten sonra yere sertçe düştü.

"Kızgın mısın?" diye soruyorum.

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne hakkında?"

"Sana Hyemi'den bahsetmedim. Babasının yatırım yapması için onun çıkış yapmasına yardım ediyordum."

Sandalyede doğruldu ve bana baktı. "Ama bu doğru değil."

"Yatırım yapmamış olsa bile bu *doğru* ." Bugünkü felaketten sonra muhtemelen asla yatırım yapmayacak olsa bile.

Nathaniel başını salladı. “Hyemi'ye yardım ediyordun çünkü onu bu kadar kısa sürede çıkış yapmaya hazır hale getirebilecek tek kişi sendin. Onunla birlikte antrenman yaptın, çeşitli şovlarda ve dizi setlerinde ona rehberlik ettin. Bütün bunları Hyemi'nin babasının Joah'a para ödemesini sağlamak için yapmadın, bütün bunları istediğin için, zevk aldığın için, iyi olduğun için yaptın.”

Sözleri karşısında kalbim hızlanıyor, yüzüm kızarıyor. Bu konuşma kontrolden çıkıyor. Bu şekilde *hissetmeye* dayanamıyorum.

“Bu skandal çok kötü,” diye fısıldıyorum. “Joah bir tane daha kaldıramaz.”

"Sun'ın bize söylemediği gizli bir bebeği yoksa, neden böyle bir şey yapsınlar ki?" diye gülüyor.

"Nathaniel." Sadece adını söylüyorum.

Hareketsiz kalıyor. "Hayır."

Gözleri gözlerimle buluştu. "Dün gece, bunu gerçekten kastettiğini söylemiştin."

“Evet, yaptım. Ama bu bugünden önceydi.”

“Neden? Skandal yüzünden mi?”

Ona sözleşmeden, KS'nin Joah'ı satın almasından bahsedebilirdim ama bunun ne faydası olurdu ki? KS'den bir sanatçıyla bir şarkı üzerinde çalışıyor. Eğer KS'nin Joah'ı satın alabileceğini öğrenirse, çok heyecanlandığı bu projeden vazgeçebilir.

"Belki de ilişkimizi *duyurmalıyız* ," diyor Nathaniel. "Bu, Hyemi'nin üzerindeki baskıyı azaltır."

“Nathaniel, ciddi ol.”

“Bu geçerli bir öneriydi.” Şaka yapıyor ama sesinde bir titreme var. Onu incittim. Onu *incitmeye* devam ediyorum.

Ama mecburum. Onun iyiliği için, benim iyiliğim için. Şirketin iyiliği için.

“Joah şu anda başka bir skandala daha tahammül edemez. Birileri bizi mutlaka öğrenecek. Dün geceki partide pek de dikkatli değildik.” Hiç de dikkatli değildik, aramızda sadece bir duvar varken öpüşüyorduk. Ondan duygularımı saklayabilir miyim bilmiyorum, o da benden duygularını saklayabilir mi bilmiyorum.

“Ayrılma nedenlerimiz değişmedi,” diyorum. “Hatta daha da şiddetlendi. Hyemi daha bir gün bile idol olmadı ve şimdiden yüzlerce nefret yorumu alıyor. ASAP'in bir etkinliği iptal edildi, belki daha fazlası da. Eğer magazin basını bizim hakkımızda bilgi sahibi olursa çok daha kötü olur. Kariyerin...”

“Bunu kariyerimle ilgili bir mesele haline getirme. Seni istiyorum. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum.”

Midem kelebekler uçuşuyor.

Nathaniel alçak sesle, “Hyemi’nin durumu farklı,” diyor. “O daha çaylak. Henüz onu destekleyecek hayranları yok. XOXO hayranları farklı. Onlar benim arkamda olacaklar.”

Başımı salladım. "Bunu kesin olarak bilemezsin. Ya yanılıyorsan? Sun, Jaewoo ve Youngmin ne olacak? Yaptıklarının onları nasıl etkilediğini umursamıyor musun?"

Bu sözler ona ulaşmış gibi görünüyor çünkü başını öne eğiyor.

"Benim hatırım için beni uzaklaştırmaya çalışmanızı kabul edemiyorum," diyor.

"Öyleyse, kendimi düşündüğümü kabul edecek misin?"

"HAYIR."

“Nathaniel!”

"İnternette tanımadığınız birinin sizin hakkınızda ne söylediği gerçekten umurunuzda mı?"

“Belki de tek bir yabancı değil, beş yüz yabancı? Evet!”

Derin bir nefes aldım. “Ama mesele bundan daha fazlası. Şirkete karşı bir sorumluluğum var.” Annemi görünce ona verdiğim sözü hatırladım. “Kaybedecek daha çok şeyim var…”

“ *Seni* kaybetmeliyim,” diyor Nathaniel öfkeyle. “Benim için bu yeterli.” Ayağa kalkıyor, masadan kitabını alıyor. “Olmasa bile... "Senin için önemli değil." Öfkeli, duygularını dışa vuruyor.

Çöpümüzü topladı ve markete girdi. Çıktığında beni beklemedi, önümden eve doğru yokuşu tırmanmaya başladı.

Günün stresi mi yoksa az önce yaşadığımız kavga mı bilmiyorum ama gözlerimden yaşlar akmaya başladı.

Evimin giriş kapısının dışındaki sarmaşıklarla kaplı duvara doğru duruyorum. "Nathaniel."

Sesimdeki gözyaşlarını duymuş olmalı çünkü bana döndü. Kısa bir sessizlik oldu, sonra bana doğru yürümeye başladı. Beni kollarına aldı.

“Özür dilerim,” diyor, nefesi başımın tepesine sıcak bir şekilde değiyor. “Seni ağlatmak istememiştim.”

"Korkuyorum."

“Dikkatli olabiliriz. Bunu sır olarak saklayabiliriz.”

Başımı sallıyorum. "Yapamayız."

Nathaniel kollarını bana daha sıkı sardı, sonra beni bıraktı ve geri çekildi. "Gitmeliyim. Kalırsam seni tutmak isteyeceğim, ... isteyeceğim gibi hissediyorum." Titrek bir nefes aldı. "Eşyalarımı almaya gidiyorum."

Burnumu çekerek başımı salladım. "Burada bekleyeceğim."

Birkaç dakika sonra ön kapı açıldı ve Nathaniel tekrar dışarı çıktı. Çantasını görünce gözyaşlarımın bir başka dalgasına engel olmak zorunda

kaldım.

"Peki ya paparazziler?" diye soruyorum.

"En azından son bir haftadır ortalıkta yoklar."

Yani geçen hafta kadar erken ayrılabilirdi ama kaldı. Çünkü kalmak istemişti.

“Çarşamba günü şarkımın lansmanı için bir parti veriyorum. Sowon Otel'de olacak. Gelir misin?”

"Evet."

Onun yanında olmak istiyorum.

Daha fazla şey söylemek istiyor gibi görünüyor ama kendini durduruyor.

O veda etmiyor. Ben de etmiyorum.

Tepeden aşağıya, ana yola kadar yürümesini izledim. Köşeyi dönüp gözden kaybolunca yere yığılıp ağlamaya başladım.

OceanofPDF.com

Yirmi dokuz

Ertesi sabah kızarmış, şişmiş gözlerle, bir yığın peluş oyuncağın altında uyandım. Aşağıdan gelen alçak bir elektrik süpürgesi sesi beni uyandırmış olmalıydı. Orta boy Totoro'nun altından telefonumu çıkarıp Ajumma'ya mesaj attım. **Kendimi iyi hissetmiyorum. Bugün odamda kalacağım.**

Cevap vermiyor, ama yarım saat sonra kapıma birisi vuruyor.

Ajumma, üzerinde kapaklı taş bir kase ve bir bardak su bulunan bir tepsiyle içeri girdi. Tepsiyi sehpanın üzerine koyduktan sonra elinin tersiyle alnıma dokundu.

"Ateşin yok," diyor dilini şıklatarak.

"Sadece başım ağrıyor..." *Ağlayarak uykuya dalmaktan kaynaklanıyor.*

“Hımm,” diyor. Bana iki beyaz hap uzatıyor, ben de onları ağzıma atıyorum, sonra da bir bardak su; bir çırpıda yutuyorum.

Şişmiş gözlerimden ya da Nathaniel'in nerede olduğundan bahsetmiyor, oysa boş yatak odasını mutlaka fark etmiş olmalı. Dün gece odaya girmiştim ve yatağının özenle yapılmış olduğunu görünce yeniden ağlamıştım; oda tertemizdi, sanki hiç orada olmamış gibiydi.

Suçun tamamı bende.

"Sonra seni kontrol etmeye geleceğim," diyor Ajumma, saçlarımı yüzümden geriye doğru düzeltirken.

O gittikten sonra, düşüncelerle başım dönerek yatağa uzandım; bu da baş ağrımı daha da şiddetlendirdi. Bir önceki gece çok aceleci mi davranmıştım? Nathaniel ve ben, onun evimde kaldığı gerçeğini iki hafta boyunca gizli tutmuştuk; en azından Hyemi'nin skandalı yatışana kadar gizli bir ilişki *yaşayabilirdik* .

Hayır, aklımla değil, kalbimle düşünüyorum.

Risk çok yüksek, yakalanmanın sonuçları çok ağır. Zor kararlar almak ve ikimizin de kalbini kırmak anlamına gelse bile, mantıklı olan ben olmalıyım.

Nathaniel iyi olacak. Grup arkadaşları ve ailesi var.

Onun bana ihtiyacı yok, annemin bana ihtiyacı olduğu gibi değil.

Hyemi'ye yardım etmeye karar verdiğimde, bunun bir nedeni anneme kariyerimle ilgili kendi kararlarımı verebileceğime güvenebileceğimi kanıtlamaktı, diğer bir nedeni ise ona *yardım* etmek , yükünün bir kısmını hafifletmek istememdi.

Yaptığım ve onun tam tersini kanıtlayacak her şeyi bilseydi dehşete düşerdi; bunların başında Nathaniel'i benimle kalmaya davet etmem geliyor.

Benden istediği iki şeyi de yapamadım: Nathaniel'den uzak durmak ve Hyemi'yi çıkışa hazırlamak. Yönetmen Ryu, bir idolün başarısının sırrının sadece pratik ve yetenek değil, aynı zamanda etrafındaki insanların desteği olduğunu, bu desteğin idole güç verdiğini ve zor zamanlara dayanmasına yardımcı olduğunu söyledi.

Hyemi'ye birçok konuda başarısız oldum. Belki o anonim kullanıcının o haberi sızdırmasını engelleyemezdim, ama böyle bir şey olursa Hyemi'yi sonuçlarına hazırlayabilirdim. Babasının Joah ile bir anlaşma yaptığını ondan saklamak yerine ona söyleyebilirdim. Ama gerçeği öğrenirse babasının parasını da alıp işi bırakacağından korktum.

Yoğun bir suçluluk duygusuyla boğuşuyorum ama bunu hemen bastırıyorum.

Zihnen kalbimin etrafında bir sertlik oluşturuyorum. Belki de ben buyum. Sonuçta, anne babam da böyle ve ben onların kızıyım.

Yatağımdan kalkıp dişlerimi fırçalıyorum, çünkü insan kendini acındırabilir ama iyi ağız hijyenine de sahip olabilir. Telefonumu sessize alıp dizüstü bilgisayarımı alıyorum ve tekrar yorganın altına giriyorum. Netflix'i açıp en yeni Hong Kardeşler dizisinin ilk bölümüne tıklıyorum, çünkü kendi sorunlarımla uğraşmaktansa kurgusal karakterlerin sayısız ve bazen fantastik sorunlarıyla başa çıkmalarını izlemeyi tercih ederim.

Altıncı bölümdeyim, bilgisayar tamamen yan yatmış durumda, ben de onunla birlikte yan dönmüşken sağ üst köşede bir görüntülü arama daveti belirdi.

Arayanın kimliği *Go Jooyoung* olarak görünüyor. Jenny.

Doğruldum. Dizüstü bilgisayar dört direkli koltuğumdan düşmeye başladı ve onu yakalamak için uzandım, parmaklarım istemeden klavyeye bastı.

Jenny'nin yüzü, halka şeklinde bir ışıkla aydınlatılmış olarak beliriyor.

“Sori?” Yurt odasında. Arkasında bir kitaplık ve sehpası üzerinde çello'su var. “Uyuyor musun?” Bakışları köşeye kayıyor, sanki saate bakıyormuş gibi. Saat bir.

“Ah, Sori. O kadar kötü müymüş yani?” Nathaniel hakkında bir şekilde bilgisi mi var acaba? “Joah ile ilgili sorunları duydum.”

"Nereden bildin?" diye soruyorum. Sonra Jaewoo'nun ona söylemiş olması gerektiğini anlıyorum. Bilgisayarı biraz kaydırıyorum ki tavana değil, bana baksın.

"Boş ver onu," diyor. "Senin için endişeleniyordum."

"İyiyim," diyorum. "Aslında iyi değilim ama sesini duymak bana yardımcı oluyor."

“Zaten yakında seni arayacaktım. Haberlerimi sana vermek istedim. Japonya'ya gidiyorum! Yani, dörtlüde yerimi aldım.”

Ben çığlık atıyorum, o ise gülüyor.

“Önce bir haftalığına Seul'e gelmeyi planlıyordum,” diyor. “Sizinle kalabilir miyim?”

“Elbette. Ama büyükannenle kalmak istemiyor musun?”

"Hafta sonları onunla kalıyorum ama o hafta içi kliniğe gidip oradaki dedelerle flört etmeyi seviyor."

Gülüyorum. Onun teyzesi tatlı ve sevecen, benimkinin tam tersi.

Sonraki üç saat boyunca sohbet ettik. Bir ara bilgisayarımı masamdaki şarj aletine takmak için yataktan kalkmak zorunda kaldım. Perdeleri çekince güneş ışığı odaya doldu.

Öğleden sonra *neden* yatakta uzandığımla ilgili konuşmak istemediğimi sezmiş gibi görünüyor, bu yüzden bunun dışında her şey hakkında konuşuyoruz.

Ajumma'nın yulaf lapası soğudu ama Jenny bir kase hazır noodle için elektrikli su ısıtıcısında su ısıtırken ben de onu yiyorum.

"Ben aramadan önce ne yapıyordunuz?" diye soruyor.

"Hong Kardeşler'in yeni dizisini izliyordum."

“Çok *güzel* . Kaçıncı bölümdesiniz? Öpüşme sahnesine geldiniz mi henüz?”

“Henüz değil! Altıncı bölümde mi oluyor?” O aramadan önce bölümün bitmesine on beş dakika kalmıştı.

“Bunu nasıl hatırlayacağım ki? Ama evet, bir saat yirmi dakika işaretinde.”

Vedalaşırken göz göze geldik. "Ben Sori'nin tarafındayım; bunu biliyorsun, değil mi?"

“Evet, ve ben sizin hayran kulübünüzün başkanıyım. Hadi uyuyun.” New York'ta saat sabah üç.

Telefonu kapattığında ona el sallıyorum.

Jenny ile konuştuktan sonra kendimi yenilenmiş hissederek, bölümün son on beş dakikasını, öpüşme sahnesini iki kez tekrar izleyerek bitirdim.

Duş alırken aklımda bir plan oluşturuyorum.

Aslında bu fikir, Nathaniel'in bir önceki gece Joah'ın hisselerini satın almakla ilgili söylediklerinden kaynaklandı. Hisseleri satın alacak param yok, ama belki de gerek yok...

Babamla doğrudan bağlantı kuruyorum ve Bakan Lee'yi tamamen atlıyorum.

Son zamanlarda hem annemin hem de babamın sekreterlerini atlıyorum.

Yarın görüşmek için vaktin var mı? Mesaj attım.

Cevabı anında geldi ve benden bir mesaj görünce şaşırmış olup olmadığını merak ettim. **Evet. Yarın sabah kahvaltı için büyükannenin evine gel.**

Ben hâlâ "hasta" olduğum için teyzem akşam yemeği için basit bir yemek hazırlıyor.

"Bu gece biraz daha sessiz," diye geçiştiriyor, belli ki Nathaniel'in yokluğunu açıklamamı bekliyor.

"Her şey yeniden normale döndü," diyorum. "Böylesi daha iyi."

Eğer teyzem farklı düşünüyorsa, düşüncelerini benimle paylaşmıyor ve beni sessizce yemek yemeye bırakıyor.

Daha sonra, Ajumma ile birlikte Sun'ın dizisini izlemek için oturduk; son birkaç günün heyecanıyla dizinin yayınlandığını unutmuştum. *Bu gece* ... Bölümün büyük bir kısmı önceki haftalarda çekildi, sadece Hyemi, Nathaniel ve benim sahnelerim çekilip kurgulandı, bu yüzden son olarak yayınlandı. dakika.

Hyemi'nin karakteri çok sevimli. Sınıfındaki bir çocuğa aşık olan bir lise öğrencisi, ama çocuk bunun farkında değil.

Sihirli deniz kabuğuna sinirlenip tekme attığında ve parmağını çarptığında, tek ayak üzerinde zıplayıp durduğunda gülüyorum.

"Çok iyi!" diyor Ajumma.

Genç Jung So Min'i anımsatıyor. Her repliğini karizmasıyla söylüyor. Hatta senaristin Hyemi'nin yeteneğini fark ettikten sonra fazladan replikler

eklediğinden oldukça eminim.

Bölüm, kayalık bir plajın havadan çekilmiş görüntüsüyle devam ediyor. Sis, gelgit havuzlarının üzerinde yuvarlanırken, yankılı bir ses sahneyi anlatıyor. *Deniz Kralı'nın habercisi, Deniz Prensi'ne bir mesaj iletmek için sarayın ışıltılı derinliklerinden gelmiştir.* Ekranda bir kuyruk belirir, ardından kamera yavaşça yukarı doğru kayar.

Ajumma nefes nefese kalır. "Sori-yah. Çok *güzelsin* ." Telefonunu çıkarıp ekran kaydı yapmaya başlar.

Editörlerin sadece birkaç gün içinde başardıklarına hayran kaldım. Kuyruğum, korseli üstüme mükemmel uyum sağlayan, mor ve akuamarin renklerinin çarpıcı bir karışımı. Nemli saçlarım, mücevherler ve incilerle süslenmiş çıplak omuzlarımın üzerinden sarkıyor. Anlatıcının alçak bariton sesi duyuluyor. *Ama deniz kızları suyun üstünde konuşamaz. Deniz Kralı'nın mesajını nasıl iletecek?*

Senaryodan doğru hatırlıyorsam, bir sonraki ve son sahnem bölümün sonuna kadar değil, bu da bir rahatlama çünkü hikayenin tadını çıkarabilirim. Hikaye, Sun ve kahramanın bir randevuya çıkmasıyla devam ediyor. Bu, birbirlerine karşı hislerini gerçekten kabul etmeye başladıkları bölüm, ancak Deniz Prensi'nin anılarını geri getirecek olan deniz kabuğu yüzünden yolları ayrılıyor.

Hikayeye o kadar kaptırmışım ki, kırk dakika daha uçup gitmiş gibi geliyor—bölüm EBC'de yayınlandığı için bir saat sürüyor, tvN'de değil—ve birdenbire sahne hamama geçiyor.

Kanepeden bir yastık alıp göğsüme doğru çekiyorum. Nathaniel duş terlikleri ve koyun başı havlusuyla sete giriyor.

Onun da replikleri var ve Sun ve Hyemi'nin aksine, konuşma tarzı biraz yapmacık olsa da, doğal mizah anlayışı karakterine çok yakışıyor. Hamamda mesai saatleri dışında bir ışığın açık olduğunu görünce sinirleniyor ve yaşlı kadınlardan birinin gizlice içeri girdiğini düşünüyor.

Gözleri suda bir şeye, parıldayan bir kuyruğa takılıyor. Yere diz çökerek, havuzun kenarına doğru ilerleyip suyun kenarının üzerinden bakıyor. Kamera, yavaşça su yüzüne çıkışımı, mücevher gibi parlayan saçlarımdan dökülen suyu yakalamak için açısını ayarlıyor. Göz kırpmamaya çalışırken ne kadar rahatsız hissettiğimi hatırlıyorum ve iyi ki kırpmamışım, çünkü sonuç oldukça güzel. İkinci bir kamera Nathaniel'in yüz ifadesinin yakın çekimini gösteriyor. Ne *düşündüğümü* biliyorum—henüz repliğini söylemediği için panikliyordum—ama o donakalmış gibi

görünüyor, gözleri benim üzerimde dolaşıyor. Yüzümüze baktık. Yönetmenin sahneyi keseceğini bekliyordum ama uzun sessizliği korudu. Nathaniel ve ben birbirimize bakakaldık, sanki... birbirleri tarafından vuruldular.

Sonra o an geldi. Sudan kendimi yukarı çekerek dudaklarımı onun dudaklarına götürdüm.

Sonra tekrar suya düşüyorum ve sahne sona eriyor.

"Omona!" diye bağırdı Ajumma.

Bölümün bitmesine on dakika daha var ama telefonum mesajlarla dolup taşıyor.

MIN SORI , Angela mesaj atıyor. Aynı anda Gi Taek de mesaj atıyor. **Şok oldum.** Sonra ayrı bir mesajda, **"O kıyafet inanılmazdı." dedi.**

Jenny yüzlerce !!! işaretiyle mesaj atıyor.

Telefonuma bakıyorum, Nathaniel'den gelecek bir mesaj için bip sesini duymayı umuyorum. Ama ses gelmiyor. Belki de bölümü izlememiştir?

"Sori-yah," diyor Ajumma televizyonu işaret ederek, "geri kalanını kaçırıyorsun."

Bölüm, Hyemi'nin karakterinin pazarda Sun'ın karakterine deniz kabuğunu vermesiyle sona erer. Kahraman kızın ailesinin işini mahveden ve tüm felaketlerine yol açan fırtınanın, önemsiz bir öfke nöbeti yüzünden *kendi* hatası olduğunu da hatırlayarak hafızasını geri kazanır.

Bölüm bittikten sonra EBC'nin ana sayfasındaki yorumları okuyorum.

Senaristin MinLee hayranı olduğunu düşünüyorum.
Aralarındaki kimya o kadar inandırıcı ki!
Bu, kısa bir rol için fazla uzak değil mi?
Woo Hyemi'nin oyunculuk yeteneğini bildiğini kabul edebilirim.
Min Sori çok şanslı.
Birbirlerine aşık gibi görünüyorlar.

Yatağa girmeye hazırlanırken, telefonuma Secretary Park'tan iletilmiş yeni bir mesaj geldi.

> *Yetenek yönetimine, Min Sori,*
>
> *EBC CEO'su olarak, önümüzdeki hafta sonu düzenlenecek olan yıllık EBC Ödül Töreni'ne Min Sori'yi sunucu olarak davet etmek istiyorum. Son birkaç haftadır Min Sori, cazibesi ve güzelliğiyle izleyicilerimizle güçlü bir bağ kurdu.*

Popüler idol grubu XOXO'dan Nathaniel Lee ile ekranlardaki uyumu, onu bu yılki ödül törenine sunucu olarak davet etmemize ilham verdi. Min Sori'nin bu davete olumlu yanıt vermesini dört gözle bekliyorum.

Saygılarımla,
EBC CEO'su Kim Seo-Yeon

OceanofPDF.com

Otuz

Ertesi sabah, Nathaniel'e bir mesaj yazıp Gönder'e bastım ve kendimden şüphe etmeden duşa girdim. Mesajı kısa tuttum. **Evet diyecek misin?** Duştan çıktığımda cevapsız bir arama olduğunu gördüm. Kalp atışlarım hızlandı, ancak arayanın Sekreter olduğunu görünce tekrar durdu. Park.

Acil bir durum olsaydı mesaj atardı, bu yüzden güne hazırlanmayı bitirdim; saçımı kurutup şekillendirdim, ayrıca cilt bakım rutinimi de tamamladım: tonik, esans, ampul, serum, yüz maskesi, göz kremi, nemlendirici ve güneş kremi.

Kahvaltı yaparken Sekreter Park'ı aradım. İlk çalışta telefonu açtı.

“Tam zamanında. Tam da sizi tekrar arayacaktım. *Woori ve Woogi Şovunun* yapımcısı sizi bugünün ilerleyen saatlerinde yayınlanacak bir devam bölümü için tekrar davet etti. Lee Byeol ve Tsukumori Rina da zaten kabul ettiler.” "Misafir olarak geri dönün."

“Katılamam,” diyorum ve hemen suçluluk duyuyorum çünkü katılmazsam, üç orijinal konuğun da olmayacağı için bölümü iptal etme ihtimalleri var. “Hyemi’yi desteklemeye gitmek istedim,” diye açıklıyorum. ASAP’ın programı dün iptal edildi, ancak bu akşam başka bir müzik programında performansları var.

Sekreter Park'ın cevap vermesi o kadar uzun sürdü ki, aramanın kesilip kesilmediğini kontrol etmek için telefonuma baktım. "Hyemi ve diğer üyeler, onun şimdilik grupla birlikte tanıtım yapmayacağı konusunda anlaştılar."

"Ne?" dedim, sesim o kadar yüksek çıktı ki Ajumma masanın karşısındaki fasulye filizlerinin saplarını koparmaktan başını kaldırdı. Bu gece arkadaşlarıyla güneye, bir spa tatiline gidiyor. Bütün hafta yok olacak.

Sekreter Park boğazını temizleyerek, “Hyemi kızlara yük olduğunu ve performans sergilemek için doğru ruh halinde olmadığını hissetti. Diğer üyeler onu destekledi ve promosyonlara devam etmeye hazır olana kadar

bekleyeceklerini söylediler, ancak Hyemi ısrar etti. Diğerlerinin onun yüzünden performans sergileyemediğini bilmenin onu daha da kötü hissettireceğini söyledi.” dedi.

Ah, Hyemi. "Şimdi nerede?" Sandalyemi geriye itiyorum. Yanına gitmeliyim, iyi olduğundan, ağlamadığından ve sorun çıkarmadığından emin olmalıyım. Kalp kırıklığından hastalanmıştı.

Mola veriyorum.

Ancak bu sabah babamla görüşmek için zaten plan yaptım ve onunla en kısa sürede konuşmam *gerekiyor* .

"O babasıyla birlikte. Bence radyo programına katılmalısınız," diyor Sekreter Park. "Eğer Hyemi veya dün geceki bölüm hakkında soru sorarlarsa, onu destekleyecek bir şeyler söyleyebilirsiniz."

Başımı salladım. "Bu iyi bir fikir."

Sekreter Park ile olan görüşmemi sonlandırıp Hyemi'yi aradım, ancak birkaç zil sesinden sonra otomatik sesli mesaja yönlendirildi.

Onun yerine ona mesaj attım. **Bu akşam meşgul müsün? Seul Ormanı yakınlarında yeni bir kafe açıldı. Bir göz atmak ister misin?**

Seul'ün güneyindeki Suwon'da bulunan büyükannemin evine otobüsle gitmem iki saat sürüyor; bu da bana Nathaniel'in ve Hyemi'nin mesajlarıma neden cevap vermediğini düşünmek için zaman tanıyor.

Hyemi'nin cevap vermemesi beni endişelendiriyor. Daha önce mesajlarıma bu kadar geç cevap vermemişti. Babasıyla birlikte, yani iyi olmalı. Acaba gruptan ayrılmak istediğini mi söylüyor?

Nathaniel ile olan mesaj geçmişimi açmak daha da acı verici. Bu sabahki mesajımdan önce, Cumartesi gecesi ondan bir düzine mesaj var; nerede olduğumu soruyor, iyi olup olmadığım konusunda endişeleniyor. Ve ondan önce de...

Bu akşam seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Ayrıca, en azından telefonu yanındayken, mesajlara bu kadar geç cevap vermesi hiç olmamıştı. Mesajımı okumadı, ancak bildirim olarak belirdiğini görmüş ve kapatmış olabilir, bu yüzden sadece okumamış gibi *görünüyor* .

Otobüsten indiğimde midem bulanıyordu ve büyükannemin evinin kapısına ulaşmak için topuklu ayakkabılarımla yirmi dakika daha yokuş yukarı yürümek zorunda kaldım.

İnterkom düğmesine basıyorum ve beni içeri alan büyükannemin hizmetçisine terli bir gülümsemeyle bakıyorum.

Ev tek katlı ama iki bin metrekarelik bir alana yayılmış, Suwon'un kuzeyindeki Gwanggyosan dağına bakan yerden tavana pencereleri var. Dağın yüksek zirveleri ufuk çizgisinde sisli görünüyor. Bakımlı yürüyüş yolundan yukarı çıkarken, şeffaf cam pencerelerden bir hareketlilik görüyorum—evin hizmetlisi Bayan Shin, babama ve büyükanneme gelişimi haber vermek için geliyor.

Ön kapıyı açık bırakmış. Topuklu ayakkabılarımı antrede çıkarıyorum, ayak bileklerime kazınan kırmızı çizgilerden irkiliyorum ve Bayan Shin'in benim için bıraktığı ev terliklerini giyiyorum.

Babam ve büyükannem, konağın en büyük ve en yüksek tavanlı odası olan yemek odasında bekliyorlar. Odanın tamamı, terliklerimin hafif kayma sesleriyle yankılanıyor.

İçeri girerken eğilerek selam veriyorum. Başımı kaldırdığımda, yanlarında başka bir misafir daha olduğunu görünce şaşırıyorum.

"Anne?"

“Sori?” Beni görünce o da çok şaşırdı. “Burada ne yapıyorsun?”

“Babasını ve büyükannesini ziyarete geldi. Buna izin verilmiyor mu?” Halmeoni’nin keskin sesi odanın her yerinde yankılandı.

"Özür dilerim, Eomeoni," diyor annem sessizce.

Dikkatlice annemin yanına, babam ve büyükanneme dönerek oturuyorum.

Brunch, güzel seramik tabaklarda servis edilen hansik'ten oluşuyor; Bayan Shin ve yardımcısı tarafından masaya özenle yerleştirilmiş düzinelerce küçük tabak.

Yemekler enfes, tıpkı büyükannemin aşçısı tarafından hazırlanmış gibi. Eğer o garip atmosfer yutkunmayı zorlaştırmasaydı, yemeğin tadını daha çok çıkarırdım.

“Bunu tekrar gündeme getirdiğim için özür dilerim,” diyor annem ve gelişimle onu böldüğümü fark ediyorum. “Parayı sadece kısa bir süreliğine ödünç alacağım. En geç önümüzdeki ay geri ödeyeceğim.”

Yüz ifademi nötr tutuyorum. Buraya para için mi geldi?

Halmeoni'nin sesi duvarlarda yankılanarak, "Oğlumdan yeterince şey almadınız mı?" diyor. "Hiç utanmanız yok. Çünkü sizi yetiştirecek anne babanız yoktu. Teyzenizin önemli biri olması önemli değil. Sizi evlat edinmedi. Yetimler asla alçakgönüllülüğü öğrenemez."

Babam sevgiyle, "Eomeoni," diye azarladı. "Aile içinde kavga etmeyelim."

"Aile mi?" diye alaycı bir şekilde sordu.

“Evet, *ailem* ,” diyor babam ve gözleri kısa bir an bana bakıyor, sonra anneme odaklanıyor. “Sori-eomma, ne demek istediğinizi anlıyorum.” Sormanız üzerine, elbette size parayı ödünç vereceğim."

"Bir sözleşme imzalamanız gerekecek." Halmeoni burnunu çekiyor. "Ve ilgi de olacak. Size öylece veremez."

“Evet, Eomeoni,” diyor annem gözlerini aşağı indirerek. “Sori-abeoji,” diyor babama dönerek. “Sizinle özel olarak konuşabilir miyim?”

Halmeoni, "Neden? Tehdit savurmak için mi?" diye suçluyor.

Babam, büyükannemi görmezden gelerek sandalyesini geri itti ve masadan kalktı. Anne ve babam birlikte evin diğer ucundaki babamın ofisine doğru yöneldiler.

Birkaç dakika sonra, tuvalete gitmem gerektiğini söyleyerek masadan kalktım.

Annemin sesi, babamın ofisinin aralık kapısından geliyor: "Sori-appa, Kyung-mo-yah... Sizden çok şey istemiyorum."

"Yine de soruyorsunuz. Dürüst olmak gerekirse, bu utanç verici. Daha iyi eğitimli olsaydınız, daha iyi bir yetiştirilme tarzınız olsaydı, bunu bilirdiniz."

Annem bu hakaretlere gücense bile, sakin sesi bunu belli etmiyor. "Eğer hisselerinizi KS'ye satıyorsanız, Joah'ı kurtarmak için borç aldığım paranın hiçbir önemi kalmayacak."

“Henüz karar vermedim. Verdiğim kararlar sadece kendim için değil. Sadece kendimi değil, daha birçok insanı düşünmem gerekiyor. Hükümetteki görevim bir hobi değil. Lütfen anlayın ki, eğer hisseleri satarsam, bu size karşı kişisel bir şey değil.”

Sessizce yemek masasına geri döndüm. Orada otururken birkaç dakika sonra annem yanımızdan geçti. Halmeoni'ye selam verdi. "Ben gidiyorum, Eomeoni. Sağlıklı kal lütfen."

“Nankör evlat.” Halmeoni dilini şıklattı.

Annem taş döşeli yolda durmuş, ben de onu takip ederek dışarı çıkıyorum.

"Anne?"

Bana doğru döndü ve gözlerindeki yaşları görünce kalbim yerinden oynadı. Hızla sildi. "Rüzgar," dedi güçsüz bir sesle. "Burada çok kuvvetli."

“Büyükannenizi ziyaret etmek istediğinizi bana söyleyebilirdiniz,” diyor. “Bir araba gönderirdim. Şimdi sizi bekleyebilirim...”

Ona bugün buraya gelme sebebimin gerçek nedenini söyleyemem. "Hayır, iyiyim."

Hisseler yüzünden bu evliliğe devam ettiğini biliyorum, ama acaba buna değiyor mu? Onlardan gelen bu acımasızlığa nasıl katlanabiliyor?

“Aile bazen zor olabiliyor, değil mi?” diyor, sesinde hafif bir iç çekişle. “Ama aileye sahip olmak güzel. Bu dünyada yalnız olmak zor.”

Annem gittikten sonra babamı aramaya başladım ve onu hâlâ ofisinde, açık pencerenin yanında sigara içerken buldum.

“Joah’daki paylarınız hakkında,” diye başlıyorum. “Onları istiyorum. Mirasım olarak.”

Kaşlarının hafifçe kalkması dışında yüz ifadesinde hiçbir değişiklik yok.

“Ne gerekiyorsa yapacağım.” Joah'ı kurtarmak için. Annemi kurtarmak için.

"CEO Cha'nın yeğeni," diyor, uzun bir duman bulutu üfleyerek. "Hâlâ seni soruyor."

Kalbimden Nathaniel'e söz vermiyorum. Artık bana yardım edemez.

“Onunla görüşeceğim,” diyorum. Babam hisselerini KS'ye satmaz, hele ki bana verecekse.

"Sekreter Lee'den bilgilerini göndermesini isteyeceğim."

Babam beni kapının dışına kadar uğurluyor, orada Bakan Lee beni Seul'e geri götürmek için bekliyor. "Annene benziyorsun derdim ama çok daha zekisin Sori," diyor babam. "Doğru anlaşmaları nasıl yapacağını biliyorsun. Hayır..." Başımı kaldırıp baktığımda, gözlerinde hesapçı bir ifadeyle beni incelediğini görüyorum. "Sen bana çok daha benziyorsun."

Arabanın arka koltuğunda Hyemi'ye tekrar mesaj attım. **İyi misin? Lütfen cevap ver. Endişeliyim.**

Nathaniel hâlâ cevap vermedi, ama bu şaşırtıcı değil. Telefonuma Sekreter Lee'den bir mesaj geldi, mesajda CEO Cha'nın yeğeni hakkında detaylar vardı. Cha Donghyun'un numarasını tuşladım. **"Donghyun-ssi** ," diye yazdım, **"ben Min Sori. Babam bana numaranızı verdi. Umarım bu çok ileri gitmek olmaz ama sizinle tanışmak istiyorum."** Kalbim buz gibi dondu, uyuşmuş gibi hissettim.

Üç dakika sonra bir yanıt aldım. **Bana ulaşacağını düşünmemiştim. Çok mutluyum, Sori-ssi. Çarşamba müsait misin?**

Çarşamba günü Nathaniel'in şarkısının lansmanı yapılacak.

Cevap yazıyorum, **müsaitim.**

"Konuklarımız Tsukumori Rina, Lee Byeol ve dün geceki ' *Deniz Prensi'* bölümünde de yer alan, moda ikonu modelden varyete şov kraliçesine dönüşen Min Sori ile tekrar birlikteyiz!"

Byeol burnunu çekiyor. Sun'ın dizisi, aynı yayın saatinde en çok izleyiciye sahip dizi olarak *Bahar Çiçekleri'ni* geride bıraktı.

Kayıt, önceki bölüme çok benzer şekilde, üçümüzün de bir arayanın sorusunu yanıtlamasıyla ilerliyor. Bu sefer, bir erkek çocuk, kendisinden bir sınıf büyük olan ablasının en yakın arkadaşına nasıl itiraf etmesi gerektiği konusunda tavsiye istiyor. Rina ve Byeol, yasak aşka – kendisinden büyük bir kıza, ablasının en yakın arkadaşına – bayılıyorlar!

Ben de bu romantik havaya kapılırdım, ama öncesindeki hissizlik hâlâ devam ediyor. Sanki her şeyi su altından görüyor ve duyuyorum.

Woori heyecanla, "Ve şimdi bölümümüzün oyun kısmına geçiyoruz!" diye haykırıyor. "Önceki bölümümüzde olduğu gibi, her yarışmacı telefonunda en ünlü kişiyi arayacak!"

Woogi, diğer konukları tamamen atlayarak, "Kimi aramanız gerektiği konusunda hiç şüphe yok, Sori-ssi," diyor.

Ne demek istediğini anlamam tam bir dakika sürdü. *Nathaniel'i* kastediyor.

Nathaniel ve benim bir varyete şov çifti olarak kazandığımız yeni popülerliğimizden faydalanmak için, sırf bu nedenle bir devam bölümü çekmeye karar vermiş olabilecekleri hiç aklıma gelmemişti.

Lee Byeol, önceki bölümdeki "Erkek Arkadaşım"a atıfta bulunarak, "Erkek arkadaşı kıskanmaz mı?" diye espri yaptı.

Telefonumu bağladılar, neyse ki gerçek numarayı gizliyor, yoksa numarayı tanıyabilirlerdi.

Gerçekten Nathaniel ile sahte bir ilişki mi *kuracağım* ?

Telefon sürekli çalıyor, çalıyor, çalıyor.

Ardından duyulabilir bir tıklama sesi geliyor ve daha önce Hyemi'yi aradığımda da çalan otomatik sesli mesaj çalmaya başlıyor.

Utanacak halim yok, çok yorgunum. Bir yandan da biraz rahatladım. Nathaniel ile kavga ettiğimizden beri konuşmadık ve ilk konuşmamızın halka açık bir radyo programında olmasını isteyip istemediğimden emin değilim.

“Birini arayabilirim!” diyor Byeol neşeyle. Daha önce birlikte konuştukları aynı rol arkadaşını arıyor, ancak şimdi aralarındaki ilişkinin

daha samimi olduğu açıkça belli oluyor, çünkü rahat bir şekilde, günlük konuşma diliyle konuşuyorlar.

Yapımcı başını kayıt stüdyosuna uzatıp Woori'nin dikkatini çekmek için ellerini salladı. "Min Sori, Nathaniel Lee'den bir telefon alıyor," diye fısıldadı.

"Aa! Hemen telefona bağlayın!"

Byeol'un rol arkadaşı, görüşmeden aniden uzaklaştırıldı.

Nathaniel mesajlarıma cevap vermediği halde neden tekrar arıyor?

“Nathaniel-ssi?” diyor Woogi, “Ben *Woori ve Woogi Şovundan* Woogi. Konuklarımızdan Min Sori ile buradayım. Onunla kısa bir oyun oynamaya vaktiniz var mı?”

Yüksek bir metalik ses duyuluyor, ardından arka planda birinin sesi geliyor—bir kızın sesi. Kalbim duracak gibi oluyor. Birisiyle birlikte. *Bir kız çocuğu.*

“Özür dilerim,” diyor. Nefesi biraz kesilmiş. “Ne dediniz?”

“Ben *Woori ve Woogi Şovundan* Woogi. Yanımda Min Sori var. Görevimiz birini aramaktı—”

"Nathaniel-ssi, neredesin?" diye araya giriyor Woori.

"Beyzbol antrenman sahasındayım."

"Biriyle birlikteymişsin gibi geliyor."

"Sadece birkaç arkadaş."

Woori mırıldanarak, "Öyle deme, Nathaniel-ssi," dedi. "Sori-ssi'nin duygularını inciteceksin."

“Hayır, lütfen,” diyorum ellerimi havada sallayarak. Nathaniel'in kesinlikle kızarmış olan yüzümü göremiyor olmasına sevindim.

“Gelebilirsin, Sori,” diyor Nathaniel. Sesi daha netleşmiş, sanki daha önce olduğu yerden uzaklaşmış gibi. “Seni bekleyeceğim.”

Rina çığlık attı. Byeol'un gözleri sorgulayan bir ifadeyle bana kaydı.

Yanaklarım kızardı. Biliyorum, sadece şov için rol yapıyor. Televizyon ekranında canlı dinleyici sayısının neredeyse iki katına çıktığını görüyorum.

Woogi, "Oyun basit," diye açıklıyor. "Sori'ye bir şeyi sevip sevmediğini soracağız. O da bir şeyi kaldıracak." "Beğenmemek için *X* , beğenmek için *O* harfini kullanabilirsiniz; video yayınını izleyenler bunu görebilecekler." Önümde harflerle boyanmış küçük kürekler var. "Onun seçtiği bir hayır kurumuna 1.000.000 won bağışlamak için üç denemeden ikisinde onunla eşleşmeniz gerekiyor. Anladınız mı?"

"Anlıyorum," diyor Nathaniel.

“Pekala. Sori-ssi, beğenip beğenmemenizden emin olun, bir dakika bekleyin...”

"Greyfurt," diyor Worry.

Hemen kırmızı bir *X* işareti kaldırıyorum.

Nathaniel kısa bir duraksamanın ardından, "Hoşlanmıyor," diyor. "Sori üzümü çok seviyor ama greyfurtu hiç sevmiyor."

"Onu çok iyi tanıyorsunuz! Nathaniel'i ne zamandır tanıyorsunuz, Sori-ssi?"

"Neredeyse altı yıldır," diye fısıldadım.

“Bu çok uzun bir süre. İkiniz çok yakın olmalısınız.”

“Nathaniel ortaokuldayken birçok sorunumda bana yardımcı oldu. Bu yüzden her zaman iyi bir arkadaşım olarak kalacak.”

Nathaniel'in yüz ifadesini görebilmeyi çok isterdim. Telefonun diğer ucunda sessiz.

“Pekala, bir sonraki soru. Sori-ssi, beğenip beğenmediğinizi söyleyin bakalım...”

“Yılanlar.”

Byeol ve Rina titriyor.

"Yani," diyor Nathaniel, ben *O* harfini gösteren işareti kaldırırken. "Sori bütün hayvanları seviyor."

"Bu, ilişkiniz hakkında çok şey ortaya koyuyor, Sori-ssi," diyor Woogi. "Arkadaşlıktan öte bir ilişkiniz olmadığından emin misiniz?" Şaka yollu söylediği belli ki.

“Son soru. Zaten 1.000.000 won bağış kazandınız, bu bonus turu Nathaniel’in seçtiği bir hayır kurumuna ekstra 500.000 won bağış için. Sori-ssi, beğenip beğenmediğinizi bir dakika bekleyin...”

Woogi, "XOXO'dan Nathaniel Lee," diyerek sözlerini tamamlıyor.

Woori, "Açıklama yapmalısın Oppa," diye çıkıştı. "Az önce altı yıldır arkadaş olduklarını itiraf etti. Tabii ki ondan hoşlanıyor."

Woogi boğazını temizledi. "Şunu yeniden ifade edeyim, XOXO'dan Nathaniel Lee'ye karşı arkadaşlıktan öte duygularınız var mı?"

Evet , cevap vermek istiyorum.

Ben daha bir şey söylemeden, Nathaniel, "Ben kendi cebimden 500.000 won bağışlayacağım" diyor.

"Onun cevap vermesini istemiyor musun?"

“Cevabı biliyorum.”

Konuklar ve ev sahipleri mest oluyor.

“Bizimle oynadığınız için çok teşekkürler, Nathaniel-ssi! Gitmeden önce Sori-ssi'ye söylemek istediğiniz bir şey var mı?”

“Nathaniel!” O ses yine geldi. “Kimle konuşuyorsun?” diye sordu kız İngilizce olarak. “Sıra sende!”

“Gitmem gerekiyor,” diyor Nathaniel. “Beni ağırladığınız için teşekkürler.” Telefon hattı kesiliyor.

Woori, "Oppa, sadece bana mı öyle geliyor yoksa sen de bir déjà vu hissi yaşıyor musun?" diye soruyor.

"Ben de aynı şeyi hissediyorum Woori. Nathaniel-ssi'nin sesi eski erkek arkadaşına benziyor, değil mi Sori-ssi? Belki de kişilikleri benzerdir?"

Söylediklerini zar zor duyuyorum, kulaklarımda bir inilti var.

O sesi tanıdım. Hyemi.

OceanofPDF.com

Otuz bir

Gösteri bittikten sonra bir taksiye atladım. Hyemi'nin dairesine en yakın beyzbol antrenman sahasının adresini şoföre verip koltuğa geri oturdum. Sadece Hyemi için endişelendiğim için gidiyorum. Bana Nathaniel'e karşı hisleri olduğunu söyledi. Eğer ona itiraf ederse, ne kadar nazik olursa olsun, reddi onu mahvedecek. Onu daha iyi hissettirmek için dışarı davet etmiş olmalı, ama *nasıl* birlikte oraya gittiklerini anlayamıyorum.

Sadece basit bir hoşlanma da değil, itiraf ettiği şey de bu. Gözlerimi kapattığımda bile üç gece önceki mesajını görebiliyorum. *Sanırım Nathaniel'e aşık oldum.*

Yolda Gi Taek ve Angela'ya moral destek için mesaj attım.

Yani Hyemi ile konuşmak için mi oraya gidiyorsun? diye yazıyor Gi Taek.

Angela, **"Hyemi'nin Nathaniel ile birlikte olmasıyla hiçbir ilgisi yok ve aralarında bir şey olup olmadığından emin olmak istiyorsun, değil mi?" diye eklediğinde adam hâlâ yazıyordu.**

Evet , hızlı yazıyorum. **İlk ben.**

Tamam, ne dersen de! ㅋㅋㅋ .

Onun nerede olduğunu nereden biliyorsun ki? Bu da Gi Taek'ten.

Radyo programında olduğumu ve Nathaniel'in beyzbol antrenman sahasında olduğunu söylediğini uzun uzun anlattım.

Hayranları da aynısını yapmaz mı?

Gi Taek'in mesajına bakıyorum. Bunu hiç düşünmemiştim. **Sanırım... Sorun yok. Sadece birini kontrol edeceğim. Joah'ın yakınında değil, Hyemi'nin dairesi.**

Gi Taek, **onunla buluştuğunda bize mesaj at , geç oldu.**

Savaş!

Hayır Angela , diye yazıyorum, **sadece Hyemi'yi kontrol etmeye gidiyorum.**

Hahaha ! Tamam!

Şoföre ödeme yapıp taksiden inip sessiz bir sokağa çıktım. Tahmin ettiğimden daha tenha bir yerdi, büyük bulvarlardan birinin arkasındaki dar sokakların arasına gizlenmişti. Tek bir sokak lambası, üzerinde "H OME RUN H ITS !" yazan, yanıp sönen bir tabelası olan yeşil, tek katlı bir binayı aydınlatıyordu.

Kapıyı iterek açtım, içeri girmeden önce bir göz attım. Bina, ön tarafta küçük bir giriş alanı ve arka tarafta tel örgüyle ayrılmış kafeslerden oluşuyor. Duvara yaslanmış bir fotoğraf kabini ve birkaç eski atari oyunu var. Görevli bir anlığına dışarı çıkmış olmalı çünkü oda boş.

Bir beyzbol topunun metal bir sopaya çarpmasının yüksek sesini duyuyorum. Yavaşça çite yaklaşıyorum. Son kafes hariç tüm kafesler boş; son kafeste iki kişi duruyor. Hyemi'nin kahkahasını tanıyorum, radyodan duyduğumdan daha parlak ve net. Nathaniel'in yüzünü göremiyorum; sırtı bana dönük. Hyemi, kendisine çok büyük gelen bir kask takıyor ve kayışlarıyla uğraşırken gülüyor. Zorlanıyor, bu yüzden Nathaniel uzanıp uzun parmaklarıyla kayışları ayarlıyor. Ardından yumruğunu kaldırıp kaskının üstüne hafifçe vuruyor. Hyemi sırıtarak ona vuruyor.

Garip bir his, başım dönüyor. İkisi de bütün gün mesajlarıma cevap vermemişti. Acaba sebebi bu mu? Birlikte oldukları için mi? Sonra bir hareket oluyor ve başka bir kişi görünüyor.

Jaewoo. *Yalnız değiller.* Daha önce oturmuş olmalı, bu yüzden onu görmemiştim. Hyemi'nin uzattığı sopayı alıyor.

Kafesin dışına doğru dönerek sopayı kaldırıyor. Bir atış makinesi topu fırlatıyor ve o da sopayı sallayarak topa vuruyor. Top gökyüzüne doğru yükseliyor, yüksek bir ağa çarpıp yere düşüyor.

Hyemi İngilizce olarak "Ev koşusu!" diye bağırıyor.

Jaewoo sopayla oynamaya devam ederken, *tamamen* İngilizce konuştuklarını fark ediyorum. Sadece konuşmalarının parçalarını duyabiliyorum, çitin yanında durduğum yere yankılanıyorlar. Jaewoo ve Hyemi'nin sesleri. Kulaklarımı iyice zorluyorum ama aralarından Nathaniel'in sesini ayırt edemiyorum.

Ardından sıra Nathaniel'e geliyor. Jaewoo'dan sopayı alırken, yüzünü ilk kez görüyorum.

Gözlerinin altında koyu halkalar var, sanki son birkaç gecedir iyi uyuyamamış gibi. Yorgun görünüyor. Ve... mutsuz.

Üzgün görünüyor. Göğsüm acıyor ve birden ağlamak istiyorum.

Sopayı iki eliyle savurduktan sonra sapını kavrayıp omuz hizasına getiriyor. Makineye doğru dönüyor. Makine o kadar hızlı bir top fırlatıyor ki neredeyse kaçırıyorum.

Sertçe vuruyor. Jaewoo'nun vurduğundan daha sert. Top sopaya çarpıyor ve uçup gidiyor.

Hyemi ayağa fırladı. "Ev koşusu!"

Makine art arda hızlı bir şekilde başka bir top fırlatıyor; hızı ayarlamış olmalı. Jaewoo'nun atışları arasında daha fazla bir duraklama vardı.

Nathaniel tekrar vuruyor, bu sefer daha da sert; top sola doğru sekip direğe çarpıyor. Faul topu. Durmadan devam ediyor. Her vuruşunda top yükseliyor ve ağın arkasına takılıyor.

"Hey," diye bağırdığını duydum Jaewoo'nun. "Yavaşla."

Hayır, yapmıyor. Daha sert ve daha hızlı vurmaya devam ediyor.

O sırasını bitirdiğinde kalbim hızla çarpmaya başlamıştı.

“Biraz ara verelim,” dediğini duydum Jaewoo'nun, sonra Hyemi köşeyi döndü. *Bu tarafa geliyordu.* Hızla fotoğraf kabinine doğru döndüm ve içeri girdim, saklandığım yerden geçip tuvaletlere doğru yürürken onu şöyle bir gördüm. Ondan *saklandığıma* inanamıyorum. Ne hale geldim ben? Perdeleri iterek, dikkatlice kabinden çıktım.

Çite doğru geri dönerken, son kafese olabildiğince yaklaşarak, görünmeden ilerliyorum.

"Bunun bir faydası olduğundan emin değilim," dediğini duyuyorum Jaewoo'nun. O ve Nathaniel ikisi de bankta oturuyorlar, Nathaniel başını tel örgüye yaslamış.

Ne işe yaramıyor? Hyemi'yi neşelendirmeye gelmemişler miydi? Fotoğraf kabininin yanından neşeyle geçip gittiğine bakılırsa, görevlerini tamamlamış sayılırlar.

Nathaniel cevap vermiyor ve ben daha da yaklaşıyorum.

"Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor Jaewoo usulca.

“Hayır,” diyor Nathaniel ve sesi radyodaki gibi rahat, doğal değil. Kırık dökük geliyor. “Hâlâ çok acıyor.”

Sanki bedenim kendi iradesiyle hareket ediyor, bizi ayıran kapıya doğru ilerliyor.

Sonunda kendime itiraf ettim ki, buraya Hyemi için gelmedim; Nathaniel ile birlikte olmak istediğim ve kıskanç olduğum için geldim.

Elimle kapının mandalını kavradım.

Cebimdeki telefonum bir mesajla titriyor. Gi Taek ve Angela, Nathaniel'i bulup bulmadığımı, güvende olup olmadığımı merak ediyorlar. Mesajlarını görmezden gelmek istiyorum ama polise haber vermelerini de istemiyorum.

Telefonumu çıkarıyorum. Cha Donghyun'dan bir mesaj .**Çarşamba günü öğle yemeği ne dersin? Seni alabilirim.**

Öncesindeki uyuşukluk beni olduğum yerde donduruyor, irademi, umudumu, nefesimi çalıyor.

Kararımı çoktan verdim. Eğer bu kapılardan geçersem, eğer şimdi Nathaniel'in yanına gidersem, tutamayacağım bir söz vermiş olacağım.

Elimi kapıdan çekiyorum. Fikrimi değiştirmeden önce dönüp kapılardan dışarı fırlıyorum...

Ve kalabalığın içine.

Bir anlığına, öylece kaldım, şaşkın halde.

Sonra bir kız bana işaret etti, o kadar yakındı ki tırnağındaki kalp şeklindeki taşı görebiliyordum. "Bu Min Sori değil mi?"

Birdenbire yüzler bana doğru dönüyor, telefonlar kaldırılıyor. Ellerimle yüzümü kapatıyorum, etrafımda kameraların deklanşör ve tıklama sesleri yankılanıyor.

“Sori-eonni, bana bak!”

“Min Sori, hayranınım.”

“Ona yer açın!” diye bağırdı bir kız. Kalabalık ileri doğru hücum etti ve ben tökezleyip düştüm; telefonum kayıp ayak seslerinin arasında kayboldu.

Kalabalığın arasında bir boşluk görüyorum ve içgüdüsel olarak ayağa kalkıp koşmaya başlıyorum. Öğrenciler geride kalıyor, ancak yaşlılardan bazıları, özellikle büyük DSLR kameralar taşıyan erkekler, peşimden geliyor.

Magazin muhabirleri. *Paparazziler.*

Sokakta beni kovaladılar. Sola döndüm, ana bulvardan *uzaklaştığımı* çok geçmeden fark ettim.

Buradaki sokaklar daha karanlık. Ayaklarımın kaldırıma değdiğini neredeyse göremiyorum.

Tek avantajım daha küçük ve daha hızlı olmam. Dar bir ara sokağı görünce içeri fırladım, ancak çıkmaz sokak olduğunu fark edince çığlık attım. Geri dönüp çöp kutuları arasında küçük bir boşluk buldum ve yere çömeldim. Paparazzilerin saklandığım yerden geçerken ayak seslerini dinledim.

Dizlerimi göğsüme çekiyorum. Telefonum yanımda değil, bu yüzden kimseyi arayamam. Gi Taek bunun olabileceği konusunda beni uyarmıştı. Onu ciddiye almamıştım. Ya da en azından almak istememiştim. Aklımda sadece Nathaniel'e ulaşmak vardı. Yerde kıpırdanıyorum, sonra bacağımdan aşağı doğru süzülen ince bir kan damlasını fark edince yüzümü buruşturuyorum. Düşerken dizimi sıyırmış olmalıyım.

Bu ara sokaktan çıkmalıyım. Kaçacak yerim yok, burada kapana kısıldım. Eğer paparazzilerden biri geri dönerse...

Ara sokaktan bir ses geliyor. Adamların daha önce kaçtığı yönden ayak sesleri. Biri geliyor. Çıkacak bir yol, bir kapı, bir merdiven arıyorum ama her yer tuğla. Panik beni sarıyor, kalbim hızla çarpıyor.

"Üzgünüm!"

Nathaniel.

Sanki depar atmış gibi, yana doğru kayarak sokağa giriyor. Gözleri parıldıyor, nefesi kesik kesik.

Çığlık atarak ona doğru koştum. Kolları beni sıkıca sardı. "Tanrım, seni bulduğuma çok sevindim. Yaralandın mı?"

Konuşamadığım için başımı sallıyorum.

“Neden buradasınız? Az önce radyo programında değil miydiniz?”

Burada olmamın sebebi kıskançlık ve seninle birlikte olmak istememdi.

Ama bunu ona söyleyemem.

"Her şey yolunda," diye fısıldıyor, "senin iyi olman önemli."

Ona çok fazla yapıştığımı fark ediyorum. Elimi çekip geri çekiliyorum. Hafifçe kaşlarını çatıyor.

"Beni nasıl buldunuz?" diye soruyorum.

“Birkaç taraftar sizin bu taraftan geldiğinizi gördü.” Bir an duraksıyor. “Magazin muhabirlerini başka bir yöne yönlendirdiler.”

“Ne kadar sorumsuzum,” diye inliyorum. “Benim yüzümden büyük bir skandal çıkacak.”

"Belki," diyor.

Ona dik dik baktım. "Woo Hyemi ile ne yapıyorsun?"

“Hyemi mi?” diyor. Adını bu kadar rahat kullanması kalbimi sızlatıyor. “Joah’daydım. Babasıyla birlikte eşyalarını almaya gelmişti. Üzgün görünüyordu, bu yüzden onu Jaewoo ve benimle dışarı davet ettim.”

Olabileceğini düşündüğüm şeye çok yakın.

“Geri dönmeliyiz,” diyor. “Hadi. Jaewoo bizi şu tarafta bekliyor olmalı.” Elini uzatıyor ve ben de tutuyorum. Yavaşça ana bulvara doğru

ilerliyoruz ve iyi aydınlatılmış bir sokağa çıkıyoruz. Jaewoo ve Hyemi, kaldırıma park edilmiş arabasının dışında bekliyorlar.

"Eonni!" diye seslendi Hyemi, beni görünce. O yanıma doğru koşarken Nathaniel elimi bıraktı.

“Telefonunuz bende,” diyor. “Yerde buldum.” Telefonu bana uzatıyor.

“Teşekkür ederim, Hyemi-yah,” diyorum. Ekranda bir çatlak var ama onun dışında hala çalışıyor.

“Bu çok korkutucuydu!”

"Ne oldu?" diye soruyorum.

“Dışarıda bir şeyler olduğunu fark ettik,” diyor Jaewoo yanlarına doğru yürürken. “Dışarı çıktığımızda bir kız olanları, senin burada olduğunu ve magazin muhabirlerinin seni kovaladığını anlattı. Kızın birkaç arkadaşı da güvende olduğundan emin olmak için seni takip etmiş. Nathaniel...”

Sözleri yarım kaldı, bakışları yanımda duran Nathaniel'e odaklandı. Bundan sonraki kısmı açıklamasına gerek yoktu. Nathaniel peşimden gelmişti.

“Buradan hemen uzaklaşmalıyız,” diyor Nathaniel. “O magazin muhabirleri hâlâ buralarda dolaşıyor olabilirler.”

Jaewoo başını sallayarak arabanın sürücü tarafına doğru ilerledi.

Nathaniel yanımdan geçerek ön yolcu kapısını açtı.

Hyemi, "Abla, bu sefer öne sen oturmalısın," diyor; anlaşılan buraya gelirken de önde oturmuş. Ben cevap veremeden arabanın diğer tarafına geçiyor.

Nathaniel kapıyı açık tutmaktan hiç kıpırdamadı. Arabaya binerken, New York'ta Nathaniel'in benim için bir taksi çağırdığı benzer bir anı kısaca hatırladım.

Eteğimi düzeltirken Nathaniel nefesini tuttu. "Sori, kanıyorsun."

Düşmemden kaynaklanan sıyrığı unutmuştum. Artık neredeyse hiç acımıyor.

Nathaniel kapıyı sonuna kadar açtıktan sonra öne eğilerek torpido gözünü açtı ve ilk yardım çantasını çıkardı.

Yere çömelmiş halde, eteğimi dizimden nazikçe kenara çekti. Boynumda hafif bir kızarma belirdi. Utangaç bir şekilde Jaewoo'ya baktım ama o telefonuna bakıyordu. Hyemi'ye gelince, oturduğum yerde arkamı dönmedikçe onu göremiyordum.

Sonra kendime geldim, Nathaniel alkollü pamukla yaraya bastırırken yüzümü buruşturdum. Gözleri benimkilerle buluştu.

Kısa bir an için gözlerime bakıyor, ne kadar mutsuz olduğunu görmemi sağlıyor. Sonra gözlerini kaçırıyor, yaraya basitrasin sürüyor ve üzerine yara bandını sıkıca yapıştırıyor.

Ayağa kalkarken yumuşak bir sesle, "Yardıma ihtiyacınız varsa," diyor, "bir şey söylemelisiniz."

Önce benim kapımı kapatıyor, sonra arka kapıyı açıp koltuğuna oturuyor.

Jaewoo arabayı caddeden çıkarıp ana bulvara yönlendiriyor.

Han Nehri üzerindeki köprüden geçerken Hyemi uzaktaki parlayan bir tekerleği işaret etti. "Bak, dönme dolabı bitirdiler."

Önce Hyemi'yi bırakıyoruz, sonra Nathaniel, Jaewoo ve ben.

Jaewoo benim sokağıma girerken Nathaniel sessizliği bozdu. "Şarkımın lansmanına hâlâ geleceksin, değil mi? Bu çarşamba."

Cha Donghyun'dan gelen mesaj cebimi yakıyor. Henüz ona cevap vermedim. "Verememe. Bir şey çıktı. Üzgünüm."

Nathaniel cevap vermiyor. Daha önce olduğu gibi, koltuğumda dönmeden ona bakamıyorum, bu yüzden önümdekiyle yüzleşmeye devam ediyorum.

“Sen...” Derin bir nefes alıyorum. “Ödül törenini sunmak istemiyor musun?” Onu suçlamazdım. Ona sadece acı ve hayal kırıklığı yaşattım.

“Bakan Park size söylemedi mi? Ben evet dedim.”

“Öyle mi?” Bu sefer arkamı döndüm ama o, çenesini eline dayamış, pencereden dışarı bakıyordu.

Arkama yaslandım. "Yapmadı."

Jaewoo sonunda kapımın önüne geldi. Nathaniel arka koltuktan inip ön koltuğa oturdu. Yanımdan geçerken bana bakmadı. Nathaniel kapısını kapatmadan önce Jaewoo arabanın içinden "İyi geceler, Sori," dedi. Hemen uzaklaşmadılar ve kapıdan geçmemi beklediklerini anladım.

Arkamı dönüp şifreyi giriyorum ve aceleyle içeri giriyorum. Jaewoo'nun arabasının tepeden aşağı doğru hareket ettiğini duyana kadar bekliyorum, sonra yavaşça basamakları tırmanıp tek başıma karanlık, boş evime çıkıyorum.

OceanofPDF.com

Otuz iki

Çarşamba sabahı geç saatlerde Cha Donghyun beni evimden aldı ve Hongik Üniversitesi'nin yanındaki moda semt Yeonnam'da bir öğle yemeği restoranına götürdü. Restoran rezervasyon almıyordu, ancak Donghyun sahibini tanıyordu, bu yüzden dışarıda bekleyen uzun insan kuyruğunu atlayıp, sessiz bir sokağa bakan üst kattaki bir terasta hemen yerimize oturduk.

Çantamı kucağıma koyuyorum, böylece herhangi bir arama veya mesaj gelirse telefonumun titreşimini hissedebileyim. Her an Sekreter Park'tan bir mesaj gelmesini bekliyorum; Nathaniel ve benim beyzbol antrenman sahasının dışında birlikte görüldüğümüze dair bir makale yayınlandığını bildirecek. Neyse ki, Nathaniel ve benim birlikte çekilmiş *gerçek* fotoğraflarımız olmayacak, sadece aynı yerde olduğumuz gerçeği olacak. Bu bir skandal değil, çünkü Jaewoo ve Hyemi de oradaydı. Joah'ın halkla ilişkiler ekibi bunu kolayca aynı şirketten dört arkadaşın birlikte dışarı çıkması olarak lanse edebilir. En azından Umarım.

“Sori-ssi, benimle iletişime geçtiğiniz için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam.” Karşımda Cha Donghyun utangaç bir şekilde gülümsüyor. Üzerinde düğmeli bir gömlek ve pantolon var, ama kıyafetinin toplam değerinin muhtemelen birkaç milyon won olduğunu biliyorum. Soluk teni ve pürüzsüz yüzüyle bir oyuncuya benziyor. En çekici özelliği ise oldukça sevimli bir şekilde dışarı doğru çıkık olan kulakları.

“Amcam adına özür dilerim.” Yüzü kızardı, beyaz teni duygularını gizlemesini zorlaştırıyordu. “Ona sizin hayranınız olduğumu söyledim ve o da biraz çöpçatanlık yapmaya karar verdi. Bu sizin için garip olmalıydı.”

Başımı sallıyorum. "Bence çok tatlı. En çok da bir hayranım *olmasına* şaşırdım." Babam ilişkimizi ticari bir anlaşmaya dönüştürmeseydi, Cha Donghyun'la tamamen rahat hissedebilirdim.

"Gerçekten mi? Ama çok çekici ve güzelsiniz. Özür dilerim."

“Teşekkür ederim. Siz de çok yakışıklısınız. Ve çok tatlısınız.” Bunu benim için çok kolaylaştırıyor. Şimdi amcasını arayıp KS ile Joah arasındaki sözleşmeyi yırtmasını isteyebilirim.

“Sanırım sana kendim hakkında bazı şeyler anlatmalıyım, istersen diye...” Boğazını temizledi. Demek istediği, onu erkek arkadaş adayı olarak değerlendirmeden önce niteliklerini bilmem gerektiğiydi. Sosyal sınıfımdaki bazı insanların böyle çıktığını, iyi bir eşleşme olup olmayacağımızı görmek için geçmişlerini paylaştığını unutmuştum. “SNU'da birinci sınıf öğrencisiyim.”

Daha birinci sınıf öğrencisi mi? Sekreter Lee'nin mesajına göre, yirmi bir yaşında.

“Zorunlu askerlik hizmetimi zaten yaptım,” diye açıklıyor, tüm Koreli erkek vatandaşlarının yerine getirmesi gereken askerlik hizmetine atıfta bulunarak. Nathaniel Amerikalı olduğu için askerlik yapmak zorunda kalmayacak, ancak Sun, Jaewoo ve Youngmin bir noktada askere gidecekler.

"Fotoğrafçılık okuyorum," diye devam ediyor.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. İşletme ya da daha pratik bir şey okuyor olmasını bekliyordum, en azından amcası ve babam gibi adamların gözünde öyleydi.

“Fotoğraf çekmeyi her zaman sevmişimdir.” Bakışları benimkilerle buluşuyor. “Güzelliği algılama yeteneğim var.”

Tek kaşımı kaldırıyorum. Bu Nathaniel'in söyleyeceği bir şey. Gözlerimi süzer, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle beni kızdırır, benimle flört ederdi.

Donghyun, sözlerinin nasıl algılandığının farkında olmalı ki, kulaklarının ucuna kadar kızardı. "Yani, başkalarının güzelliğini ortaya çıkarmayı seviyorum. Demek istediğim, konu zaten güzelse daha iyi oluyor. Vay canına, bundan pek iyi toparlanamıyorum, değil mi?"

Gülüyorum, onu çok çekici buluyorum. Onunla her şey zahmetsiz olurdu. Açıkça doğru seçim o. Babam istediğini alırdı. Annem de ihtiyacı olana sahip olurdu. Şirket güvende olurdu. Nathaniel de öyle.

Garson yanımıza gelip siparişlerimizi alıyor. Babamın veya Baek Haneul'un aksine, Donghyun ne yemek istediğimi soruyor ve ben karar veremediğimde her iki yemeği de sipariş ediyor.

Nathaniel'in ne yapacağını merak etmeden edemiyorum. Açıkçası daha önce hiç ikimiz baş başa bir restorana gitmedik. Muhtemelen kendine ayrı

bir yemek sipariş eder ve sonra benim tabağımdan yerdi.

“ *Deniz Prensi’nin* son bölümündeki kısa rolünüzü gördüm. Çok hoştunuz. Sonuna biraz şaşırdığımı itiraf etmeliyim.” Elini ensesine götürerek ovuşturdu. “Siz de öyle olmalısınız.” yaklaşık—"

“Hayır,” diye hızlıca cevap veriyorum. Eğer Cha Donghyun, Nathaniel ile aramda bir şey olduğuna inanırsa, amcasına söyleyebilir. O da babama söyleyebilir. Bu düşünce bile beni ürpertiyor. “Yani, yakındık ama...”

Artık böyle olamayız.

“Anlıyorum,” diyor. Ona bakıyorum. *Ne kadarını görüyor acaba? “ O,* XOXO’dan Nathaniel Lee. Muhtemelen yaşıtları gibi normal biriyle çıkamıyordur. Sizin çıktığınızı ima etmek istemiyorum.” Donghyun masum bir şekilde gülümsüyor.

Başımı sallıyorum. Söylediklerinin farkında olup olmadığını merak ediyorum. *"Kendi yaşındaki çocuklar" derken ,* sanki Nathaniel ondan çok daha küçükmüş gibi davranıyor.

Garsonlar, Kore baharatlarıyla tatlandırılmış iki büyük tabak makarnayı masaya getirdiler. Donghyun, her makarnadan büyük bir miktarı ayrı bir tabağa benim için ayırdı ve masanın üzerinden uzanarak önüme koydu. Gözümün ucuyla, iki kadın garsonun birbirleriyle fısıldaştığını ve onun davranışlarına kıkırdadıklarını gördüm.

Donghyun, "Onunla tanıştım," diyor. "Nathaniel Lee."

Şu anda kendine servis yapıyor, yoksa kapari yerken boğulduğumu görebilirdi. "Öyle mi?"

“KS’nin sanatçılarından Naseol ile iş birliği yapıyor. Şirketteyken tanıştık.”

Bu bilgiye nasıl tepki vermem gerektiğini bilmiyorum, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Ona ilgi *duyan* normal bir kız, onun aşık *olmadığı* başka bir erkekten bahsetmesine nasıl tepki verirdi acaba? Başım ağrıyor.

"Oldukça tasasız biri gibi görünüyor, değil mi? Benim izlenimim buydu."

Kaşlarımı çatıyorum. Nathaniel'i tanımayan biri ancak onun hakkında böyle düşünebilir. Arkadaşları daha iyisini biliyor. *Hayranları* daha iyisini biliyor.

Ailesini ve grup arkadaşlarını çok seviyor. Müziğe ve performansa tutkuyla bağlı. Birçok ilgi alanı var ve hepsinin peşinden korkusuzca koşuyor. Komik ve nazik olmasının yanı sıra, çalışkan, güvenilir ve tanıdığım en samimi insanlardan biri.

Bana asla yalan söylemedi. Duygularımı saklamam, ailemi asla rahatsız etmemem gerektiği öğretilerek yetiştirildiğim ortamdan çok farklı. Acı verse bile, duygularında her zaman dürüst. Söylediklerimin hepsine inanıyor, bu bazen korkutucu çünkü onu çok kolay incitebileceğimi biliyorum; güveni bir lütuf.

Kendimi iyice gerilmiş hissediyorum, bu da Donghyun'u daha da şaşırtacak. Derin bir nefes alıyorum. Daha önce olduğu gibi, hiçbir şey söylemiyorum, tabağımdaki makarnayı karıştırıyorum.

Donghyun, Hongik Üniversitesi bölgesinden arabasını çıkarırken, "Bu buluşma çok iyi gidiyor," diyor. "Bitmesini istemiyorum."

Ona gülümsüyorum. Her şey yolunda *gidiyor* , hayal ettiğimden çok daha iyi, ama sadece eve gidip uyumak istiyorum. Telefonumu kontrol ediyorum, ama Bakan Park herhangi bir skandal hakkında mesaj atmamış. Belki de hiç skandal *çıkmayacak* . O geceden beri iki gün geçti bile. Magazin muhabirlerinin iyi bir fotoğraf çekememiş olması mümkün; Hepsinde de korkmuş ve tedirgin görünmeliyim. Pek de heyecan verici bir haber değil.

“Sori-ssi, sormak için özür dilerim ama...” Telefonumdan başımı kaldırıp direksiyonu iki eliyle tutan Donghyun'a baktım. “Bir arkadaşımın yakınlarda bir etkinliği var. Gidebileceğimi düşünmemiştim ve açıkçası biraz suçluluk duyuyordum. Birkaç dakikalığına uğrayabilir miyiz? Etkinlik neredeyse bitiyor. Sadece tebriklerimi iletmek istedim.”

“Elbette,” diyorum. “Ama partiye uygun giyinmedim.”

“Çok güzel görünüyorsunuz. Yani...” Öksürüyor. “Bu resmi kıyafet gerektiren bir etkinlik değil.”

Eğer şimdiden onun arkadaşlarıyla tanışıyorsam, biraz hızlı ilerliyoruz demektir.

Ama eninde sonunda onlarla tanışacağım. Eğer onunla çıkacaksam, bu role kendimi adamam gerekecek. Başka birine aşıkken biriyle çıkarsan, kime ihanet ediyorsun? Nathaniel ve ben birbirimize hiçbir söz vermedik. O zaman Donghyun...

Onun heyecanlı yüzüne baktıkça, içimde kendimden nefret duygusu beliriyor.

Şık ve modern bir binanın önünde duruyor.

Giriş kapısından ön kapılara uzanan kırmızı halıya tedirgin bir bakış attım. Birkaç fotoğrafçı kaldırım boyunca sıralanmıştı, ancak Donghyun'un

da belirttiği gibi geç kalmıştık ve konukların çoğu zaten içerideydi.

"Bunun resmi kıyafet gerektiren bir etkinlik olmadığını söylemiştiniz sanırım."

"Hayır, öyle değil. Sadece fotoğrafçılar genellikle idolleri takip ediyor, biliyorsunuz? Ama ben Naseol-nuna'yı desteklemek istedim."

Naseol. Kalbim mideme indi.

“Gitmeli miyim bilmiyorum. Davet edilmedim.” Bu bir yalan. Diğer onur konuğu tarafından davet edildim. Ama Nathaniel’in etkinliğine bir *partnerle* gidemem.

Donghyun arabayı kaldırıma yanaştırırken, "Sorun yok," dedi. Kapı koluna uzanırken ben de kolundan tuttum.

“İnsanlara, biliyorsunuz, şöyle olduğumuzu söylemesek olmaz mı?”

Elimi inceledi, sonra yüzüme baktı. "Randevuda olduğumuzu mu?"

"Evet," dedim nefes nefese.

“Elbette. İnsanlara bir araya geldiğimizi değil, arkadaş olduğumuzu söyleyeceğiz. Bu bizim sırrımız olacak.” Elini elime bastırıyor, sıkıyor, sonra bırakıyor. Midem bulanıyor.

Dışarıda, fotoğrafçılar içeri girdiğimizde dikkat kesildiler. Yüzümü çantamla örtmeye çalıştım ama birkaçı beni tanıdı. “Min Sori, buraya bak! Sori-yah, Nathaniel'i desteklemeye mi geldin? Sori, gerçek hayatta MinLee çifti oldukları söylentileri doğru mu?” İki gece önce etrafımı saran, bana bağıran muhabirleri hatırladım. Binaya çıkan merdivenlerde tökezledim.

Düşmeden önce Donghyun kolumu yakaladı ve beni kapılardan geçirip lobiye götürdü. Nefes nefese kalmıştım, alnımda ter vardı.

“Sori-ssi?” diye sordu Donghyun, sesinde endişe vardı. “Ne oldu?”

“Donghyun-ah?”

İkimiz de yukarı baktık.

Naseol, ana etkinlik salonundan çıkmış gibi görünüyor; büyük, ardına kadar açık kapılardan sahne, ekran ve ziyafet masaları görünüyor.

Yalnız değil.

“Sori,” diyor Nathaniel. Gözleri yavaşça benden, hâlâ kolumu tutan Donghyun'a kayıyor.

Naseol, "Jihyuk-ah," diyor, "bu Cha Donghyun, CEO'muzun yeğeni."

“Sori,” diye tekrarladı Nathaniel, kaşları çatık bir şekilde. “İyi misin?”

“İyiyim. Sadece çok fazla kamera vardı…” Sözüm yarım kaldı, Nathaniel’in gözlerine baktım. Duygularını gizlemeye bile çalışmıyordu, endişe ve şaşkınlık saçıyordu.

Sifonu çekiyorum.

Donghyun'a döndüğümde, bakışlarının Nathaniel'e dikilmiş olduğunu ve yüzünde derin bir kaş çatması olduğunu gördüm.

“Sori ile randevudaydık,” diyor Donghyun. Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Bunu *söylememesini* özellikle belirtmiştim. “Ama seni tebrik etmek istedim, Ablacım.” Sözleri Naseol'e yönelik olsa da, bakışları ondan hiç ayrılmıyor. Nathaniel.

Salonda sessizlik hakim oluyor. Söylediklerini *inkar* edemem. Biz bir *randevudaydık* —ve randevudaydık. Babamın Joah'daki hisselerini henüz almadım, ki bu da randevuya çıkmamın asıl sebebiydi, ki bunu elbette *söyleyemem* .

"Etkinliği kaçırdın Donghyun-ah," diye sitem etti Naseol, gerginliğin farkında olmadan. "Ama biz tam da bir restorana gidiyorduk. Bize katılabilirsin. Sen ve kız arkadaşın." Kız güldü.

Başım dönüyor.

Ana etkinlik salonundan, daha fazla konuk fuayeye çıkarken sesler geliyor. Bazılarını tanıyorum: Sun, Jaewoo, Youngmin, Hyemi, birkaç KS sanatçısı. Radyo programından Lee Byeol. Henüz bizi görmediler. Beni Donghyun'la görme düşüncesi beni dehşete düşürüyor. Ona nasıl açıklayacağım? Sun ne yaptığımı anlayacak. Donghyun'a bir bakışıyla, ne olduğunu tam olarak bilmese bile, onu *bir şey* için kullandığımı anlayacak. Ya anneme ondan bahsederse? Annem asla onunla bir anlaşma yapmama izin vermez. Babam. Ama yapmazsam, şirketi kaybedecek.

“Donghyun-ssi,” dedim ona dönerek, neredeyse yalvarırcasına, “Dışarıda buluşalım. Tuvalete gitmem gerekiyor.”

Gözleri paniklediğimi fark edince irileşti. "Elbette."

Hemen antreyi geçip tenha bir koridora girdim. Banyoya giden kapıyı bulup iterek açtım. Neyse ki, sadece birkaç kabin bulunan banyo boştu.

Nathaniel arkamdan kapanan kapıyı yakaladı ve benimle birlikte içeri girdi.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladım. "Ya biri seni görseydi?"

"Neler oluyor?" diyor ve sesindeki acıdan göğsüm sıkışıyor. "Neden onunlasın? Gerçekten randevuda mıydınız?"

“Hayır. Yani… evet.”

Nathaniel yüzünü buruşturdu. "Lansmana gelememenin sebebi o muydu? Onun yüzünden mi?"

"Evet," diyorum bu sefer kesin bir dille.

Nathaniel'in bakışları kaçıyor, sonra çıplak bir şekilde benimkine yükseliyor. "Sori, anlamak istiyorum. Eğer kalbimi kırıyorsan, nedenini anlamam gerekiyor."

Gözlerim yanıyor, sanki alev alev yanıyorlar.

Onu seviyorum. Bunu artık kendime itiraf edebiliyorum. Onu hep sevdim. Sesini seviyorum ve bana bakışını seviyorum. Gülüşünü seviyorum ve beni güldürme şeklini seviyorum. Onun yanındayken hissettiğim duyguyu seviyorum, sanki günler daha sıcak, geceler daha güzel oluyor. Onu o kadar çok seviyorum ki, her şeyi bir kenara bırakıp, sadece onunla birlikte olmak istiyorum; bir gün daha, bir dakika daha, bir nefes daha.

"Bu sadece kalbinle ilgili değil," diye fısıldıyorum.

Kim önce hareket etti bilmiyorum ama birdenbire kendimi onun kollarında buldum.

Sanki bensiz nefes alamıyormuş gibi beni öpüyor; ben de aynı şeyi hissediyorum, daha yakın olmak istiyorum, buna *ihtiyacım var* . Elleri belimi sarıyor ve beni tezgâhın üzerine kaldırıyor. Öpüşlerimiz çılgıncasına ilerliyor; ellerim saçlarına dalıyor. Kendimi kontrolsüz hissediyorum, sanki ona doyamıyorum.

Onu tüm kalbimle öpüyorum, söylemeyi reddetsem de ona ne kadar çok istediğimi, ne kadar çok hayran olduğumu gösteriyorum.

Nathaniel'le o kadar meşguldüm ki, kapı çalındığını neredeyse duymadım. Öpüşmemizi yarıda kesip kapının ardından Donghyun'un sesini duydum: "Sori-ssi, iyi misin?" Geri dönmeyince beni aramaya gelmiş olmalı.

Nathaniel'in elleri belimi sıkıca kavradıktan sonra bıraktı. Ben tezgahtan aşağı kayarken geri çekildi, elbisem dizlerime kadar düştü.

"Buradayım," diye karşılık verdim. "Birazdan çıkacağım."

"Sori," diye fısıldadı Nathaniel, sadece adım.

Başımı salladım. "Donghyun bizi yakalasaydı ne olurdu? Her şey mahvolurdu. Eğer bir şeyden şüphelenirse, her şey mahvolabilir."

Nathaniel elini dağılmış saçlarının arasından geçirdi. "Özür dilerim. Onu seninle birlikte gördüm ve... Düşünmedim."

“Birlikteyken ikimiz de doğru düzgün düşünemiyoruz. Bu bir hataydı.”

Sözlerim karşısında şaşkına dönmüş bir şekilde bana bakıyor. "Bunu kastetmiyorsun herhalde."

Skandal tehdidi yüzünden üzgün olduğumu düşünüyor. Bunun daha fazlası olduğunu bilmiyor.

O, her skandaldan az çok yara almadan kurtulabiliyor, hayranları tarafından seviliyor, aile üyelerinin ve arkadaşlarının desteğine güvenebiliyor, ama ben ve sevdiklerim için durum böyle değil. Skandallar ailemizi mahvediyor, mahvetti de.

Onunla birlikteyken bunu unutuyorum.

"Üzgünüm . . ."

"Lütfen, beni bırakın."

Sanki yoğun sisin içinden beni duyuyormuş gibi, geri adım attı.

Duygularımı içime gömüyorum, geriye sadece gözlerimin yanması kalıyor. Nathaniel'in yanından geçip kapıyı açıyorum ve içeri süzülüyorum, Cha Donghyun'un ağzımdan çıkacak her yalana inanmasını umuyorum.

OceanofPDF.com

Otuz üç

Cuma günü, anneme en sevdiği ayakkabılarını götürmek için Joah'ya gittim. Eski, şampanya rengi, topukları aşınmış, doğru düzgün ayağına bile uymayan bir çift ayakkabıydı bunlar; ama *annesine* aitti. Düğün gününde giymişti ve şimdi yarın EBC Ödülleri'nde ödülü kabul ederken de onları giymek istiyor. Tüm akranlarının önünde Çığır Açan Ödülü'nü aldı. Ajumma, ayakkabı kutusunu özenle bir bojagiye sarmış, ipek sargıyı katlamıştı. Kutuyu otobüs yolculuğu boyunca kucağımda, sanki çok değerli bir şey taşıyormuşum gibi tutuyorum, çünkü gerçekten de öyle.

Annemin ofisinde, paketi masasına koydum, sonra içeri ışık girmesi için perdeleri açtım. Aşağıda, birkaç hayran binanın dışında oyalanıp Joah Entertainment tabelasıyla fotoğraf çekiyordu. İnşa halindeki yeni bina ise daha da etkileyiciydi; hafta sonları halka açık olacak bir kafe, müze ve hediyelik eşya dükkanı da bulunuyordu.

Telefonum cebimde cıvıldıyor ve çıkarıp baktığımda Jenny'den bir mesaj olduğunu görüyorum. Mesajda, yatak odasının ortasında, henüz açılmamış bavulunun fotoğrafı var. Los Angeles'taki evine geri dönmüş.

"Yarın geliyorsunuz ve henüz valizinizi bile hazırlamadınız mı? Ve lütfen bana sadece bir valiz getireceğinizi söylemeyin." diye yazıyorum.

Cevabı anında geliyor: **Herkes tüm gardırobunu yanında taşımıyor, Sori.**

Sesindeki o alaycı tınıyı duyabiliyorum. Onu bizzat duymayı dört gözle bekliyorum . Ödül töreni yüzünden yarın onu göremeyeceğim, ama Pazar günü buluşmak için planlarımız var.

Gösteri için hâlâ yapmam gereken çok şey var... Neyse ki, ince detayların çoğunu hallettim bile. Yarın için Soobin ve RALA ile birlikte makyaj ve saç ekibimi topladım ve elbisem de derin dekolteli ve yüksek yırtmaçlı siyah bir Saint Laurent. Pazartesiden kalma sıyrığı kapatmak için görünmez bir yara bandı takmam gerekecek ama buna değecek.

ASAP grubu sahne alacak; Hyemi onlarla birlikte olmayacak, ancak her şey planlandığı gibi giderse, umarım bu durum önümüzdeki hafta değişebilir.

Annemin ofisinden çıkıp zemin katın düğmesine basıyorum.

Telefonum bir kez daha bip sesi çıkardı. Bu sefer mesaj Donghyun'dandı, açmadan kapattım.

Dün akşam yemekte bana resmen kız arkadaşı olup olmayacağımı sordu. Ben de biraz daha zaman istedim. Ama onu daha fazla oyalayamam. Yakında bir karar vermem gerekiyor. Biliyorum ki bir kere karar verdiğimde geri dönüş yok.

Asansör zemin katta açılıyor ve ben dışarı çıkıyorum.

Öğleden sonra güneş ışığı lobinin cam pencerelerinden içeri sızarak gözlerime vuruyor. Yarın için heyecanlanmam gerek: Televizyondaki en büyük ödül törenlerinden birine ev sahipliği yapacağım; güzel bir elbise giyeceğim, makyajım ve saçım yapılacak – *en sevdiğim* iki şey; ASAP'in canlı performansını izleyeceğim; ve çok sevdiğim bu sektörü, saygı duyduğum ve hayran olduğum insanlarla birlikte kutlayacağım. Peki neden suyun içinde yürüyormuş gibi hissediyorum? Dışarıda güneşli, ama üşüyorum. Hasta değilim, en azından öyle düşünüyorum.

Youngmin'i otoparka çıkan kapılara doğru giderken gördüm. Kulaklık takmıştı ve dönmesi için iki kez seslenmem gerekti.

Kulaklıklarını indiriyor. "Nuna?"

"Youngmin-ah," dedim ona doğru yürürken. "Tatilin nasıl geçti?"

“Güzel. Çoğunlukla okula gittim.”

Bana gülümsüyor ve sabırla bekliyor. XOXO üyeleri arasında en az yakın olduğum kişi o, ama onun yanında her zaman rahat hissettim.

"Çarşamba gününden beri yurda geri döndüm," diyor diğer üyelerle paylaştığı daireyi kastederek.

Çarşamba. Nathaniel'in lansman günü. O da oradaydı, etkinlik salonunda. *Benim* de orada olduğumu biliyorsa bile belli etmiyor, yüz ifadesi her şeyden çok meraklı.

Onu neden durdurduğumu ya da neden burada oyalandığımı bilmiyorum. Belli ki bir yere gidiyordu. Sadece biraz... melankolik hissediyordum ve tanıdık bir yüz görmek istiyordum. "Şey—"

“Aslında tam da oraya gidiyordum,” diyor Youngmin. “Etrafta kimse yok. Sun bir randevuda, Jaewoo annesi ve kız kardeşiyle, Nathaniel ise dönme dolaba binmeye gitti.”

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Acaba... Acaba biriyle mi gitti?"

"Woo Hyemi'yi götüreceğini söyledi."

Bir kez daha pencerelere doğru bakıyorum. Bir saat sonra güneş batacak. Han Nehri üzerindeki gün batımını izlemeye mi gitmişlerdi acaba?

Bakışlarımı tekrar Youngmin'e çevirdiğimde, onun da beni izlediğini, ifadesinin özenle boş olduğunu fark ettim. "Henüz dönme dolaba binmedim," dedi. "Çok eğlenceli görünüyor."

Söylediği şeyin benim düşündüğüm şey olup olmadığını merak ediyorum.

“Ne düşünüyorsun Nuna?” Youngmin sırıtarak, “Benimle randevuya çıkmak ister misin?” diye sordu.

Otoparkta Youngmin'i bekleyen Ji Seok, bizi parkın yakınlarına bırakıyor.

"Lütfen pişman *olacağım* bir şey yapmayın," diye yalvarıyor.

"Ha, çok komiksin Hyeong!"

Park çok kalabalık, yüzlerce insan gün batımını izlemek için gelmiş. En kalabalık yer dönme dolabın etrafı; çiftler ve arkadaş grupları devasa dönme dolaba binmek için sıraya girmiş durumda.

“Gizlenmeye ihtiyacımız var.” Youngmin beni, yaşlı bir kadının Han Nehri kıyısında geçirilecek bir gün için kullanışlı eşyalar sattığı bir arabaya doğru sürüklüyor. Tezgahtan bir çift plastik güneş gözlüğü seçip bana uzatıyor, sonra da kendine bir tane alıyor. “Aa, bir de bu.” Bir yığın şemsiyenin altından bir güneş şemsiyesi alıp açıyor. Dantel ve çiçeklerle süslü, son derece gösterişli bir şemsiye. Neyse ki güneşli bir gün, bu yüzden birçok insan da şemsiye taşıyor.

“Youngmin-ah, onlar değil, değil mi?” Çimenlerin üzerinde bir piknik örtüsünün üzerinde oturan genç bir çifte bakıyorum. Bu mesafeden onların olup olmadığını anlayamıyorum ama kız, Hyemi'de gördüğüm aynı kova şapkayı takıyor.

“Youngmin-ah?” Arkamı döndüğümde Youngmin'in yerinde olmadığını gördüm. İnledim. Sakın onu çoktan kaybetmiş olmayın.

“Nuna!” Youngmin koşarak yanına geldi.

Onu azarlamak üzereydim ki, elinde tuttuğu churros'lar (Oreo aromalı ve krem peynir dolgulu) dikkatimi hemen dağıttı.

Çurroslarımızı yiyerek dönme dolabın etrafındaki alana doğru yürürken, bir grup genç kız yanımızdan geçti.

"Az önce Nathaniel Lee değil miydi?" diye birinin söylediğini duydum.

"Yanındaki kız kimdi?" diye soruyor arkadaşı.

"Kim olursa olsun, Min Sori değildi."

"Bana 'MinLee' hayranı olduğunu söyleme sakın?"

"Bilmiyorum ama ikisinin de *hayranıyım* ."

"Min Sori bile mi?"

"Evet! Çok güzel ve kötü gibi görünse de aslında öyle olmadığını anlayabiliyorsunuz, anlıyor musunuz?"

"Evet, ben de onun bu özelliğini seviyorum."

"Ben de," diyor Youngmin yüksek sesle.

“Youngmin-ah!” Kızlar kim olduğunu anlamadan önce onu mısır sosisi satan bir seyyar yemek arabasının arkasına çekiyorum. Kılık değiştirmiş olsak bile, o hala XOXO'dan Choi Youngmin, yakından bakarsanız kolayca tanınabilir. Saçları tekrar siyaha boyanmış, yoksa gerçekten çok dikkat çekerdi. “Dikkat çekmemeye çalışıyoruz, hatırlıyor musun?”

"Affedersiniz, bir sosisli sandviç alabilir miyim?" diye soruyor Youngmin, seyyar yemek arabası çalışanına.

Hamura batırılıp mükemmel bir şekilde çıtır çıtır olana kadar kızartılmış, ardından tatlı acı sos ve hardalla kaplanmış mısır sosisini aramızda paylaştıktan sonra nihayet dönme dolaba ulaştık.

Ortamda hissedilir bir gerilim var, sırada bekleyenler arasında fısıltılar duyuluyor.

Sıranın ön tarafında Nathaniel ve Hyemi'yi görüyorum.

“Youngmin-ah,” dedim. Onu neyin alarma geçirdiğini bilmiyorum ama birden ciddileşerek bana baktı. “Nathaniel’in Hyemi ile o arabaya binmesini istemiyorum.”

Nedenini sormasını ya da gülmesini bekliyorum ama o sadece başını sallıyor.

"Tamam aşkım."

Kalabalığın içine doğru atladı. Onu anında gözden kaybettim. Şaşkınlıkla ona baktım, sonra da peşinden koşmaya başladım. Kalabalık ona ve dolayısıyla bana yol açtı; sırayı bozduğumuz halde kimse bizi durdurup olay çıkarmak istemedi.

Sırada Nathaniel ve Hyemi var. Dönme dolap görevlileri onları çağırıyor. Youngmin kalabalığın arasından fırlıyor. İleri atılarak Hyemi'nin elini tutuyor ve onu zaten ayrılmakta olan kabinlerden birine sürüklüyor. Kapı arkalarından kapanıyor.

Nathaniel platformda tek başına, şok içinde duruyor.

"Youngmin miydi?" diye kendi kendine söylediğini duydum yanına koşarken. Elini tutup onu bir sonraki arabaya çektim.

“Sori?” Kapı kapanıp tekerlek yavaşça yükselmeye başlarken Nathaniel bana bakıyor. “Neler oluyor? Burada ne yapıyorsun?”

“Joah'da Youngmin'le karşılaştım ve birlikte dönme dolabı görmeye karar verdik.”

Açıklamalar açısından bakıldığında zayıf bir açıklama, ama Nathaniel bunu sorgulamıyor, koltuğuna yaslanıyor. Araba çok büyük değil ama küçük de değil, dört kişi alacak şekilde tasarlanmış. Güvenliğimiz için kapalı, zemin hariç her tarafında cam pencereler var.

Nathaniel'e bakıyorum. Çarşamba gününden beri birbirimizi görmedik, konuşmadık da.

"Woo Hyemi ile birlikte geldiniz," dedim.

“Hyemi iyi bir kız.” Dirseğini pencere pervazına dayamış, nehre doğru bakıyordu. “Şu anda zor zamanlar geçiriyor. Sadece olumsuz ilgiden değil, ailesinden, annesinden ve kız kardeşinden uzakta. Babasından da çoğu zaman ayrı. Ev gibi hissetmesi gereken bir ülkede yabancı, ama bazen çok uzakta hissediyor. Bunu anlayabiliyorum.”

Aralarındaki benzerlikleri hiç düşünmemiştim. "Seninle konuşabildiğine sevindim." Kendi güvensizliklerime rağmen, ben *Sevindim* . Skandal patlak verdiğinden beri Hyemi'ye yardım edemedim. En azından görünür bir şekilde. Ama o etti. Verdi. En çok ihtiyaç duyduğu anda ona yaslanabileceği bir omuz oldu.

"Evet, onunla takılmanın seni kıskandırması da harika bir şeymiş."

"Kıskanç değilim!"

Gülüyor. "Ne derseniz o."

"Onu buraya getirmek akıllıca mıydı?" diye kaşlarımı çattım. "İnsanlar yarın senin ve onun hakkında makaleler yazabilirler."

"Sen de öyle konuşmaya kalkışıyorsun."

Yüzüm kızardı.

“Ne ironi.” Gözleri bana kaydı. “Benimle skandaldan kurtuluyorsun, sonra da Youngmin'le bir skandala bulaşıyorsun. Hem de daha genç bir adamla, Min Sori?”

Şaka yapıyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor.

“Hyemi ile arkadaşız,” diyor, bakışlarını tekrar pencereye çevirerek. “İsterlerse bununla ilgili bir makale yazabilirler. Ben de herkes gibi gün batımını görmek istedim.”

Çok mutsuz görünüyor. O üzüntüyü ben yarattım. Ben olmasaydım mutlu olurdu.

Güneş Seul'ün üzerinden batarken, nehir üzerindeki yolu altın rengine boyuyor.

"Sana karşı dürüst olmak istiyorum," diyorum gözlerini ona çevirerek.

“Haklıydın. İnsanların benim hakkımda ne dediği umurumda değil. İnternette ya da yüzüme karşı. Sadece ben olsaydım, dayanabilirdim. Neredeyse her şeye dayanabilirdim... *Seninle olmak için.* ”

Derin bir nefes alıyorum. "Ama bu sadece ben değilim. Annem... Yaptıklarımın onu nasıl etkilediğini düşünmek zorundayım. İki yıl önce benden seninle ilişkimi bitireceğime dair söz vermemi istemişti..."

"Doğru, skandalımızın gelecekte sahip olmak isteyebileceğim herhangi bir kariyeri nasıl etkileyebileceğinden veya sizi ve diğer XOXO üyelerini nasıl etkileyebileceğinden korkuyordum, ama bu yüzden o sözü vermedim."

"Bunu *onun* için yaptım."

Joah, annem için her şey demek. Bunu küçük bir kızken beri biliyorum. Bana hamile kaldıktan sonra ona bir amaç verdi; evliliği bittikten sonra *hayatının* merkezi oldu.

"Belki benim bir skandalım şirketi batırmaz ama her zaman böyle bir ihtimal var, onun her şeyini kaybetmesinin sebebi olma korkusu."

Ben konuşurken Nathaniel başını öne eğmişti. Şimdi kaldırıyor. “Beni korumak için benden uzaklaştırmanı kabul edemiyorum…” diyor yavaşça ve kalbim acıyla doluyor. “Ama annen için bunu yapabileceğini kabul edebilirim.” Nefesimi tutuyorum. “Hep sen ve o oldunuz, değil mi?” Sesi yumuşak, şefkatli. “Birbirinize göz kulak oldunuz. Birbirinizi korudunuz.”

Nathaniel bana gülümsedi, yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. "İşte bu kadar mı? Kahretsin." Elini saçlarının arasından geçirdi.

Sonra öne doğru eğildi. “Daha önce seni dinlemediğim için özür dilerim. Şimdiye kadar anlamadım. Artık seni tereddütte bırakmayacağım. Eğer bu son ise, sana en azından bir kez söylemek istedim...”

Dönme dolabın en tepesine ulaştık; güneş, kabinimizi altın rengi bir ışıkla aydınlatıyor.

"Seni seviyorum."

OceanofPDF.com

Otuz dört

Soobin ve RALA'nın stüdyosunda EBC Ödülleri için hazırlanıyorum. Tasarımcıdan ödünç aldığım siyah Saint Laurent elbisem, kolsuz, tam vücut ölçülerime göre dikilmiş, vücuda oturan bir korsajı olan bir model. Belde daralıyor, kalçalarda hafifçe genişliyor ve yere kadar uzanıyor. Uyluğumun ortasına kadar uzanan uzun yırtmaç, hareket özgürlüğü sağlıyor, kabul etmeliyim ki biraz... skandal olsa da.

Kolye takmamaya karar verdim, omuzlarımı ve dekoltemi açıkta bıraktım. Takacağım tek takı inci damla küpeler. Ayakkabı olarak ise stiletto seçtim.

Soobin saçlarımı omuzlarıma lüks bir şekilde dalgalanacak şekilde fönledi bile, RALA ise kanatlı eyeliner ve mat kırmızı rujla baştan çıkarıcı bir gece makyajı yaptı, geriye sadece giyinmek kaldı. Sonrasında Soobin ve RALA, gün batımından bir saat önce ışığın en iyi olduğu balkonda benim fotoğraflarımı çektiler.

Bir sonraki durağım Joah. Nathaniel ile birlikte etkinliğin sunuculuğunu üstlendiğimiz için mekana birlikte varmamız gerekiyor. Arabayla giderken sinirlerim beni ele geçiriyor. Daha önce hiç ödül törenine katılmadım, hele ki *sunuculuk yapmadım* . Nathaniel de katılmadı, bu kalibrede bir törene hiç katılmadı, ancak EBC'deki haftalık müzik programlarının sunuculuğunu yapma deneyimi var. Ne Eğer teleprompter'ı doğal bir şekilde okuyamazsam veya okurken nerede kaldığımı unutursam ne olacak? Kısa süre önce haber verildiği için, buna vaktimiz olmamıştı. Prova zamanı.

Araç servisi beni binanın önüne bırakıyor—bu akşam, Bakan Park anneme eşlik ediyor—ve ben de aceleyle ön kapılardan içeri giriyorum.

İçeri girdiğimde birden durdum. Dört XOXO üyesi de lobide, resmi smokin giymiş halde duruyordu.

Girişte hepsi bana dönüyor.

Hep birlikte gözlerini yerden yukarıya, beni süzerek gezdiriyorlar ve ben de onların bu takdirine gülümsüyorum.

"Sori-yah," diyor Sun, lobinin karşısından onlara doğru yaklaşırken. "Çok güzel görünüyorsun."

"Min Sori," diyor Jaewoo sırıtarak. "Hep bu kadar uzun muydun?"

Onun alaycı sözlerine burun kıvırdım. "Havaalanına doğru yola çıkmış olman gerekmez mi?" diye sordum. "Jenny her an gelebilir."

"Erken ayrılmayı düşünüyorum." diye sırıtıyor. "Sence kimse fark eder mi?"

Sun, "CEO'muzu desteklemek istedik," diye açıklıyor.

Kalbim onların hepsine duyduğum minnetle dolu. Burada olmak zorunda değillerdi. Davetli olsalar da, aktif olarak bir albüm tanıtımı yapmıyorlar, bir ödüle aday gösterilmiyorlar veya performans sergilemiyorlar. Ama yine de, CEO'ları olan annemin bu yılki Çığır Açan Ödülü'nü kabul ederken ona destek olmak için buradalar.

"Teşekkür ederim," dedim usulca.

Sıra Youngmin'e geldi. Gözleri kocaman açılmış bir şekilde, "Abla," dedi. "Çok güzelsin!"

Gözlerini benimkilerle aynı hizada tutmasına, bakışlarını yanlışlıkla yakamın *çok* derin *V* şeklindeki kısmına kaçırmamak için neredeyse sabit bir şekilde bana bakmasına gülüyorum. Zavallı Youngmin. Belki de bu elbiseyi giymemeli ve onun masumiyetini daha çok düşünmeliydim.

Sonra sıra Nathaniel'e geldi. Ve şimdi şaşkına dönen benim. Baştan aşağı siyah giyinmişti, ceketinin altındaki gömleği bile, ama kravat veya papyon takan diğerlerinin aksine, gömleğinin üst birkaç düğmesi açıktı. Günlük kıyafetlerle Nathaniel, tıpkı biraz da yaramaz, muzip ve kendi iyiliği için fazla çekici olan erkek arkadaşınız gibi, kalbinizi hoplatacak cinstendi. Ama resmi kıyafetlerle, saçları geriye taranmış, bakışları doğrudan, nefes kesiciydi; hala yaramaz bir çocuktu ama tamamen büyümüş ve muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi.

Kıyafetlerimizi hiç koordine etmemiş olmamıza rağmen, neredeyse mükemmel bir şekilde birbirimize uyduğumuzun belirsiz bir şekilde farkındayım.

“Sori.” Nathaniel beni süzerken gözleri sıcaktı. “Nasıl hissediyorsun?”

"Gergindim," diye itiraf ediyorum. "Buraya gelirken, ters gidebilecek her şeyi düşünüyordum."

"Yapmayacaklar," diyor Nathaniel kendinden emin bir şekilde. "Ve eğer yaparlarsa, tıpkı senin benim arkamda duracağın gibi ben de senin arkanda duracağım."

Sırıtarak, "Harika bir iş çıkaracağız. Bundan eminim." dedi.

Sözleri kalbimi ısıtıyor ve... ona inanıyorum. Ona tüm kalbimle inanıyorum.

Sun, binadan çıkarken önden giderek, "Limuzin geldi," dedi.

Kapıdan çıkarken, elinde büyük bir kırmızı gül buketi olan bir kurye yaklaştı. "Min Sori-ssi?"

Ona göz kırptım. "Evet?"

"Bunlar sizin için."

Buketi kollarımda topluyorum. Güllerin arasından bir kart çıkarmak için elimi uzattığımda Jaewoo ve Youngmin benimle dalga geçiyorlar. *EBC Ödülleri'ne ev sahipliği yaptığınız için tebrikler. Bu akşam sizi görmeyi dört gözle bekliyorum.* Mesajın sonunda yazan ismi okudum. "Cha Donghyun'dan geliyorlar."

Sun, "Cha Donghyun, CEO Cha'nın yeğeni mi?" diye soruyor.

Jaewoo kaşlarını çattı. "Çarşamba günü birlikte olduğun adam o muydu?"

"Cha Donghyun-ssi neden sana çiçek gönderiyor, Ablacım?"

Onlara bakakalıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Yüz ifadeleri tam olarak suçlayıcı değil ve hepsi Nathaniel'e bakmamaya özen gösteriyor, ama kafalarının karışık olduğunu hissedebiliyorum.

“Sori’ye kim çiçek göndermez ki?” diye araya giriyor Nathaniel. “Sen sadece kıskanıyorsun, çünkü sen çiçek alamadın, Youngmin-ah.”

Youngmin sırıtarak aramızdaki gerginliği dağıttı. Birlikte limuzine bindik. Sun çiçekleri alıp kenara koyarken, Jaewoo da bacaklarımı örtmem için bana takım elbise ceketini uzattı. Mekana doğru giderken Nathaniel'e ara sıra bakışlar attım. Diğerlerinin aksine, bukete tepki vermemişti. Kıskanmasını istemiyordum... ama daha dün gece bana seni *seviyorum* demişti. Daha sonra, dönme dolaptan indikten sonra, hiçbir şey değişmemiş gibi davranmış, Youngmin'le gülüp şakalaşmıştı. Hyemi'yle dalga geçiyor ve bana da... tıpkı onlara davrandığı gibi, sanki sadece bir arkadaşmışım gibi davranıyor, başka bir şey değil.

Tam olarak istediğim şey buydu, her defasında onu kendimden uzaklaştırdım, o halde neden bu kadar mutsuz hissediyorum?

Limuzin, Seul'ün en büyük arenalarından birinde düzenlenen ödül töreninin yapılacağı mekanın önüne yanaşıyor. Fotoğrafçılar şimdiden ön girişe giden kırmızı halının etrafını sarmış durumda. Bu sefer hazırlıklı olsam da—bu fotoğrafçıların burada olması *gerekiyor* ; magazin muhabirlerine kıyasla işlerini saygın bir şekilde yapıyorlar—yine de içimde bir tedirginlik hissi oluşuyor. Benim aracılığımla geç.

Sun limuzinin kapısını açıyor ve içeriye bir ses seli doluyor; fotoğrafçıların arkasındaki, bir bölmeyle ayrılmış hayran kalabalığından tiz çığlıklar yükseliyor. Jaewoo'ya ceketini geri veriyorum ve o da Sun'dan sonra çıkıyor, çığlıklar yeniden patlak veriyor. Sıradaki Youngmin. Kapıya daha da yaklaşıyorum, aniden beliren bir ışık parlamasıyla irkiliyorum—limuzine doğrultulmuş bir kamera.

Etkinlik salonunun ve beyzbol antrenman sahalarının dışındaki paparazzileri hatırlıyorum, hatta daha öncesinde, çocukluğumdan kalma o ışıkları, okuldan eve kadar beni takip eden muhabirleri, dikkatimi çekmek için bağıran gazetecileri, babamın ilişkileri hakkında sorular soranları, annemin soğuk kalpli, duygusuz olduğu, ayrılıklarının sebebinin o olduğu, babamı ondan uzaklaştırdığı söylentilerini hatırlıyorum.

“Sori.” Aşağı baktığımda Nathaniel'in elimi tuttuğunu görüyorum. Eli sıcak, tutuşu sıkı ama nazik. Parmaklarında yüzükler var. Uzanıp işaret parmağındaki yüzüğü çeviriyorum. Tamamen hareketsiz kalarak bana izin veriyor. Dışarıdaki herkes muhtemelen neden henüz dışarı çıkmadığımızı merak ediyor olsa da, beni acele ettirmiyor. Bana karşı çok sabırlı; dünyada beni her zaman olduğum gibi, kusurlarımla birlikte *gören* tek kişi o.

"Sen ve ben, unutma?" diye usulca söylüyor. "Bunu halledeceğiz."

Paparazzilerle geçirdiğim o zamanların hiçbirinde Nathaniel yanımda olmamıştı. Şimdi onunlayım. Başımı sallıyorum. Arabadan inmek için elimi bırakıyor, sonra tekrar elimi tutmak için uzanıyor. Arabadan inerken bir gürültü kopuyor—fotoğrafçıların adımı bağırmasıyla, aynı zamanda hayranların benim için, *bizim için çığlık atması, tezahürat yapmasıyla.*

Nathaniel elimi koluna doğru çekiyor ve ben de ondan güç alarak oradaki kumaşa tutunuyorum. Birlikte kameraların karşısına geçiyoruz.

“Nathaniel, buraya bak!”

“Sori. Nathaniel, lütfen buraya gelin.”

“Sori, *Vogue Kore'den* bildiriyorum. Muhteşem görünüyorsun!”

Fotoğrafçılara el sallayan, gülümseyen ve kendinden emin Nathaniel'e şöyle bir göz attım. Onun özgüveni, *duruşu bana da* özgüven veriyor.

Derin bir nefes alarak kameralara döndüm, Sun'ın dizisindeki yönetmenin kırmızı halıda "Cesur olun! Güzel olun!" diye bağırdığını hayal ettim. Omuzlarımı geriye atıp bir elimi kalçama koyarak o enerjiyi yansıttım. Baştan çıkarıcı bakışlarımı kameralara yönelttim ve dudaklarımı büzdüm. Kırmızı halıdaki gürültü daha da artmış gibiydi, hayranlar çığlık atıyor, fotoğrafçılar daha hızlı bir şekilde deklanşöre basıyordu.

Nathaniel ve ben öne doğru hareket etmeye başlıyoruz, arkamızdan daha fazla arabanın gelmesine izin veriyoruz. Her birkaç adımda bir durup poz veriyoruz ve ben Yan yana durduğumuzda çok iyi göründüğümüzü *biliyorum* . Bir ara, elbisemi sergilemek için Nathaniel'in kolunu bırakıp tek başıma fotoğraf bile çektirdim. ve küpeler. Makyajımın RALA tarafından, saçımın ise Kim Soobin tarafından yapıldığını zaten sosyal medya hesaplarımda paylaşmıştım.

Kırmızı halıdan sonra arenanın içine giriyoruz. Görevliler Sun, Jaewoo ve Youngmin'i yerlerine yönlendirirken, Nathaniel ve ben bir kapıdan sahne arkasına götürülüyoruz.

Uzun, kıvrımlı bir koridora giriyoruz, muhtemelen sahne alanına çıkıyor. Titriyorum, buradaki hava dışarıdakinden daha soğuk.

Nathaniel bunu fark etti. Ceketini çıkarıp omuzlarıma koydu. Sıcak, kalın ve kolonyasının kokusunu taşıyordu.

“Sori-ssi? Nathaniel-ssi?”

Woogi önde şoförle birlikte, Woori ise arkada boş bir koltuğun yanında otururken, motorlu bir araç yanımıza yanaştı.

“İkiniz de… Vay canına…” diyor Woogi. “İkinizin de fotoğrafını çekip çerçeveletip duvarıma asmak istiyorum.”

"Ne kadar saçma bir şey söyledin, Oppa!" diye gülüyor Woori.

Nathaniel arabaya doğru yaklaşıyor. "Woori-ssi," diyor, "sizden bir iyilik isteyebilir miyim?"

Gözleri irileşti, hızla kırpıştı. "Evet, elbette."

Nathaniel'e ne yaptığını merakla bakıyorum.

"Sahne arkasına gidiyorsunuz, değil mi? Yanınızdaki boş koltuğa Sori oturabilir mi?"

“Hayır,” diye itiraz etmeye başladım. “Yürüyebilirim.”

Nathaniel ayaklarıma, özellikle de topuklu ayakkabılarıma anlamlı bir bakış attı. "Lütfen, benim için." Midem kelebeklerle doldu. Sonra alaycı bir şekilde ekledi, "Beni yavaşlatıyorsun."

Ayaklarım biraz sızlamaya *başladı* . Woori kenara çekildi ve ben de arabaya bindim, hareket ederken Nathaniel'e bakmak için başımı çevirdim.

Woori, dikkatimi ona çekerek, "Sanırım sana çok aşık olmuş," diyor.

"Sadece düşünceli davranıyordu." Yüzüm kızardı.

“Gerçekten mi? Oppa...” Kardeşine bağırmak için öne eğildi. “Eğer topuklu ayakkabı giyiyor olsaydım, beni geçen bir alışveriş arabasına koymayı düşünür müydün?”

Woogi motorun sesini bastırarak, "Onun hızını yavaşlattığını söyledi!" diye bağırdı.

Nathaniel'den ayrı kalmak beni biraz üzüyor, ama en azından yakında yeniden bir araya geleceğiz ve yanında ona eşlik edecek bir görevli de var.

Kuliste, bir asistan beni karşılamak için bekliyor. Sunucuların bekleme odasına doğru yürürken, Sun Ye ve diğer ASAP üyelerini görüyorum.

“Sun Ye-yah!” diye bağırdım.

“Sori-yah.” Havadan sarılıyoruz. Işıltılı bir performans kıyafetiyle göz kamaştırıyor. Diğer üyeler de benzer şekilde giyinmiş. Bana selam vermek için eğiliyorlar. Aralarında Hyemi'yi görmediğim için içimde bir burukluk hissediyorum.

“Nasılsın?” diye sordum. “Geçtiğimiz hafta çok fazla ortada olmamamdan dolayı özür dilerim.” Hyemi ile yaşanan skandalın yarattığı sorunları çözmeye çalışıyordum, ama aynı zamanda kendi hayatım hakkında da suçluluk ve üzüntü duyuyordum.

“Her şey çok zorlu, iniş çıkışlarla dolu ama dünyada hiçbir şeyle değiştirmem. Keşke Hyemi de bizimle birlikte tanıtım yapsaydı. Annen önümüzdeki hafta bununla ilgili bir şey açıklayacağını söyledi.”

Kaşlarımı çatıyorum. "Öyle mi?" Hyemi'nin babası bir anlaşmayı kabul etti mi?

Sun Ye başını salladı. "Ne olursa olsun, her şeyle ilgileneceğini ve endişelenmememiz gerektiğini söylüyor."

Sun Ye bunu o kadar doğal bir şekilde söylüyor ki, sanki annesi ona endişelerine tutunmamasını söylediği için endişelerinden kurtulabiliyormuş gibi.

Ona, diğerleri ayrılırken neden bunca yıl Joah'da stajyer olarak kaldığını hiç sormadım ve bunun sadece anneme inandığı için olup olmadığını merak ediyorum.

"Min Sori?" diye sesleniyor asistan, bunca zamandır sabırla bekledikten sonra.

"Performansınızı mutlaka izleyeceğim," dedim Sun Ye'ye. "Gösteriyi siz açıyorsunuz, değil mi?"

“Evet, öyleyim. Çok yol kat ettik, değil mi? Ortaokul ve lise stajyerlik günlerimizden bu yana.”

Gülüyorum. "Evet, ve daha gidilecek çok yol var."

“Bunu dört gözle bekliyorum!”

Ben geldiğimde Nathaniel çoktan soyunma odasındaydı, makyajını tazeletiyordu. Benim makyajım ise, özenim ve RALA'nın üstün ürünleri sayesinde kusursuz kalmıştı. Nathaniel işini bitirince, sahne alanına götürüldük. Perdelerin arkasından gelen seslerin, sahnenin altındaki çukurda ısınan enstrümanların, binlerce sanatçının, yazarın, oyuncunun, vizyonerin birbirine karışan seslerinin coşkusuyla kalbim hızlandı.

Nathaniel'in eli benimkinin üzerine kaydı ve sıkılaştı. Ona baktım. "Gergin misin?" diye sordum.

Adem elması hafifçe yukarı aşağı hareket ediyor. "Biraz."

"Sen ve ben, unutma?" diye tekrarladım daha önce söylediği sözleri. "Bunu hallederiz."

Bana gülümsüyor. "Evet, öyleyiz."

"Ve şimdi," diye yankılanan bir ses hoparlörlerden yükselerek dinleyicileri susturdu, "ev sahiplerimiz, şarkıcı Nathaniel Lee ve model Min Sori'yi takdim ediyoruz."

Nathaniel ve ben, nazik bir alkış eşliğinde sahneye çıktık. Sahne ışıkları çok parlaktı, bu da seyircileri görmeyi zorlaştırıyordu, ancak Nathaniel'in yanına giderek, yan yana mikrofonların arkasında durmamız gereken sahnedeki işaretlere doğru ilerledim.

Gürültü azaldıkça, teleprompter'ı buluyorum.

“Herkese geldiğiniz için teşekkür ederim,” diye yavaşça ve kelimelerimi olabildiğince net telaffuz ederek okudum. “Bu gece müziğin, oyunculuğun ve eğlencenin en iyilerini kutlamak için bir araya geldik.”

“Çeşitlilikten bahsetmişken, sen ve ben de birçok kez konuk oyuncu olarak yer aldık. Neden hiçbir şeye aday gösterilmedik?” Nathaniel senaryodan okuyor ama repliklerini o kadar doğal söylüyor ki, sanki doğaçlama *yapıyormuş* gibi gülmeden edemiyorum.

"Doğru. Sizce hangi kategoriye dahil edilmiş olabiliriz?"

"En iyi çift mi?" diye sordu Nathaniel arsızca.

Kalabalık tezahürat yapıyor. Sahnenin sol tarafında yüksek bir ıslık sesi duyuyorum ve yemin ederim ki ön sırada Sun'ı ve XOXO üyelerinin geri

kalanını görebiliyorum.

“Nathaniel-ssi,” diyorum şakayla karışık, “saçmalama.” Ekranda sadece bu yazıyor ama ben doğaçlama yapmaya karar veriyorum: “Bu kategori gerçek çiftler için değil, sahte çiftler için.”

Nathaniel'in kahkahası gerçek ve izleyiciler de ona katılıyor.

EBC'nin yazarlarından oluşan bir kurul tarafından yazılan ve Sekreter Park tarafından önceden incelenen senaryoya devam ediyoruz. Canlı ve eğlenceli bir senaryo ve fırsat buldukça doğaçlama yapıyoruz.

Aramızdaki kimyayı *hissedebiliyorum* ; elektrikleyici bir şey bu. Şakalaşıyoruz, gülüyoruz, hatta flört bile ediyoruz. Sanki aramızda bir sır paylaşıyormuşuz gibi davranıyoruz. Ve işin sırrı, ki aslında hiç de sır değil, biz arkadaşız. Bu sahnede seninle birlikte olmaktan başka kimse istemezdim. Beni onun kadar güzel, özgüvenli, zeki ve güvende hissettiren başka kimse yok. Ona güveniyorum, o da bana güveniyor ve bu yüzden, Biz muhteşem bir takım oluşturuyoruz.

Nathaniel, "Ve şimdi de ilk performans sergileyecek olan sanatçılarımız," diye okuyor. "Ödül törenindeki ilk performansları için."

"Lütfen en kısa sürede hoş geldiniz diyelim," diyorum.

OceanofPDF.com

Otuz beş

Nathaniel ve ben, ASAP'in inanılmaz performansının ilk yarısını izledikten sonra soyunma odasına götürülüyoruz. Yolda, çoğunlukla sunucular olmak üzere, ama aynı zamanda performans sergileyen ünlüler tarafından durduruluyoruz ve sahnedeki doğal duruşumuz ve aramızdaki kimya için övgüler yağdırılıyor. İlk birkaç karşılaşmadan sonra, herkesin Nathaniel ve bana sanki gerçekten bir çiftmişiz gibi davrandığını fark ediyorum. Nasıl *hissettiğimizi* , hangi performansları dört gözle *beklediğimizi* soruyorlar; *Catch Me If You Can'den* Jolly ve Heartthrob, Nathaniel'ı adeta birbirleriyle tanıştırdıklarını söyleyerek dalga geçiyorlar ve rol arkadaşıyla birlikte sunuculuk yapan Byeol, Nathaniel ve Sanki yıllardır birlikte olan bir çiftmişiz gibi görünüyorum ve mutlu da görünüyorum.

Çok mutluyum. Hayatımın en heyecan verici gecelerinden biri. Sahneye gidip gelirken dinlenmeye pek vaktimiz yok. Birlikte son skeçimizi yaptıktan sonra sahneden inerken tanıdık bir ses bana seslendi. "Sori-ssi?"

Bütün gece Nathaniel'in yanında sıcak ve rahat olan bedenim birden gerildi.

Arkamı döndüm. "D-Donghyun-ssi. Burada ne yapıyorsunuz?"

“Gösteriyi izlerken seyirciler arasındaydım,” diyor geniş bir gülümsemeyle. “Sahnede harikaydınız. İkiniz de.” Cömertliğini Nathaniel'e de yöneltiyor, sonra tekrar bana odaklanıyor. “Beni davet eden arkadaşım sahne arkasına gitmek isteyip istemediğimi sordu, bu yüzden... Umarım sorun olmaz. Sınırı aştım mı?”

“Hayır, elbette hayır.” Hayal kırıklığımı gizlemeye çalışıyorum. Son randevumuzda ona bir dahaki görüşmemizde bir cevabım olacağını söylemiştim. Ama ona cevap vermeye hazır değilim, özellikle de burada, Nathaniel'in gözleri önünde. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Beni sadece Min Kyung-mo'nun kızı, model ve varyete şov kişiliği Min Sori olarak tanıyan Donghyun'un önünde rol yapmak başka, beni içten dışa

tanıyan Nathaniel'in önünde değil. İstediğim kadar rol yapabilirim, yalan söyleyebilirim, insanları kullanabilirim, ama Nathaniel'in önünde değil.

"Üzgünüm."

Yukarı bakıyorum. Nathaniel'in gözleri, gözlerimle buluştuğunda, şefkat dolu.

“Size biraz yalnız kalma fırsatı vereyim,” diyor. “Zaten ben de gitmeliyim.” Önceki skeç sonuncusuydu. Bu son. Donghyun'a kısa bir selam verip (o da hemen karşılık veriyor) uzaklaşmaya başlıyor.

"Bekle!" Kolundan tuttum. "Burada kalmayacak mısın?"

Elimi inceledi, sonra yüzüme baktı. "Jaewoo ve diğerleriyle oturmaya gideceğim, sonra da annenin konuşmasından sonra muhtemelen dışarı çıkacağız." Nedenini Donghyun'un önünde açıklamadı. *Jenny'yi görmek için.*

Gidiyor . Bu sefer tamamen bensiz. Dün geceden önce, Donghyun'a defolmasını söyleyip beni merdiven boşluğuna sürükleyebilirdi ve Beni nefessiz bırakacak kadar öptü.

Ama dönme dolapta beni kararsız bırakmayacağına söz verdi. Onunla birlikte olamayacağımı söylediğimde beni dinlediğini söyledi. İşte o, beni dinliyor.

Kolundan elimi çektim.

“Bu gece çok eğlendim,” diyor. Bana son bir etkileyici gülümseme atarken yanaklarında gamzeler beliriyor. “İyi bir takım oluşturuyoruz.”

Sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

“Vay canına,” diyor Donghyun. “İşte XOXO faktörü buymuş. Sanırım ben de hayranı oldum.”

Kahkahalarla gülüyorum.

Söylemesi çok saçma ama aynı zamanda cömertçe bir davranış, çünkü Nathaniel ile aramdaki gerginliği fark ettiğini biliyorum. Fark etmemesi için çok duyarsız olması gerekirdi ve Donghyun öyle biri değil.

Cha Donghyun'u kullanmanın neden doğru olduğunu düşündüm? Onu tanımadığım için mi? Gerçek şu ki, durum böyle değil ve en başından beri onu kullanmak için yeterli bir sebep olmamalıydı.

O tatlı bir insan, *iyi* bir insan. Ama *benim* için doğru kişi değil.

Belki de Joah'ı kurtarmanın tek yolunun babamın bana gösterdiği yolu izlemek olduğunu düşündüm.

Ama bana izleyeceğim yolu gösteren tek ebeveyn o değil hayatımda.

“Donghyun-ssi,” dedim, “geçen gece bana sorduğunuz soruyla ilgili olarak, umduğunuz cevabı veremeyeceğimden korkuyorum.”

Donghyun içini çekti, sonra başını salladı. "Anlıyorum."

Kalbimde kimin olduğunun açıkça belli olduğunu Nathaniel'den bahsedecek mi acaba diye merak ediyorum. Ama sadece gülümsüyor. "Kısa bir süre de olsa birlikte geçirdiğimiz zamandan keyif aldım. Gelecekte tekrar görüşelim, arkadaş olarak."

"Bunu çok isterdim," diyorum, sonunda gerçeği söyleyebildiğim için mutluyum.

Onu bulmam sadece birkaç dakikamı aldı. Kendi özel odasında, Sekreter Park'ın kapının dışında nöbet tuttuğu bir ortamda saklanıyordu.

“Sori?” Ben içeri girince annem koltuktan kalktı. “Ne oldu?”

"Önemli bir şey değil," diyorum. "Sadece seni görmek istedim. O büyük gününden önce."

Gülerek yerine oturdu. "Kendimi yeniden gelin gibi hissediyorum. Hatta ayakkabılarımı bile giydim." Pantolonunun paçasını kaldırarak topuklu ayakkabılarını gösterdi.

“Düğün gününüz bugünkü gibi miydi?”

“Hayır. Biraz dışlanmıştım. Skandaldan sonra birçok arkadaşım benimle görüşmek istemedi. Ama birkaç misafirim oldu. Tabii ki Jin-rang ve grup arkadaşlarım. O zamandan beri çok şey oldu.”

"Çok zor muydu?" diye sessizce soruyorum. Ne demek istediğimi açıklamama gerek yok: Benimle hamile kaldıktan sonra hayalinden vazgeçmek zor muydu? Sevgisiz bir evliliğin içinde sıkışıp kalmak zor muydu?

"Evet, ama hayatımda pişman olduğum tek bir an bile yok. Bu sayede gurur duyduğum bir kariyere sahibim. Bu sayede sen varsın."

"Eğer yolun sonunda beni senin beklediğini bilseydim, her ömürde aynı yoldan yürürdüm."

Gözlerim yaşlarla doluyor, dökülmek üzereler.

“Seni daha önce sahnede izliyordum. Seninle çok gurur duyuyorum, Sori. Bana gelip idol olmak istemediğini, kendi yolunu çizmek istediğini söylediğinde, bana kendimi çok hatırlattın. O zamandan beri Hyemi'ye yardım etmek için ne kadar çok çalıştığını, ASAP kızlarıyla ve Jin-rang'ın ekibiyle ne kadar zaman ve enerji harcadığını izledim. Çok zeki ve güçlü iradelisin, tam da olmanı umduğum gibisin.”

Uzanıp elimi tuttu. "Çok fazla yanında olamadığım için özür dilerim, ama bunu değiştirmek istiyorum. Bana ihtiyacın olduğunda yanında olmak istiyorum. Bana her zaman güvenebilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. Bunu biliyorum. *Biliyordum* da. Tüm hayatım boyunca ona güvendim, hatta korunmaya ihtiyacı olan *kendisi* olduğunda bile.

Sekreter Park kapıyı hafifçe aralamadan önce bir kez daha vurdu. "Neredeyse vakti geldi."

"Hazırlanmana izin vereyim," diyerek dışarı çıktım, kalırsam onun güzel elbisesini gözyaşlarımla ıslatacağımdan korkuyordum.

Dışarıda, Yönetmen Ryu'yu sahne arkasında beklerken buluyorum. "Öncü Ödülü'nü anneme mi takdim edeceksiniz?"

"Evet," diyor, başını yana eğerek beni inceliyor, gözleri merakla parıldıyor.

“Sakıncası yoksa—?”

“Ah *evet* ,” diyor. “Lütfen, topluluk önünde konuşmaktan nefret ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunu kendim düşünmeliydim. Ödül daha anlamlı olacak.” "En azından senden gelmesi önemli."

Ani bir karar verdiğim için gerginleşerek dudağımı ısırdım.

Yönetmen Ryu, iki yumruğunu da havaya kaldırarak, "Bol şans!" dedi.

Son kez sahneye çıkıyorum. Nathaniel ile vedalaşmış olmamıza rağmen, kalabalık arasında benim görünmem üzerine mırıldanmalar yayılıyor. Programın yapımcısının son dakika program değişikliğinden rahatsız olup olmayacağını kısaca düşünüyorum ama bu düşünceyi zihnimin bir köşesine itiyorum.

Kürsüye ulaştım. Teleprompter'ı bulup yüksek sesle okumaya başladım: "Öncü Ödülü, bu sektörü önemli ölçüde değiştiren ve başkalarının izleyebileceği yeni yollar açan bir kişiye verilir."

Annemin başarılarını sıralamaya başlıyorum. Hepsini sıralamam tam beş dakika sürüyor.

“Seo Min Hee sadece inanılmaz bir vizyoner ve iş kadını değil, aynı zamanda bir anne. *Benim annem.* Başından beri onun yanındayım. En azından benim başlangıcımda.”

Seyirciler gülüyor, bana katlanıyorlar.

“Onu en büyük başarılarında gördüm…”—XOXO'nun ilk büyük ödülü olan Joah'ın açılışında—“ve en büyük hayal kırıklıklarında da…” Babamın ilişkileri, Hyemi'nin skandalının patlak verdiği gecenin ertesi günü…”

“Her ne olursa olsun, azmi, gücü ve zarafetiyle zirveye çıkıyor. Anneme birçok nedenden dolayı minnettarım. Ama en önemlisi, bana örnek olarak neler yapabileceğimi, önümdeki yolların sonsuz olduğunu gösterdiği için minnettarım. O gerçek bir öncü. Onunla çok gurur duyuyorum, anlayabiliyor musunuz?”

Kalabalık gülüyor.

Bunca zamandır onun için endişeleniyordum, ama o *Seo Min Hee* . Annemin savaşlarını benim vermeme gerek yok; o kendi savaşlarını kendi başına verebilir. Her zaman verdi. Neden onun bunu yapamayacağını düşündüm ki?

Herkes ona inanıyor; ASAP üyeleri, XOXO üyeleri, Yönetmen Ryu ve Sekreter Park, peki ya ben?

Anneme olan inancımı ne zaman kaybettim?

Ona inanmam gerekiyor. Daha önce olduğu gibi bir yol bulacağına güvenmem gerekiyor.

“Tanıdığım en güçlü insan o…”

Bunu hatırlamak insana *özgürlük* hissi veriyor, sanki omuzlarımda taşıdığım bir yükten kurtulmuş gibiyim.

Bakışlarım XOXO üyelerinin oturduğu yere kayıyor. Buradan onları göremiyorum ama izlediklerini, *onun* izlediğini biliyorum. "Ben de güçlü olmalıyım."

Kalabalığın içindeki birkaç kişi yerlerinde kıpırdandı, muhtemelen ne demek istediğimi merak ediyorlardı.

"Lütfen bu akşamki Öncü Ödülü'nün sahibi, Joah Entertainment'ın Kurucusu ve CEO'su Seo Min Hee'yi onurlandırmak için bana katılın."

Annem ayağa kalkıp kürsüye doğru merdivenlerden çıkarken herkes ayağa kalktı. Bana yaklaşırken gözlerinde gerçek gözyaşları olduğunu gördüm. Makyajımı ve kendi makyajını bozmasına aldırmadan beni sıkıca kucakladı.

"Teşekkür ederim, Sori-yah. Bana her zaman en büyük gücü sen verdin. Seni seviyorum."

Gözyaşlarım onunkilerle aynı. "Seni seviyorum, Anneciğim."

Annem ödülünü aldıktan sonra başka bir ödül töreni daha var, ama Nathaniel ve diğerlerinin çoktan yerlerinden kalktığını görünce izlemek için kalmıyorum.

Sahne arkasına doğru koşuyorum ve arenayı çevreleyen koridora giriyorum.

"İyi bir takım oluşturuyoruz ," demişti. "Gerçekten de," demek istiyorum ona, *"en iyisi biziz* ." Bunu bu geceye kadar anlayamamıştım. Onu birçok nedenden dolayı kendimden uzaklaştırıyordum; birlikte olmamızın getirebileceği şeylerden, skandallardan, kalp kırıklıklarından ve pişmanlıklardan korkuyordum; çünkü hayatlarımızın çok farklı olduğunu düşünüyordum—o sevmeyi ve sevilmeyi biliyor, ama benim için aşk bir tehdit gibi, her an elimden alınabilecek bir şey gibi geliyor. Çünkü onun iyi, benim kötü olduğumu düşünüyordum. Ama yanılmışım. İkimiz de kötüyüz. O çapkın ve serseri, ben ise onun için her şeyi riske atacak bir kızım.

Arenanın arkasındaki otoparkta ona yetişiyorum. Diğer üyelerle birlikte, onları yurtlarına geri götürecek olan araç servisine doğru yürüyorlar.

“Nathaniel!” diye seslendim.

Merdivenlerde beni görünce arkasını döndü. Topuklu ayakkabılarım hala ayağımda olduğu için çok hızlı olmasa da hızla merdivenlerden indim.

Aşağıda beni bekliyor. "Bunlarla mı koştun?" Hem benim için endişeleniyor hem de biraz etkilenmiş gibi geliyor sesi.

Koşudan nefes nefese kalmış bir halde, "Seninle konuşmam gerekiyor," dedim. "Yalnız başıma."

Gözleri gözlerimle buluştu, ifadesi temkinliydi, düşüncelerini ele vermiyordu.

Sonunda diğerlerine dönerek, "Arabada bekleyin. Hemen geliyorum," dedi.

Beni bölme duvarının arkasından, görüş alanımın dışında takip ediyor.

“Sori,” diyor. “Neler oluyor? Sen—?”

Sözünü kestim. "Yarım ömrüm boyunca beni istediğini söyledin, ama bence benim için bu süre daha da uzun. Ben seni bütün hayatım boyunca istedim. Samimiyetinle, şakalarınla ve tutkunla seni. Bana kendimi güvende, sevildiğimi ve güzel olduğumu hissettiren seni."

"Korkuyordum," diye itiraf ediyorum. "Birçok şeyden korkuyordum, ama en çok da seni ne kadar çok istediğimden korkuyordum."

Duygularını gizlemek için taktığı maske düşüyor; savunmasız görünüyor, yanakları kızarmış, dudakları aralık. "On dört yaşımdan beri sadece bir kızı sevdim," diyor. "Belki gelecekte başka birini sevebilirim..."

Dudaklarını kendi dudaklarıma yaklaştırıp, bedenimi ona bastırarak sözlerini geri almasını sağladım. Ancak tatmin olduğumda onu bıraktım.

"Gelecekte başka birini seveceğinle ilgili söylediklerini beğenmedim. Seveceğin tek kız, *sonsuza dek* seveceğin tek kız benim."

Titrek bir şekilde gülüyor. "Senin bu bencil tarafını hiç görmemiştim."

“Söz konusu sen olunca, tamamen bencilim. Tüm dikkatini istiyorum.” Dudaklarının köşesine, yanaklarının kenarına bir öpücük daha konduruyorum. Geri çekildiğimde, gözleri aralanıyor. “Bunu çok istiyorum. Sadece bana bakmanı istiyorum.”

“Madem bu kadar açık sözlüsün,” diyor, “beni utandırıyorsun.”

Kollarımı boynuna doladım ve dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Benimle eve gel. Seninle yalnız kalmak istiyorum."

Beni bir an daha sıkıca kucaklıyor, ellerini belimde sıkılaştırıp sonra bırakıyor. Elimden tutarak beni bölmenin arkasından uzun araba kuyruğundaki başka bir arabaya götürüyor. İçeri giriyoruz ve şoföre adresimi veriyor.

"Diğerleri seni beklemiyor mu?" diye soruyorum otoparktan çıkarken.

Tek eliyle telefonunu çıkarıyor—diğer eliyle elimi hiç bırakmıyor—muhtemelen onlara mesaj atmak için. Ama ekrana sadece birkaç saniye bakıyor, sonra tekrar cebine koyuyor. "Hayır," diyor, yanakları kızararak. "Değiller."

Kaşlarımı çatıyorum, ona ne tür mesajlar gönderdiklerini merak ediyorum.

Evime kadar olan uzun yolculuk boyunca ikimiz de konuşmadık, öndeki şoförün varlığının farkındaydık. Eve vardığımızda Nathaniel şoföre ödeme yaparken ben de kapının şifresini girdim. Merdivenlerden yukarı çıkarken bahçe ışıkları yanıp sönmeye başladı, sanki bizi eve hoş geldin der gibi.

Ayakkabılarımızı çıkarmak için lobide kısa bir süre duruyoruz. Topuklu ayakkabılarım yere düştüğünde rahat bir nefes alıyorum ve sonra gülerek merdivenlerden yukarı doğru sendeleyerek çıkıyoruz.

Nathaniel arkamızdan yatak odamın kapısını kapatıyor. Ben de geriye doğru yatağa düşüyorum, kollarımı iki yana genişçe açıyorum. Bakıyorum... Nathaniel'i yatağın ayak ucunda, kendinden son derece memnun bir şekilde dururken buldum. "Kurallarından birini çiğnedin." *Odamıza girmenize izin yok.*

Kaşımı kaldırıyorum. "Ya diğeri?"

Ceketini çoktan çıkarmıştı. Elini uzatıp, aşırı düğmeli gömleğinin düğmelerini daha da açtı ve başından çıkardı. İnce kaslarını ve gergin karnını görünce ağzım kurudu. Elini ayak bileğimin etrafına dolayarak

bacağımı büktü. Başını eğip, sıyrık dizimdeki yara bandını öptü, sonra bacağımı beline dolayarak üzerime çıktı.

Öpüşüyoruz, daha öncekinden daha tutkuyla, dudaklarımızın her dokunuşu sevginin, inancın, güvenin bir sözü. Ona daha yakın olmak istiyorum, buna *ihtiyacım var* , elbisemin kumaşı bacaklarımın etrafında dolanıyor. O da arkamdaki fermuarı bulup aşağı doğru çekiyor. Yüzüklerinin tenime değmesiyle nefesim kesildi.

Gözlerinin içine bakabilmek için onu kendime doğru çekiyorum.

"Ciddi söylüyorum," dedim nefes nefese. "Benden şüphe mi ediyorsunuz?"

Koyu kirpikleri aşağı indi. "Dönme dolaptan sonra, aramızda her şeyin bittiğini sandım." Sesi titrek, acısının yankısı gibiydi. "Sensiz yaşamaya hazırdım. Sanki kalbim bedenimden sökülüyordu."

“Bensiz olmaz,” diye fısıldıyorum, “asla bensiz olmaz.”

Elimi yanağına götürüyorum, o da elini kaldırıp benimkini örtüyor. Gözlerimiz buluşuyor ve kalbim ona duyduğum aşktan patlayacak gibi oluyor.

Bana ilk kez takıldığı andan itibaren biliyordum sanırım ve yıllar geçse de, ayrılıp tekrar bir araya gelsek de, kalbim hep ona doğru çekildi.

"Seni seviyorum," diyorum.

Gözleri ışıl ışıl. Ve sonra öpüşüyoruz, birbirimize teslim oluyoruz, sonsuz bir mutluluk gecesinde.

OceanofPDF.com

Otuz altı

Ertesi sabah uyandığımda battaniyeler ayaklarımın dibine atılmış, kollarım başımın üzerinde uzanmış haldeydi. Aniden doğrulup bir yastık alarak göğsüme doğru çektim. Döndüğümde Nathaniel'in hâlâ uyuyor olduğunu gördüm. Yüzüstü yatmış, başı bana dönük, saçlarının bir kısmı fiyonkunun üzerine düşmüştü. Güneş ışığının yüzüne vurduğu o kadar yakışıklıydı ki, utancımı tamamen unuttum. Uzanıp saçlarını gözlerinden çektim.

Karnım gurulduyor. Bir önceki gün erken yediğim akşam yemeğinden beri doğru dürüst bir şey yemedim ve *açlıktan* ölüyorum. Ama Nathaniel'i uyandırmak istemiyorum, hele ki o kadar huzurlu uyuyorken.

Yatağın kenarına doğru yavaşça yaklaşıyorum.

"Üzgünüm?"

Omzumu çevirip baktığımda Nathaniel'in uykulu bir şekilde doğrulduğunu gördüm. Kollarındaki kaslar gerildi ve kendini yataktan doğrulttu. Beni hayranlıkla izlediğimi fark edince gülümsedi, ancak elini altından bir Pikachu çıkarmak için uzandığında yüzündeki ifade yerini kaş çatmasına bıraktı.

“Sori, böyle nasıl uyuyabiliyorsun? Sanki biri beni izliyor gibi hissediyorum.” Pikachu'yu yataktan fırlattı. Yere düşene kadar izini sürdüm; Nathaniel'in ben uyurken yataktan fırlattığı onlarca peluş oyuncağımın arasına katıldı.

Gözlerine bakıyorum. "Nasıl yapabildin?" diye suçlayıcı bir şekilde fısıldıyorum.

Pişman değil. "Onlar yaşayacaklar."

“Burası *onların* yatağı. *Sen* davetsiz misafirsin.”

"Eğer onların beleşçi yaşamlarını bozduysam ve muhtemelen onları bir de travmatize ettiysem özür dilerim." diye sırıttı, gamzeleri belirginleşti.

Kendine çok güvenli görünüyor, *hatta aşırı* güvenli; bu da *beni* savunmasız hissettiriyor, bu yüzden dudaklarımı ısırarak surat asıyorum.

Hemen uzlaşmacı bir tavır takınarak bana yaklaştı. "Eğer bu seni mutlu edecekse, oyuncak hayvanlarının her birinden tek tek özür dileyeceğim."

İhtiyaç sahibi.

Yastığı kenara çekip beni öpüyor.

Nihayet ayrılıp odamdan çıktığımızda sabahın ortaları olmuştu. Ona, ayrıldıktan bir gün sonra bulduğum gömleklerinden birini verdim.

“Kendim temizleyip ütüledim.” Ona uzattım ve o da hemen başının üzerinden geçirdi. “Ajumma kız arkadaşlarıyla spa tatilindeydi.”

Nathaniel kaşlarını çattı. "Bütün hafta burada tek başına mıydın?"

“Evet, beni terk ettiğin için kendini kötü hissetmiyor musun?” Ayrılmasının sebebinin *ben* olduğumu belirtmiyorum. O da belirtmiyor. Çünkü zeki.

"Evet." Ciddi bir şekilde başını salladı. "Bir daha olmayacak."

Aşağı kata inip mutfağı yağmalıyoruz. Nathaniel tost yapıp yemek masasını hazırlarken ben de tavada yumurta ve pastırma pişiriyorum.

Öpüşmek için sürekli durduğumuz için kahvaltıyı hazırlamamız daha uzun sürüyor, ama açlıktan ölmek üzere olmamıza rağmen, yemeği sadece on beş dakikada yiyoruz.

“Hemen aşağı inip marketten buzlu kahve alacağım,” diyor Nathaniel. “Sen de bir şey ister misin?”

“İyiyim,” diyerek bulaşıkları mutfağa götürdüm. Bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirirken Nathaniel'in eve geri döndüğünü duydum.

Yemek salonundan çıkarken, "Bu çok hızlı oldu," dedim.

Babam giriş holünün ortasında duruyor.

“Abeoji,” dedim, midemde ani bir soğukluk hissettim.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakıyor ve Nathaniel'in geceyi burada geçirdiğini bildiğini *biliyorum* . Ayrıca Cha Donghyun ile ilişkimi bitirdiğimden de şüpheleniyor olmalı.

Kapı açıldı ve annem içeri girince sabahın ikinci şokunu yaşadım. Babamı görünce şaşırmış gibi görünmüyordu. Burada olacağını biliyor olmalıydı. Acaba babam mı gelmesini söylemişti?

“Nathaniel nerede?” diye sordum ona. Onu görmemiş olmaları imkansızdı; sadece birkaç dakika önce gitmişti.

"Onu eve gönderdim," diyor, bakışlarını yüzümden kaçırarak. Daha dün gece, gözlerinde gururla ödülünü elimden almıştı. Şimdi ise bana bakmaya bile cesaret edemiyor.

“Eşyaları yok,” diyorum. Cüzdanı, telefonu ve takım elbisesi hâlâ odamda.

Annem kısaca, "İyileşecek," dedi. "Sekreter Park onu dairesine götürüyor. Eşyalarını daha sonra geri vereceğiz."

İkisine de dik dik bakıyorum. "Neden buradasınız?" Bu mantıklı bir soru. Annem haftalardır, babam ise *yıllardır* evde yoktu.

“Burası *benim* evim,” diyor babam. “Neden burada olmayayım ki?” Ses tonundan irkiliyorum, çünkü bana karşı hiç böyle bir ton kullanmamıştı. Oysa yardımcılarına, Bakan Lee'ye ve hatta birlikte yaşadığımız dönemde anneme karşı bile bu tonu kullandığını duymuştum. “Kızımın gerçekten arkamdan bana yalan söyleyip söylemediğini kendi gözlerimle görmek istedim.”

Sana yalan söylememin sebebi bana sırtını dönmen, demek istiyorum ama babama hiç böyle konuşmadım.

“Sori-abeoji,” diye çıkıştı annem. “Bu da neyin nesi? Kızımız eve bir erkek arkadaş getirdi. Yirmi birinci yüzyıldayız. Seçmenleriniz sizin bu kadar dar görüşlü olduğunuzu bilmiyor mu?”

Midem alt üst oldu. Nathaniel'in burada yaşadığını bilmiyor. Babamın yüzü sertleşti. Biliyor mu acaba?

"Beni takip et."

Hiçbir açıklama yapmadan medya odasına yönelir ve televizyonu açar. Bir düğmeye basar ve evin etrafındaki dış güvenlik kameralarından gelen görüntüler ekranda belirir. "Ön Kapı" etiketli kameralardan birini seçer. Dün geceye geri sararak görüntüyü geriye doğru oynatır.

Ekranda taksinin kapının önüne yanaştığını, hissizce izliyorum. Kendimi arabadan inerken ve Nathaniel ödeme yaparken kapıyı açmak için acele ederken görüyorum, sonra birlikte kapıdan geçiyoruz.

Babam olayı bu haftanın başlarına geri sarıyor ve o gecenin anısı içimi acıtıyor. Kendimi sarmaşıklarla kaplı duvarın yanındaki kapının önünde dururken görüyorum. Ağlamaya başladığımda Nathaniel bana sarılmak için geri koşuyor. Birkaç dakika sonra gidiyor ve ben yere yığılıp hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Babam tiksintiyle dilini şıklattı ve geri sarma düğmesine bastı. Anneme baktım, tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum ama ifadesi özenle boştu, *bir şeyler* hissettiğine dair tek kanıt ellerinin hafifçe titremesiydi.

Babam, Nathaniel'in benimle birlikte evde yaşadığını inkar edilemez kanıtlarla göstererek, kayıtları tekrar tekrar geriye sarıyor.

İki hafta boyunca neredeyse her gün, genellikle aynı saatlerde, eve doğru yürürken gösteriliyoruz.

Ve her videoda gülüyoruz.

Babamın tüm bunları izlerken ne görmemi beklediğini bilmiyorum, ama bu sadece Nathaniel ile geçirdiğim o haftaları ne kadar mutlu olduğumu hatırlatıyor. Günlerim sadece zorlu ve tatmin edici çalışmalarla (Hyemi ile antrenman yapmak, Yönetmen Ryu'nun liderliğinde ASAP ekibinin bir parçası olmak) dolu değildi, gecelerim de kahkaha ve sevgiyle doluydu.

Babam televizyonu kapatıyor.

" *Benim* çatım altında bir çocukla yaşıyordun," diye öfkeyle söylendi. "Üstelik bana özellikle görüşmediğini söylediğin bir çocukla. CEO Cha'nın yeğeniyle görüşmen de mi yalan mıydı? Ben nasıl anlayacağım?" "Söylediklerine inanacağımı mı sanıyorsun?" Elini yüzünden aşağı doğru siliyor. "Ne kadar sorumsuz olduğunu gösterdikten sonra, Hisselerimi sana vereceğim mi?

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu annem sert bir şekilde.

Babam gözlerini kırpıştırdı, anlaşılan onun odada olduğunu unutmuştu.

Annem kaşlarını çatarak, "Sori," dedi, "babanın Joah'daki hisseleri karşılığında CEO Cha'nın yeğeniyle mi görüşüyordun?"

“Boş ver onu,” diye sözümü kesti babam ben cevap veremeden. “Senden hayal kırıklığına uğradım Sori. Senin de benim gibi olduğunu sanıyordum ama değilsin. Zayıf iradelisin ve disiplinsizsin. Güvenimi boşa çıkardın. Ama bunu telafi edebilirsin, bana ciddi olduğunu kanıtlayabilirsin, o çocuktan ayrılarak. Belki o zaman sana hisseleri vermeyi düşünürüm.”

Bana bir ültimatom veriyor: ya Nathaniel'i seçeceğim ya da şirketi kurtaracağım.

"Yapma," diyor annem.

Ortamda keskin bir sessizlik hakim.

"Nathaniel'den ayrılma."

Anneme şaşkınlıkla bakıyorum. "Yani," diyor, "eğer istemiyorsan ondan ayrılmak zorunda değilsin."

Gözleri parıldayarak babama döndü. "Bana tepeden bakmana katlanabilirim—fikrin umurumda bile değil, neredeyse hiç önemi yok—ama kızıma, özellikle de Sori'ye *asla* ."

Onu daha önce hiç böyle karşı koyarken görmemiştim. "Evimden defol."

Babamın yüzü tuhaf bir şekilde kızardı. "İkiniz de nankörsünüz, bunca yaptığım şeyden sonra... Bakalım kendi başınıza hayatta kalabilecek misiniz?"

Odadan çıkmaya başladı ve önümde durdu. "Henüz çok geç değil, Sori. Şimdi benimle gel, seni affedeceğim. Belki zamanla anneni bile affederim."

Derin bir nefes alıp gözlerine baktım. "Bana güvenini boşa çıkardığımı söylüyorsun, ama bence tam tersi."

Öfkeyle, "Bana böyle konuşmaya nasıl cüret edersin? Sen benim kızımsın." dedi.

"Ben öyle hissetmiyorum. Eğer aramızdaki sevgi koşulluysa, benim koşulum senin bana koşulsuz saygı duyman ve beni sevmendir."

Babam bir an beni izledi, bakışları hiç gözlerimden ayrılmadı, sonra odadan öfkeyle çıktı, çıkarken kapıyı çarparak kapattı.

Yere yığılıyorum. Ne yaptım ben? Joah'ı mahvettim mi? Planım babamın hisselerini almaktı. Onlar olmadan annem şirketi satmak zorunda kalacak.

Konuşmaya başlıyor ama telefonu çalınca duruyor. Benimki de aynı şekilde, cebimde titriyor. Sekreter Park'tan ikimize de gönderilmiş bir mesaj:

Woo Hyemi bir kaza geçirdi.

OceanofPDF.com

Otuz yedi

Hastane odasına daldım, annem hemen arkamdan geldi. Hyemi, kolu alçıda yatakta oturmuş, bir kutudan dondurma yiyordu. İki elini de ustaca kullanabilme becerisiyle, alçıyla birlikte kutuyu göğsüne yaslayarak dengede tutuyor, kaşığı ise sol eliyle tutuyordu.

"Ne oldu?" diye soruyorum, hemen yanına gidiyorum.

Hyemi, “Sanki bir dramanın sahnesindeymişim gibiydi,” diyor. “Yaya geçidindeydim ve bir motosikletli kırmızı ışığı ihlal ederek neredeyse beni devirecekti. Kolumun üzerine oldukça sert bir şekilde düştüm. Keşke beni yakalayacak yakışıklı bir çocuk olsaydı!”

Yüzüne bakıyorum. Acısını neşeyle mi gizliyor? Ama gerçekten de iyi görünüyor. Kolundaki yara dışında herhangi bir yarası yok gibi.

Annem yanıma gelip, "Baban Hong Kong'da, değil mi?" dedi. "Seni kayıt ettiren oldu mu?"

“Sanmıyorum. Buraya gelir gelmez annemle babamı aradıktan sonra Bakan Park'ı aradım.”

Annem odadan çıkarken, "Gidip doktora danışacağım," dedi.

“Sun Ye-eonni ve diğerleri buradaydı,” diyor Hyemi. “Onları az kalsın kaçırıyordunuz. Dondurma getirdiler. Ayrıca atıştırmalıklar, oyuncaklar ve peluş hayvanlar da getirdiler. Ruby Tamagotchi'sini getirdi, bu da aslında biraz stresli bir durum.” Arkasındaki, rengarenk cips paketleri, Pepero ve Choco Pies'ın yanı sıra bir Switch ile dolu bir kutuya bakıyorum; kutunun üstünde yüzü olan tığ işi bir havuç var.

"Çekim için ayrılmak zorunda kaldılar," diye açıklıyor.

Sözlerinin ardından kısa bir sessizlik olur.

"Geçtiğimiz hafta buralarda olamadığım için özür dilerim," dedim sessizliğin içine.

“Haber makalesinden sonra…”—açıklamama gerek yok—“şirketi kurtarmaya takıntılı hale geldim, sanki çok önemli bir şeymiş gibi.”

Kendi başıma da *yapabilirdim* . Kendi hayatımdaki her şeyle o kadar meşguldüm ki, zorluk çeken kişiyi unutmuştum.

En çok ben. Üzgünüm, Hyemi."

“Biliyor musun, madem konuyu açtın, çok *üzüldüm* .” Göğsüm sıkıştı. “Beni görmeye gelmediğinde, bana sadece babamın parası yüzünden yardım *ettiğini* düşünmüştüm.”

“Hyemi…” Kalbim sıkışıyor.

“Ama sonra Nathaniel öyle bir şey söyledi ki, senin hakkında böyle düşünmemin yanlış olduğunu anladım. Bana, *sadece* babamın parası için mi, yoksa belki de beni biraz sevdiğin için mi bana yardım edeceğini düşündüğümü sordu.”

"Seni *çok* seviyorum."

Kıkırdadı. "Ve fark ettim ki... Hayır, öyle değildi. Öyle değilim. Bana yardım ettin çünkü gerçekten istedin. Bunu hissedebiliyordum. O prova odasında benimle geçirdiğin her saatte, beni dinlediğin her an, samimiyetini hissettim."

“Nathaniel ve ben… senin hakkında çok konuştuk.” Çenesini kaşıdı. “Aslında, konuşmalarımızın çoğu senin hakkındaydı. CEO Cha'nın yeğeniyle çıktığını tahmin eden oydu, çünkü Joah'ı kurtarmaya çalışıyordun…”

Nathaniel.

“Hyemi.” Derin bir nefes alıyorum. “Sana söylemem gereken bir şey var.”

Bana bakıyor, yüzünde açık bir ifade var.

“Nathaniel’e aşığım.”

"Biliyorum," diyor ifadesiz bir şekilde. "Birlikte olduğunuz tüm görünümlerinizi izledim. Bu tür bir kimyayı taklit edemezsiniz. Ve oyuncu olmadığınızı da biliyorum. Konuk oyuncu rolünüzü izledim."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum, sonra gülüyorum. "Hyemi-yah!"

“Nathaniel’i uzaktan, bir hayran gibi sevmekten mutluyum. Kalbim kırık değil, o yüzden benim için endişelenme. Dürüst olmak gerekirse, *seni* Nathaniel’den daha çok seviyorum. *Seni* destekliyorum, Eonni.”

Çok tatlı biri. Gözlerimin köşelerinde biriken yaşları siliyorum. "Peki ya ASAP? Kalmak isteyip istemediğini düşündün mü?"

“Bilmiyorum...” Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyor. “Sahneye çıkmayı özledim. Bütün hafta diğer üyelerle birlikte sahnede olmak istedim ama onlara da yük olmak istemiyorum.”

Dün gece Sun Ye'nin söylediklerini hatırlayınca kaşlarımı çattım. "Sun Ye ve diğerleri buradayken, ASAP ile ilgili bir duyurudan bahsetmiş miydi?"

"Evet, yaptı ama bunu oldukça gizemli bir şekilde dile getirdi."

“Eğer grupta kalmak istiyorsanız, kalmalısınız. Diğer üyeler de bunu istiyor. CEO'muz Hyemi'ye güvenelim. O işleri yoluna koyacaktır.”

Gülümseyerek, "Tamam, Eonni." dedi.

“Hyemi-yah!” Youngmin, elinde kocaman bir pembe gül buketiyle kapı aralığında duruyor.

“Youngmin-ah! Bunlar benim için mi?”

“Ha, bunlar mı? İki kapı ötedeki teyzeler için. Tabii ki bunlar senin için!”

Adam gururla yanına gelir ve kadın güler.

İkisini bırakıp kapıdan dışarı çıkıyorum. Annem odanın karşısındaki banklardan birinde bekliyor.

Yanına oturuyorum. Babamla evde yaşananlar hâlâ şokta. "Gerçekten ciddi miydin?" diye soruyorum sessizce. "Nathaniel'den ayrılmamak konusunda."

Sandalyesine yaslandı, bir bacağını diğerinin üzerine attı. "Baban ne derse desin, ben her zaman tam tersini yapmak isterim. Bu durumda senin için işe yaradı."

“Anne... şaka mı yapıyorsun?”

Neşeli bir kahkaha attı. “Uzun zaman oldu, değil mi? Merak etme. Seni destekleyeceğim. Geçtiğimiz haftalardaki güvenlik kamerası kayıtlarına bakmak –ki bu arada babanın erişimini keseceğim– gerçekten görmemi sağladı. Yani, bana yalan söyleyip, Ajumma etraftayken bile Nathaniel'i seninle kalmaya davet etmenden memnun değilim. Ama o videoları izlemek bana en önemli şeyi, her zaman en önemli olanı hatırlattı: Senin mutluluğun.”

İçini çekti, ama üzüntüden değil. Rahatlamadan. "Babandan boşanacağım."

“Ama…” O kadar şok oldum ki aklıma gelen ilk şeyi söyledim. “Peki ya hisseler?”

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Hisseler yüzünden babanın yanında kaldığımı mı sandın?"

"Evet?"

Hayır, Sori-yah, *senin için* onunla kaldım. Bir ailen olsun istedim, yetim olarak ben sana bunu veremezdim. Ama sonra fark ettim ki, zaten bir ailen var.

Ben. Ve Ajumma. Ama aynı zamanda Nathaniel ve diğer XOXO üyeleri. Joah sizin aileniz."

“Ama ev.”

“Sori-yah, burası *benim* evim.”

"Evet, ama Abeoji onu senin için aldı."

“Aynen öyle. İlk ilişkisi ortaya çıktıktan sonra onu terk etmemem şartıyla bana evi satın aldı. Alıcının evin *sahibi* olmadığı sürece bu bir hediye sayılmaz. Ben de ona evi kendi adıma aldırdım.”

Bu ev babama ait değil, *anneme ait.*

"Evet, evlilik öncesi sözleşme imzaladım ama babanızın parasını istemiyorum. Ona ihtiyacım yok."

“Peki ya şirket?” Tüm bu açıklamalar karşısında biraz nefesim kesildi. “Çekmecenizdeki belgeleri gördüm, şirketi KS'ye satıyordunuz.”

“Ah, Sori. Çok stresli olmalısın. Bu yüzden mi CEO Cha’nın yeğeniyle çıkıyordun?”

Başını salladı. "İtiraf etmeliyim ki, tereddüt ettim... ama teklifi gerçekten hiç düşünmedim. Belgeler KS'nin avukatları tarafından hazırlanmıştı."

“Madem bu sizi endişelendiriyor, size kredi çektiğimi söyleyebilirim. Şirket iyi olacak. Her gün yeni zorluklar getiriyor, ama ekibimle birlikte bunlarla başa çıkmak için çalışacağım. Daha önce Hyemi'yi babasının parası karşılığında ASAP'ye getirerek kurallara uymuştum, ama bundan sonra prensiplerime bağlı kalmaya karar verdim.”

“Hyemi’nin babası yarın para teklif etse bile kabul etmeyeceğim. Hyemi yetenekli ve çalışkan, bu yüzden grupta kalacak. Hyemi’yi *korumak* istiyorum. Ona yol boyunca göreceği birçok güzel şeyle dolu bir yol açmak istiyorum. Bu onun için hayalim.”

"Joah hakkındaki hayalim bu."

Gözlerim yaşlarla dolu bir şekilde, "Anne," dedim, "Seninle çok gurur duyuyorum."

“Ve *seninle* çok gurur duyuyorum, canım kızım.” Beni kollarına alıp sıkıca sarıldı. Birkaç dakika sonra, gözleri bana bakarken beni nazikçe bıraktı.

Biraz nemli. "Sonunda o yemeği yeme fikrine ne dersin?"

OceanofPDF.com

Otuz sekiz

“Jenny-nuna!”

“Youngmin-ah!”

Jenny ve Youngmin, sanki bir dramanın sondan bir önceki sahnesindeymiş gibi, ön bahçemin zıt uçlarından koşarak geliyorlardı. Aslında, Sun'ın dramasının son bölümü de tam olarak böyle bitmişti; Sun ve kadın kahraman bir kumsalda birbirlerine doğru koşuyorlardı. Annemle öğle yemeği yemeye gitmeden önce, Hyemi ile hastanede bölümü izlemiştim.

Yanlarına vardıklarında Youngmin, Jenny'yi kucağına alıp etrafında döndürüyor.

Biraz son dakika oldu ama Jenny, Gi Taek ve Angela'nın yanı sıra Ajumma ve annemin yardımıyla ön bahçemi bir parti alanına dönüştürmeyi başardık. Masaları ve sandalyeleri yerleştirdik, Angela ve Gi Taek süslemeler getirdi - parti balonları ve tebrik pankartı - ve Nadine üniversitesinin yakınındaki bir pastaneden pasta getirecek. Yerel bir şarküteriden sandviç sipariş ettik ve Sun "yetişkinler için" alkol getireceğini söyledi. Eğlenceye gelince, standındaki mikrofona gergin bir şekilde bakıyorum.

Bu planı kurarken, Nathaniel'i memnun edecek bir şey yapmayı düşündüm ve ona olan duygularımı arkadaşlarımızın ve ailemizin önünde açığa vurmak, benim için utanç verici olsa da, onu inanılmaz derecede mutlu *edecekti* .

Hâlâ vazgeçme şansı var...

Hayır, kararlıyım. Bunu yapmak *istiyorum* .

Şarkısının çıkışını ve dersini tamamlamasını kutlamak istiyorum; Nadine bana final sınavını geçtiğini söyledi.

Sınav—ama aynı zamanda, ona son iki haftanın ve ondan önceki yılların, ilk kez karşıma çıktığı zamanların benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek istiyorum.

Beni zorbalara karşı savundu. O zamanlar arkadaş bile değildik, ama Nathaniel asla haksızlığa tahammül edemezdi. Ona imrenirdim.

Onun korkusuzluğunu, ailesine yaslanabilme yeteneğinden kaynaklandığını bildiğim için biliyordum, ama şimdi onlara duyduğum tek şey minnettarlık.

onun için .

Onun ne kadar özgüvenli olduğuna bayılıyorum. Her zaman insanlara en iyi şekilde bakıyor, bu da beni daha iyi olmaya teşvik ediyor. *Bana* güç veriyor. Ve o da *benim* ailem oldu, tıpkı Sun ve diğerleri, Jenny, Ajumma ve annem gibi, *seçtiğim* ve beni seçen bir aile.

Babamla yaşananlar yüzünden hâlâ üzgünüm, ama kapıyı açık bıraktım. Son adımları atıp o geçebilir. Bu tamamen ona kalmış.

Youngmin'den sonra konuklar gelmeye başladı. Sun, annem için çiçeklerle dolu bir Porsche ile geldi; annem çiçekleri Ajumma'ya verdi ve içeceklerin hazırlanmasına yardım etmeye gitti.

"Sana onun bir malikanede yaşadığını *söylemiştim* ." Hyemi'nin neşeli sesini kapının dışından duydum.

Onu ve ASAP üyelerini içeri almak için aceleyle aşağı indim.

Jiyoo, ön bahçeyi ve evi incelerken gözleri kocaman açılmış bir şekilde, "Daebak," diyor. "Çok havalısın, CEO Seo!"

Annem sadece gülümseyerek başını salladı. Henüz onlara söylemedi ama Joah, Hyemi'nin skandalıyla ilgili durumu açıklığa kavuşturmak için yarın sabah bir açıklama yapacak. Çünkü Joah Babasından para kabul etmeyeceği için, gönül rahatlığıyla en kısa sürede işe başlayabilir. Hyemi'nin kolu iyileştikten sonra başlayabilecektir.

Kampanyalar önümüzdeki hafta gibi erken bir tarihte başlayabilir.

Yönetmen Ryu, şık kahverengi bir ceket ve pantolonla kapıdan içeri girerek gelen bir sonraki kişi oldu. ASAP üyelerinin masasına oturdu; Youngmin ise Jiyoo'nun Tamagotchi'sini yeniden çalıştırmaya çalışıyordu.

Annemi kenara çekip şöyle dedim: "Hatırlıyor musun, idol olmak istemediğimi söyledikten sonra Hyemi'ye yardım etmemi istediğinde, hangi kariyer yolunu seçersem seçeyim beni destekleyeceğini söylemiştin?"

Annem başını salladı. "Hatırlıyorum."

“Artık ne demek istediğimi biliyorum. Yönetmen Ryu ile çalışmak istiyorum. ASAP’ın marka gelişimine katkıda bulunmaya devam etmek istiyorum, aynı zamanda yeni grupların vizyonunu oluşturmaya ve hayata geçirmeye de yardımcı olmak istiyorum. Belki bir gün kendi ekibimle yaratıcı bir tasarımcı olabilirim.”

“Bence…” diyor annem yavaşça, “bu harika bir fikir. Belki öyle görünmemiş olabilir ama seni gözlemledim ve senin için daha iyi bir kariyer seçemezdim. Jin-rang zaten senden bana övgüyle bahsetti, bu yüzden seni ekibinde görmekten mutlu olacağını biliyorum.”

Annem düşünceli bir hale büründü. "Bu daha çok perde arkası bir rol ve sana o kadar çok tanınma getirmeyecek."

" *Önemsediğim* , benim için değerli olan insanlardan takdir görmek bana yeter."

Annem benim adıma sevinerek gülümsüyor.

Nadine, birkaç ASAP üyesinin içeri taşımasına yardım ettiği, oldukça büyük bir pastayı kutu içinde getirerek geldi ve ardından Jenny bana doğru koştu.

“Jaewoo mesaj attı! Az önce evin önüne geldiler.”

Hemen mikrofon standına doğru koştum, Youngmin de gitarını alıp bana katıldı.

Nathaniel kapıdan içeri girerken gözleri bana kilitlenmişti.

Youngmin açılış akorlarını çalıyor ve ben mikrofonu dudaklarıma götürüyorum. Şarkı Nathaniel'in, Naseol ile birlikte yazdığı ve akustik gitar için düzenlediği şarkı. İzleyen herkesin gözlerini kapatıp Nathaniel'e odaklanıyorum. En güzel sese sahip değilim ama yıllarca ses eğitimi

aldım ve zaten yeteneklerimi sergilemeye çalışmıyorum, Nathaniel'e onun önünde, arkadaşlarımızın ve ailemizin önünde kırılgan olmaya hazır olduğumu göstermek için şarkı söylüyorum. Benim için o, her küçük ve büyük jestine,

her şeye değer.

Şarkı bittiğinde kısa bir sessizlik oluyor. Sonra çimenlerin üzerinde yürüyor ve ben de onu karşılamak için ayağa kalkıyorum. Kendimi onun kollarına atıyorum ve sanki kendi dramamızın içindeymişiz gibi oluyor, ama bu gerçek.

Sonrasında, Nathaniel ile birlikte gizlice odama çıktık, böylece ödül töreninden sonraki sabah bıraktığı cüzdanını ve telefonunu ona geri verebildim.

Telefonunu arka cebine koymaya başladığında, "Bekle," dedim.

Telefonumu çıkarıp onun rehberinden numarasını açtım ve Arama düğmesine tıkladım. "Telefonunu bulamadım, o yüzden aradım."

Ekranında gelen arama *"Songbird"* adıyla belirdi. Bu, sevgili olduğumuz dönemde bana taktığı takma isimdi.

"Eski haline mi getirdiniz yoksa...?"

"Hiçbir zaman değiştirmedim."

Kendimi çok bunalmış hissederek başka yöne baktım. "Seninkini geri değiştirdim." Onun iletişim bilgilerini açıp, *"Erkek Arkadaş"* yazan ekranı ona gösterdim.

"Geri mi döndün?" Kaşını kaldırıyor. "Yani ' *Sevgili'den* başka bir şeye çevirdin. 'Kaçan Aşk' mıydı?" Sırıtıyor.

"Beni sürekli sinir eden kişi."

"Kabul ediyorum," diyor Nathaniel.

Eğlenerek başımı salladım.

Kapıya doğru arkasından ilerledim, sonra elinin belimde kaydığını hissedince durdum. "Eteğini beğendim. Nereden aldın?"

Kollarının arasında dönüp yüzüne bakarak, "Oyalanıyorsun, değil mi?" diye düşündüm.

"Sadece seninle biraz daha vakit geçirmek istiyorum," diyor, parmakları eteğin kemeriyle oynarken. "Onlar bekleyebilirler." Gözleri yukarı kalkıp benimkilerle buluşuyor. "Bekleyemem."

Kalbim ona olan sevgiyle doluyor. Çok şey atlattık ve çok uzun süre bekledik.

"Ben de yapamam," diyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırıp öpüyorum.

OceanofPDF.com

Epilog

Sevgili Jenny, Nathaniel ve ben New York'a sağ salim vardık. Manhattan'da bir otelde kalıyoruz. Onun ailesinin evinde kalmak istiyordum *—annesi çok lezzetli yemekler yapıyor ve babası bana beşinci kızı gibi davranıyor, yani beni* çok seviyor *—ama Nathaniel beni "kendine saklamak" ya da söylemeyi sevdiği o saçma şeyleri söylemek istedi. Sanırım şöyle şeyler söylüyor: Sadece benden bir tepki almak için yapıyorlar ve her seferinde işe yarıyor! Of!*

Bugün ilerleyen saatlerde görüntülü görüşme üzerinden konuşacağımızı biliyorum ama sana bir kartpostal göndermek istedim. Önündeki fotoğraf muhteşem değil mi? Hatırlıyor musun, Nathaniel'in bana gönderdiği kartpostalı yanlışlıkla okumuştun ve aramızda o yanlış anlaşılma olmuştu? Ha ha. İşte bu da senin için. Bunu okuyabilirsin.

Jenny, çok mutluyum, hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım ve en güzel yanı ne biliyor musun? Bu mutluluğun kalıcı olacağını biliyorum. Nathaniel sayesinde, ama aynı zamanda senin ve tüm arkadaşlarımız sayesinde. Nathaniel ve ben önce Paris'e, sonra Milano'ya gideceğiz, ama yıl sonuna kadar Seul'e geri döneceğiz. Hadi birlikte kutlayalım.

Öpücükler, Üzgünüm

OceanofPDF.com

Teşekkürler

Öncelikle, *XOXO'ya* bu kadar çok sevgi ve destek gösteren tüm okurlara teşekkür ederim. Sizsiz bu kitap mümkün olmazdı. 감사합니다 .

Editörüm Carolina Ortiz'e, nazik rehberliğiniz ve harika düzenlemeleriniz için teşekkür ederim. *ASAP* , bugün olduğu kitap, sizin sayenizde. Menajerim Patricia Nelson'a ise, bu birlikte yazdığımız beşinci kitabımız! Çok yol kat ettik.

Uzun bir yolculuktu, her şey için teşekkür ederim.

Tasarımcı Jessie Gang ve çizer Zipcy ile tekrar çalışma fırsatı bulacağımı öğrendiğimde çok sevindim: En güzel, rüya gibi kapak için teşekkürler! Her zaman harika işler çıkarıyorsunuz.

Sahne arkasında çalışan herkese: metin editörü Jill Freshney, düzeltmen Genevieve Kim, yapım editörleri Mikayla Lawrence ve Gweneth Morton, yapım yöneticileri Annabelle Sinoff ve Nicole Moulaison, bana çok büyük bir güven veriyorsunuz ve bunun için sonsuza dek minnettar olacağım.

Lisa Calcasola ve Kelly Haberstroh başta olmak üzere HarperTeen ve Epic Reads ekibine, sizleri ekibimizde görmekten gurur duyuyorum.

En kısa sürede . Ve harika sesli kitap anlatıcılarım Greta Jung (*XOXO'dan* Jenny) ve Joy Osmanski (*ASAP'den* Sori)'ye karakterlerime hayat verdikleri için teşekkür ederim!

Değerli görüşleri için Nadia Kim'e ve kitaplara olan bağlılığı ve tutkusu bana ilham veren FairyLoot'tan Anissa'ya özel teşekkürler!

Koreli yazar arkadaşlarımın sayısı her yıl artıyor; hepinizi çok seviyorum: Kat Cho, Sarah Suk, Susan Lee, Grace K. Shim, Lyla Lee, Stephan Lee ve Ellen Oh. Tüm kahkahalar ve samimi sohbetler için teşekkürler!

Tree chat grubuna gelince, dürüst olmak gerekirse, hepiniz olmadan nasıl roman yazacağımı bile bilmiyorum: Akshaya Raman, yani ATEEZ'in 1

numaralı hayranı (Wooyoung'a özel selamlar); Katy Rose Pool, CRJ ve Sufjan'ın grup sohbeti temsilcisi; ve en sevdiğim Swiftie'ler Madeleine Colis ve Erin Rose Kim.

Eleştiri ortaklarım Meg Kohlmann, Amanda Foody, Amanda Haas, Alexis Castellanos, Ashley Burdin, CL Herman, Mara Fitzgerald, Melody Simpson, Tara Sim ve Janella Angeles'e teşekkür ederim; sizler sadece eleştiri ortakları değil, ömür boyu dostlarımsınız.

Eski ve yeni tüm arkadaşlarıma teşekkür ederim: Karuna Riazi, Nafiza Azad, Lauren Hennessy, Ashley Kim, Michelle Kim, Kristin Dwyer, Adalyn Grace, Stephanie Willing, Candice Iloh, Devon Van Essen, Michelle Calero, Gaby Brabazon, Cynthia Mun, Cindy Pon, Judy I. Lin, Swati Teerdhala, Hannah Bahn, Veeda Bybee ve June CL Tan.

Writer's Block'un harika sahipleri Drew ve Scott'a, Las Vegas'taki kitap sever topluluğuna bir yuva sağladığınız için teşekkür ederiz!

XOXO ve *ASAP'ın* yabancı yayıncılarına, hikayelerimi dünyanın dört bir yanındaki okuyucularla paylaştığınız için teşekkür ederim! Ve *XOXO'nun* uluslararası hayranlarına da teşekkürler! Böylesine harika okuyuculara sahip olduğum için onur duyuyorum.

Bana ve hikayelerime destek veren tüm blog yazarlarına ve kitap severlere teşekkür ederim; özellikle @alexalovesbooks hesabından Alexa'ya, @utopia.state.of.mind hesabından Lili'ye, @coristoryreads hesabından Cori'ye, @magicalreads7 hesabından Michelle'e ve @readbytiffany hesabından Tiffany'ye özel teşekkürlerimi iletiyorum.

Sevgili geniş ailem: Hepinizi çok seviyorum!! Yeni üyelerimiz Rhys ve Nora'ya özel selamlar <3

Toro ve Leila'ya: Sizi çok seviyorum, mong mong!

Ve son olarak, ama asla en az önemlisi olmayan, bana her zaman en büyük gücü veren aileme: Anneme ve babama, Camille'e ve Jason'a.

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Fotoğraf: Camille Oh

AXIE OH , *New York Times'ın* çok satanlar listesine giren *"Denizin Altına Düşen Kız"* , *"XOXO"* ve "Asi Seul" serisinin yazarıdır. New York'ta doğup New Jersey'de büyüyen AXIE OH, lisans eğitimini Kaliforniya Üniversitesi San Diego'da Kore tarihi ve yaratıcı yazarlık alanlarında tamamlamış ve Lesley Üniversitesi'nden gençlere yönelik yazarlık alanında yüksek lisans (MFA) derecesine sahiptir. Tutkuları arasında K-pop, anime, kırtasiye

malzemeleri ve sütlü çay yer almaktadır ve şu anda köpekleri Leila ve Toro ile birlikte Las Vegas, Nevada'da yaşamaktadır.

Axieoh.com adresinden kendisine ulaşabilirsiniz.

hc.com adresinde harika yazarları, özel fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

OceanofPDF.com

Geri Reklam

KEŞFETMEK
bir sonraki favori kitabınız

TANIŞMAK
sevilecek yeni yazarlar

KAZANÇ
ücretsiz kitaplar

PAYLAŞMAK
infografikler, oynatma listeleri, testler ve daha fazlası

KOL SAATİ
en yeni videolar

www.epicreads.com

OceanofPDF.com

Axie Oh'un Kitapları

Denizin Altına Düşen Kız
Asi Seul
Haydut Kalp
Öpücükler
en kısa zamanda

OceanofPDF.com

Telif hakkı

HarperTeen, HarperCollins Publishers'ın bir yayın markasıdır.

EN KISA SÜREDE . Telif hakkı © 2024 HarperCollins Publishers'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır.

Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, metne erişme ve metni okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak elde etmiş bulunmaktasınız.

Bu e-kitabın tamamı ekranda görüntülenebilir. Bu metnin hiçbir bölümü çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz.

veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemine, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla, elektronik olsun veya olmasın, depolanan veya sokulan bilgiler.

HarperCollins Publishers'ın açık yazılı izni olmadan, halihazırda bilinen veya gelecekte icat edilecek mekanik veya başka herhangi bir buluş kullanılamaz.

Kapak resmi © 2024 HarperCollins Publishers'a aittir.
Kapak resmi Zipey tarafından yapılmıştır.
Kapak tasarımı Jessie Gang'e aittir.

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 9780063299306

Dijital Baskı Şubat 2024 ISBN: 978-0-06-329932-0
Basılı Baskı ISBN: 978-0-06-329930-6 — ISBN 978-0-06-337098-2 (özel baskı) — ISBN 978-0-06-338148-3 (uluslararası baskı) ILK BASKI

OceanofPDF.com

Yayıncı Hakkında

Avustralya HarperCollins Yayıncılık Avustralya Pty. Ltd.
13. Kat, 201 Elizabeth Caddesi Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada HarperCollins Yayıncılık Ltd.
Bay Adelaide Merkezi, Doğu Kulesi 22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan HarperCollins Hindistan A 75, Sektör 57
Noida Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda HarperCollins Yayınevi Yeni Zelanda D1 numaralı ünite, 63 Apollo Drive Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık HarperCollins Yayıncılık Ltd.
1 Londra Köprüsü Caddesi Londra SE1 9GF, Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Amerika Birleşik Devletleri HarperCollins Yayıncılık A.Ş.
195 Broadway New York, NY 10007
www.harpercollins.com

OceanofPDF.com